

ІНВЕСТИЦІЇ: ПРАКТИКА ТА ДОСВІД

ISSN 2306-6814

9 772306 681405

Науково-практичний журнал

№20 жовтень 2023

Головний редактор:

Ємельянов В.М.,
доктор наук з державного управління,
професор, заслужений діяч науки
і техніки України

Заступники головного редактора:

Антонова Л.В.,
кандидат економічних наук, доктор наук
з державного управління, професор
Норд Г.А.,
доктор економічних наук, професор

Відповідальні секретарі:

Штиршов О.М., кандидат наук з
державного управління, доцент
Тимофеев С.П., кандидат наук з
державного управління, доцент
Кучеренко Г.Б.

Члени редакційної колегії:

Abbas Mardani, Ph.D. in Philosophy Management (USA)
Бартош Гордецьки, доктор політичних наук, професор факультету журналістики й політичних наук Університету імені Адама Міцкевича (м. Познань, Польща)
Беглиця В. П., кандидат економічних наук, доктор наук з державного управління, професор
Гармідер А. Д., доктор економічних наук, доцент
Гнатьєва Т. М., кандидат економічних наук, доцент
Гришова І. Ю., доктор економічних наук
Дацій О. І., доктор економічних наук
Денисенко М. П., доктор економічних наук, професор
Козловський С. В., доктор економічних наук, професор
Кравчук А. О., кандидат економічних наук, доцент
Кушнір С. О., кандидат економічних наук, професор
Лазарева О. В., доктор економічних наук, професор
Ніколюк О. В., доктор економічних наук, професор
Плеханов Д. О., кандидат економічних наук, доктор наук з державного управління, професор
Резнікова Н. В., доктор економічних наук, професор
Сазонець І. А., доктор економічних наук, професор
Сазонець О. М., доктор економічних наук, професор
Сорока С. В., доктор наук з державного управління, професор
Стоян О. Ю., кандидат економічних наук, доктор наук з державного управління, доцент
Тарасова Т. О., доктор економічних наук, професор
Чвортко Л. А., кандидат економічних наук, доцент
Яременко Л. М., к. е. н., доцент, доцент кафедри фінансів, обліку і оподаткування
Ярошевська О. В., доктор економічних наук, професор

ІНВЕСТИЦІЇ:

ПРАКТИКА ТА ДОСВІД

№ 20 жовтень 2023 р.

Журнал засновано у січні 2002 року.
Виходить 2 рази на місяць

Журнал включено до переліку наукових фахових
видань України з питань

ЕКОНОМІКИ ТА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Категорія «Б»

(Наказ Міністерства освіти і науки України від
02.07.2020 № 886)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 281, 292

ІНДЕКСАЦІЯ ВИДАННЯ В НАУКОМЕТРИЧНИХ БАЗАХ:

- Index Copernicus (IC);
- SIS;
- Google Scholar.

Свідоцтво КВ № 23727-13567ПР від 17.12.2018 року
ISSN 2306-6814

Передплатний індекс: 23892

Адреса редакції:

04112, м. Київ, вул. Дорогожицька, 18, к. 29

Поштова адреса:

04112, м. Київ, вул. Дорогожицька, 18, к. 29

Телефон: (044) 223-26-28, 458-10-73
(050) 382-06-63

E-mail: economy_2008@ukr.net
www.nauka.com.ua
www.investplan.com.ua

Засновники:

*Чорноморський національний університет
імені Петра Могили,
ТОВ "ДКС Центр"*

Видавець:

ТОВ "ДКС Центр"

Передрукування дозволяється лише за згодою
редакції.

Відповідальність за добір і викладення фактів несуть
автори. Редакція не завжди поділяє позицію авторів
публікацій.

За зміст та достовірність реклами несе
відповідальність рекламодавець.

Рекомендовано до друку Вченою Радою 19.10.23 р.
Підписано до друку 19.10.23 р.

Формат 60x84 1/8, Ум. друк. арк. 33.3.
Наклад — 1000 прим.

Папір крейдований, друк офсетний.
Замовлення № 1910/1.

Віддруковано у ТОВ «ДКС Центр»
м. Київ, пров. Куренівський, 17

Тел. (044) 537-14-34

© ІНВЕСТИЦІЇ: ПРАКТИКА ТА ДОСВІД, 2023

РОЗМІЩЕННЯ СТАТТІ

1. Вимоги щодо змісту наукової статті.

1.1. Високий науковий рівень статті.

1.2. Приймаються раніше не опубліковані наукові статті.

1.3. Автор несе відповідальність за оригінальність тексту статті (за плагіат відповідає автор).

1.4. Стаття повинна бути написана українською, російською або англійською мовою.

1.5. Автори опублікованих матеріалів несуть відповідальність за точність наведених фактів, цитат, статистичних даних, власних назв, географічних назв та інших відомостей, а також за те, що в матеріалах не містяться дані, що не підлягають відкритій публікації.

1.6. Остаточне рішення про публікацію ухвалюється Редакційною колегією, яка також залишає за собою право на додаткове рецензування, редагування і відхилення статей.

2. Вимоги щодо оформлення наукової статті.

2.1. У статті з лівого боку має стояти індекс УДК (Регистр – «ВСЕ ПРОПИСНЫЕ»)

2.2. Ініціали та прізвище автора. Через кому після ПІБ зазначається науковий ступінь, вчене звання, посада, науковий заклад. (На мові статті, українською (якщо стаття не україномовна) та англійською мовою).

ORCID ID.

2.3. Назва статті (Регистр – «Как в предложениях») мовою статті, українською (якщо стаття не україномовна) та англійською мовою.

2.4. Анотація.

2.4.1. Мовою статті (обсяг не менш як 100 слів).

2.4.2. Англійською мовою (обсяг не менш як 1800 знаків без пробілів).

2.4.3. У статті не українською мовою обов'язкова анотація українською мовою (обсяг не менш як 1800 знаків без пробілів).

2.5. Ключові слова (5—8 слів) мовою статті, українською (якщо стаття не україномовна) та англійською мовою.

2.6. Текст статті.

У статті повинні міститись (із виділенням у тексті) такі елементи:

— постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями;

— аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор, виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття;

— формулювання цілей статті (постановка завдання);

— виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових

результатів;

— висновки з проведеного дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі;

— список літератури;

— список літератури (References) в романському алфавіті.

Згідно з новими правилами, які враховують вимоги міжнародних систем цитування, автори статей повинні давати список літератури в двох варіантах: один мовою оригіналу і окремим блоком той же список літератури (References) в романському алфавіті (harvard reference system), повторюючи в ньому в тому ж порядку всі джерела літератури, незалежно від того, чи є серед них іноземні.

Для правильного оформлення, скористайтеся рекомендаціями <http://www.economy.in.ua/d/references.doc> або замовте цю послугу в редакції (див. анкету для автора).

3. Технічні вимоги до статті.

3.1. Обсяг рукопису — 20—35 тис. знаків, включаючи рисунки, таблиці.

3.2. Стаття повинна бути виконана у форматі А-4 текстового редактора Microsoft Word for Windows (шрифт – Times New Roman). Якщо стаття зроблена в редакторі Microsoft Word (версія 2007) і має розширенням .docx, обов'язково потрібно відправити додатково файли статті Perezбережені у формат .doc для Microsoft Word (версія 97-2003) або .rtf. Назва файлу має відповідати прізвищу автора (наприклад: Іванов або Ivanov).

3.3. Кількість табличного матеріалу та ілюстрацій повинна бути доречною. Цифровий матеріал подається у таблиці, що має порядковий номер (наприклад, Таблиця 1.) і назву (друкується над таблицею посередині жирним шрифтом). Ілюстрації також потрібно нумерувати і вони повинні мати назви, які вказуються під кожною ілюстрацією (наприклад, Рис. 2. Переваги ефективної структуризації попиту).

3.4. Рисунки, виконані у MS Word, потрібно згрупувати; вони повинні бути єдиним графічним об'єктом. Для рисунків, зроблених у програмі Excel, потрібно додатково до статті відправити файл Excel (2003).

3.5. Формули виконуються за допомогою вбудованого редактора формул MS Equation і нумеруються з правого боку.

3.6. Посилання на літературу в тексті необхідно подавати в квадратних дужках, наприклад, [3, с. 35; 8, с. 56—59], в яких перша цифра вказує порядковий номер джерела в списку літератури, а друга – відповідну сторінку в цьому джерелі; одне джерело (зі сторінкою) відокремлюється від іншого крапкою з комою.

3.7. У статті не повинно бути переносу слів та макросів При наборі слід вимкнути автоматичний «м'який» перенос (заборонені «примусові» переноси – за допомогою дефісу). Абзаци позначати тільки клавішею «Enter», не застосовувати пробіли або табуляцію (клавіша «Tab»).

4. Матеріали, які потрібно подати до редакції.

4.1. Стаття, рисунки окремими файлами (якщо потрібно (див. пункт 3.4)).

4.2. Анкета (скачати на сайті).

4.3. Рецензія на статтю* (з підписом рецензента та печаткою):

— якщо автор або один із співавторів не має наукового ступеня (статті українською, російською або англійською мовами);

— якщо в статті один автор, який не має наукового ступеня доктора наук (статті англійською мовою).

Матеріали надсилати на електронну адресу economy_2008@ukr.net

* Рецензію та витяг редакція має право запросити у автора з науковим ступенем.

ІНВЕСТИЦІЇ: ПРАКТИКА ТА ДОСВІД

№ 20 жовтень 2023 р.

У НОМЕРІ:

Економічна наука

Качула С. В., Лисяк А. В.

Потенціал капіталізації комунальних підприємств в Україні в умовах децентралізації 5

Маргасова В. Г., Дубина М. В.

Науково-концептуальні положення забезпечення економічної безпеки будівельних підприємств в умовах турбулентності зовнішнього середовища 10

Дребот О. І., Фурдичко О. І., Бобко А. М.

Історичні аспекти розвитку державного лісівництва 18

Бублик М. І., Лакіза В. В., Шпарик Я. Я.

Концепція "форсайт" у розвитку стратегічного управління 27

Кундицький О. О., Тибінка Г. І., Марунчак В. О.

Система управління ДАО та її удосконалення 32

Князь С. В., Віденєєв О. І., Мацук В. М.

Методи та критерії оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності 36

Махмудов Х. З., Дем'яненко Н. В., Кривошея В. В., Шамрай В. П., Передеда В. К.

Державна підтримка як чинник інноваційного розвитку малого і середнього підприємництва в сільських територіях України 44

Халатур С. М., Оксєленко Н. О., Скіра Д. Д.

Макроекономічні зміни та їх вплив на фінансове планування підприємств: вивчення світового досвіду з використанням програмного середовища R 50

Тардаскіна Т. М., Джерелейко С. Д., Баршнікова В. В.

Сучасні особливості та проблеми розвитку цифрової економіки в Україні 57

Софіценко І. Я.

Багатостороння інвестиційна політика: виклики та трансформації 64

Покин'череда В. В., Тімченко О. А.

Аналіз інвестиційного забезпечення розвитку аграрного виробництва в Україні 71

Вакун О. В., Заяць М. Я., Готич М. І.

Соціальна відповідальність глобальних корпорацій як фактор розвитку людського капіталу в глобалізованому світі 79

Гаврик О. Ю.

Удосконалення облікового забезпечення управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств 85

Гладій І. О., Майстер А. А., Откаленко О. М.

Облікове забезпечення системи управління витратами на природоохоронну діяльність підприємства 91

Перчук О. В., Вовченко Р. С.

Використання інструментів управлінського обліку в інформаційно-аналітичному забезпеченні функціонування і розвитку підприємств 97

Добрянський О. І., Біланчук І. М.

Суб'єктно-об'єктна база інтегрованої системи економічної безпеки в сучасних умовах 102

Лахматова О. В.

Інвестування відтворення біорізноманіття як складова фінансового забезпечення природоохоронної діяльності в Україні 107

Козир Ю. Р.

Функціональна роль блокчейн технологій у трансформації платіжних систем 112

Трофимчук О. А.

Структурно-інвестиційне стимулювання економіки України 117

Державне управління

Дацій Н. В., Драган І. В., Малахова Т. В.

Ефективні зарубіжні моделі публічного управління системою охорони здоров'я 128

Гбур З. В., Шестаковська Т. А.

Експертиза та аудит в системі соціальних послуг 133

Бондарчук Н. В.

Удосконалення механізму державного управління інвестиційним розвитком регіону 139

Красников Є. В.

Оцінка організаційної структури місцевих органів влади як чинника їхньої ефективної діяльності 144

Бутник О. О.

Удосконалення публічної політики інтернаціоналізації вищої освіти та науки 153

Кравченко О. О., Завада О. Г.

Роль та особливості роботи Міністерства юстиції України в умовах війни 158

Цимбаленко Я. Ю., Славіна Д. М.

Запобігання корупційним ризикам в системі вищої освіти як чинник інтеграції у європейський освітній простір 163

Василенко Ю. В.

Досвід зарубіжних країн щодо реформування післядипломної медичної освіти: можливості запровадження в Україні 169

Євтушенко А. С.

Концептуально-стратегічні аспекти протидії корупції у сфері публічного управління 178

Чубіна А. С.

Розвиток сільських територій в умовах децентралізації як специфічний об'єкт публічного управління 182

Шелест Р. В.

Теоретичні підходи до поняття логістичних процесів як об'єкту публічного управління 188

INVESTYTSIYI: PRAKTYKA TA DOSVID

№ 20 / 2023

CONTENTS:

Economy

Kachula S., Lysiak L. CAPITALIZATION POTENTIAL OF UTILITY ENTERPRISES IN UKRAINE UNDER DECENTRALIZATION	5
Marhasova V., Dubyna M. SCIENTIFIC AND CONCEPTUAL PROVISIONS OF ENSURING THE ECONOMIC SECURITY OF CONSTRUCTION ENTERPRISES IN THE CONDITIONS OF TURBULENCE IN THE EXTERNAL ENVIRONMENT	10
Drebot O., Furdychko O., Bobko A. HISTORICAL ASPECTS OF STATE FORESTRY DEVELOPMENT	18
Bublyk M., Lakiza V., Shparyk Ya. THE CONCEPT OF FORESIGHT IN THE DEVELOPMENT OF STRATEGIC MANAGEMENT	27
Kundytskyi O., Tybinka H., Marunchak V. THE DAO MANAGEMENT SYSTEM AND ITS IMPROVEMENT	32
Kniaz S., Videnieiev O., Matsuk V. METHODS AND CRITERIA FOR ASSESSING THE INTELLECTUAL POTENTIAL OF INVESTMENT ENTITIES	36
Makhmudov K., Demyanenko N., Kryvosheia V., Shamrai V., Peredera V. STATE SUPPORT AS A FACTOR IN THE INNOVATIVE DEVELOPMENT OF SMALL AND MEDIUM-SIZED ENTERPRISES IN RURAL AREAS OF UKRAINE	44
Khalatur S., Okselenko N., Skira D. MACROECONOMIC CHANGES AND THEIR IMPACT ON FINANCIAL PLANNING OF ENTERPRISES: STUDYING THE WORLD EXPERIENCE USING R SOFTWARE ENVIRONMENT	50
Tardaskina T., Dzhereleiko S., Baryshnikova V. CONTEMPORARY FEATURES AND CHALLENGES OF DIGITAL ECONOMY DEVELOPMENT IN UKRAINE	57
Sofishchenko I. MULTILATERAL INVESTMENT POLICY: CHALLENGES AND TRANSFORMATIONS	64
Pokynchereda V., Timchenko O. ANALYSIS OF INVESTMENT SECURITY FOR THE DEVELOPMENT OF AGRICULTURAL PRODUCTION IN UKRAINE	71
Vakun O., Zaiats M., Hotych M. SOCIAL RESPONSIBILITY OF GLOBAL CORPORATIONS AS A FACTOR IN THE DEVELOPMENT OF HUMAN CAPITAL IN A GLOBALIZED WORLD	79
Havryk O. IMPROVEMENT OF ACCOUNTING SUPPORT FOR MANAGEMENT OF INVESTMENT ACTIVITIES OF AGRICULTURAL ENTERPRISES	85
Hladii I., Maister L., Otkalenko O. ACCOUNTING SUPPORT OF THE COST MANAGEMENT SYSTEM FOR ENVIRONMENTAL PROTECTION ACTIVITIES OF THE ENTERPRISE	91
Perchuk O., Vovchenko R. THE USE OF MANAGEMENT ACCOUNTING TOOLS IN THE INFORMATION AND ANALYTICAL SUPPORT OF THE FUNCTIONING AND DEVELOPMENT OF ENTERPRISES	97
Dobryanskyi O., Bilanchuk I. SUBJECT-OBJECT BASE OF THE INTEGRATED SYSTEM OF ECONOMIC SECURITY IN MODERN CONDITIONS	102
Lakhmatova O. INVESTING IN BIODIVERSITY RESTORATION AS A COMPONENT OF FINANCIAL SUPPORT FOR ENVIRONMENTAL PROTECTION IN UKRAINE	107
Kozir Yu. THE FUNCTIONAL ROLE OF BLOCKCHAIN TECHNOLOGIES IN THE TRANSFORMATION OF PAYMENT SYSTEMS	112
Trofymchuk O. THE STRUCTURAL AND INVESTMENT STIMULATION OF THE UKRAINIAN ECONOMY	117
<i>Public administration</i>	
Datsii N., Dragan I., Malakhova T. EFFECTIVE FOREIGN MODELS OF PUBLIC MANAGEMENT OF THE HEALTH CARE SYSTEM	128
Hbur Z., Shestakovska T. EXPERTISE AND AUDIT IN THE SYSTEM OF SOCIAL SERVICES	133
Bondarchuk N. IMPROVING THE REGIONAL INVESTMENT DEVELOPMENT MANAGEMENT MECHANISM	139
Krasnykov Ye. ASSESSMENT OF THE ORGANIZATIONAL STRUCTURE OF LOCAL AUTHORITIES AS A FACTOR OF THEIR EFFECTIVE ACTIVITY	144
Butnyk O. IMPROVING THE PUBLIC POLICY OF INTERNATIONALISATION OF HIGHER EDUCATION AND SCIENCE	153
Kravchenko O., Zavada O. THE ROLE AND PECULIARITIES OF THE WORK OF THE MINISTRY OF JUSTICE OF UKRAINE IN THE CONDITIONS OF WAR	158
Tsybalenko Y., Slavina D. PREVENTION OF CORRUPTION RISKS IN THE SYSTEM OF HIGHER EDUCATION AS A FACTOR OF INTEGRATION INTO THE EUROPEAN EDUCATIONAL SPACE	163
Vasylenko Y. EXPERIENCE OF FOREIGN COUNTRIES REGARDING THE REFORM OF POSTGRADUATE MEDICAL EDUCATION: POSSIBILITIES OF IMPLEMENTATION IN UKRAINE	169
Yevtushenko A. CONCEPTUAL AND STRATEGIC ASPECTS OF COMBATING CORRUPTION IN THE FIELD OF PUBLIC ADMINISTRATION	178
Chubina A. DEVELOPMENT OF RURAL AREAS IN CONDITIONS OF DECENTRALIZATION AS A SPECIFIC OBJECT OF PUBLIC ADMINISTRATION	182
Shelest R. THEORETICAL APPROACHES TO THE CONCEPT OF LOGISTICS PROCESSES AS AN OBJECT OF PUBLIC MANAGEMENT	188

УДК 336.63

С. В. Качула,
д. е. н., професор, професор кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Дніпровський державний аграрно-економічний університет

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2540-862X>

Л. В. Лисяк,
д. е. н., професор, професор кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Університет митної справи та фінансів

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2948-7089>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.5

ПОТЕНЦІАЛ КАПІТАЛІЗАЦІЇ КОМУНАЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

S. Kachula,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department of Finance,
Banking and Insurance, Dnipro State Agrarian and Economic University

L. Lysiak,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department of Finance,
Banking and Insurance, University of Customs and Finance

CAPITALIZATION POTENTIAL OF UTILITY ENTERPRISES IN UKRAINE UNDER DECENTRALIZATION

Стаття присвячена дослідженню потенціалу капіталізації комунальних підприємств в умовах децентралізації. Наголошено на необхідності капіталізації підприємств комунальної сфери у системі місцевих фінансів. Окреслено перспективи капіталізації комунальних підприємств в умовах децентралізації. Зроблено висновок, що потенційні можливості капіталізації більшості підприємств на сучасному етапі є низькими, що потребує активної бюджетно-податкової та інвестиційно-інноваційної політики. Необхідною є розробка загальнонаціональної стратегії розвитку комунального господарства, конкретизованої за галузями на рівні громад. Нагальним є зміцнення інституту соціальної відповідальності держави, органів місцевого самоврядування, громад, населення за належне функціонування комунальних підприємств та зростання потенціалу їх капіталізації. В умовах загострення воєнних та фінансових ризиків та післявоєнного розвитку громад актуальним стає активне стимулювання/заохочення розвитку муніципально-приватного партнерства у комунальній сфері.

The article is devoted to the study of the capitalization potential of communal enterprises in conditions of decentralization as a basis for their development and improvement of the quality of life of the population. Capitalization is considered as the process of transformation of financial and other resources (human, informational, etc.) of utility enterprises into capital. Real and potential sources of financial resources of utilities enterprises are outlined. It was emphasized that, taking into account the unstable financial condition of communal enterprises in Ukraine, the unprofitability of a significant number of them and the peculiarities of financial support, it is important to intensify work at all levels of management and in communities to improve their financial condition. Today, this primarily concerns the reduction of indebtedness of the population and the state to communal enterprises for the provision of communal services. The process of decentralization has opened up new opportunities for the involvement of local finances in the socio-economic development of communal enterprises and territorial communities in general. The growth of the financial capacity of the budgets of territorial communities in the process of budget decentralization is shown. The level of budget expenditures for the support of communal enterprises, in particular housing and communal services, was assessed. Emphasis is placed on the unsystematic nature of this process in territorial communities, the lack of transparency in determining the priority areas of funding, the untimeliness of publicizing or the general lack of reporting to the community regarding the effective use of financial resources by communal enterprises, mainly following the policy of "patching holes". In the conditions of martial law, significant financial resources are directed to the restoration of critical infrastructure facilities. The prospects of capitalization of utility companies

in conditions of decentralization are outlined. It was concluded that the capitalization potential of most enterprises at the current stage is low, which requires an active budget-tax and investment-innovation policy, involvement of socially responsible business in the territory of presence (in territorial communities). It is necessary to develop a national strategy for the development of the communal economy, specified by industry at the community level. It is urgent to strengthen the institution of social responsibility of the state, local self-government bodies, communities, and the population for the proper functioning of communal enterprises and the growth of their capitalization potential. In the conditions of aggravation of war and financial risks and the post-war development of communities, active stimulation/encouragement of the development of municipal-private partnership in the communal sphere is becoming relevant.

Ключові слова: комунальне підприємство, місцеві фінанси, бюджет, децентралізація, фінансові ресурси, капіталізація комунальних підприємств, бюджетно-податкова політика, інвестиційно-інноваційна політика, соціальна відповідальність, муніципально-приватне партнерство.

Key words: communal enterprise, local finances, budget, decentralization, financial resources, capitalization of communal enterprises, budget and tax policy, investment and innovation policy, social responsibility, municipal-private partnership.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

У сучасних умовах роль комунальних підприємств, призначених для задоволення потреб населення у житлово-комунальних, транспортних, інформаційних та інших послугах, а також певних товарах постійно зростає. Для надання якісних послуг комунальні підприємства мають мати достатню кількість фінансових ресурсів, відповідне обладнання, кадрове забезпечення тощо. Водночас, впродовж багатьох років комунальні підприємства стикаються з багатьма труднощами, викликаними як організаційними, фінансово-економічними, технічними, управлінськими, безпековими факторами, що постійно поглиблюються і, враховуючи суспільну значущість, потребують значної бюджетної підтримки. Саме тому важливим є дослідження капіталізації комунальних підприємств як фактору забезпечення подальших перспектив їх розвитку у системі місцевих фінансів в процесі децентралізації.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Увага дослідників до різних аспектів фінансової діяльності комунальних підприємств постійно зростає. Зокрема, проблеми фінансового стану комунальних підприємств, фінансування окремих галузей комунальної сфери, окремих аспектів капіталізації комунальних підприємств висвітлюються у працях К.Багацької [11], Н. Брюховецької [4], В. Глухової [2; 3], Д. Загірняка [3], О. Кириленко [5], О. Топчія, І. Іртищевой та М. Стегней [8], С. Тульчинської і О. Солосіч [9], інших дослідників. Водночас, потребує подальших розвідок проблема реальних і потенційних джерел забезпечення комунальних підприємств фінансовими ресурсами та визначення можливостей їх капіталізації з метою підвищення ефективності та якості надання різноманітних товарів/послуг населенню територіальних громад в умовах децентралізації.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою даної статті є визначення потенціалу капіталізації комунальних підприємств в умовах децентралізації як підґрунтя підвищення якості життя населення в громадах.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Комунальне господарство є сектором національної економіки, який безпосередньо стосується всього населення, забезпечуючи суспільство щоденними життєво необхідними благами і послугами. Комунальне підприємство функціонує на основі комунальної форми власності на території певної громади. Також у статутному капіталі такого підприємства частка комунальної власності територіальної громади може становити 50 і більше відсотків. Розрізняють комунальні комерційні та некомерційні підприємства. Комунальне комерційне підприємство є суб'єктом підприємницької діяльності, майно якого перебуває у комунальній власності і закріплюється за таким підприємством на праві господарського відання/оперативного управління. Метою функціонування комунальних підприємств є виробництво суспільно необхідної продукції чи надання суспільно важливих послуг [1].

В умовах децентралізації право формування нових комунальних підприємств і функціонування існуючих передається у компетенцію місцевих органів влади, і фінансування діяльності таких підприємств повністю чи частково здійснюється з місцевих бюджетів/бюджетів територіальних громад.

До комунальних підприємств територіальних громад відносяться підприємства водопостачання та водовідведення, тепlopостачання, електричних мереж, міського транспорту, шляхового господарства, та ін. В умовах децентралізації та водночас реформи системи охорони здоров'я до складу комунальних підприємств (некомерційних) віднесено також бюджетні установи охорони здоров'я.

Аналіз фінансового стану підприємств комунальної сфери демонструє у переважній більшості їх збитковість, високий рівень зносу основних засобів, низьку інноваційність [2; 3; 4; 8; 9]. Суттєвим фактором зниження фінансової стійкості комунальних підприємств є заборгованість держави (компенсація пільг) і населення за надані послуги. Так, за даними Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України, станом на кінець 2022 року заборгованість українців за житлово-комунальні послуги складала понад 35,35 млрд. грн (без урахування окупованих територій), у складі якої борг за: опалення та гарячу воду — 24,4 млрд. грн, водопостачання — 7,4 млрд. грн; управління багатоквартирним будинком — 2,21 млрд. грн (ця цифра по репрезентативній вибірці найбільших компаній з управління багатоквартирними будинками); вивіз сміття (поводження з побутовими відходами) — 1,28 млрд. грн [7]. Погашення заборгованості з боку населення і держави сприятиме покращенню фінансового стану підприємств житлово-комунального господарства, адже інакше відшкодовувати витрати з надання послуг з водопостачання, водовідведення, теплопостачання, обслуговування житла та інших неможливо.

Діяльність комунальних підприємств регулюється державою, зокрема щодо встановлення цін/тарифів на певні послуги. Саме це, як стверджують дослідники, обмежує здорову конкуренцію, розвиток комунальних підприємств, ефективного використання фінансових ресурсів, створює залежність від фінансової допомоги, бюджетних дотацій [3; 5].

Важливою умовою успішного розвитку підприємств комунальної сфери є прозорість їх діяльності, зокрема у аспекті формування і використання фінансових ресурсів, своєчасне оприлюднення звітів про їх фінансовий стан, підвищення якості послуг, обґрунтованість тарифів. Крім того, зміцнення фінансового стану комунальних підприємств потребує як ефективного використання наявних ресурсів, так і активізації залучення інших (потенційних) джерел фінансових ресурсів (грантів; коштів у рамках розвитку державно-приватного партнерства, благодійних коштів, коштів міжнародних організацій тощо). Вагомими потенційними джерелами є інноваційні способи залучення фінансових ресурсів, подальший розвиток державно-приватного та муніципально-приватного партнерства, міжнародних грантів. Диверсифікація доходів комунальних підприємств та ефективного управління фінансовими потоками сприятиме стабілізації їх фінансового стану.

Слід зазначити, що можливості державно-приватного партнерства (ДПП) у комунальній сфері на сьогодні реалізуються недостатньо активно. Так, станом на початок 2023 року в територіальному розрізі договори на закладах ДПП укладено у Львівській області (два проєкти у сфері збору, очищення та розподілу води і один — у сфері охорони здоров'я), у Закарпатській області реалізується два проєкти (у сфері виробництва, транспортування і постачання тепла та розподілу і постачання природного газу та один — у сфері збору, очищення та розподілу води), у Запорізькій і Київській областях — по одному проєкту (у сфері збору, очищення та розподілу води). Також реалізуються проєкти у сфері виробництва, транспортування і постачання тепла та розподілу і постачання природного газу (у Дніпропетровській області), охорони здоров'я (у Київській області), у Житомирській

та Чернігівській — у сфері виробництва, транспортування і постачання тепла та розподілу і постачання природного газу), у Полтавській — у сфері поводження з відходами (крім збирання та перевезення). Таким чином, розвиток ДПП в Україні є вкрай обмеженим, фактично його потенціал в Україні на сьогодні використовується надзвичайно слабо, що свідчить про потребу в активізації процесу взаємодії партнерства в координатах не лише "держави — бізнес" [6], а в комунальній сфері в умовах децентралізації також в площині муніципально-приватного партнерства, що сприятиме зміцненню ресурсного забезпечення функціонування комунальних підприємств.

Зміцнення ресурсної бази комунальних підприємств сприятиме нарощуванню потенціалу їх капіталізації. Капіталізація є одним із напрямів довгострокового розвитку підприємств. Капіталізація комунальних підприємств пов'язана з реальними процесами — це перетворення ресурсів (тобто вартості, втіленої в матеріальних та інших реальних цінностях, що здатна приносити додану вартість) у капітал. Передумовою перетворення всіх необхідних видів ресурсів в капітал (основний, оборотний, фінансові ресурси, людські ресурси тощо) є прибуток [4, с. 31]. Таким чином, капіталізація є перетворенням ресурсу, залученого в ринковий оборот, у вартість, що приносить додану вартість (на відміну від фіктивної капіталізації — перетворення доданої вартості/доходу в капітал, втілений у цінних паперах). Технічна модернізація чи реконструкція комунальних підприємств дозволить покращити їх фінансовий стан і відповідно — реальну капіталізацію. Актуальність капіталізації комунальних підприємств пов'язана з подальшими процесами поглиблення децентралізації та їх поступової ринкової трансформації в аспекті розвитку державно-приватного (на рівні громад — муніципально-приватного) партнерства [6].

Отже, висока ступінь зносу основних фондів, недостатня інформаційна прозорість, недостатня увага до розвитку людського капіталу знижують потенціал капіталізації комунальних підприємств. Тому нарощування інвестицій для модернізації/реконструкції основних фондів сприятиме зростанню потенціалу капіталізації, орієнтованої на інноваційний розвиток та підвищенню прибутковості комунальних підприємств. Капіталізація комунальних підприємств звичайно значною мірою залежить від ефективності менеджменту, успішності фінансово-господарської діяльності. Водночас, в умовах динамічної зміни умов господарювання, підвищення рівня воєнних та фінансових ризиків процес капіталізації комунальних підприємств загалом багато в чому залежить не лише від самих підприємств, а й від місцевих органів влади, які повинні приймати обґрунтовані рішення щодо стратегічного соціально-економічного розвитку громади, скорочуючи низьколіквідні ресурси та стимулюючи прибуткове використання більш ефективних активів.

У сучасних умовах капіталізація комунальних підприємств має органічно вплітатися в стратегічні напрями розвитку адміністративно-територіальних утворень України.

Досвід країн Європейського Союзу підтверджує, що лише із зміщенням акцентів на власні зусилля територіальні громади мають перспективу забезпечувати стабільний соціально-економічний розвиток. Передумови

Таблиця 1. Зміни доходів, видатків та трансфертів місцевих бюджетів (МБ) України у процесі бюджетної децентралізації, %

Показник	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
Частка доходів МБ (власних доходів загального фонду без трансфертів) у ВВП	5,1	6,2	6,5	6,6	6,8	6,9	7,3
Частка видатків МБ у ВВП	14,1	14,7	16,6	16,0	14,2	11,4	12,1
Частка доходів МБ у зведеному бюджеті	18,5	21,8	22,6	22,2	23,3	22,6	23,3
Частка видатків МБ у зведеному бюджеті	41,2	41,9	46,9	45,6	41,3	30,0	30,4
Частка трансфертів з державного бюджету в доходах МБ	59,1	53,4	54,3	53,2	46,4	34,8	33,7

Джерело: [7].

Таблиця 2. Державна фінансова підтримка на розвиток громад та розбудову інфраструктури, млрд. грн

Напрямок	2021	2022 (прогноз)	Відхилення
Регіональний розвиток	15,5	27,5	12,0
Розвиток сільських територій	4,5	7,1	2,6
Розвиток у сфері охорони здоров'я	3,5	5,4	1,9
Розвиток у сфері освіти	4,1	6,8	2,7
Розвиток дорожньої інфраструктури	49,6	66,8	17,2
Розвиток транспортної інфраструктури	1,5	2,5	1,0
Розвиток у сфері культури	0,3	1,9	1,6
Розвиток спортивної інфраструктури	0,8	0,9	0,1
Інші напрями розвитку територій (у т.ч. ЦНАПи)	0,3	3,3	3,0

Джерело: [7].

для цього створив активний, реально втілений в Україні процес децентралізації. Реформування сфери адміністративно-територіальної організації влади та децентралізації (зокрема, фінансової) в Україні розпочалося в 2014 році — після прийняття Концепції реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади, ряду законів України — Про співробітництво територіальних громад (2015), Про добровільне об'єднання територіальних громад (2015), внесення змін Податкового та Бюджетного кодексів України щодо регулювання фінансового забезпечення утворених територіальних громад. Суттєві перетворення у сфері місцевих фінансів потребували від органів місцевого самоврядування інших, інноваційних, порівняно з усталеними, підходів до управлінських рішень щодо розвитку, фінансування і підтримки комунального господарства, прийняття відповідальності за наслідки своїх дій. Наразі дуже важливим є визначення стратегічних напрямів розвитку територіальної громади з врахуванням громадської думки місцевого населення. За період проведення децентралізації відбувалося поступове зростання частки власних доходів місцевих бюджетів в загальному обсязі доходів, відповідно — зниження трансфертів із державного бюджету (табл. 1) та зростання обсягів державної фінансової підтримки для розвитку громад та розбудови інфраструктури у руслі стратегічних планів соціально-економічного розвитку утворених територіальних громад (табл. 2).

За широкомасштабної російсько-української війни, ракетних обстрілів території України, внаслідок яких підвищуються ризики втрати інфраструктурних об'єктів підприємств комунальної сфери, зростають потреби у знач-

них коштах на їх відновлення. На сьогодні загальна сума збитків від руйнувань та пошкоджень закладів соціальної сфери, науки та охорони здоров'я, культурних споруд, спортивних об'єктів та адміністративних будівель складає близько 5,9 млрд. дол. Оцінка прямих втрат житлово-комунального господарства складає 2,7 млрд. дол. [10].

Потенційно вагомим джерелом фінансового забезпечення діяльності комунальних підприємств можуть стати фінансові посередники, які у свою чергу, використовуючи фінансові інструменти, здатні сприяти капіталізації комунальних підприємств (що залежить від специфіки формування активів фінансових посередників). Банки, страховики, небанківські фінансові інститути, інститути спільного інвестування, недержавні пенсійні фонди, які оперують фінансовими інструментами — акціями, банківськими кредитами, облігаціями тощо потенційно можуть сприяти капіталізації підприємств. Для підприємств комунальної сфери насамперед — це банківські кредити (переважно довгострокові, спрямовані на реалізацію інвестиційно-інноваційних проєктів), за яких гарантами виступають органи місцевої влади та місцевого самоврядування. Слабке кредитування комунальних підприємств та затухання інвестиційної діяльності обмежують їх розвиток. Позитивні тенденції в інвестиційній сфері набудуть сталого характеру в період післявоєнного відновлення економіки України, водночас, для підприємств комунальної сфери вони є життєво необхідними вже зараз, незважаючи на несприятливий інвестиційний клімат. Ці проблеми в умовах воєнного стану вирішуються на рівні держави та органів місцевого самоврядування завдяки бюджетним інвестиціям. Водночас, враховуючи необхідність здійснення значних бюджетних видатків на оборону в умовах широкомасштабної війни, важливо здійснювати пошук додаткових фінансових ресурсів.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Результати проведеного дослідження свідчать, що капіталізація підприємств комунальної сфери у системі місцевих фінансів є актуальною проблемою. В умовах децентралізації зросли можливості місцевих бюджетів, зокрема бюджетів територіальних громад, водночас, загострення воєнних та фінансових ризиків є перепорою розвитку комунальних підприємств. Збитковість комунальних підприємств, зростання заборгованості споживачів і держави за надані послуги, відсутність фінансових ресурсів для розвитку тощо не сприяють процесу реальної капіталізації цих підприємств. Обмеженість потенційних можливостей капіталізації більшості комунальних підприємств на сучасному етапі потребує формування активної бюджетно-податкової та інвестиційно-інноваційної політики, залучення соціально відповідального бізнесу на території присутності (в територіальних громадах). Активна державна фінансова (зокрема бюджетно-податкова політика як її складова) та інвестиційно-інноваційна політика передбачає формування достатніх за обсягом фінансових ресурсів, які спрямовані на розвиток певної території, суб'єктів господарювання та реалізації пріоритетних бюджетних програм. Забезпечення необхідного обсягу фінансових ресурсів значною мірою

залежить від зусиль всіх суб'єктів економічних відносин: держави, територіальних громад, приватного сектора, громадських організацій, благодійних фондів тощо.

Необхідною є розробка загальнонаціональної стратегії розвитку комунального господарства, конкретизованої за галузями на рівні громад. Нагальним є зміцнення інституту соціальної відповідальності держави, органів місцевого самоврядування, громад, населення за належне функціонування комунальних підприємств та зростання потенціалу їх капіталізації. В умовах загострення воєнних і фінансових ризиків та післявоєнного розвитку громад актуальним стає активне стимулювання/заохочення розвитку муніципально-приватного партнерства у комунальній сфері, детальне дослідження фінансового механізму якого є перспективою подальших досліджень.

Література:

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV (зі змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>
2. Глухова В. І., Кравченко Х. В. Фінансовий стан комунальних підприємств і напрями його покращення. *Modern Economics*. 2021. № 26. С. 30—36. DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V26\(2021\)-05](https://doi.org/10.31521/modecon.V26(2021)-05).
3. Загірняк Д. М., Глухова В. І., Кравченко Х. В. Діяльність комунальних підприємств і їх фінансове забезпечення в умовах децентралізації. *Ефективна економіка*. 2021. № 1. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8528> (дата звернення: 06.10.2023). DOI: [10.32702/2307-2105-2021.1.12](https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.1.12)
4. Капіталізація підприємств: сутність, форми, моделювання факторів забезпечення / под ред. Н.Е. Брюховецкой. Донецьк: ІЗП НАН України; ДонУЕП, 2011. 209 с.
5. Кириленко О. П. Фінансове забезпечення підприємств водопостачання та водовідведення в умовах бюджетної децентралізації. *Фінанси України*. 2015. № 3. С. 88—101.
6. Лисяк Л.В., Качула С.В. Фінансовий механізм публічно-приватного партнерства у реалізації стратегічних цілей розвитку територій України. *Економіка і суспільство*. 2023. № 53. URL: <http://www.economyand-society.in.ua/index.php/journal/article/view/2673/2589> (дата звернення: 06.10.2023). DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-72>.
7. Міністерство розвитку громад та територій України. Моніторинг реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади. 2022. URL: <https://decentralization.gov.ua/uploads/library/file/800/10.01.2022.pdf>
8. Топчій О.О., Іртищева І.О., Стегней М.І. Проблеми та перспективи розвитку ЖКГ в Україні: фінансовий аспект. *Вісник ХНАУ ім. Докучаєва*. 2019. № 2. С. 353—401. (Серія "Економічні науки").
9. Тульчинська С.О., Солосіч О.С. Актуальні проблеми підвищення прибутковості комунальних підприємств як фактору економічної безпеки. *Агросвіт*. 2019. № 22. С. 54—59. DOI: [10.32702/2306_6792.2019.22.54](https://doi.org/10.32702/2306_6792.2019.22.54)
10. Україна комунальна. Збитки, завдані агресором інфраструктурі України, вже оцінюються у 150,5 млрд доларів. URL: <http://jkg-portal.com.ua/ua/publication/one/zbitki-zavdan-agresorom-nfrastruktur-ukrajini-vzhe-ocnjutsja-u-1505-mlrd-dolarv-70881>. (дата звернення: 2.10.2023).
11. Bagatska K. Criteria for the expediency of municipal-owned enterprises budget support. *Scientia fructuosa*. 2023. № 2. С. 67—77. [https://doi.org/10.31617/1.2023\(148\)07](https://doi.org/10.31617/1.2023(148)07)

References:

1. Verkhovna Rada of Ukraine (2003), "Commercial Code of Ukraine", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>. (Accessed 07 Oct. 2021).
2. Glukhova, V., and Kravchenko, K. (2021), "Financial condition of communal enterprises and directions for its improvement", *Modern Economics*, [Online], vol. 26, pp. 30—36, available at: <https://modecon.mnau.edu.ua/financial-state-of-utilities-and/> (Accessed 06 Oct 2023). DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V26\(2021\)-05](https://doi.org/10.31521/modecon.V26(2021)-05).
3. Zagirniak, D., Glukhova, V., and Kravchenko, K. (2021), "Activities of communal enterprises and their financial support in conditions of decentralization", *Efektivna ekonomika*, [Online], vol. 1, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8528> (Accessed 06 Oct 2023). DOI: [10.32702/2307-2105-2021.1.12](https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.1.12)
4. Bryukhovetskaya, N.E. (2011), *Kapitalizatsia predpriatij: sushchnost, formy, modelirovanie faktorov obespechenia* [Capitalization of enterprises: essence, forms, modeling of supporting factors], Donetsk: IEP NAS of Ukraine; DonUEP, Ukraine.
5. Kyrylenko, O. P. (2015), "Financial support of water supply and sewerage enterprises in terms of budget decentralization", *Finansy Ukrainy*, vol. 3, pp. 88—101.
6. Lysiak, L.V., and Kachula, S.V. (2023), "The financial mechanism of public-private partnership in the implementation of the strategic goals of the development of the territories of Ukraine", *Ekonomika i suspilstvo*, vol. 53, available at: <http://www.economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/2673/2589> (Accessed: 06.10.2023). DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-72>.
7. Ministry of Development of Communities and Territories of Ukraine (2022). "Monitoring of the reform of local self-government and territorial organization of power", available at: <https://decentralization.gov.ua/uploads/library/file/800/10.01.2022.pdf> (Accessed: 06.10.2023).
8. Topchii, O.O., Irtysheva, I.O., and Stehnei, M.I. (2019), "Problems and prospects of housing development in Ukraine: financial aspect", *Visnyk KhNAU im. Dokuchaieva*, 2, 353—401. (Serii "Ekonomichni nauky").
9. Tulchynska, S.O., and Solosich, O.S. (2019), "Actual problems of increasing the profitability of utility enterprises as a factor of economic security", *Ahrosvit*, vol. 22, pp. 54—59. DOI: [10.32702/2306_6792.2019.22.54](https://doi.org/10.32702/2306_6792.2019.22.54).
10. Ukraine is communal (2023). "The damage caused by the aggressor to the infrastructure of Ukraine is already estimated at 150.5 billion dollars", available at: <http://jkg-portal.com.ua/ua/publication/one/zbitki-zavdan-agresorom-nfrastruktur-ukrajini-vzhe-ocnjutsja-u-1505-mlrd-dolarv-70881>. (Accessed: 02 Oct. 2023).
11. Bagatska, K. (2023), "Criteria for the expediency of municipal-owned enterprises budget support", *Scientia fructuosa*, vol. 2, pp. 67—77. [https://doi.org/10.31617/1.2023\(148\)07](https://doi.org/10.31617/1.2023(148)07)

Стаття надійшла до редакції 10.10.2023 р.

В. Г. Маргасова,
д. е. н., професор, профектор з наукової роботи,
Національний університет "Чернігівська політехніка"
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8582-2158>

М. В. Дубина,
д. е. н., професор, завідувач кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Національний університет "Чернігівська політехніка"
ORCID ID: <http://orcid.org/0000-0002-5305-7815>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.10

НАУКОВО-КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ТУРБУЛЕНТНОСТІ ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

V. Marhasova,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Vice-Rector for Scientific Work,
Chernihiv Polytechnic National University
M. Dubyna,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of the Department of Finance,
Banking and Insurance, Chernihiv Polytechnic National University

SCIENTIFIC AND CONCEPTUAL PROVISIONS OF ENSURING THE ECONOMIC
SECURITY OF CONSTRUCTION ENTERPRISES IN THE CONDITIONS
OF TURBULENCE IN THE EXTERNAL ENVIRONMENT

У статті розглянуто теоретичні положення забезпечення економічної безпеки будівельних підприємств в умовах турбулентності зовнішнього середовища. Це було реалізовано через детальний розгляд сутності категорії "економічна безпека підприємства", що здійснено на основі контент-аналізу наявних у науковій літературі концептуальних підходів до трактування цієї дефініції. Це в подальшому дозволило виокремити базові специфічні риси економічної безпеки підприємства як об'єкта дослідження. Детальний розгляд специфічних особливостей функціонування будівельних підприємств в умовах зовнішніх та внутрішніх загроз і розгляд наукових підходів до трактування змісту дефініції "економічна безпека будівельного підприємства" дозволило конкретизувати сутність цієї дефініції. У статті також вивчені специфічні риси формування економічної безпеки будівельних підприємств, які були конкретизовані на основі врахування особливостей впливу зовнішніх факторів на діяльність цих суб'єктів господарювання.

Construction industry is one of the most important in the structure of the national economy. The development of this industry significantly stimulates the economic behavior of business entities in other related areas of the country's economy, it contributes to increasing the business activity.

However, this also determines the vulnerability of this industry to new external and internal threats that constantly arise to the national economy. This situation requires an appropriate response from construction enterprises to ensure the stability of their own activities. The outlined actualizes the issue of the theoretical substantiation of the essence and specific features of ensuring economic security of construction enterprises, especially in the conditions of the turbulent environment.

In the article, the theoretical provisions for ensuring economic security of construction enterprises in the conditions of the turbulent environment are examined. This was carried out through a detailed consideration of the essence of the "economic security of the enterprise", which was implemented based on the content analysis of the conceptual approaches to the interpretation of this definition available in the scientific literature. This subsequently made it possible to single out the basic specific features of economic security of the enterprise as an object of research.

A detailed consideration of the specific features of the functioning of construction enterprises in the conditions of internal and external threats and the consideration of scientific approaches to the interpretation of the meaning of the definition of "economic security of the construction enterprise" made it possible to specify the essence of this category, namely: economic security of the construction enterprise is a complex characteristic of the activity of the enterprise that carries out its activities in the field of material production for the purpose of creating building and structures, and which is characterized by the stable economic development, the presence of high-quality financial results and the ability to counteract internal and external threats to ensure its own functioning in the long-term perspective. Based on the consideration of the approach to the interpretation of the content of the specified category, the specific features of the formation of economic security of construction enterprises were studied in detail.

Ключові слова: будівельні підприємства, економічна безпека, національна економіка, будівельна галузь, турбулентність, економічна система, фінансова безпека, економічна безпека будівельного підприємства.

Key words: construction enterprises, economic security, national economy, construction industry, turbulence, economic system, financial security, economic security of the construction enterprise.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Будівельна галузь є однією з найбільш важливих у структурі національної економіки. Розвиток цієї галузі значно стимулює економічну поведінку суб'єктів господарювання в інших суміжних сферах господарства країни, сприяє підвищенню ділової активності. Це позитивно впливає на економічний розвиток країни, підвищення соціального забезпечення громадян через зростання доступності ринку житла та розширення обсягів житлового фонду.

Ефективне функціонування будівельних підприємств є важливою складовою активного розвитку будівельної галузі в країні. При цьому вагому роль відіграють і макроекономічні умови, у яких ці суб'єкти господарювання здійснюють свою діяльність. Досвід зарубіжних країн свідчить, що ринок житла є надзвичайно чутливим до будь-яких економічних потрясінь або нестабільності у функціонуванні фінансової системи країни, а тому саме формування необхідного рівня економічної стійкості будівельних підприємств до зовнішніх впливів є важливою складовою забезпечення стабільності функціонування будівельної галузі загалом. Це у свою чергу також сприяє зниженню негативного впливу для розвитку національної економіки від виникнення кризових явищ на ринку житла. Окреслене актуалізує питання обґрунтування теоретичних та прикладних положень забезпечення економічної безпеки будівельних підприємств в умовах нестабільності.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Питання розвитку будівельної галузі та, зокрема, економічного розвитку будівельних підприємств розглядаються в наукових роботах таких авторів: В. В. Биба, І. В. Волохова, Г. А. Жовтяк, М. М. Забаштанський, Ю. О. Занєчна, О. Л. Камбур, Л. Г. Ліпич, Я. В. Лісун, С. Міщенко, І. А. Педько, Г. Л. Ступнікер та ін.

Окремі аспекти забезпечення економічної безпеки будівельних підприємств досліджували у своїх роботах Н. І. Верхоглядова, І. Г. Волинець, В. І. Дмитренко, К. С. Дяченко, О. В. Коба, Н. О. Пархоменко, Т. А. Пушкар, О. В. Черевко та ін.

ВИДІЛЕННЯ НЕВИРІШЕНИХ РАНІШЕ ЧАСТИН ЗАГАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ

Проте, враховуючи нові виклики, перманентні економічні кризи та непрогнозовані зовнішні флуктуації, які виникають у межах національної економіки багатьох країн, питання підвищення стійкості суб'єктів господарювання до таких потенційно деструктивних впливів є завжди актуальними. Особливо це стосується діяльності будівельних підприємств, забезпечення їх стабільного функціонування в умовах підвищеної економічної турбулентності, зміни на ринках житлової та нежитлової нерухомості. Ці питання, попри наявні наукові роботи в цьому напрямку, недостатньо висвітлені. Є потреба в обґрунтуванні теоретичних та прикладних положень забез-

Таблиця 1. Наукові підходи до розуміння сутності категорії "економічна безпека підприємства"

№ з/п	Сутність підходу	Автор та джерело
1	Економічна безпека підприємства – динамічний стан підприємства при якому воно забезпечує стабільні результати діяльності, адаптуючись до різноманітних змін.	Пархоменко Н. О. [15]
2	Економічна безпека підприємства – комплексна характеристика результатів діяльності підприємства, одержаних завдяки ефективному використанню його ресурсів, скерованих на досягнення цілей підприємства й забезпечення його діяльності від загроз зовнішнього та внутрішнього середовищ.	Дмитренко В. І. [3, с. 158-159]
3	Економічна безпека суб'єкта господарювання – характеристика суб'єкта господарювання, яка відображає його здатність реалізувати власні стратегічні економічні інтереси при певних зовнішніх умовах завдяки захисту від існуючих і потенційних загроз та використанню можливостей, що надає зовнішнє середовище.	Мищенко С. П. [13, с. 191]
4	Економічна безпека підприємства – захищеність діяльності підприємства, його потенціалу, інтересів, ресурсів; певний стан ресурсів, відносин, зв'язків господарюючого суб'єкта; систему заходів, спрямованих на забезпечення його конкурентоспроможності; ступеня реалізації й гармонізації економічних інтересів; властивості підприємства до розвитку, самовиживання, досягнення визначених цілей.	Пушкар Т. А., Дяченко К. С. [16]
5	Економічна безпека підприємства – це комплексна характеристика, під якою розуміють рівень захищеності всіх видів потенціалу підприємства від внутрішніх і зовнішніх загроз, що забезпечує стабільне функціонування та ефективний розвиток і потребує управління з боку керівництва підприємства.	Кургузенкова Л. А. [9, с. 34]
6	Економічна безпека підприємства – це умови перебування ресурсів бізнесу підприємства (капіталу, персоналу, інформації, технології, техніки й устаткування, прав), а також подальших перспектив підприємства, в котрих вони по максимальному використовуються, в процесі ефективного функціонування та розвитку підприємства на основі уникнення як зовнішніх, так і внутрішніх перешкод.	Новікова О. Ф. [14]
7	Економічна безпека підприємства – спеціально побудована система захисних заходів, головна мета котрої полягає у цілеспрямованому та повсякденному забезпеченні безперерійної та водночас економічно ефективної і результативної діяльності підприємства за рахунок боротьби із різними чинниками та факторами, що негативно впливають на цю діяльність.	Скриньковський Р. М. [17, с. 417]
8	Економічна безпека підприємства – стан захищеності його важливих інтересів від внутрішніх і зовнішніх загроз для забезпечення стабільності та прогресування в сьогоденні та майбутньому	Колодяжна І. В. [8, с. 136]
9	Економічна безпека підприємства – відсутність у поточний час та низька ймовірність у найближчому майбутньому виникнення в діяльності підприємства змін негативного характеру, що є наслідком реалізації загроз і можуть спричинити погіршення умов та результатів діяльності підприємства загальмувати його розвиток, потребувати витрачання значних ресурсів та подолання або ліквідації цих негативних змін	Дідика А. М. [4, с. 57]
10	Економічна безпека підприємства – це комплексна характеристика, під якою розуміють рівень захищеності всіх видів потенціалу підприємства від внутрішніх та зовнішніх загроз, який має забезпечити стабільне функціонування та ефективний розвиток підприємства і потребує управління з боку керівництва задля гарантії найбільш продуктивного використання ресурсів для підвищення ефективності функціонування підприємства і забезпечення його стабільного розвитку [5].	Геєць В. М. [2]

Джерело: систематизовано авторами.

печення економічної безпеки будівельних підприємств, а саме уточнення сутності цього виду безпеки, особливостей її формування в межах функціонування цих суб'єктів підприємницької діяльності.

МЕТА СТАТТІ

Метою статті є поглиблення науково-концептуальних положень забезпечення економічної безпеки будівельних підприємств в умовах зміни умов макроекономічного середовища.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Будівельна галузь дійсно відіграє одну з ключових ролей у розвитку національного господарства. Жодна з країн світу не досягла значних успіхів у власному розвитку без активізації економічних відносин у зазначеній галузі, створення сприятливих умов для розвитку ринків житлової та нежитлової нерухомості. При цьому ключову роль у розвитку будівництва відіграють об'єктивні процеси у функціонуванні будь-якого суспільства, а

саме: поступове руйнування будівель, розширення міст, наявність попиту на житлову нерухомість у громадян, інвестиційна привабливість у довгостроковій перспективі. Економічні відносини активно розвиваються в цій сфері лише за наявності сприятливих умов для діяльності будівельних підприємств, ефективно функціонуючого ринку нерухомості.

Проте економічні кризи, зниження темпів економічного розвитку країни насамперед негативно впливає на ринок нерухомості, можливості потенційних покупців купувати нове житло, їх економічну поведінку. При цьому в комплексі з іншими причинами зниження попиту досить негативно впливає на діяльність будівельних підприємств, їхній фінансовий стан та стабільність роботи. Діяльність таких підприємств залежить від багатьох чинників. Для будівельної сфери кількість таких факторів особливо є великою, оскільки будівельні підприємства у своїй діяльності залежать від стану розвитку інших, суміжних галузей національної економіки. Також на їх функціонування впливає стан ринку будівельних матеріалів, наявність техніки для будівельних

робіт, умови імпорту необхідних комплектуючих та товарів, рівень розвитку житлової і соціальної інфраструктури та інституційні умови ведення бізнесу. Передбачити всі потенційно можливі загрози, які можуть відбуватися в економічному просторі функціонування будівельних підприємств, дуже складно, але вони виникають постійно. Відповідно для зниження негативного впливу таких факторів ці суб'єкти підприємницької діяльності повинні здійснювати власну діяльність з урахуванням об'єктивної неможливості передбачити всі деструктивні впливи на їхню роботу. Відповідно це зумовлює необхідність забезпечити формування належного рівня економічної безпеки цих підприємств, зокрема фінансової стійкості до нових непередбачуваних загроз.

Розглянемо теоретичні положення забезпечення економічної безпеки будівельних підприємств більш детально. Аналіз почнемо з обґрунтування сутності категорії "економічна безпека підприємства". У таблиці 1 представлено декілька наукових підходів до розуміння цієї дефініції.

Таким чином, враховуючи окреслені наукові концепції розгляду сутності категорії "економічна безпека підприємства", можна визначити змістовні ознаки цього виду безпеки та особливості її забезпечення, а саме:

- з позиції дослідника це система, яка складається із сукупності елементів, які у взаємодії дають змогу забезпечити захист господарської діяльності підприємства від зовнішніх та внутрішніх впливів;

- пов'язана з економічною та, зокрема, фінансовою діяльністю підприємств, ефективністю їхньої роботи та наявністю можливостей формувати необхідний рівень такої безпеки;

- дослідження стану такого виду безпеки можливо реалізувати на основі аналізу сукупності показників, які характеризують різні аспекти господарської діяльності підприємства;

- система є динамічною та постійно повинна адаптуватися під зміни зовнішнього середовища, в якому функціонує підприємство, що зумовлює важливість використання спектра методів та інструментів для забезпечення належного рівня такої безпеки;

- універсальність системи такої безпеки для всіх підприємств та унікальність для кожного окремого підприємства, яка зумовлена специфічними рисами його функціонування (галузева належність; види товарів та послуг, ринки їх збуту; категорія клієнтів, постачання сировини та інших необхідних для функціонування товарів і т. ін.);

- складність забезпечити ефективність побудови системи такої безпеки в межах діючого підприємства, що вимагає згладженої роботи керівництва, працівників середньої ланки, дієвої системи взаємодії між ними для швидкого реагування на нові загрози;

- необхідність постійної аналітичної роботи з метою виявлення та запобігання загрозам як усередині підприємства і, що найголовніше, загроз зовнішнього середовища, аналіз світової кон'юнктури, сучасних тенденцій розвитку національного господарства, прогнозування можливих змін в системі державного регулювання господарської діяльності тощо;

- провідна роль фінансової безпеки у забезпечення дієвої системи зазначеного виду безпеки підприєм-

ства, що обумовлює необхідність побудови якісної системи аналізу фінансового стану, розробки за необхідності нових показників для внутрішнього користування (особливо це важливо для багатопрофільних підприємств, які мають значну кількість виробничих, торговельних підприємств);

- об'єктивна необхідність побудови системи економічної безпеки, оскільки вплив внутрішніх та зовнішніх чинників є постійним і не залежить від ефективності роботи підприємства, якості управління ним;

- система економічної безпеки повинна не лише формувати умови для стабільного функціонування підприємства, але й забезпечувати можливість зростання його потенціалу подальшого розвитку, однак при прийнятних умовах ризику такого розвитку та інші особливості [3, с. 158—159; 4, с. 57; 8, с. 136; 13].

З огляду на окреслені змістовні ознаки категорії "економічна безпека підприємства", можна констатувати, що забезпечити належний рівень такої безпеки в межах суб'єкта підприємницької діяльності дуже складно і це вимагає відповідної кваліфікованої та постійної роботи від менеджменту підприємства, його власників. При цьому також зрозуміло, що формування належного рівня економічної безпеки на підприємствах у межах різних галузей національного господарства зумовлено специфікою їхньої економічної діяльності. Саме така специфіка визначає структуру системи економічної безпеки підприємства, враховуючи значну кількість галузевих факторів та особливостей функціонування суб'єктів підприємництва.

Для будівельних підприємств притаманними також є свої специфічні риси функціонування, які визначаються особливостями будівельної галузі, їхніми індивідуальними бізнес-моделями розвитку. Передусім варто виокремити такі специфічні риси діяльності зазначених підприємств, а саме:

- 1) високий рівень співпраці будівельних підприємств з іншими економічними суб'єктами для здійснення своєї діяльності, неможливість побудови замкнутого циклу функціонування;

- 2) участь у розвитку соціальної інфраструктури, розвитку житлово-комунальної інфраструктури регіонів, де відбувається будівництво, насамперед житлової нерухомості;

- 3) залежність функціонування будівельних підприємств від наявності зовнішніх доступних фінансових ресурсів (позиковий капітал), оскільки внутрішніх коштів бракує для реалізації всіх запланованих об'єктів;

- 4) будівельна галузь формує значні мультиплікативні ефекти для подальшого розвитку національної економіки, стимулює активізацію економічної діяльності в її окремих галузях, які пов'язані з будівництвом;

- 5) високий рівень залежності від комунальних та інших підприємств у сфері надання комунальних підприємств (під'єднання об'єктів до моменту введення в експлуатацію до водовідведення, водопостачання, доступ до газу, електроенергії і т. ін.);

- 6) залежність від ефективності роботи інститутів (органів державної влади та місцевого самоврядування); особливо на діяльність будівельних підприємств впливає фінансова спроможність органів місцевого самоврядування розвивати дорожню, житлово-комуналь-

Таблиця 2. Наукові підходи до розуміння сутності категорії "економічна безпека будівельного підприємства"

№ з/п	Сутність підходу	Автор та джерело
1	Економічна безпека будівельного підприємства – захищеність специфічних ресурсів будівельного підприємства від можливих загроз зовнішнього і внутрішнього середовища. Під системою економічної безпеки будівельного підприємства варто розуміти взаємодію елементів діяльності, яка дозволяє здійснювати результативну діяльність будівельного підприємства шляхом зменшення впливу загроз.	Пархоменко Н. О. [15]
2	Економічна безпека будівельного підприємства – сукупність елементів, взаємодія між якими, дозволяє здійснювати функціонування будівельного підприємства шляхом мінімізації впливу на нього загроз	Черевко О. В., Дмитренко В. І. [19]
3	Економічну безпеку підприємств будівельної галузі – створення таких умов їх функціонування, при яких забезпечено достатній рівень економічної безпеки, який надає можливість реалізовувати економічні інтереси і створювати певний запас міцності для реалізації в подальшому економічних інтересів підприємств і обумовлюється технологією будівельного виробництва, його сезонністю, наявністю різноманітності об'єктів будівництва, можливими джерелами фінансування, розгалуженістю видів діяльності підприємств будівельної галузі, а також формуванням інституційного середовища здійснення діяльності у сфері будівництва	Пушкар Т. А., Дяченко К. С. [16, с. 136]

Джерело: систематизовано авторами.

ну, соціальну інфраструктуру на окремій території, підтримувати подальшу експлуатацію нового житлового фонду;

7) тривалий операційний цикл виробництва, що вимагає постійної наявності фінансових ресурсів для забезпечення подальшого функціонування;

8) високий рівень чутливості до макроекономічних змін, кризових ситуацій на фінансових ринках, що негативно впливає як на попит на житло, скорочує підприємницьку діяльність та попит на нежитлову нерухомість;

9) стаціонарність виробництва, неможливість його швидкої зупинки, потреба у здійсненні фінансових витрат, навіть в період відсутності активної діяльності;

10) будівництво — сфера матеріального виробництва, якій притаманна складна система економічних відносин, в якій ключову роль відіграє значна кількість господарюючих суб'єктів, включаючи покупців та продавців нерухомості, контрагентів будівельних підприємств [6, с. 51; 12; 15].

Таким чином, враховуючи окреслені специфічні риси функціонування будівельних підприємств, визначимо сутність поняття "економічна безпека будівельного підприємства". У таблиці 2 представлено окремі наукові підходи до розуміння змісту цього поняття.

Отже, враховуючи окреслені наукові концепції розгляду сутності категорії "економічна безпека підприємства будівельного підприємства", можна констатувати, що такий вид безпеки являє собою комплексну характеристику діяльності підприємства, яке здійснює свою діяльність у галузі матеріального виробництва з метою створення будівель, споруд, і за якої йому притаманний стабільний економічний розвиток, наявність якісних фінансових результатів та можливості протидіяти зовнішнім та внутрішнім загрозам для забезпечення власного функціонування в довгостроковій перспективі.

На основі результатів аналізу інформації табл. 2, систематизуємо теоретичні положення забезпечення еко-

номічної безпеки будівельного середовища в стохастичному середовищі їх функціонування (рис. 1).

Розглянемо специфічні риси забезпечення належного рівня економічної стійкості зазначених суб'єктів господарювання до перманентних загроз зовнішнього середовища. До них належать такі:

1) фінансова безпека відіграє важливу роль у розвитку економічної безпеки будівельного підприємства, доступність фінансових ресурсів є одним з вирішальних чинників у забезпеченні стабільного функціонування такого підприємства;

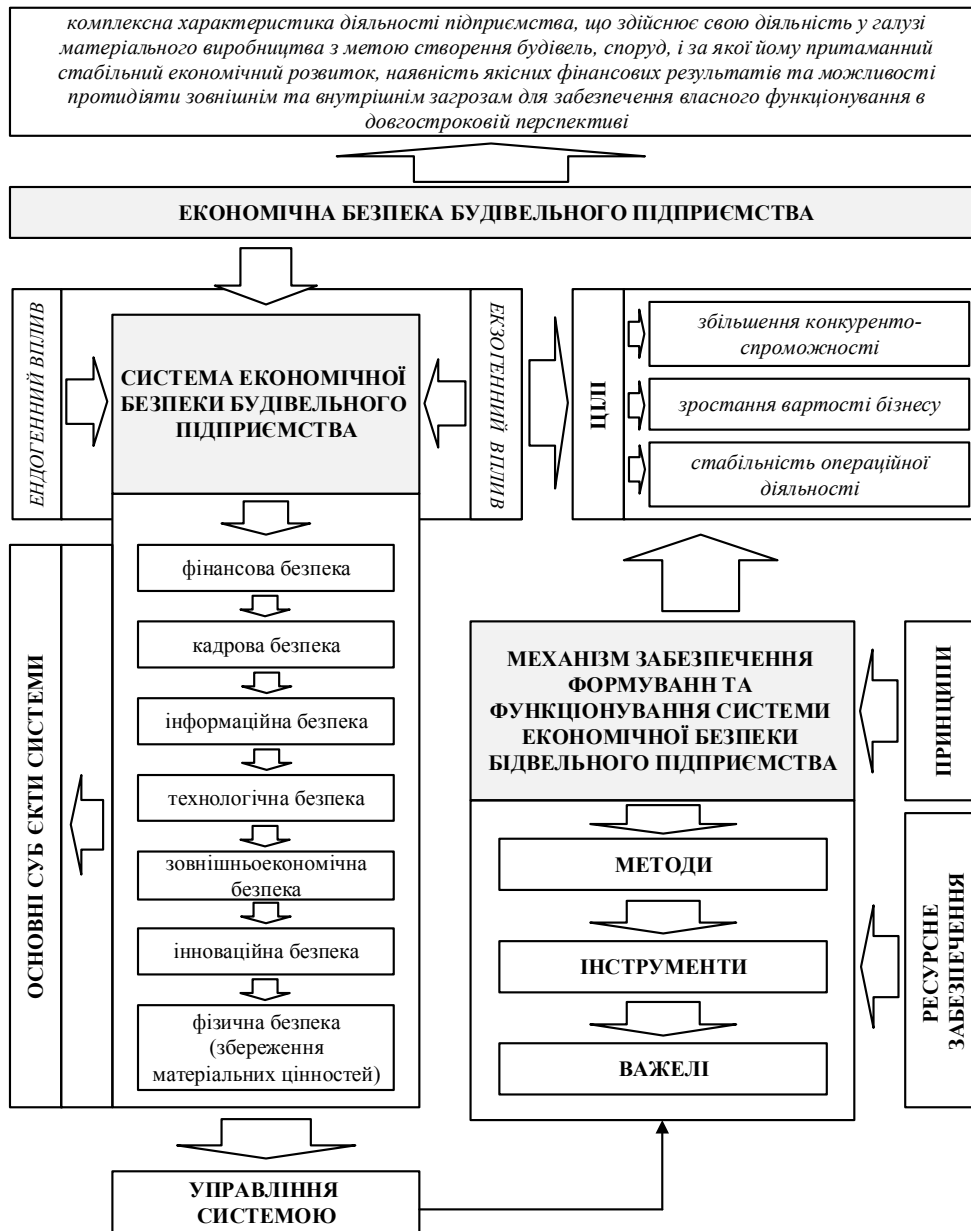
2) наявність значної кількості чинників, а отже, і потенційних загроз, які можуть негативно впливати на функціонування будівельних підприємств; їхніми джерелами можуть виступати і тенденції розвитку світової економіки, кризові явища в системі національної економіки, торговельні відносини із сусідніми країнами. Усі ці чинники можуть досить сильно змінювати економічні умови для розвитку будівельної галузі;

3) у сучасних умовах власники та топменеджмент будівельних підприємств приділяють недостатню увагу питанням формування дієвої системи економічної безпеки, що обумовлює періодичні банкрутства таких підприємств;

4) система економічної безпеки будівельних підприємств є складною і, крім підсистеми фінансової безпеки, яка, як зазначалося, є визначальною, важливими компонентами є підсистеми кадрової, інформаційної, силової та конфіденційної безпеки;

5) сезонний характер виробництва, що зумовлює необхідність врахування цього при розробці заходів забезпечення економічної безпеки, забезпечення дієвої системи фінансового планування, враховуючи поточні потреби для здійснення операційної діяльності;

6) значний вплив органів державної влади та місцевого самоврядування на операційну діяльність будівельних підприємств, вчасність виконання взятих перед

Рис. 1. Теоретичні положення забезпечення економічної безпеки будівельного підприємства

Джерело: складено авторами на основі [7; 5, с. 26-27; 10, с. 33-35; 11, с. 82].

клієнтами зобов'язань та доступність фінансових ресурсів для забезпечення реалізації нових проєктів;

7) значний вплив органів державної влади, що здійснюється через наявність великої кількості ліцензій, дозволів, регламентації нормативів будівельних робіт, якості побудованих об'єктів нерухомості, інших дозвільних документів;

8) для забезпечення постійної ефективної роботи будівельні підприємства залучають досить значну кількість працівників (окрім малих та середніх підприємств, які надають супутні послуги в цій галузі), що актуалізує також необхідність забезпечення їхньої кадрової безпеки;

9) залежність відчасних поставок будівельних матеріалів, інших товарів для здійснення будівництва, придбання ічасної доставки будівельного обладнання; це також впливає на фінансовий стан підприємств,

ефективність їх роботи в довгостроковій перспективі [1; 18, с. 69; 15; 16, с. 136].

ВИСНОВКИ

У статті проведено аналіз теоретичних положень забезпечення економічної безпеки будівельних підприємств. Це було реалізовано на основі розгляду сутності категорії "економічна безпека підприємства", що здійснено за результатами вивчення наявних у нанковій літературі концепцій до трактування цієї дефініції. Також це дало можливість виокремити базові характерні риси, які притаманні окресленій категорії.

У статті також проведено аналіз специфічних рис функціонування будівельних підприємств в межах національного господарства. Це реалізовано на основі вивчення особливостей функціонування будівельної галузі та характерних ознак формування і розвитку в

її межах економічних відносин. На основі отриманих результатів та враховуючи змістовні ознаки категорії "економічна безпека підприємства" було розглянуто сутність дефініції "економічна безпека будівельного підприємства", яку запропоновано розглядати як комплексну характеристику діяльності підприємства, що здійснює свою діяльність у галузі матеріального виробництва з метою створення будівель, споруд, і за якої йому притаманний стабільний економічний розвиток, наявність якісних фінансових результатів та можливості протидіяти зовнішнім та внутрішнім загрозам для забезпечення власного функціонування в довгостроковій перспективі. З урахуванням сформульованих теоретичних положень обґрунтування змісту цієї категорії також у статті виокремлено специфічні риси забезпечення такого виду безпеки в роботі будівельних підприємств. Це дозволяє стверджувати, що зазначені особливості економічної діяльності будівельних підприємств обумовлюють складність побудови ними дієвої системи економічної безпеки, особливо в умовах нестабільності зовнішнього середовища, макроекономічної турбулентності. Однак це лише підкреслює важливість забезпечення зазначеного виду безпеки й потребує проведення додаткових досліджень з метою обґрунтування теоретичних та прикладних положень побудови ефективно діючої системи економічної безпеки в діяльності будівельних підприємств.

Література:

1. Верхоглядова Н. І., Щеглова О. Ю., Лаже М. В. Забезпечення економічної стійкості розвитку підприємств будівельної індустрії в змінних умовах ринку. Науковий вісник Ужгородського університету : Серія: Економіка. 2013. Вип. 3 (40). С. 27—30.
2. Геєць В. М., Кизим М. О., Клебанова Т. С., Черняк О. І. Моделювання економічної безпеки: держава, регіон, підприємство : монографія. Харків : ІНЖЕК, 2006. 240 с.
3. Дмитренко В. І. Система економічної безпеки підприємств будівельної галузі. Вчені записки Університету "КРОК". 2019. № 4 (56). С. 156—164.
4. Економіка безпека підприємства : [підручник] / за заг. ред. А. М. Дідика. Львів : НУ "Львівська політехніка", ТзОВ "Видавнична група "Бухгалтери України", 2019. 624 с.
5. Економіка будівельного підприємства : підручник / авт. кол.: Т. О. Окландер, І. А. Педько, О. Л. Камбур [та ін.]. Київ : Центр учбової літератури, 2018. 363 с.
6. Жовтяк Г. А., Волохова І. В. Стан та перспективи розвитку підприємств будівельної галузі України. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Економіка і управління. 2020. Том 31 (70). № 6. С. 50—55.
7. Забаштанський М., Ломонос Р., Ломонос Р. Роль державно-приватного партнерства в забезпеченні фінансової безпеки держави. Проблеми і перспективи економіки та управління. 2023. № 1 (33). С. 114—122. [https://doi.org/10.25140/2411-5215-2023-1\(33\)-114-122](https://doi.org/10.25140/2411-5215-2023-1(33)-114-122).
8. Колодяжна І. В., Букріна К. А. Економічна безпека в системі сталого функціонування підприємства. Науковий вісник Ужгородського національного універси-

тету : серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2019. Вип. 23, Ч. 1. С. 135—140. URL: http://www.visnyk-econom.uzhnu.uz.ua/archive/23_1_2019ua/30.pdf.

9. Кургузенкова Л. А. Економічна безпека підприємства: сутність та чинники формування її відповідного рівня. Економіка і суспільство. 2015. Вип. 1. С. 31—34. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/1_ukr/06.pdf.
10. Ліпич Л. Г., Чорнуха І. В., Цимбалюк І. О. Формування стратегії розвитку будівельного підприємства в умовах інвестиційної конкуренції : монографія. Луцьк : Вежа-Друк, 2015. 212 с.

11. Лісун Я. В., Дячук М. В. Стратегічний аналіз підприємств будівельної галузі. Інноваційна економіка. 2013. № 5 (43). С. 79—83.

12. Міняйленко В. Г., Міняйленко І. В., Биба В. В. Проблеми та перспективи розвитку підприємств будівельної галузі. Ефективна економіка. 2018. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6463>.

13. Міщенко С. П. Концептуальні аспекти економічної безпеки підприємств у ринковій економіці. Маркетинг і менеджмент інновацій. 2011. № 2. С. 190—195.

14. Новікова О. Ф., Покотиленко Р. В. Економічна безпека: концептуальне визначення та механізм забезпечення : монографія. Донецьк, 2006. 408 с.

15. Пархоменко Н. О. Особливості управління економічною безпекою будівельного підприємства. Ефективна економіка. 2020. № 5. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7877>.

16. Пушкар Т. А., Дяченко К. С. Особливості економічної безпеки підприємств будівельної галузі. Проблеми і перспективи розвитку підприємництва. 2013. № 2. С. 134—139.

17. Скриньковський Р. М. Економічна безпека підприємства: сутність, класифікація та система діагностики. Глобальні та національні проблеми економіки. 2015. Вип. 3. С. 414—418. URL: <http://global-national.in.ua/archive/3-2015/87.pdf>.

18. Ступнікер Г. Л., Спірідонова К. О. Оцінка ключових аспектів розвитку будівельних підприємств на ринку нерухомості. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2016. Вип. 6 (3). С. 67—70.

19. Черевко О. В., Дмитренко В. І. Особливості функціонування системи економічної безпеки будівельних підприємств. Інвестиції: практика та досвід. 2015. № 12. С. 49—51.

References

1. Verkhohliadova, N.I., Shcheglova, O.Yu. and Lazhe, M.V. (2013), "Ensuring the economic stability of the development of construction industry enterprises in changing market conditions", *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu : Serii: Ekonomika*, vol. 3 (40), pp. 27—30.
2. Heiets, V.M., Kyzym, M.O., Klebanova, T.S. and Cherniak, O.I. (2006), *Modeliuvannia ekonomichnoi bezpeky: derzhava, rehion, pidpriemstvo [Modeling of economic security: state, region, enterprise]*, ІNZhEK, Kharkiv, Ukraine.

3. Dmytrenko, V.I. (2019), "System of economic security of enterprises in the construction industry", *Vcheni zapysky Universytetu "KROK"*, no. 4 (56), pp. 156—164.

4. Didyk, A.M. (2019), *Ekonomika bezpeka pidpriemstva [Economics and safety of the enterprise]*, NU "Lvivska politekhnik", TzOV "Vydavnycha hrupa "Bukhhaltery Ukrainy", Lviv, Ukraine.

5. Oklander, T.O., Pedko, I.A. and Kambur, O.L. (2018), *Ekonomika budivelnoho pidpriemstva [Economics of construction enterprise]*, Tsentru uchbovoi literatury, Kyiv, Ukraine.

6. Zhovtiak, H.A. and Volokhova, I.V. (2020), "Status and development prospects of enterprises in the construction industry of Ukraine", *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Ekonomika i upravlinnia*, vol. 31 (70), no. 6, pp. 50—55.

7. Zabashtanskyi, M., Lomonos, R. and Lomonos, R. (2023), "The role of public-private partnership in ensuring the financial security of the state", *Problemy i perspektyvy ekonomiky ta upravlinnia*, vol. 1 (33), pp. 114—122.

8. Kolodiazna, I.V. and Bukrina, K.A. (2019), "Economic security in the system of sustainable functioning of the enterprise", *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu: serii: Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny ta svitove hospodarstvo*, vol. 23, no. 1, pp. 135—140, available at: http://www.visnyk-econom-uzhnu.uz.ua/archive/23_1_2019ua/30.pdf (Accessed 1 Sep 2023).

9. Kurhuzenkova, L.A. (2015), "Economic security of the enterprise: essence and factors of formation of its corresponding level", *Ekonomika i suspilstvo*, vol. 1, pp. 31—34, available at: https://economyand-society.in.ua/journals/1_ukr/06.pdf (Accessed 25 Aug 2023).

10. Lypych, L.H., Chornukha, I.V. and Tsymbaliuk, I.O. (2015), *Formuvannia stratehii rozvytku budivelnoho pidpriemstva v umovakh investytsiinoi konkurentsii [Formation of the development strategy of a construction enterprise in conditions of investment competition]*, Vezha-Druk, Lutsk, Ukraine.

11. Lisun, Ya.V. and Diachuk, M.V. (2013), "Strategic analysis of enterprises in the construction industry", *Innovatsiina ekonomika*, vol. 5 (43), pp. 79—83.

12. Miniailenko, V.H., Miniailenko, I.V. and Byba, V.V. (2018), "Problems and prospects for the development of enterprises in the construction industry", *Efektivna ekonomika*, vol. 7, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6463> (Accessed 20 Aug 2023).

13. Mishchenko, S.P. (2011), "Conceptual aspects of economic security of enterprises in the market economy", *Marketynh i menedzhment innovatsii*, vol. 2, pp. 190—195.

14. Novikova, O.F. and Pokotylenko, R.V. (2006), *Ekonomichna bezpeka: kontseptualne vyznachennia ta mekhanizm zabezpechennia [Economic security: conceptual definition and mechanism of provision]*, Donetsk, Ukraine.

15. Parkhomenko, N.O. (2020), "Peculiarities of managing the economic security of a construction enterprise", *Efektivna ekonomika*, vol. 5, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7877> (Accessed 20 Aug 2023).

16. Pushkar, T.A. and Diachenko, K.S. (2013), "Peculiarities of economic security of enterprises in the construction industry", *Problemy i perspektyvy rozvytku pidpriemnytstva*, vol. 2, pp. 134—139.

17. Skrynkovskyi, R.M. (2015), "Economic security of the enterprise: essence, classification and diagnostic system", *Hlobalni ta natsionalni problemy ekonomiky*, vol. 3, pp. 414—418, available at: <http://global-national.in.ua/archive/3-2015/87.pdf> (Accessed 15 Aug 2023).

18. Stupniker, H.L. Spiridonova, K.O. (2016), "Assessment of key aspects of the development of construction enterprises in the real estate market", *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Serii: Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny ta svitove hospodarstvo*, vol. 6 (3), pp. 67—70.

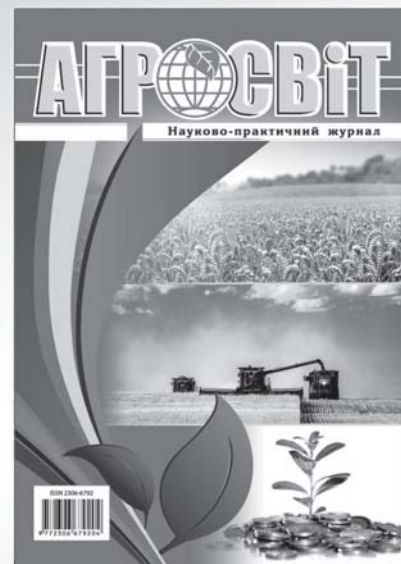
19. Cherevko, O.V. and Dmytrenko, V.I. (2015), "Peculiarities of the functioning of the system of economic security of construction enterprises", *Investytsii: praktyka ta dosvid*, vol. 1.

Стаття надійшла до редакції 07.10.2023 р.

АГРОСВІТ

<https://nayka.com.ua>

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292

О. І. Дребот,
д. е. н., професор, академік НААН,
Інститут агроекології і природокоористування НААН
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2681-1074>
О. І. Фурдичко,
д. е. н., д. с.-г. н., професор, академік НААН,
Інститут агроекології і природокоористування НААН
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1108-7733>
А. М. Бобко,
к. с.-г. н., старший науковий співробітник,
Інститут агроекології і природокоористування НААН
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0848-2548>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.18

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОГО ЛІСІВНИЦТВА

O. Drebot,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Academician of NAAS,
Institute of Agroecology and Environmental Management of NAAS
O. Furdychko,
Doctor of Economic Sciences, Doctor of Agricultural Sciences, Professor,
Academician of NAAS, of Agroecology and Environmental Management of NAAS
A. Bobko,
PhD in Agricultural Sciences, Senior Fellow,
Institute of Agroecology and Environmental Management of NAAS

HISTORICAL ASPECTS OF STATE FORESTRY DEVELOPMENT

В статті проаналізовано історичні аспекти розвитку лісокористування, визначено склад і якість НПА галузевого лісівництва, їхнє недоречне й багатослівне ускладнення описового змісту, ігнорування визначення землі (грунтів) за типами лісорослинних умов місцезростання і класами бонітету, гальмують впровадження в державному лісівництві ринкових принципів економіки. Доведено, що в українському державному лісівництві питання ідентифікації продуктивного використання земельних ресурсів у науковому спрямуванні належно не вирішені. Саме вони передбачали забезпечення ідентифікації суб'єктів землекористування замість знеособленого ДУЛ, переведеного на управління лісовими ресурсами. Адаже показник "Раціональне використання та охорона земель" так і залишається поза увагою з боку адміністративного й наукового менеджменту галузі. Розроблені пропозиції щодо схеми обліку земельних ресурсів за ССКЗ ЄЕК\ФАО ООН з урахуванням відомого принципу "Acquis communautaire". Доведено, що ідентифікація землекористування та ринкових відносин у галузі державного лісівництва не згадуються в поточній модернізації НПА Держлісагентства України. Заходи по його доопрацюванню, внесенню змін і доповнень, практично, не припиняються більше 30 років, набувши змісту бездіяльного "процесу". Він торкається переважно корупційних схем плати за надумане "Спеціальне використання лісових ресурсів". Щоб не плутати читачів, громадськість та ін., мову ведемо про корупційну торгівлю головною продукцією лісівництва — деревиною у стані росту та лісовими матеріалами суб'єктів лісогосподарського та лісопромислового виробництва.

Обгрунтовано, що лісовий виробничий процес з урахуванням Відповідно до європейського законодавства "Ліс у юридичному розумінні означає землю, вкриту лісовою рослинністю та використовувану для цієї мети", а відповідно до українського законодавства "Національна програма адаптації законодавства України до законодавства ЄС" (2004 р.). При розробці основних термінів та їх описів для обліку та звітності лісогосподарської продукції Держлісгоспом України необхідно керуватися принципами "права співтовариства" з метою їх адаптації до європейського законодавства.

The article analyzes the historical aspects of the development of forest use, determines the composition and quality of the NPA of branch forestry, their inappropriate and wordy complication of the descriptive content, ignoring the definition of land (soils) according to the types of forest plant growth conditions and credit classes, inhibit the implementation of market principles of economy in state forestry. It is proved that in the Ukrainian state forestry, the issues of identification of the productive use of land resources in the scientific direction have not been properly resolved. It was they who provided for the identification of land use subjects instead of the impersonal DUL transferred to the management of forest resources. After all, the indicator "Rational use and protection of land" remains neglected by the administrative and scientific management of the industry. Proposals have been developed regarding the scheme of accounting for land resources according to the EEC/FAO UN Framework Convention, taking into account the well-known principle "Acquis Communautaire". It has been proven that the identification of land use and market relations in the field of state forestry are not mentioned in the current modernization of the NPA of the State Forestry Agency of Ukraine. Measures for its finalization, introduction of changes and additions, practically, do not stop for more than 30 years, acquiring the content of an inactive "process". It touches mainly on corrupt payment schemes for the contrived "Special use of forest resources". In order not to confuse the readers, the public, etc., we are talking about the corrupt trade in the main products of forestry – wood in the state of growth and forest materials of subjects of forestry and wood industry production.

It is substantiated that the forest production process taking into account According to European legislation "Forest in the legal sense means land covered with forest vegetation and used for this purpose", and according to Ukrainian legislation "National program of adaptation of Ukrainian legislation to EU legislation" (2004). When developing the main terms and their descriptions for accounting and reporting of forestry products, the State Forestry Service of Ukraine must be guided by the principles of "community law" in order to adapt them to European legislation.

Ключові слова: землі лісогосподарського призначення, природні ресурси, лісівництво, лісогосподарське виробництво, лісове господарство, землекористування.

Key words: forestry land, natural resources, forestry, forestry production, forestry, land use.

ВСТУП

Витяг із частини третьої статті 406 Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про ліси". Вникає багато питань щодо його змісту та призначення. За роки незалежності нашої держави до законодавства України неодноразово вносилися зміни та доповнення, цей нормативний акт є важливим для здійснення господарської діяльності лісогосподарських підприємств, але отримання економічної вигоди державного лісового господарства як галузі рослинництва ще не завершено. З принципу централізованого законодавства СРСР збережена спроба вивести "всі ліси України (колишнього СРСР) утворюють єдиний лісовий фонд". Дискусійною є і норма про те, що "ліси належать до державної та комунальної власності, а професійні лісогосподарські підприємства не є суб'єктами державно-приватного партнерства", оскільки це два абсолютно різні об'єкти

обліку та спостереження. Відповідно до європейського законодавства під лісом розуміється земля, вкрита лісовою рослинністю. Таким чином, дана норма може мати відношення до земельного права України, але не до лісового. Лісогосподарські підприємства є суб'єктами організаційно-господарського поділу лісових земель певних адміністративно-територіальних утворень (районів, муніципалітетів тощо), яким право власності/постійного користування надається органами влади на підставі юридичного свідчення про лісогосподарське виробництво.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Над цими та суміжними питаннями працювали багато відомих вітчизняних учених такі як: І.Я. Антоненко, О.І. Фурдичко, А.М. Бобко, О.І. Дребот, М.Х. Шершун,

Таблиця 1. Окремі економічні показники Лісового доходу на кінець XIX століття

Розвиток ЛПВ в губерніях України з його початку	Надходження лісового доходу з 1868 до 1877р., тис. руб.	Надходження лісового доходу з 1878 р. до 1887 р., тис. руб.	Підвищення доходу в порівнянні з попереднім десятиліттям, %	Надходження лісового доходу з 1888 до 1897 р. тис. руб.	Підвищення доходу в порівнянні з попереднім десятиліттям, %
VI. Південно-західні й Поліські губернії (сучасні – області)	6149	10757	74,9	25069	133,0
VII. Землеробні малолісні губернії (сучасні – області)	11357	11248	-0,9	14032	24,7

Джерело: [3].

Таблиця 2. Дані про лісовий фонд Української РСР, тис. га

Всього	У т. ч. за основними фондодержателями			
	Мінлісгосп УРСР	Мінліспром УРСР	Колгоспні ліси	Інших органів влади, відомств
9942	5939	1236	1884	883

Джерело: [3].

В.Д. Байтала, В.Г. Дубін, О.В. Павлішук, Ю.М. Лазаренко, І.М. Синякович та ін. Проте аналіз публікацій цих авторів дає підстави для подальших досліджень у цьому напрямі, враховуючи практичні аспекти досліджуваної проблематики, особливо історичні аспекти розвитку лісокористування.

МЕТОДИ ТА МЕТОДИКА ДОСЛІДЖЕНЬ

Діючі нормативно-правові акти у лісовому господарстві відповідно до змісту основної продукції, що використовується у лісогосподарському виробництві, джерел обліку та звітності для формування лісогосподарського виробництва, започаткування та розвитку лісогосподарського виробництва, накопичення земельних ресурсів в процесі лісокористування Виробляється деревина в стані росту.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Лісокористування почали підміняти терміном "Спеціальне використання лісових ресурсів" та інше. Як наслідок, за показником "Видалення деревини з гектару лісових земель в українському лісівництві в 2—3 рази є меншим у порівнянні з Польщею, Німеччиною, Угорщиною та іншими країнами бореальної зони. Це в той час, коли лісівництво в Україні розпочиналось, хоча й з деяким запізненням у порівнянні з переліченими країнами, але майже паралельно з ними та прийнятними таксаційними показниками в українських губерніях (табл. 1).

Сучасний стан державного лісівництва

Ми не пропонуємо негайно змінювати лексичні визначення і терміни, використовуємо це слово у значенні орган управління у галузі державного лісівництва. Вважаємо необхідним обов'язкове публічне висвітлення фінансово-економічних показників його, як галузі рослинництва за прикладом обліку та звітності колишніх українських губерній 18—19 століть, або сучасної Польщі. Правда, тривожним залишається те, що державне

лісівництво в Україні за роки Незалежності розчинилось десь у функціонально знеособленому стані Держлісагентства, без ідентифікації лісівництва і лісозаготівельного виробництва на всіх його рівнях державного управління.

Держлісагентство України поступово перебирає на себе "клопоти" по безкінечному редагуванню нормативно-правових актів з лісогосподарського виробництва з наперед визначеним ним корупційним напрямом лісокористуванням. Звідсіля у ЗК України "Для потреб лісового господарства" (ст. 55: замість "для здійснення лісогосподарського виробництва" на загальних підставах

землекористування згідно Закону. Виходить, що об'єктом праці у державному лісівництві є ліс, тобто лісові ресурси (деревина) у стані росту, замість землі, земельних ресурсів.

Таким чином досвід здійснення лісівництва в Україні має велику історію, починаючи з XVIII століття та містить все необхідне для формування принципів ринкової економіки. Починати їх необхідно з формування ринку лісо-сичного фонду. Адже цього в ЛК України нема [2].

Сучасний стан і можливості державного лісівництва

Як ще відомо, що "з 15 березня 1991 року всі землі Української РСР" були визначені об'єктом Земельної реформи. Встановлювалось також, що "Земельна реформа є складовою частиною економічної реформи, здійснюваної в Українській РСР у зв'язку з переходом економіки республіки до ринкових відносин" [14].

Станом на 1 січня 1988 р. в Україні видається "Короткий довідник з лісового фонду Української РСР" [3], який правомірно маємо розглядати в якості стану лісів на час проголошення Україною Державної Незалежності (табл. 2).

Вводилось поняття "Лісовий фонд", зміст якого на той час і дотепер залишається належно не обгрунтованим як за змістом, так і за юридичним описом.

Терміну "Лісогосподарське виробництво" марно шукати в лісовій літературі чи в теоретичних засадах наукового лісівництва останнього часу. Тепер мало хто знає, що лісівництво має юридично отримати статус Державного лісогосподарського виробництва (ДЛГВ), замість знеособленого "для потреб лісового господарства", офіційно набути належності до галузі рослинництва і спрямовуватись на безперервне зростання його економічної ефективності.

У 2012 р. видається Довідник з лісового фонду України за матеріалами державного обліку лісів станом на 01.01.2011 р. [4] дещо в іншому порівнянні з 1988 р. "форматі". Виокремлюється в ньому розділ 2 "Характеристика і динаміка земель Лісового фонду Державного агентства лісових ресурсів України" за матеріалами державного обліку лісів станом на 01.01.2011 року. Довідник не містить даних за іншими Центральними органами виконавчої влади. Приведено перелік областей з окремими таксаційними мало достовірними показниками. Головний із них — "Загальна площа земель лісового фонду на 1.01.01.2002 р. (бо цифри на 1.01.2011 р. -нема) — 10785,3 тис." [4, с. 4].

Так сталося, що з початку другої половини ХХ століття, з уособленням терміну "Землі лісового фонду" (1964 р.) в Лісовому кодексі України набула поширення теза "Єдиний державний лісовий фонд" з посиланням на Основи лісового законодавства колишнього Союзу РСР і союзних республік: "усі ліси в СРСР утворюють єдиний державний лісовий фонд" [5].

З 8 лютого 2006 року до статті 19 ЗК України: встановлюється облікова категорія "Землі лісогосподарського призначення" замість колишньої "Землі лісового фонду", що суттєво змінює зміст землекористування у лісівництві. Перш за все це потребує ідентифікації землекористування з постійним веденням лісогосподарської діяльності й статистичної звітності, що проводилось постійно в лісах України. Після прийняття Закону про Земельну реформу про це у галузі лісівництва взагалі не згадується. Відродився було у вигляді "Державний лісовий фонд", зрозуміло, без юридичного закріплення.

Окремо нагадаємо, що облікову категорію "землі лісогосподарського призначення" розмістили чомусь на 7-му місці в переліку "Категорій земель", що не відповідає класифікації ЄЕК/ФАО ООН і має бути виправленим. Бо на сьогодні маємо зовсім нові економічні засади не лісового господарства, а лісогосподарського виробництва (ЛГВ). Адже з початку формування лісівництва, як галузі рослинництва, відповідальність за лісовідновлення покладається не на природу, а на уособлених суб'єктів господарювання. Так були сформовані свого часу лісогосподарські та інші підприємства, оснащені інженерною технікою і новими засобами виробництва. Це уже не лісове господарство початкової пори, коли "ліс" у значенні деревина, був виключно природним ресурсом. Організатори сучасного лісогосподарського виробництва цей процес використовують по-своєму, враховуючи, зрозуміло, бізнес інтерес.

Цікаво, що в Лісовому кодексі ще Української РСР 1981 р. була стаття 96 "Визначення обов'язкової для всіх лісозаготівельників технічної політики": "Відповідно до Основ лісового законодавства Союзу РСР і союзних республік державний орган лісової промисловості Союзу РСР визначає з додержанням вимог названих Основ, обов'язкову для всіх лісозаготівельників технічну політику" [5]. У новій редакції Лісового кодексу зазначені норми відсутні, хоч число причетних лісозаготівельників дуже зросло...

Формування заходів щодо впровадження Земельної реформи в державному лісівництві України

Так, в ЛК України появилася облікова категорія "Лісова ділянка — ділянка лісового фонду України з визначеними межами", виділена відповідно до цього Кодексу для ведення лісового господарства та використання лісових ресурсів без вилучення її у землекористувача або власника землі" [ст. 1. п. 4]. Такий опис має багато суперечностей і підприємницьких міркувань. Термін "Землі лісового фонду" не є визначеним юридично. Його нема в європейському законодавстві. І не може бути в умовах ринкової економіки. До того ж, речення "для використання лісових ресурсів без вилучен-

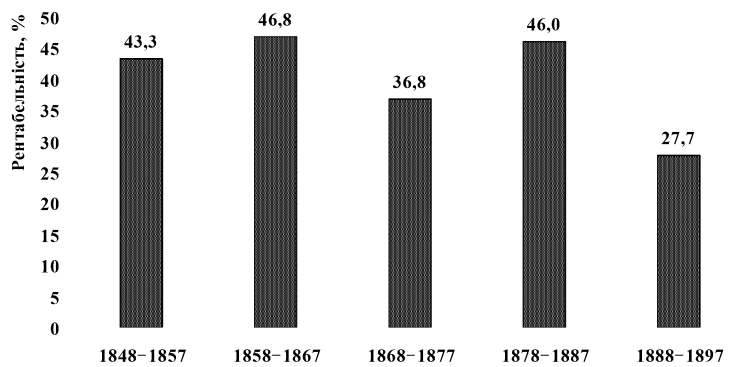

Рис. 1. Динаміка рентабельності лісогосподарського виробництва в минулому ХІХ-му столітті

Таблиця 3. Структура розподілу земель за категоріями обліку, тис. га

Експлуатаційні ліси	Ліси природоохоронного, наукового, історико-культурного призначення	Захисні ліси	Рекреаційно-оздоровчі ліси	Разом
3937	1440	3416	1586	10379
37,9	13,9	32,9	15,3	100,0

Джерело: сформовано матеріал на основі "Об'єктивна інформація щодо лісів".

ня її у землекористувача або власника землі" — це тільки для забави, бо явно торкається не прямих відносин.

Таким чином владні органи Держлісагентства України, практично, не визнають Земельної реформи в державному лісівництві, необхідність формування в ньому ідентифікації лісогосподарського виробництва за принципами ринкової економіки. Впродовж 3-х десятиріч, починаючи з проголошення Земельної реформи, практично, нічого не зробили для формування ринкових засад — введення належної системи фінансового обліку і статистичної звітності по лісогосподарському виробництву.

Їхні попередники ще з ХІХ -го століття повідомляють нам дані, які незаперечно доводять прийнятний зміст відображення, у т. ч. для публічної інформації та офіційної економічної звітності про ЛГВ суб'єктів господарювання з державного лісівництва (рис. 1).

З часу зміни політико-економічного державного влаштування землекористуванням в Україні за програмою "Земельна реформа" пройшло більше 30-ти років, а в ЛК України в черговий раз в 2022 році "учинили" ту ж саму норму 1964 р. "Усі ліси на території України, незалежно від того, на землях яких категорій за основним цільовим призначенням вони зростають, та незалежно від права власності на них, становлять лісовий фонд України і перебувають під охороною держави" (ЛК, ст. 1). До того ж, з невизначеними вимірами терміну "Ліси".

Строго кажучи, нема, що шукати, бо відповідні терміни та їх визначення встановлені Європейською Економічною Комісією ФАО ООН ще у 2000-му році [13]. Але українська практика ЛГВ під керівництвом Держлісагентства цього, як правонаступник колишнього Мінлісгоспу України, не помітила.

За нових обставин проявляється формування земель лісового фонду України з площею інших облікових категорій з віднесенням до їх складу очікуваних змін без формалізації їх належності (табл. 3).

Закон України "Про Виділення особливо захисних лісових ділянок"

Поділ лісів на групи і категорії був розпочатий ще за радянських часів і спрямовувався на справді раціональні обчислення лісівничо обгрунтованого користування лісовими ресурсами (деревиною) у стані росту. Та практика була цілком виправдана на великих просторах тої держави. І в Україні також. Але з часом в Україні ця практика набула свого граничного поширення. До того, що "умільці" розпочали ще поділ на т. з. "особливо захисні лісові ділянки". У ЛК України записно: "У лісах можуть бути виділені особливо захисні лісові ділянки з режимом обмеженого лісокористування" [ЛК — Ст. 41]. Що це за розділ? Обмеження лісокористування набуває бажаного напрямку?

Якщо "з обмеженням лісокористування", то ДЛА України тут же вносить зміни в Закони України, не приймаючи до уваги критичні заперечення й публічні пропозиції. Адже у таблиці "Терміни та їх визначення (опис)" ЄЕК/ФАО ООН є терміни й іншого змісту, але для формування балансу землекористування у галузі лісівництва в Україні є достатнім на даному етапі зрозуміти його прикладне призначення у порівнянні з українським досвідом. Перш за все слід врахувати, що в європейському лісівництві державного поділу на облікові категорії землекористування нема. Українські менеджери з лісівництва, після проголошення Незалежності, практично, перенесли до національного законодавства принципи колишнього поділу на групи і категорії лісів.

У чинному ЛК України (стаття 41) записано "Особливо захисні лісові ділянки" виділяються органом виконавчої влади з питань лісового господарства: ...Нормативи, за якими виділяються особливо захисні лісові ділянки, встановлюються Кабінетом Міністрів України. Постановою № 2321-ІХ від 20.06.2022. Хоча стосовно виділення особо захисних лісових ділянок полеміка велась публічно.

Відомі в Україні спеціалісти у галузі менеджменту писали: "Нині основою організації лісового господарства є громіздка, відірвана від практики система поділу лісів на групи і категорії, а також численні заборони та обмеження, що здебільшого суперечать природі лісу й цілям господарювання" [8].

Пройшло четверть століття, суттєвих змін, зрозуміло, в організаційно-господарських механізмах щодо лісокористування (користування деревиною — головною продукцією лісівництва) не відбулось.

Адже земельна реформа у державному лісівництві звелась до численних заходів на формування облікової категорії, не існуючої в земельному законодавстві, "Землі Державного лісового фонду" з наміром включення до нього всіх земельних угідь, починаючи з площі 0,1 га (не відповідає здоровому глузду!), а також ділянок з самосівами деревних порід, не очікуючи зміни площі лісів в установленому порядку.

Землі лісогосподарського призначення як облікова продуктивна категорія земельних ресурсів

Європейський досвід з питань лісокористування, тобто користування деревиною в стані росту, у нас добре відомий ще з 2000 році ЄЕК/ФАО ООН цей перелік Термінів та визначень у лісівництві для ознайомлення і впровадження в практичну діяльність. Тобто для використання в науковій, виробничій, обліковій і статистичній звітності. Стосовно заготівлі деревини усі ліси поділяються на 2 категорії обліку:

1. Ліси призначені для заготівлі деревини (виробництва лісових матеріалів);
2. Ліси не призначені для заготівлі деревини (лісових матеріалів (2)).

Землі лісогосподарського призначення як облікова категорія земельних ресурсів

Офіційно встановленою обліковою категорією земель в галузі лісівництва є землі, призначені для здійснення лісогосподарського виробництва. Надаються органами влади та органами місцевого самоврядування, у т. ч. для здійснення державного лісівництва. Останнє мало враховується реально в практичній діяльності, обмежуючись встановленого Земельного кодексу "для потреб лісового господарства", що є "винаходом" практичних лісівників.

Окремо нагадаємо, що земельні ресурси на право постійного користування надаються юридичним, фізичним та ін. особам за зовнішніми межами відповідних ділянок. Бо поділ земельних ділянок за категоріями внутрішньо господарського поділу — суверенне право кожного землекористувача. Тому подальше поширення і поглиблення лісового законодавства втрачає сенс. Потрібна праця. На першому місці необхідно скласти за матеріалами лісовпорядкування паспортні дані за формою таблиці люб'язно наданою нам польськими колегами (табл. 4).

Складання посвідчення на землі, які надані конкретним суб'єктам — землекористувачам для здійснення промислового лісівництва, природо-охоронних чи інших заходів здійснюють лісгоспи державної власності за матеріалами їх лісовпорядкування і погоджують з районними органами землевпорядкування. Здійснюють таксаційний опис всіх ділянок за матеріалами (Загальна площа)лісовпорядкування, заповнюють відповідну форму (табл. 3). Хоча форму обліку описують за всіма ділянками, у т. ч. з урахуванням тимчасово не вкритих лісовою рослинністю.

Організаційно-технічного документу відповідного змісту внутрішньогосподарського поділу в чинному на той час Мінлісгоспі України не послідувало. У галузі лісівництва України, у т. ч. державного, зазначена реформа не проголошувалась. Спостерігалось і спостерігається, навпаки, уособлення мисливства до рівня лісогосподарського виробництва як об'єкту спостережень і звітності про діяльність землекористувачів з ідеологією минулої пори: "Усі ліси разом з вирубками, галями і пустирями, призначеними для вирощування лісів, а також з угіддями, болотами і т. ін., розміщеними серед цих площ, утворюють державний лісовий фонд СРСР і незалежно від того, в чийому управлінні чи використанні вони знаходяться, є державною власністю, тобто всенародним надбанням" [10].

Про надання земельних ділянок суб'єктам державного ЛГВ на право постійного користування.

Надзвичайно важлива процедура і робота не набула належного започаткування і розвитку в зв'язку з тим, що головні менеджери ДЛА України на той час не мали відповідного розуміння, у т. ч. щодо визначення показників про раціональність використання продуктивності природного ресурсу "земля". У лісівництві вона має обчислюватись за порівнянням природної продуктивності з реальною. Адже на одній і тій же ділянці нерідко можна вирощувати, наприклад, дуб і граб або ясен, клен, березу, осіку тощо.

Для цього лісівники у Польщі виконують, зрозуміло, обчислення рентних платежів за типами лісорослинних умов і класів бонітету лісонасаджень за даними лісовпорядкування: [11; 16].

Схожу таблицю не трудно скласти в Україні для оцінки запасів деревини щорічно для видалення із лісів, у т. ч. з використанням матеріалів лісотипологічних обстежень земель лісових за радянської пори.

З практичного розуміння змісту лісівництва пропонується нами облікова категорія обліку "Землі лісогосподарського призначення" є найбільш обгрунтованою і охоплює всі ділянки земель, що входять до складу категорії ЗЛГП. Вони, у свою чергу, поділяються на підкатегорії, перелік яких на підкатегорії є доцільним тільки у межах загальної їх площі.

Віднесення до цієї облікової категорії здійснюється органами державної адміністрації та органами місцевого самоврядування за реальним часом. Їх форматкування. Відомо, що в Україні відповідні земельні ділянки організаційно належно влаштовані у межах, підвладних Держлісагентству України. Тепер поточним завданням у їх складі, необхідно провести внутрішньогосподарське влаштування території кожного із них самостійно, без залучення органів державної влади стосовно НПА з питань галузевої науки.

Земельна реформа в галузі Державного лісівництва Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки з 15 березня 1991 року оголосила всі землі Української РСР об'єктом земельної реформи, у т. ч. з переходом економіки держави до ринкових відносин. Завданням цієї реформи був перерозподіл земель з одночасною передачею їх у приватну та колективну власність, з метою створення умов для рівноправного розвитку

Приведене розкривало шляхи розвитку державного лісівництва в Україні з ідентифікованим землекористуванням і для формування ринкових відносин у державному лісівництві, чого не було за часів радянської пори. У цьому для лісівництва була суть проголошеної Земельної реформи. Природно-кліматичні умови в Україні у більшості регіонів були і залишаються прийнятними для Земельної реформи. Кращий тому доказ — історичні відомості про розвиток лісівництва, як галузі землеробства в Україні ще за XIX століття (рис. 1).

Показники рентабельності лісогосподарського виробництва впродовж півстоліття з 1848 року до 1898 року в південно-західних і поліських губерніях України були майже стабільними і складали від +28% до +60% щорічно. Водночас це підтверджує високий рівень культури обліку видалення деревини (рубка лісу), виробництва та реалізації лісових матеріалів.

Таблиця 4. Поділ земельних лісових ресурсів за класами бонітету на прикладі сусідньої Польщі

Головні лісотвірні породи у лісонасадженнях	Класи бонітету лісонасаджень для головних лісотвірних деревних порід					
	I-a	I	II	III	IV	v
ялиця, ялина, дугласія	-	2,30	1,80	1,30	0,90	0,60
дуб, ясен, в'яз, клен	-	2,00	1,60	1,30	0,80	-
бук	-	1,80	1,50	1,10	0,70	0,40
сосна, модрина	1,40	1,20	1,00	0,80	0,60	0,30
граб	-	1,10	0,80	0,50	0,30	0,20
береза	-	0,60	0,40	0,30	0,20	0,20
осика	-	0,60	0,40	0,20	0,20	0,20

Для об'єктивного оцінювання раціональності ЛГВ за ідентифікованими землекористувачами у Державному лісівництві доцільно ввести щорічну обов'язкову звітність за показниками "Лісовий дохід", тис. грн, "Відатки на ЛГВ, тис. грн", "Рентабельність ЛГВ, %".

Як свідчать приведені данні більше 30 років Земельна реформа в державному лісівництві розвитку не мала. Політику з землекористування у державному лісівництві тої пори вирішувало Міністерство лісового господарства України без їх ідентифікації, після численних реформувальних — Державне агентство лісових ресурсів України.

Розпочали її з розроблення Лісового кодексу України, яке продовжувалось більше 3-х років і завершилось, нарешті, 21 січня 1994 року. Почали його розробляти, певно, з ЛК ще Української РСР 1981 року [2], бо за замовленням Міністерства лісового господарства Української РСР він був опрацьований і набув відповідних погоджень і затвердження. У статті 1 першої української редакції ЛК власне України доречно уточнити: "Завданням Лісового Кодексу України є забезпечення вирощування і реалізація деревини на землях лісогосподарського призначення, у т. ч. шляхом регулювання правових відносин для підвищення продуктивності облікової категорії земельних ресурсів "землі лісові", формування лісових екосистем, посилення їх корисних властивостей, задоволення потреб суспільства у лісових ресурсах на основі науково обгрунтованого раціонального і планомірного їх використання" [1].

У ЛК України ще з 1981 р. випущено саме головне: призначення Лісового Кодексу України "забезпечення вирощування і реалізація деревини на землях лісогосподарського призначення, наданих органами влади для лісогосподарського виробництва". Лісовий кодекс України, прийнятий 21 січня 1994 і введений в дію з 13 квітня 1994 (газета "Голос України", 1994, № 68), цієї норми не має. Без неї керівництво галузі є лише спостерігачем за змінами, замість бути організатором ЛГВ з особистою відповідальністю за економічні й соціальні результати землекористування. Зрозуміло, в першу чергу — суб'єктів Державного лісівництва. Доцільно припинити широко розгорнуту "Компанію" з формування і реанімації пострадянського "Державний лісовий фонд", бо об'єктом господарювання є не ліс, а земля. А також повністю з цим узгодити відповідні статті Земельного і Лісового кодексів України.

Питання ідентифікації землекористування та ринкові відносини у галузі державного лісівництва не згадуються в поточній модернізації НПА Держлісагентства України. Заходи по його доопрацюванню, внесенню

Таблиця 5. Структура розподілу земель за категоріями обліку, тис. га, %

Експлуатаційні ліси	Ліси природоохоронного, наукового, історико-культурного призначення	Захисні ліси	Рекреаційно-оздоровчі ліси	Разом
3937	1440	3416	1586	10379
37,9	13,9	2,9	15,3	100,0

Джерело: [12].

Таблиця 6. Поділ лісів (земель лісових) за експлуатаційним призначенням окремих європейських країн, тис. га

Країна	Площа (всього)	у тому числі:				
		експлуатаційні ліси			неексплуатаційні ліси	
		всього	частка у загальній площі (%)	всього	з них:	
				з обмеженнями заготівлі	інші	
Україна	9213	5820	63	3393	2789	604
Греція	2512	289	91	223	65	156
Угорщина	1675	1324	79	351	351	0
Польща	8672	8460	98	212	136	76
Румунія	6265	5413	87	777	397	379
Туреччина	8856	6642	75	2214	592	1622
Швейцарія	1130	1093	97	37	4	33

Джерело: [12].

змін і доповнень, практично, не припиняються більше 30 років, набувши змісту бездіяльного "процесу". Він торкається переважно корупційних схем плати за надумане "Спеціальне використання лісових ресурсів". Щоб не плутати читачів, громадськість та ін., мову ведемо про корупційну торгівлю головною продукцією лісівництва — деревиною у стані росту та лісовими матеріалами суб'єктів лісогосподарського та лісопромислового виробництва.

Кращою формою з цього питання, наприклад, є чітко розмежоване виробництво круглого лісу за їх споживчими групами європейського лісівництва (рис. 3 — перенести з праці О.І. Дребот. Інституціоналізація... — с. 105 і рис. 4 с. 309—310 з оновленням даних за р. 2010, 2015, 2020), свого часу запропонованого д. е. н., акад. НААН України О.І. Дребот).

Публічна стаття одного із авторів "Нові шляхи підвищення інтенсифікації лісової економіки України" з висновком "Наведені розрахунки свідчать, що при іншому визначенні концептуальних підходів до організації лісового господарства і лісокористування рівень забезпечення потреб народного господарства України в ресурсах деревини уже сьогодні можна підвищити в 2,0—2,5 рази", у керівництва на той час Міністерства лісового господарства України викликала не зовсім ділову форму [7; 15]. Розпочались формальні далеко не дружні справи проти автора з задіянням Міністра економіки України. На щастя автора Міністр на той час виявився зовсім самостійною службою особою, не включився в недоречну для нього справу.

В решті решт, наука і практика з лісівництва України мають офіційне енциклопедичне визначення: "Лісовий кодекс України — систематизований законодавчий акт, який регулює правові відносини з метою забезпечення підвищення продуктивності, охорони та відтворення продуктивності, охорони та відтворення лісів, посилення їх корисних властивостей, задоволення потреб суспільства в деревині, технічній і лікарській сировині, кормових, харчових та інших продуктів лісу" [5].

Відмітимо окремо, що Енциклопедичне визначення українського терміну "Лісовий кодекс України" українською мовою внесено в 1999 році, дякуючи світлій пам'яті професору С.А. Генсіруку. При позитивному відношенні до його змісту, слід додати, що в ньому нема галузевої ухвали Держлісагентством України. Тільки після ухвали Головою Держлісагентства Лісовий Кодекс набуде галузевого його юридичного статусу.

І так по кожному із суб'єктів господарювання на землі, з веденням обліку і статистичної звітності відповідними Центральними органами державної виконавчої влади. Тільки за такої умови буде можливість навести належний облік земельних ресурсів України, а також контролювати, зокрема, показники раціональності використання земель, що є одним із принципів землекористування за лісівничо-економічними нормами Земельної реформи у галузі Державного лісівництва.

З приведеного видно, що в державі із землекористування у галузі лісівництва, як сфери природокористування, все ще існує малозначний поділ земель за численними обліковими категоріями радянської пори. За ним повністю втрачається діловий зміст поділу земель лісогосподарського призначення за категоріями обліку європейського законодавства. Адже ЄЕК/ФАО ООН більше 20-ти років тому прийняла стандартний опис Термінів та Визначення (опису) щодо таксації земель лісових. При цьому для таксаційного опису ЄЕК/ФАО ООН встановлено дві облікові категорії експлуатаційного призначення (табл. 5):

1. Forest available for wood supply;
2. Forest not available for wood supply.

У перекладі на українську мову, відповідно,

1. Ліс доступний для постачання деревини;
2. Ліс недоступний для постачання деревини.

Цього достатньо для того, щоб зрозуміти, що у практиці державного лісівництва України не здійснюються лісівничі заходи про адаптацію лісогосподарської діяльності до європейського законодавства (табл. 4). Ми свого часу провели порівняння поділу площі лісів України та інших країн за модернізованим його змістом. Українська практика свій аналіз здійснює з розумінням об'єкту праці "державний лісовий фонд", тобто за порядком поділу ще радянської пори.

Такий стан ніяк не покращує лісівничо-екологічну ситуацію в країні або у відповідному регіоні. Як би там не було надалі, але використання земель облікової категорії ЗЛГП, як й інших категорій обліку і звітності, необхідно спрямовувати на їх продуктивне використання. Кращий тому приклад — Швейцарія. З загальної площі 1130 тис. га до експлуатаційних віднесено 1093 тис. га, що складає 97 % (!), в Україні, відповідно, — 63 % і це мало кого цікавить щодо недостатньо ефективної його діяльності. До того ж, це — найвищий показник бездіяльності з 8 приведених країн. Бо у нас все ще діють численні проблеми з обмеження користування ресурсами деревини, у т. ч. ті, що діяли з радянської пори. Певно, настав час, у державному лісівництві, замість накопичених законодавчих обмежень радянсь-

Таблиця 7. Стаття 55 Земельного кодексу України

За Земельним кодексом ст. 55 Статті опис визначення	Пропонується логічно і доцільно більш коректне визначення ст. 55
1. До земель лісогосподарського призначення належать землі, вкриті лісовою рослинністю, а також не вкриті лісовою рослинністю, нелісові землі, які надані та використовуються для потреб лісового господарства (203 знаки з проблемами).	До земель лісогосподарського призначення надаються землі, вкриті лісовою рослинністю, а також призначені для цього тимчасово не вкриті лісовою рослинністю, у т. ч. інші нелісові, що перебувають у межах відводу землі лісогосподарського призначення, для здійснення ЛГВ (247 знаків з проблемами).
2. До земель лісогосподарського призначення не належать землі, зайняті: а) зеленими насадженнями у межах населених пунктів, які не віднесені до категорії лісів; в) окремими деревами і групами дерев, чагарниками на сільськогосподарських угіддях, присадибних, дачних і садових ділянках; г) полезахисними лісовими смугами на землях сільськогосподарського призначення; г) лісовими насадженнями у межах земельних ділянок шириною 30-50 метрів уздовж лінії державного кордону України на суші, по берегу української частини прикордонної річки, озера або іншої водойми, переданих у постійне користування військовим частинам Державної прикордонної служби України для будівництва, облаштування та утримання інженерно-технічних і фортифікаційних споруд, огорож, прикордонних знаків, прикордонних просік, комунікацій. 3. Ведення лісового господарства дозволяється на землях усіх категорій з дотриманням вимог щодо використання земельної ділянки за цільовим призначенням. На підприємства, установи, організації всіх форм власності, які мають у користуванні чи власності ліси на землях усіх категорій, поширюються права та обов'язки постійних лісокористувачів та власників лісів відповідно до Лісового кодексу України. (395 знаків з проблемами).(70635 знаків з проблемами)	
Усього знаків – не належать до ЗЛФ: 70635 знаків = 99,7%	0
Разом 70838 знаків, або – 100 %	247= 0,3 %

кої пори і до проголошення Земельної реформи щодо лісокористування, офіційно прийняти поділ лісів (лісових земель) на приведені вище облікові категорії ЄЕК/ФАО ООН, а також понизити рівень затвердження до місцевих органів державної влади і органів місцевого самоврядування (табл. 6).

Це те, що стосується Лісового кодексу України. Водночас ще є Земельний кодекс. Зокрема стаття 55, якого стосується здійснення лісівництва в Україні і містить суперечні логічному змісту норми (табл. 5). Земельний кодекс вміщує опис статті 55, точніше — розміщуючи не нормативні визначення "належать землі, коли вони мають надаватись органами влади за певною чітко встановленою системою. Бо зовсім недостатньо підписати документ про надання на право постійного користування тільки за визначеними межами. Земля для лісівництва є продуктивною силою. Надання земельних угідь потрібно доповняти поділом земельних угідь за типами лісорослинних умов і класами бонітету.

До того ж, не з жартівливим призначенням "надані та використовуються для потреб лісового господарства", а за розподілом ділянок землі за типами лісорослинних умов і з зазначенням класів бонітету відповідних ділянок, за цільовим призначенням для "Здійснення лісогосподарського виробництва"!

З урахуванням викладеного, не можна обійти, зокрема, статтю 5 Земельного кодексу України (табл. 7).

ВИСНОВКИ

Враховуючи вищезазначене, необхідно: 1) Суттєво переглянути Закон про ліс Враховуючи те, що об'єктом праці є земля, а продукцією лісового господарства — деревина (лісоматеріали), Директива про лісове господарство України та її директиви щодо управління лісами в частині основних термінів та їх описів (у складі Держлісгоспу України), споживач витрати, пов'язані з функціями лісового господарства, послугами та природними продуктами. 2) Враховуючи те, що лісове господарство ведеться лише в межах закону, землі для ведення лісового господарства використовуються за основними породами лісонасаджень з урахуванням їх природної продуктивності та типу лісорослинних умов.

Лісовий виробничий процес. 3) З урахуванням Відповідно до європейського законодавства "Ліс у юридичному розумінні означає землю, вкриту лісовою рослинністю та використовувану для цієї мети", а відповідно до українського законодавства "Національна програма адаптації законодавства України до законодавства ЄС" (2004 р.). При розробці основних термінів та їх описів для обліку та звітності лісогосподарської продукції Держлісгоспом України необхідно керуватися принципами "права співтовариства" з метою їх адаптації до європейського законодавства.

Література:

1. Фурдичко О.І. Екологічні проблеми природоко-ристування в науці і практиці лісогосподарського виробництва. Вісник Національної академії наук України. 2012. № 4. С. 39—47.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо збереження лісів: Закон України від 20. 06. 22 р. № 2321-ІХ Департамент агропромислового розвитку та земельних відносин Донецької облдержадміністрації. URL:https://agro.dn.gov.ua/nabuv-chinnosti-zakon-ukrayini-vid-20-cherhvnyia-2022-roku-2321-ix-provnesennya-zmin-do-deyakih-zakonodavchih-aktiv-ukrayinshhodo-zberezhennya-lisiv/ (дата звернення: 26.07.2023).
3. Короткий довідник з лісового фонду Української РСР/ Міністерство лісового господарства УРСР. Київ, 1988. 118 с.
4. Довідник лісового фонду України за матеріалами державного обліку лісів станом на 01.01.2011 року/ Державне агентство лісових ресурсів України. Українське державне проектно лісовпорядне виробниче об'єднання. Ірпінь, 2012. 130 с.
5. Лісовий кодекс Української РСР. На замовлення Міністерства лісового господарства Української РСР. Київ: "Урожай", 1981. 55 с.
6. Дребот О.І. Інституціоналізація лісового сектора економіки в контексті сталого розвитку України: монографія. Київ : ДІА, 2012. с. 308.
7. Бобко А.М. Нові шляхи підвищення інтенсифікації лісової економіки України. Лісовий Журнал. 1994. № 4. С. 30—34.

8. Брежнев В.М., Попков М.Ю. Лісове право — підвалини нових економічних відносин. Лісовий журнал. 1994. № 5. С. 3.

9. Лавренюк С. Як побороти корупцію в лісовій га-лузі та збільшити обсяги надходжень до бюджетів. Го-лос України. 2021. 11 груд. URL: <http://www.golos.com.ua/article/354312> (дата звернення: 26.07.2023).

10. Інструкція з впорядкування державного лісово-го фонду СРСР: Державний Комітет по лісовій, целю-лозно — паперовій, деревообробній промисловості та лісовому господарстві при Держплану СРСР. Москва, 1964.

11. Kancelaria Seimu (Sejm Chancellery). Ustawa z dnia 28 wrzesnia 1991 Art.64. URL: <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU20050450435/U/D20050435Lj.pdf> (дата звернення: 26.07.2023).

12. Бобко А. Окремі аспекти економіки сучасного лісівництва в Україні. Економіка України. 2004. № 7. С. 41—48.

13. UN-ECE/FAO: Forest Resources of Europe, CIS, North America, Australia, Japan and New Zealand (industrialized temperate/boreal countries). In UN-ECE/FAO Contribution to the Global Forest Resources Assessment 2000. Main Report United Nations, New York, Geneva. URL: <https://cir.nii.ac.jp/crid/113028227087-1239936> (дата звернення: 26.07.2023).

14. Про земельну реформу: Постанова Верховної Ради Української РСР від 18.12.1990 р. № 563-XII. URL: https://zakononline.com.ua/documents/show/156098___694235 (дата звернення: 26.07.2023).

15. Drebot Oksana, Vysochanska Mariya, Sakharnatska Lyudmila, Serzhanov Vitaliy, Yaremko Oleg, Botsula Oleksandr. Methods of calculation of ecological and economic functions of land forest assignment at level of region. Innovative Economics and Management. 2021. Vol.8, No.1. P. 90—101. DOI: <https://doi.org/10.46361/2449-2604.8.1.2021.88-101>

16. Furdychko O., Drebot O., Bondar V., Yaremko O., Vysochanska M., Sakharnatska L. Current challenges for sustainable forestry management in Ukraine: production, taxation and investments issues. Law, Business and Sustainability Herald. 2021. Vol. 1, No 2. P. 58—75. DOI: <https://doi.org/10.46489/lbsh.2021-1-2-5>.

References:

1. Furdychko, O.I. (2012), "Environmental problems of natural resource use in science and practice of forestry production", Visnyk Natsionalnoi akademii nauk Ukrainy, no. 4, pp. 39—47.

2. Verkhovna Rada of Ukraine (2022), The Law of Ukraine "On amendments to certain legislative acts of Ukraine regarding the conservation of forests", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2321-20?fbclid=IwAR314T-fGnKsL6n2k0GulwGMZVIPw-RU8IDEr8SOnGy6PLRG4DXbye4sO4hY%23Text#Text> (Accessed 26 July 2023).

3. Ministry of Forest Economy of the Ukrainian SSR (1988), Korotkyi dovidnyk z lisovoho fondu Ukrainiskoi RSR [Short guide to the forest fund of the Ukrainian SSR], Kyiv, Ukraine.

4. State Forest Resources Agency of Ukraine (2012), Dovidnyk lisovoho fondu Ukrayiny za materialamy

derzhavnoho obliku lisiv stanom na 01.01.2011 roku [Directory of Forest Fund of Ukraine on the Materials of State Forestry Registration as of 01.01.2011], Ukrainske derzhavne proektne lisovporiadne vyrobnyche obiednania, Irpin, Ukraine.

5. Ministry of Forest Economy of the Ukrainian SSR (1981), Lisovyi kodeks Ukrainiskoi RSR [Forest Code of the Ukrainian SSR], "Urozhay" Publishing, Kyiv, Ukraine.

6. Drebot, O.I. (2012), Instytutsionalizatsiia lisovoho sektora ekonomiky v konteksti staloho rozvytku Ukrainy: monohrafiia [Institutionalization of the forest sector of the economy in the context of sustainable development of Ukraine: monograph], Kyiv, Ukraine.

7. Bobko, A.M. (1994), "New ways to intensify the forest economy of Ukraine", Forest Journal, vol. 4, pp. 30—34.

8. Brezhnev, V.M. and Popkov, M.Yu. (1994), "Forest law — the foundation of new economic relations", Forest Journal, vol. 5, pp.3.

9. Lavrenyuk, S. (2021), "How to fight corruption in the forestry sector and increase budget revenues", Holos Ukrainy, [Online], December 11, available at: <http://www.golos.com.ua/article/354312> (Accessed 26 July 2023).

10. State Committee for Forestry, Cellulose and Paper, Woodworking Industry, and Forestry of the State Planning Committee of the USSR (1964), Instruktziia z vporiadkuvannia derzhavnoho lisovoho fondu SRSR [Instructions for ordering the state forest fund of the USSR], Moscow, USSR.

11. Seim (Seim Chancellery). (1991), "Law of 28 September 1991 Art.64", available at: <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU20050450435/U/D20050435Lj.pdf> (Accessed 26 July 2023).

12. Bobko, A. (2004), "Some aspects of the economy of modern forestry in Ukraine", Ekonomika Ukrainy, vol. 7, pp. 41—48.

13. United Nations. Economic Commission for Europe (2000), Forest resources of Europe, CIS, North America, Australia, Japan and New Zealand (industrialized temperate/boreal countries): UN-ECE/FAO contribution to the Global Forest Resources Assessment 2000: main report, New York, Geneva. available at: <https://cir.nii.ac.jp/crid/1130282270871239936> (Accessed 26 July 2023).

14. Verkhovna Rada of the Ukrainian SSR (1990), Resolution "On land reform", available at: https://zakononline.com.ua/documents/show/156098___694235 (Accessed 26 July 2023).

15. Drebot, O., Vysochanska M., Sakharnatska L., Serzhanov V., Yaremko O. and Botsula O. (2021), "Methods of calculation of ecological and economic functions of land forest assignment at level of region", Innovative Economics and Management, vol.8, no. 1, pp. 90—101. DOI: <https://doi.org/10.46361/2449-2604.8.1.2021.88-101>.

16. Furdychko O., Drebot O., Bondar V., Yaremko O., Vysochanska M. and Sakharnatska L. (2021), "Current challenges for sustainable forestry management in Ukraine: production, taxation and investments issues", Law, Business and Sustainability Herald, vol. 1, no 2, pp. 58—75. DOI: <https://doi.org/10.46489/lbsh.2021-1-2-5>.

Стаття надійшла до редакції 28.09.2023 р.

УДК 338.24.001.1

М. І. Бублик,
д. е. н., професор кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва,
Інститут економіки і менеджменту
Національного університету "Львівська політехніка", м. Львів, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2403-0784>

В. В. Лакіза,
к. е. н., доцент кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва,
Інститут економіки і менеджменту
Національного університету "Львівська політехніка", м. Львів, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6764-8536>

Я. Я. Шпарик,
к. е. н., доцент кафедри менеджменту,
Львівський національний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7428-1701>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.27

КОНЦЕПЦІЯ "ФОРСАЙТ" У РОЗВИТКУ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

M. Bublik,
Doctor of Economic Sciences, Professor of the Department of Management and International Entrepreneurship,
Lviv Polytechnic National University

V. Lakiza,
PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Management and International Entrepreneurship,
Lviv Polytechnic National University

Ya. Shparyk,
PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Management,
Ivan Franko National University of Lviv

THE CONCEPT OF FORESIGHT IN THE DEVELOPMENT OF STRATEGIC MANAGEMENT

Метою наукового дослідження є поглиблення розуміння концепції "форсайт" в розвитку стратегічного управління, представлення основних структурних елементів концепції "форсайт".

Розглянуто поняття "форсайт" з різних поглядів наукових шкіл. Трактують дефініції "форсайт" доцільно розглядати через такі ознаки: зусилля в дослідженні довготермінових перспектив розвитку науки, технологій, економіки і суспільства; планування дій на основі суджень про майбутнє; процес формування спільного сприйняття трендів; баланс між різними джерелами аналізу та набуття знань; створення цінності через доступ до стратегічного потенціалу; орієнтація на процес збору інформації.

Виділено основні структурні елементи концепції "форсайт" за такими критеріями, як мета, принципи, завдання, виконувані функції, об'єкт, суб'єкти застосування концепції, сфери застосування, інструменти форсайт-досліджень, форми використання та види форсайту-досліджень.

Проведено аналіз зарубіжного досвіду застосування форсайт-досліджень і реалізацію форсайт-проектів в Україні. Запропоновано заходи для поширення форсайт-досліджень в Україні. Встановлено, що концепція "форсайт" активно може бути залучена до управління стратегічним потенціалом бізнесу. Виокремлено напрями для ефективного використання форсайту в управлінні стратегічним потенціалом. Виділено сфери, в яких форсайт-дослідження можуть привести до змін у стратегічному управлінні.

Both scholars and practitioners generally recognize the vision of strategic management as a process of predicting the future through the formation and implementation of strategies. One of the manifestations of forecasting possible directions of business development in the theory and practice of strategic management in recent decades has been the use of the universal methodological concept of foresight.

The purpose of the research is to deepen the understanding of the foresight concept in the development of strategic management and to present the main structural elements of the foresight concept.

The concept of "foresight" from different points of view of scientific schools has been considered. The interpretation of the definition of "foresight" should be considered through the following features: efforts to study the long-term prospects for the development of science, technology, economy and society; planning actions based on judgments about the future; the process of forming a common perception of trends; balance between different sources of analysis and knowledge acquisition; value creation through access to strategic potential; focus on the process of information gathering

The main structural elements of the foresight concept are allocated according to the following criteria: purpose, principles, tasks, functions performed, object, subjects of application of the concept, areas of application, tools of foresight research, forms of use and types of foresight research.

An analysis of foreign experience in using foresight studies and implementing foresight projects in Ukraine was conducted. Measures for the dissemination of foresight studies in Ukraine have been proposed. It has been established that the foresight concept can be actively involved in managing the strategic potential of the business. In general, these are two interrelated processes that can help businesses achieve their long-term goals. Foresight can help a business manage its strategic potential by providing information on prospects and indicative areas of activity. Areas for effective use of foresight in strategic potential management have been identified. Areas in which foresight research can lead to changes in strategic management have been identified.

Ключові слова: форсайт, розвиток, стратегічне управління, управління стратегічним потенціалом, організація, бізнес, зміни, стратегічні цілі.

Key words: foresight, development, strategic management, strategic potential management, organization, business, changes, strategic goals.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Турбулентність і стрибкоподібні зміни є одними з основних характеристик сучасного світу. Вони ускладнюють прогнозування майбутнього і вимагають від організацій більшої гнучкості та адаптивності. Стан підвищеної невизначеності та нестабільності в оточенні організації розглядається теорією стратегічного управління як зовнішні ситуації, що вимагають від неї реакції, адаптованої до сили та рівня новизни змін у зовнішньому середовищі [1].

Загальноновизнаним як серед науковців, так і серед практиків є бачення стратегічного управління як процесу передбачення майбутнього через формування та реалізацію стратегій. Однак, оптимальний вибір інструментарію побудови та впровадження стратегій залишаються ще й досі дискусійним.

Одним із проявів прогнозування можливих напрямів розвитку бізнесу в теорії та практиці стратегічного управління в останні десятиліття стало використання універсальної методологічної концепції форсайту.

Розвиток і використання концепції форсайту безпосередньо пов'язане з сучасними вимогами стратегічного управління. Методи, що використовуються в проєктах і отримали загальну назву форсайт, є найбільш ефек-

тивними інструментами вибору пріоритетів у сфері науки та техніки, ринків і технологічних сфер, а згодом — у значно ширшому колі проблем соціально-економічного розвитку країни, різних сфер економіки, розвитку бізнесу тощо.

АНАЛІЗ ПОПЕРЕДНІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Глибокий аналіз форсайт-досліджень можна знайти у наукових працях зарубіжних економістів, таких як Мартін Б. [2], Майлз І. [3], Кінан М. [3], Рорбек Р. [4], Баттістелла К. [5], Хуйзінга Е. [5], Герауд Ж.-А. [6], Кульс К. [6]. Відомими дослідниками форсайту в Україні є Поплавська Ж. [9], Кузнєцова Л. [10], Білоцерківець О. [10]. Зазначені науковці проводять досить інтенсивні теоретичні та практичні дослідження концепції "форсайт". Однак, ще й досі необхідне поглиблене вивчення форсайт-технології та її інструментарію для розвитку стратегічного управління на усіх ієрархічних рівнях системи менеджменту.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Метою наукового дослідження є поглиблення розуміння концепції "форсайт" в розвитку стратегічного

Таблиця 1. Тракткування дефініції "форсайт"

Автор	Ознаки	Форсайт –
Martin B.	зусилля в дослідженні довготермінових перспектив розвитку науки, технологій, економіки і суспільства	здійснювані на систематичній основі зусилля з дослідження довготермінових перспектив розвитку науки, технологій, економіки і суспільства з метою виявлення стратегічних сфер наукових досліджень і нових зароджуваних технологій, які з високим ступенем ймовірності принесуть значний економічний і соціальний ефект [2]
Miles, I., & Keenan, M.	орієнтація на процес збору інформації	орієнтований на дію, систематичний і партисипативний процес збору інформації про майбутнє [3]
Rohrbeck R.	баланс між різними джерелами аналізу та набуття знань	аналіз минулого, теперішнього і майбутнього, намагання балансувати між різними джерелами аналізу та набуття знань, щоб допомогти корпоративній стратегічній розвідці у «всіх часових горизонтах стратегічного планування» [4]
Rohrbeck R, Battistella C, Huizingh E	створення цінності через доступ до стратегічного потенціалу	створення цінності, надаючи доступ до критично важливих ресурсів, випереджаючи конкуренцію [5]
Heraud J.A. і Cuhls K.	процес формування спільного сприйняття трендів	процес побудови спільного сприйняття трендів у тривалій перспективі, якому притаманна систематичність [6]
Cambridge Dictionary, Collins English Dictionary	планування дій на основі суджень про майбутнє	- здатність правильно судити про те, що станеться в майбутньому, і планувати свої дії на основі цих знань: мати передбачливість [7] - здатність бачити, що може статися в майбутньому, і вживати відповідних заходів [8]

управління, представлення основних структурних елементів концепції "форсайт".

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Поняття "форсайт" не має чіткого відповідника в іноземних наукових джерелах, а ототожнення цієї дефініції із такими явищами, як прогнозування, передбачення чи планування не цілком досконало відображає зміст.

Форсайт спрямований передусім на визначення й оцінювання майбутніх потреб, можливостей і загроз, які пов'язані з соціальним та економічним розвитком, і підготовки відповідних дій з випередженням науково-технічного прогресу [2]. Тракткування дефініції "форсайт", що розглядається різними авторами, варто розглядати через такі ознаки: зусилля в дослідженні довготермінових перспектив розвитку науки, технологій, економіки і суспільства; планування дій на основі суджень про майбутнє; процес формування спільного сприйняття трендів; баланс між різними джерелами аналізу та набуття знань; створення цінності через доступ до стратегічного потенціалу; орієнтація на процес збору інформації (таблиця 1).

Як сам форсайт, так і його результати використовувались насамперед в контексті способу формування, а потім реалізації науково-технічної та інноваційної політики держави, а також обговорення та визначення майбутнього [2]. Сучасні наукові школи розглядають форсайт більш ширше, як сценарне прогнозування соціально-економічного розвитку країни, сфер економіки, бізнесу, суспільства у перспективі 10—20 років [10]. Однак, з таким баченням форсайту можна погодитися лише частково, в контексті використання сценарних методів.

Основною метою форсайту є підтримка ухвалення стратегічних рішень через підготовку та створення аль-

тернативних сценаріїв розвитку, у яких кожен варіант майбутнього залежить від рішень, які ухвалюються сьогодні [9]. Тобто, форсайт спрямований не стільки на передбачення, а на розуміння подій і є інструментом розвитку культури мислення про майбутнє в суспільстві.

Основні структурні елементи концепції форсайт наведені у таблиці 2.

Форсайт може бути використаний у різних сферах, включаючи бізнес, освіту, науку, технології, державне управління та в різних формах, таких як тематичні, сценарні, інноваційні дослідження.

Так, форсайт-дослідження широко розповсюджені в ЄС. Європейська комісія (ЄК) підтримує форсайт-дослідження в рамках різних програм, таких як Horizon Europe, Erasmus+ і Horizon Europe [11]. За даними Європейської мережі моніторингу форсайту, у 2010 році у світі налічувалося 2000 форсайт-проектів, а у 2023 році — близько 100 000 форсайт-проектів [12]. Більшість таких проектів здійснюється в розвинених країнах, таких як США, Європа, Японія та Китай. Однак, форсайт-дослідження також проводяться в країнах, що розвиваються. Форсайт-дослідження використовуються в ЄС у різних сферах, включаючи науку і технології, економічну, соціальну і зовнішню політику. У ЄС також існує низка національних і регіональних центрів форсайту, які проводять дослідження з метою прогнозування майбутніх змін і формування стратегій для досягнення бажаного майбутнього. Наприклад, уряд США провів форсайт-дослідження з метою прогнозування майбутніх тенденцій у сфері технологій, Європейська комісія розробила форсайт-проект з метою розроблення стратегії для досягнення кліматичної нейтральності до 2050 року, компанія Google здійснила форсайт— дослідження з метою розробки нових продуктів і послуг для ринку майбутнього [11].

Таблиця 2. Основні структурні елементи концепції форсайт

№	Критерії	Характеристика
1	Мета	Підтримка ухвалення стратегічних рішень через підготовку і створення альтернативних сценаріїв розвитку, у яких кожен варіант майбутнього залежить від рішень, які ухвалюються сьогодні.
2	Принципи	- Проактивність. Форсайт спрямований на майбутнє, а не на минуле або сьогодні. - Системність. Форсайт розглядає майбутнє як систему, яка складається з взаємопов'язаних елементів. - Інтегрованість. Форсайт інтегрує різні точки зору та підходи для отримання більш повної картини майбутнього. - Участь. Форсайт передбачає участь широкого спектру стейкхолдерів для забезпечення інклюзивності та залучення знань і досвіду різних людей. - Еволюційність. Форсайт є динамічним процесом, який постійно розвивається й адаптується до змін у середовищі.
3	Завдання	- Виявлення потенційних ризиків і можливостей. Форсайт може допомогти виявити потенційні ризики та можливості, які впливатимуть на діяльність підприємства, організації чи уряду. - Формулювання стратегічних цілей. Форсайт дає можливість формувати стратегічні цілі, які відповідають інтересам і цілям людини, бізнесу, країни тощо. - Розроблення стратегій. Форсайт сприяє налагодженню процесу розроблення стратегій, які допоможуть досягти бажаного майбутнього.
4	Виконувані функції	- Прогнозувальна. - Організаційна (для формування стратегій, залучення широкого спектру учасників). - Інтеграційна (для об'єднання знань і досвіду з різних сфер).
5	Об'єкт	Майбутнє (зміни, тенденції, ситуація, явища, події тощо).
6	Суб'єкти застосування концепції	Будь-які особи, підприємства, академічні установи, державні та недержавні інституції, які хочуть прогнозувати майбутні зміни і формувати стратегії для досягнення бажаного майбутнього.
7	Сфери застосування	Форсайт може бути використаний у різних сферах, включаючи бізнес, освіту, науку, технології, державне управління тощо.
8	Інструменти форсайт-досліджень	- Інструменти для збору та аналізу інформації про поточні умови та тенденції: скринінг, аналіз трендів, аналіз сценаріїв. - Інструменти моделювання для створення моделей, які описують майбутнє: моделювання систем, моделювання поведінки, метод Делфі, методи критичних технологій, експертні панелі, багатокритеріальний аналіз, ігрове моделювання, регресійний аналіз, прогнозна екстраполяція тощо. - Інструменти візуалізації для представлення інформації в візуальній формі: карти трендів, прогнозні діаграми.
9	Форми використання	- Тематичні дослідження, що фокусуються на певній темі, наприклад, на технологічних тенденціях або змінах у споживчих настроях. - Сценарні дослідження як сценарії майбутнього, які засновані на різних припущеннях. - Інноваційні дослідження, які спрямовані на розроблення нових ідей і технологій.
10	Види	- Міжнародний, національний, регіональний (територіальний), галузевий, корпоративний (стратегічний). - Висхідний, спадний. - Технологічний, соціальний.

Джерело: складено на основі [2—6; 9; 10].

Форсайт-дослідження в Україні не є настільки поширеними, як у розвинених країнах. Однак, в останні роки спостерігалось зростання інтересу до форсайту в Україні. Уряд України реалізовував низку форсайт-проектів, таких як: Національна стратегія розвитку України до 2030 року (проект, що спрямований на розроблення стратегії розвитку України на довготермінову перспективу), програма "Дія. Цифрова економіка" (проект, що зорієнтований на розвиток цифрової економіки в Україні).

Для того, щоб форсайт-дослідження стали більш поширеними в Україні, необхідно: розвивати нормативно-правову базу, яка б сприяла здійсненню форсайт-досліджень; створювати центри форсайту, які б провели дослідження та консультації з питань форсайту; популяризувати форсайт.

Наприклад, бізнес може використовувати форсайт-дослідження для прогнозування попиту на власні товари чи послуги в майбутньому та розроблення стратегії для задоволення попиту і зростання продажів; прогнозування зміни технологій і формування стратегії для адаптації до інновацій, підтримки конкурентоспромож-

ності; прогнозування зміни попиту споживачів і розроблення стратегії для задоволення їхніх потреб та зростання клієнтської бази.

Концепція "форсайт" активно може бути залучена до управління стратегічним потенціалом бізнесу. Загалом це два взаємопов'язані процеси, які можуть допомогти бізнесу досягти своїх довготермінових цілей.

Управління стратегічним потенціалом бізнесу — це процес розвитку та реалізації стратегічних можливостей для досягнення стратегічних цілей [1].

Форсайт може сприяти бізнесу в процесі управлінні стратегічним потенціалом, надаючи інформацію про перспективи та орієнтовні напрями діяльності. Ця інформація може бути використана для:

— Виявлення потенційних ризиків для бізнесу, які можуть вплинути на їхню діяльність, що сприятиме розробленню стратегії з метою пом'якшення чи уникнення ризиків.

— Виявлення потенційних можливостей, які можуть слугувати підставою для досягнення бізнес-цілей та розроблення стратегії з використання можливостей.

— Формування стратегічних цілей. Форсайт може допомогти підприємствам сформулювати стратегічні цілі, які відповідають їхнім довготерміновим інтересам.

— Розроблення стратегій для досягнення перспективних цілей і вироблення превентивних заходів.

— Управління змінами. Організації мають змогу ефективно управляти змінами, які відбуваються в їхньому середо-

вищі.

З метою ефективного використання форсайту в управлінні стратегічним потенціалом бізнесу необхідно звернути увагу на такі заходи:

— Інтегрування концепції форсайт у стратегічний процес. Форсайт повинен бути частиною стратегічного процесу розвитку бізнесу. Це допоможе використовувати інформацію про майбутнє для формування стратегій та оптимального досягнення сформульованих цілей.

— Використання різних методів форсайту. Не існує єдиного правильного способу проведення форсайту. Важливо використовувати різні методи форсайту, щоб отримати найбільш повну картину майбутнього.

— Залучення широкого спектру стейкхолдерів. Форсайт повинен бути інклюзивним процесом, який залучає широкий спектр зацікавлених осіб. Це дасть змогу отримати різні точки зору і розробити більш ефективні стратегії.

Форсайт-дослідження можуть привести до змін у стратегічному управлінні в таких сферах:

— Зростання орієнтації на майбутнє. Форсайт може допомогти організаціям перейти від орієнтації на минуле і сьогодення до орієнтації на майбутнє.

— Збільшення інклюзивності. Форсайт дає змогу організаціям залучити широкий спектр стейкхолдерів до процесу стратегічного управління та управлінні стратегічним потенціалом.

— Збільшення гнучкості. Форсайт сприяє організаціям у формуванні гнучкості й адаптивності до змін.

ВИСНОВКИ

Форсайт є важливим інструментом для розвитку стратегічного управління, оскільки дає змогу краще зрозуміти майбутнє і розробляти стратегії розвитку. Форсайт може бути використаний для прогнозування майбутніх змін у різних сферах, включаючи економіку, технології, політику, суспільство тощо. Форсайт також може бути використаний для адаптування бізнесу до майбутніх змін і досягнення стратегічних цілей. Форсайт-дослідження в Україні все ще перебувають на ранній стадії розвитку. Однак, в останні роки спостерігалось зростання інтересу до форсайту в Україні. В сучасних умовах, державна вдала має змогу краще зрозуміти майбутнє і розробити стратегії, які дадуть змогу країні досягти соціально-економічних цілей, відображених у національних програмах і концепціях.

Форсайт можна розглядати як важливий компонент стратегічного управління. Він дає змогу організаціям краще розуміти майбутнє і розробляти стратегії, які допоможуть їм досягати довготермінових цілей. Форсайт може бути використаний на різних етапах стратегічного управління та управління стратегічним потенціалом. У результаті використання форсайту бізнес має можливість покращити діяльність для досягнення успіху в майбутньому, знизити ризики і втрати, більш ефективно використовувати стратегічний потенціал і конкурувати на ринку.

Література:

1. Денисенко М.П., Юринець З.В. Формування команд фахівців та їх роль в економічному розвитку й стратегічному управлінні бізнесом. Журнал стратегічних економічних досліджень. 2022. № 1. С. 67—75.
2. Martin B. Foresight in Science and Technology. Technology Analysis and Strategic Management. 1995. № 2 (7). P. 139—168.
3. Miles I., Keenan M. Practical guide to regional foresight in the UK. Luxembourg: European Communities, 2002. 128 p.
4. Rohrbeck R. Corporate foresight: towards a maturity model for the future orientation of a firm. Germany: Technical University of Berlin, 2011. 112 p.
5. Rohrbeck R., Battistella C., Huizingh E. Corporate foresight: an emerging field with a rich tradition. Technol Forecast Soc Chang. 2015. № 101. P. 1—9
6. Heraud J.-A., Cuhls K. Current Foresight Activities in France, Spain and Italy. Technological Forecasting and Social Change. 1999. № 60. P. 55-70
7. Cambridge Dictionary. URL: <https://dictionary.cambridge.org/ru/словарь/английский/foresight>

8. Collins English Dictionary. URL: <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/foresight>

9. Поплавська Ж. В. Вдосконалення стратегічного управління шляхом використання концепції Foresight. Стратегія економічного розвитку України. 2014. № 34. С. 120—123.

10. Кузнєцова Л., Білоцерківець О. Форсайт в Україні: проблеми організації в контексті світової практики. Економіка і прогнозування. 2021. № 1. С. 127—143.

11. European Foresight Platform. 2023. URL: <http://www.foresight-platform.eu/>

12. Foresight. European Union. 2023. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/strategy/support-policy-making/shaping-eu-research-and-innovation-policy/foresight_en

References:

1. Denysenko, M. P. and Yurynets, Z. V. (2022), "Formation of teams of specialists and their role in economic development and strategic business management", Journal of Strategic Economic Research, vol. 1, pp. 67—75.
2. Martin, B. (1995), "Foresight in Science and Technology", Technology Analysis and Strategic Management, vol. 2, no. 7, pp. 139—168.
3. Miles, I. and Keenan, M. (2002), Practical guide to regional foresight in the UK. European Communities, Luxembourg.
4. Rohrbeck, R. (2011), Corporate foresight: towards a maturity model for the future orientation of a firm, Technical University of Berlin, Berlin, Germany.
5. Rohrbeck, R., Battistella, C. and Huizingh, E. (2015), "Corporate foresight: an emerging field with a rich tradition", Technol Forecast Soc Chang, vol. 101, pp. 1—9.
6. Heraud, J.-A. and Cuhls, K. (1999), "Current Foresight Activities in France, Spain and Italy", Technological Forecasting and Social Change, vol. 60, pp. 55—70.
7. Cambridge Dictionary (2023), available at: <https://dictionary.cambridge.org/ru/словарь/английский/foresight> (Accessed 29 Aug 2023).
8. Collins English Dictionary (2023), available at: <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/foresight> (Accessed 30 Aug 2023).
9. Poplavska, Z. (2014), "Improving strategic management through the use of the Foresight concept", Strategy of economic development of Ukraine, vol. 34, pp. 120—123.
10. Kuznetsova, L. and Bilotserkivets, O. (2021), "Foresight in Ukraine: problems of organization in the context of world practice", Economics and Forecasting, vol. 1, pp. 127—143.
11. European Foresight Platform (2023), available at: <http://www.foresight-platform.eu/> (Accessed 30 Aug 2023).
12. Foresight. European Union (2023), available at: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/strategy/support-policy-making/shaping-eu-research-and-innovation-policy/foresight_en (Accessed 29 Aug 2023).

Стаття надійшла до редакції 02.10.2023 р.

О. О. Кундицький,
д. е. н., професор кафедри менеджменту,
Академія сухопутних військ імені генерала Гадеуша Костюшка, Польща
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7848-4717>
Г. І. Тибінка,
к. е. н., доцент кафедри менеджменту,
Львівський національний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-6730-1877>
В. О. Марунчак,
аспірант кафедри менеджменту,
Львівський національний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-0845-7106>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.32

СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ DAO ТА ЇЇ УДОСКОНАЛЕННЯ

O. Kundytskyi,
Doctor of Economic Sciences, Professor of the Department of Management,
Academy of Ground Forces named after Gene. T. Kostyushki, Republic of Poland
H. Tybinka,
PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Management,
Ivan Franko National University of Lviv
V. Marunchak,
Postgraduate student of the Department of Management,
Ivan Franko National University of Lviv

THE DAO MANAGEMENT SYSTEM AND ITS IMPROVEMENT

В даному дослідженні вивчено теоретичні основи і практичну реалізацію децентралізованої автономної організації та системи управління нею. Актуальність даної статті полягає в тому, що децентралізована автономна організація не була повністю реалізована сьогодні на практиці, однак, є прототипи із гібридною формою прийняття рішень децентралізовано, які показують високу ефективність організаційної структури подібного типу своєю діяльністю. Метою написання даної статті є вивчення базових теоретичних принципів побудови системи управління децентралізованої автономної організації, визначити потенційні переваги системи управління організації подібного типу та проаналізувати діяльність компаній, які використовують систему управління DAO та шляхи її удосконалення.

Під час даного дослідження було використано дуже велику кількість іноземних джерел, включаючи роботи науковців, які вивчали питання власне виникнення децентралізованих автономних організацій та функціонування технології "Смарт-контрактів" і "Блокчейн", законодавчі акти, документацію децентралізованих автономних організацій, TheDAO, MakerDAO, ресурси відстеження показників власне операційної діяльності компаній автономних децентралізованих фінансів, а саме: DefiLama.

This study studied the theoretical foundations and practical implementation of a decentralized autonomous organization and its management system. The relevance of this article lies in the fact that the decentralized autonomous organization has not been fully implemented today in practice, however, there are prototypes with a hybrid form of decentralized decision-making, which show the

high efficiency of the organizational structure of this type in their activities. The purpose of writing this article is to study the basic theoretical principles of building a management system of a decentralized autonomous organization, to determine the potential advantages of a management system of a similar type of organization, and to analyze the activities of companies that use the DAO management system and ways to improve it.

During this study, a very large number of foreign sources were used, including the works of scientists who studied the actual emergence of decentralized autonomous organizations and the functioning of Smart Contracts and Blockchain technology, legislative acts, documentation of decentralized autonomous organizations, TheDAO, MakerDAO, resources tracking indicators of actual operational activity of autonomous decentralized finance companies, namely: DefiLama.

The science of management today is constantly evolving, management methods that were effective in the past, in our opinion, are being replaced by more modern new methods. In this study, we will analyze a completely new type of organizational structure, which, in our opinion, is only at the beginning of its formation today – decentralized autonomous organizations.

In our opinion, issues of comprehensive study of negative and positive aspects and features of management systems of decentralized autonomous organizations remain relevant.

A large number of practitioners and scientists have been engaged in research related to decentralized autonomous organizations, namely: Benkler Y. [1], Buterin V. [2], as well as Gorton G. B. [3] and many others. However, the complex processes that take place in modern conditions, in our opinion, require deepening of knowledge on practical and theoretical issues of researching management systems of decentralized autonomous organizations.

In view of the above, the main goal of our research is to analyze the current state of development of the DAO management system and to identify the main ways of improving the latter in order to take them into account when creating effective trends today and development prospects in the future.

Ключові слова: децентралізована автономна організація; система управління DAO; bitcoin; блокчейн; смарт-контракт.

Key words: decentralized autonomous organization; DAO management system; bitcoin; blockchain; smart contract.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Наука менеджменту сьогодні постійно еволюціонує, методи управління, які були ефективними в минулому, на наше переконання, замінюються сучаснішими новими методами. В даному дослідженні ми проаналізуємо абсолютно новий вид організаційної структури, який, на нашу думку, сьогодні є лише на початку свого становлення — це децентралізовані автономні організації.

На наше переконання, актуальними залишаються питання комплексного вивчення негативних та позитивних аспектів і особливостей систем управління децентралізованих автономних організацій.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідженнями, які пов'язані із децентралізованими автономними організаціями, займалася велика кількість практиків та науковців, а саме: Benkler Y. [1], Buterin V. [2], а також Gorton G. B. [3] та багато інших. Однак, складні процеси, які в сучасних умовах відбуваються, на наше переконання, вимагають, поглиблення знань із практичних та теоретичних питань дослідження систем управління децентралізованих автономних організацій.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

З огляду на вищесказане, основною метою нашого дослідження є аналіз сучасного стану розвитку систе-

ми управління DAO та виявлення основних шляхів вдосконалення останньої з метою їх врахування під час створення ефективних тенденцій сьогодні та перспектив розвитку в майбутньому.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Методичним та теоретичним підґрунтям написання статті є загальнонаукові і спеціальні методи пізнання, комплексний та системний підходи вивчення суспільних процесів та явищ. Під час написання статті використано специфічні та загальноекономічні методи, а саме: соціологічні методи, статистичного дослідження, абстрактно-логічний, синтез та аналіз та інші.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Смарт-контракти і технологія блокчейн сьогодні виступають каталізаторами децентралізації. На нашу думку, ці нові технології є підґрунтям бездовірної економічної і соціальної взаємодії та зменшують транзакційні витрати, створюють нові сучасні бізнес-моделі децентралізованих платформ, реалізували революцію у краудфандингу. Метою децентралізованих автономних організацій (DAO) є фундаментальна зміна управління зокрема та організації загалом. DAO — це децентралізовані автономні організації, які засновані на блокчейні, ними спільно управляють та володіють їхні члени, використовуючи смарт-контракти. На нашу думку, DAO сьогодні можуть започаткувати нову епоху орган-

ізації економіки загалом, перетворивши глобальний корпоративний ландшафт на сучасному етапі від ієрархічних організацій до розподілених та демократичних організацій, які ґрунтуються на інноваціях та організаційному підприємстві.

Встановлено, що екосистема MakerDAO налічує сім типів учасників, які поділяємо на три групи: керуючі, супроводжувачі та користувачі. Керуючі — це власники MKR або члени груп ризиків. Супроводжувачі — це розробники, оракули чи хранителі. Користувачі — це власники Dai або власниками сховищ. Вказані ролі виконують окремі особи, групи осіб або машини, вони не взаємовиключними, тобто власник Dai може бути і власником сховища, і розробником, і членом групи ризиків.

Власне процес прийняття рішень у самій екосистемі MakerDAO, на нашу думку, залежить від співпраці власників MKR та груп ризиків. Власники MKR мають можливість голосувати за будь-які нетехнічні або технічні зміни в екосистемі, а групи ризику в першу чергу діють як радники. Водночас, деякі зміни щодо середовища вносяться поза мережею, інші стосуються власне управління в самій мережі.

Кожен конкретний власник MKR має можливість запропонувати зміни в керівництві, укладаючи контракт пропозиції. Після цього проводиться опитування серед власників MKR для переконання, що дана конкретна пропозиція є життєздатною. Пропозицію відхилено чи прийнято в залежності від отримання нею більшості голосів серед власників MKR. Згідно офіційного документу MakerDAO, самі власники MKR мають можливість голосувати за установку чи коригування параметрів ризику, додавання до застави типів активів, встановлення Dai Savings Rate, виконання оновлень, зупинку екосистеми у випадку надзвичайної ситуації.

Управляється екосистема MakerDAO за допомогою використання механізмів у власне ланцюзі і поза ним. В першу чергу, управління в самому ланцюжку стосується опитувань та голосування керівників у розробленому списку голосування Maker Forum. Водночас, перший показує загальне ставлення спільноти до конкретного проекту пропозиції щодо досягнення консенсусу, другий — вносить власне технічні зміни. Управління всередині мережі забезпечують наступними центральними розумними контрактами:

— Chief (смайт-контракт, який дає можливість власникам MKR обрати основний контракт для реалізації, використовуючи власне право голосу);

— пауза (розумний контракт, дає можливість власникам MKR використовувати затримку у реалізації певних дзвінків);

— заклинання (розумний контракт для встановлення технічних обмежень).

Окрім того, встановлено, що управління поза ланцюгом передбачає будь-які обговорення за межами механізмів у власне ланцюзі між членами спільноти. Отже, управління поза мережею містить в основному опитування та пропозиції на форумі, записи у блогах спільноти. Основне завдання, ми вважаємо, для спільноти MakerDAO — це впровадження інфраструктури MCV і децентралізація власне загальної структури управління екосистемою надалі.

Однак, екосистема MakerDAO, ми вважаємо, покладається на токен управління (MKR) та стейблкоїн (Dai), своїх безпосередніх дійових осіб, зовнішніх агентів та гравців.

Валютна система, яка ґрунтується на DAO, на наше переконання, може сприяти вирішенню певних базових проблем банківської справи XXI століття, так як її можливості та сильні сторони можуть відобразитися в здатності останньої створювати інфраструктуру фінансової доступності, сумісності, дезінмедіації, участі в інвестиціях.

Дослідження показують, що близько 1,7 мільярда людей у світі не мають достатньої кількості банківських послуг, що, в свою чергу, відключає їх від фінансових ринків світу. Участь в інвестиціях також може бути доступна тим самим організаціям та особам, які не мають поки доступу до банківських послуг, і, на нашу думку, таким чином створюють можливість їм взяти борг для створення майбутньої вартості, що може спричинити підвищення сумісності криптовалют, а також інших активів. Так як, команди оракул формують оракули цін для різноманітних активів, користувачі мають можливість використовувати кілька абсолютно різних типів забезпечення для одержання позики під стейблкоїни. Проте, на нашу думку, малоімовірно, що організації, які ґрунтуються на блокчейні, можуть замінити існуючі сьогодні централізовані установи, а саме: комерційні чи центральні банки.

Еволюція грошово-кредитної політики призвела до формування товарно-обмінної економіки, золотозливкового стандарту, золотомонетного стандарту, плаваючого обмінного курсу, золотодевізного стандарту. Водночас, попередні дослідження демонструють подібність між золотою монетою та біткойном, через обмежену пропозицію, а також констатують факт, що для видобутку його необхідні ресурси, малодослідженими залишаються питання можливості програми DeFi відтворити майбутні досягнення монетарної теорії щодо формування децентралізованої глобальної фінансової системи, що забезпечує фінансові транзакції із низькою кількістю спекуляцій та нестабільністю.

Ми вважаємо, що екосистема MakerDAO відповідає конфігураціям стандарту золотообміну і стандарту золотих злитків частково, що дає можливість порівняти MakerDAO двома стандартами. Так як плаваючі вільні обмінні курси сьогодні дуже мінливі в DeFi, залишається дослідити, як артефакти DeFi в майбутньому можуть їх активувати надійно.

Водночас, як параметри механізму підкріпленого заставою, стабілізації, відносять до категорії цінностей, параметри прийняття рішень та політики відносять до категорії управління. Вказані категорії, на наше переконання, тісно переплітаються, так як удосконалення керівництва системою підвищує цінність останньої, водночас підвищення цінності самої системи потребує кращого керівництва для забезпечення ефективнішої роботи системи.

Отже, підсумовуючи вищевикладене, робимо висновок, що золотообмінний стандарт, режим фіксованого курсу обміну мають вагомое значення щодо зближення різних типів криптовалют, знижують ризик переходу до плаваючих курсів обміну в майбутньому. Проте, ми вважаємо, оскільки MakerDAO сьогодні не відповідає ще всім теоретичним вимогам щодо стандарту курсу обміну золота, не має можливості перейти до плаваючих курсів обміну в найближчому майбутньому. Отже, подальші зусилля щодо розвитку повинні зосередитися на восьми вимірах, усвідомлюючи при цьому наслідки, які є між ними.

Водночас, обмеження можуть містити факт існування обмеженого нагляду, обмежених повноважень користувачів, а також відсутність страхування втрати активів в самій мережі. Так як значна кількість централізованих банківських систем сьогодні дають гарантію депозитів, не зможуть як засіб платежу використовувати MakerDAO традиційні інвестори. Дане питання ще більше ускладнюється, тому що власне традиційні інвестори можуть стабілізувати загальну екосистему додатково.

Незважаючи на вказані обмеження, MakerDAO, ми вважаємо, частково реалізував власні цілі, що забезпечує майбутнє просування до плаваючих курсів обміну і золотообмінного стандарту. З внутрішньої точки зору, вказані досягнення містять часткову децентралізацію, кілька активів забезпечення, меншу волатильність. Із точки зору ззовні, MakerDAO зміг забезпечити відносно стабільну криптовалюту.

Сьогодні наше дослідження забезпечує обмежене, проте зростаюче практичне розуміння дослідниками MakerDAO, DeFi, стейблкоїнів, їх міждисциплінарної концептуалізації на стику досліджень в сфері монетарної теорії та інформаційних систем. Ми також зробили внесок в удосконалення теоретичних положень розуміння реального використання технологій блокчейн, проблем останніх. Проведений нами аналіз дозволяє дослідникам і практикам опрацювати певні недоліки MakerDAO у порівнянні із іншими монетарними режимами.

Вказані недоліки можна встановити через вивчення того, наскільки MakerDAO відповідає сьогодні золотообмінному стандарту за параметрами підтримки та застави, стабілізації, механізму стабільності. В категорії керівництва, недоліки можуть впливати із вимірів політики, основних та другорядних дійових осіб, процесів прийняття рішень. Важливо також, на наше переконання, враховувати взаємозалежність управління і цінності, оскільки краще управління збільшить загальну цінність екосистем, що, в свою чергу, потребуватиме покращеного керівництва.

Однак, наше дослідження містить декілька практичних обмежень, а саме: на MakerDAO є дуже мало рецензованих матеріалів досліджень, є можливість проконсультуватися із обмеженою кількістю власне експертів, MakerDAO — це екосистема, яка стрімко розвивається, саме тому інформація носить короткочасний характер.

Зокрема, ми вважаємо, що дослідження вартості DAO в майбутньому повинні бути зосереджені на розширенні власне типів застави на реальні активи, а саме: NFT, так як може відкрити подальші напрями досліджень на перетині оподаткування, прозорості та фінансів. Майбутні дослідження управління DAO, на наше переконання, можуть бути сконцентровані на політиці, тому що правильне визначення політики DAO дасть можливість створити відкритішу демократичну фінансову та інноваційну систему.

За межами MakerDAO встановлено, що вказану структуру можна буде передати у випадку збігу цілей та хоча б частини механізмів управління об'єктом порівняння із цілями MakerDAO. У випадку перенесення в абсолютно іншу програму DeFi очікуємо зміни вимірів в час-

тині вартості, водночас, виміри в частині керівництва можуть бути однаково актуальними. Зв'язок між цінністю та керівництвом, напевно, залишиться незмінним для інших програм DeFi.

Ми вважаємо, MakerDAO сьогодні не повторює базові цілі центрального банку, такі як: скорочення безробіття, підтримку економічної діяльності, стабільність цін, однак, забезпечує більшу стабільність екосистеми DeFi. Після забезпечення екосистеми стейблкоїнів заставою, остання має можливість відтворити золотообмінний стандарт в економічно стійкий та децентралізований спосіб, дослідження можуть сконцентрувати увагу на тому, яким чином криптовалюти перейдуть від м'якої або жорсткої прив'язки до активу або іншої валюти — до вільно плаваючого курсу валюти.

ВИСНОВКИ

Отже, підсумовуючи проведені вище дослідження, можемо зробити висновок, що система управління децентралізованою автономною організацією, базові принципи роботи схожі більше на принципи роботи надзвичайно мобільного комерційного банку, що має можливість швидко взяти активи на депозит, ці активи сьогодні просто криптовалюти, однак, на наше переконання, вони еволюціонують з часом в токенизовані акції компаній, будуть прив'язані власне до операційної діяльності компанії емітента, а також фізичні активи можуть бути перетворені в NFT із певною конкретною оцінкою, можливо і опціонами, можуть використовуватися як застава в конкретному подібному протоколі, під яку можна взяти із легкістю стабільні активи — стейблкоїни, власне які можна застосувати для формування нового бізнесу, інвестицій чи будь-чого іншого.

Вказані принципи поєднання фізичних активів і надзвичайно мобільних технологій системи децентралізованих фінансів дають можливість пришвидшити процеси економіки загалом, збільшити обсяги економічної діяльності конкретних окремих суб'єктів та забезпечити простіший доступ до банківських послуг.

Література:

1. Benkler, Y. The Wealth of Networks : How social production transforms markets and freedom. Yale University Press, 2006.
2. Buterin, V. DAOs, DACs, DAs and More : An Incomplete Terminology Guide. 2014.
3. Gorton, G. B. The Orkney Slew and Central Bank Digital Currencies. 2021.

References:

1. Benkler, Y. (2006), The Wealth of Networks : How social production transforms markets and freedom, Yale University Press, New Haven, USA.
2. Buterin, V. (2014), "DAOs, DACs, DAs and More : An Incomplete Terminology Guide", available at: <https://blog.ethereum.org/2014/05/06/daos-dacs-das-and-more-an-incomplete-terminology-guide> (Accessed 10 Sept 2023).
3. Gorton, G. B. (2021), "The Orkney Slew and Central Bank Digital Currencies", available at: <https://repository.law.umich.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=3737&context=articles> (Accessed 10 Sept 2023).

Стаття надійшла до редакції 02.10.2023 р.

С. В. Князь,

д. е. н., професор, завідувач кафедри підприємництва та екологічної експертизи товарів,
Національний університет "Львівська політехніка"

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7236-1759>

О. І. Віденієв,

аспірант кафедри підприємництва та екологічної експертизи товарів,
Національний університет "Львівська політехніка"

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-8563-7649>

В. М. Мацук,

аспірант кафедри підприємництва та екологічної експертизи товарів,
Національний університет "Львівська політехніка"

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1440-4172>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.36

МЕТОДИ ТА КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ СУБ'ЄКТІВ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

S. Kniaz,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of the Department of Entrepreneurship
and Environmental Expertise of Goods, Lviv Polytechnic National University

O. Videnieiev,

Postgraduate student of the Department of Entrepreneurship and Environmental Expertise
of Goods, Lviv Polytechnic National University

V. Matsuk,

Postgraduate student of the Department of Entrepreneurship and Environmental Expertise
of Goods, Lviv Polytechnic National University

METHODS AND CRITERIA FOR ASSESSING THE INTELLECTUAL POTENTIAL OF INVESTMENT ENTITIES

Метою статті є обґрунтування рекомендацій щодо вибору методів та критеріїв оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності.

Для досягнення поставленої мети у статті конкретизовано етапи процесу оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності; побудовано матрицю прийняття інвестиційних рішень, на основі аналізування критеріїв оцінювання інтелектуального потенціалу.

Наукова новизна даної статті полягає в удосконаленні системи оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності, яка відрізняється від існуючих тим, що ґрунтується на сучасних методах автоматизованого збору та аналізу даних, а також на структуруванні цих даних відповідно до поточної ситуації.

Напрямок подальших досліджень може бути інтегрування алгоритму машинного навчання для автоматизованого аналізу та прогнозу інтелектуального потенціалу. Це дозволить підприємствам інвестиційної діяльності отримувати більш точні та оперативні дані щодо їхнього інтелектуального потенціалу.

The aim of this article is to justify recommendations for the selection of methods and criteria for assessing the intellectual potential of investment entities.

To achieve this goal, the article specifies the stages of the intellectual potential assessment process for investment entities and constructs an investment decision-making matrix based on the analysis of criteria for assessing intellectual potential.

The scientific novelty of this article lies in the improvement of the intellectual potential assessment system for investment entities, which differs from existing systems in that it is based on modern methods of automated data collection and analysis, as well as the structuring of this data according to the current situation.

Further research directions may involve the integration of a machine learning algorithm for automated analysis and forecasting of intellectual potential. This will enable investment enterprises to obtain more accurate and timely data regarding their intellectual potential. Furthermore, our developed system is designed with the capability of seamless integration with existing tools and software for enhanced user convenience. When we discuss the ease of integration with existing tools and software, we mean that our system has been crafted to effortlessly interact with a variety of information systems, databases, and software solutions already in use within the enterprise. This includes the integration with popular data analysis programs such as Microsoft Excel, Tableau, or Power BI, enabling users to easily import data and conduct analytical work. Additionally, we are in the process of developing APIs and interfaces to facilitate integration with corporate resource management systems, financial systems, as well as widely adopted CRM systems, ensuring continuous information exchange and automating the processes of analyzing intellectual potential. As a result, users will be able to efficiently incorporate our system as part of their overall toolkit for strategic decision-making and resource management.

In summary, this approach to assessing the intellectual potential of investment entities is marked by its innovation and is aimed at providing businesses with the tools for strategic development and strengthening their market positions.

*Ключові слова: інтелектуальний потенціал; методи; критерії; суб'єкти; інвестиційна діяльність.
Key words: intellectual potential; methods; criteria; entities; investment activity.*

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Дослідження методів та критеріїв оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності є насущною задачею в сучасному господарському середовищі. Ця тема привертає значну увагу вчених і практиків, проте є деякі аспекти, які залишаються поза увагою та потребують подальшого дослідження.

По-перше, хоча було проведено численні дослідження впливу інтелектуального потенціалу на інвестиційні рішення, деякі конкретні аспекти, такі як механізми впливу інтелектуального потенціалу на стратегії інвесторів, можуть вимагати додаткового розгляду.

По-друге, область методів та інструментів оцінювання інтелектуального потенціалу піддається постійним змінам та інноваціям. Тому дослідження нових підходів та технологій для оцінювання може покращити точність та надійність оцінок.

Подальше дослідження також може включати можливість використання моделей ARCH і GARCH для аналізу інтелектуального потенціалу та оцінки його впливу на інвестиційну діяльність. Ці моделі дозволяють враховувати нестабільність і ризики при прийнятті рішень, що є критичним в інвестиційному контексті.

Отже, дослідницька проблема полягає у вдосконаленні методів та критеріїв оцінювання інтелектуально-

го потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності з метою розкриття необхідних аспектів, які впливають на інвестиційні рішення, врахування динамічних ризиків та можливості використання моделей ARCH і GARCH для більш точного аналізу та передбачення реакції інтелектуального потенціалу на зміни в інвестиційному середовищі.

Усе це підкреслює актуальність дослідження та розвитку цієї теми для покращення якості інвестиційної діяльності та управління інтелектуальним потенціалом суб'єктів інвестиційної сфери.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідницька проблема, яка виникає в контексті обговореного матеріалу, полягає у необхідності розробки і впровадження більш комплексних та всебічних підходів до оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності. На сьогоднішній день існує значна кількість літературних джерел та досліджень, присвячених цій темі, які надають загальну інформацію та вказують на окремі аспекти оцінювання інтелектуального потенціалу. Проте, важливо звернути увагу на те, що деякі зазначені наукові праці, такі як дослідження D.-W. Curry [1], A. Draghici, A.-D. Popescu, L.-M. Gogan [2], F. Koetter, M. Kochanowski [3],

D.-T. Goomas, S.-M. Smith, T.-D. Ludwig [4], K. Van De Voorde, J. Paauwe, M. Van Veldhoven [5], A. Pourshahid, I. Johari, G. Richards, D. Amyot, O.-S. Akhigbe [6], M. Mycca [7], H. T. Tun, T. Katayama, K. Yamamori, K. K. Oo [8], M. Heikkila, H. Bouwman, J. Heikkila [9], Leslie Kren & Jeffrey L. Kerr [10], R. Gilsing, A. Wilbik, P. Grefen, O. Turetken, B. Ozkan, O.-E. Adali, F. Berkers [11], S. Galletta, S. Mazzu, V. Naciti [12], JP Katz, E. Higgins, M. Dickson, M. Eckman [13], P. Verma, R.R.K. Sharma, L.H. Chen [14], J. Kwoka, T. Valletti [15], зазвичай надають загальну інформацію, проте не стверджують однозначних методологічних та теоретичних основ формування системи оцінювання інтелектуального потенціалу.

З іншого боку, огляд та аналіз літературних джерел також показують, що поняття "інтелектуальний потенціал" та його роль в економіко-управлінській та правовій сферах залишаються досить малодослідженими. Попри це, деякі науковці, такі як Kingston W. [16], Andersen B., Konzelmann S. [17], Modic D., Hafner A., Damij N., Cehovin Zajc L. [18], Maxwell S. J., Underdown M. [19], Zhylynska O., Sitnicki M., Vikulova A. [20], Saha C.N., Bhattacharya S. [21], Roskams-Edris D. [22] поглибили свої дослідження і зосередились на різних аспектах формування і управління потенціалом інтелектуальної власності суб'єктів інвестиційної діяльності.

У працях зазначених авторів інтелектуальний потенціал лише частково враховується в контексті інвестиційної діяльності. Основними темами досліджень цих науковців стали соціальна та економічна складові інвестиційної діяльності, а також ризики, пов'язані з реалізацією інтелектуального потенціалу. Проте, низка дослідників, таких як Heidi L. Williams [23], Bonadio E., Goold P. [24], Umamaheswari A., Lakshmana Prabu S. [25], Chakraborty A., Mondai A., Srivastava A. [26], Ahmed Lahsen A. і Piper A.T. [27], вдосконалили свої дослідження у напрямку розгляду ролі інтелектуального потенціалу у досягненні цілей суб'єктів інвестиційної діяльності.

Отже, дослідницька проблема полягає в розробці і впровадженні комплексних методів та критеріїв оцінювання інтелектуального потенціалу, які б враховували як соціальні та економічні аспекти, так і ризики та можливість, пов'язані з цим потенціалом, з метою сприяння ефективності суб'єктів інвестиційної діяльності підприємств та покращенню їхньої конкурентоспроможності на ринку.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Для досягнення поставленої мети в роботі вирішено наступні завдання:

- конкретизувати етапи процесу оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності;
- побудувати матрицю прийняття інвестиційних рішень, на основі аналізу критеріїв оцінювання інтелектуального потенціалу.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ З ПОВНИМ ОБГРУНТУВАННЯМ ОТРИМАНИХ НАУКОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Досі найбільш поширеним інструментом оцінки потенціалу для зміни показників вважається експертна думка, яка завжди ґрунтується на особистому досвіді

та може бути суб'єктивною. Це призводить до обмеженої гнучкості і може не завжди відображати реальну ситуацію в зовнішньому та внутрішньому середовищі суб'єкта інвестиційної діяльності. Крім того, цей підхід є часом витратним, оскільки вимагає створення анкет, їхню розсилку експертам, очікування на їхні відповіді, аналіз результатів та узгодження думок опитаних респондентів. Якщо аналіз показує велику неузгодженість, то дослідження доводиться проводити знову. Ці обмеження суб'єктивних методів аналізу можуть бути вирішені за допомогою інших наукових інструментів.

Один з можливих методів, які суб'єкти інвестиційної діяльності можуть використовувати замість експертного опитування, полягає у створенні незалежної системи для збору та автоматичного аналізу даних. Сучасні системи обробки інформації можуть бути повністю автоматизованими, побудованими на основі індивідуального підходу з високою гнучкістю та точністю прогнозування. Використання прикладного забезпечення і штучного інтелекту дозволяє створити бази даних для всіх можливих споживачів, враховуючи їхню індивідуальну поведінку та зміни в їхньому зовнішньому середовищі загалом. Математичне моделювання, яке самостійно оновлює алгоритми розрахунків, допомагає виявляти нові тенденції та створювати альтернативні інформаційні бази для прийняття обґрунтованих інвестиційних рішень в умовах невизначеності, що є типовим для вітчизняного бізнес-середовища. Прикладом реалізації автоматизованих технологій збору та обробки інформації є Data Science. Суть цієї моделі полягає в автоматичному зборі інформації різного характеру та змісту за допомогою спеціальних програм, що дозволяє накопичувати великі обсяги даних, класифікувати їх, систематизувати, виявляти тенденції, розпізнавати аномалії та формувати припущення щодо ключових факторів, що впливають на певні ситуації в минулому, для їх попередження або використання у майбутньому. У процесі обробки даних широко застосовуються методи математичної статистики, які дозволяють агрегувати дані та виділяти важливу інвестиційну інформацію від шумових факторів, що впливають на розуміння різних економічних явищ. Перевагою цієї технології є те, що людина-експерт не здатна обробити великі обсяги даних, в той час як комп'ютер це робить безперервно. Недоліком є потреба в розробці алгоритмів аналізу, на яких базуватимуться конкретні дослідження вхідної інформації. Важливо зазначити, що ця технологія вже широко використовується в сучасній практиці бізнесу і відповідає вимогам часу, враховуючи зростаючу глобалізацію та інтеграційні процеси у політиці та економіці.

У зв'язку з цим, при розгляді альтернативних методів оцінки інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності важливо враховувати можливість використання галузі автоматизованого збору та обробки даних, як одного із інструментів, що можуть вирішити визначені завдання. Це пояснюється тим, що більшість досліджень у цій галузі зазвичай акцентує увагу на традиційних методах аналізу, використовуючи системи та моделі, які були актуальними багато років тому. Зазначена технологія не залежить від конкретних систем показників і базується на високому ступені абстракції, виключаючи можливість неоднозначного тлума-

чення або суб'єктивності. У даному дослідженні ми намагаємося розробити економіко-математичний інструментарій для аналізу як ретроспективної, так і перспективної динаміки внутрішніх та зовнішніх процесів у інвестиційному середовищі. Слід розглядати цю технологію як альтернативу традиційним методам, оскільки результати її застосування можуть бути контрверсійними. Інформаційне середовище є динамічним і непостійним, і час від часу може виникати потреба в оперативних змінах у структурі даних, які враховуються при створенні математичних моделей. Крім того, самі моделі не завжди можуть забезпечити необхідний рівень достовірності. Проте, поєднавши обидві технології — традиційну та сучасну, можна створити більш комплексний інформаційний фундамент для прийняття обґрунтованих інвестиційних рішень.

Таким чином, основні особливості запропонованого інструментарію для вирішення завдань, викладених у даній роботі, можна описати наступним чином:

1. Акцент на обробці великих обсягів даних, що дозволяє використовувати методи математичної статистики.
2. Повна автоматизація у всіх процесах, включаючи збір даних, їх аналіз та збереження.
3. Висока швидкість та доступність цього методу.
4. Здатність моделювати поведінку досліджуваних явищ та процесів завдяки системному підходу та абстракції.

Враховуючи наведені вище аспекти, доцільно відзначити, що альтернативні методи оцінки інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності відрізняються від традиційних моделей і мають свої переваги та обмеження. Головною обмеженістю є те, що більшість аналізу виконується автоматичними обчислювальними системами, які в основному спираються на статистичні методи та великі обсяги даних для обґрунтованого аналізу. У випадку недостатнього обсягу даних, результати можуть бути неточними. Тому цей підхід слід розглядати як доповнення до традиційних методів економічного аналізу та прогнозування інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності. Опис методології запропонованого інструментарію можна розпочати з концептуальних припущень, які створюють теоретичну основу для подальших висновків. Одним із цих припущень є те, що суб'єктів інвестиційної діяльності можна розглядати як системи, що складаються з елементів, що взаємодіють з зовнішнім середовищем. Система може перебувати в двох станах — перехідному та стані рівноваги. В даному випадку, інтелектуальний потенціал суб'єктів інвестиційної діяльності перебуває на перехідному етапі розвитку, оскільки активно адаптується до нових ринків. Носії цього потенціалу впроваджують нові стандарти та контроль якості. Інтелектуальний потенціал на перехідному етапі характеризується високим рівнем нестабільності, але спрямована до досягнення стану рівноваги, коли суб'єкт інвестиційної діяльності розвивається стабільно та успішно. Це припущення, хоч і теоретично абстрактне, допомагає розуміти поведінку суб'єктів інвестиційної діяльності як носіїв інтелектуального потенціалу.

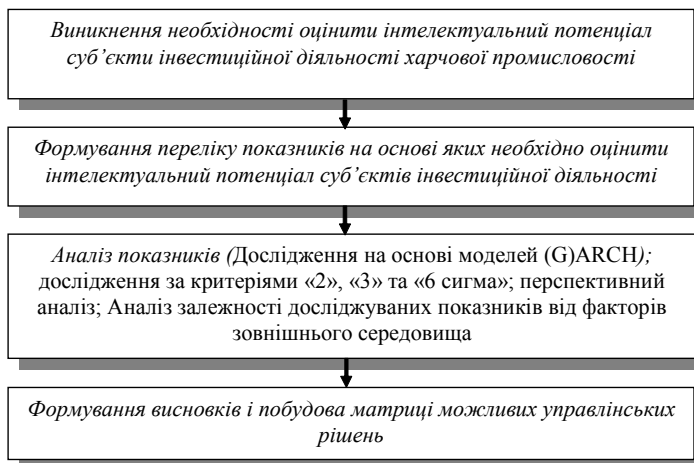
Одне із головних завдань системного аналізу — визначення точки біфуркації, коли інтелектуальний потенціал, як система, переходить від стану рівноваги до стану хаосу, де взаємодія елементів є непередбачуваною. Це може стати сигналом про неефективність управління та

може призвести до втрати конкурентоспроможності суб'єкта інвестиційної діяльності. Важливо враховувати, що реальні суб'єкти інвестиційної діяльності часто проявляють ірраціональну поведінку, тому математичні моделі повинні враховувати цей аспект. Для вирішення цих наукових завдань може бути застосований метод регресії на основі методу найменших квадратів. Цей метод дозволяє отримати рівняння, що описує залежність між різними показниками, що характеризують динаміку суб'єктів інвестиційної діяльності. Оскільки суб'єкти інвестиційної діяльності на перехідному етапі розвитку характеризуються великою нестабільністю, доцільним може бути застосування нелінійних регресійних моделей. Для автоматизованого прийняття рішень часто використовуються моделі штучного інтелекту на основі штучних нейронних мереж. Це дозволяє створити систему відстеження, класифікації та оцінки рівня вагомості різних факторів, які впливають на інтелектуальний потенціал. Однак варто пам'ятати, що такі моделі потребують великих обсягів даних, тому в умовах обмеженої кількості інформації може бути доцільно повертатися до традиційних методів економічного аналізу. У даному дослідженні розглядається одна з простих форм нейронних мереж, яка базується на рекурентних регресійних моделях.

Дослідження перспективної динаміки показників є лише однією з частин запропонованого інструментарію. Ще однією важливою аспектною стороною є оцінка стабільності формування та розвитку інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності як системи. Один із методів, який активно використовується для вирішення таких завдань, — це метод "6 сигма", який полягає в виявленні суттєвих відхилень дисперсії випадкової величини від її середнього значення. Якщо відхилення складає 600%, то вважається, що це відхилення є значущим і не може бути випадковим. Цей метод використовує аналогію з числом "6" за рядом Фібоначчі, де ріст чисел в цьому ряді описується коефіцієнтом, який завжди наближається до 66%. Окрім "6 сигма", також можна використовувати метод "2 сигма" або "3 сигма". Незважаючи на те, що ці значення мають суб'єктивний характер, цей метод часто використовується у практиці проведення різних видів досліджень, включаючи наукові дослідження. Дослідження, які враховують дисперсію випадкової величини, часто стосуються моделей ARCH (авторегресія умовної гетероскедастичності) та GARCH (узагальнена авторегресія умовної гетероскедастичності), які описують залежність між різними часовими періодами на основі стандартного відхилення. Ці моделі припускають наявність гетероскедастичності в досліджуваних часових рядах, тобто вплив одних періодів на наступні. За допомогою порівняння дисперсії різних періодів за критеріями 2, 3 або 6-ти сигма, або застосування цих моделей умовної гетероскедастичності, можна дослідити рівень хаотичності динаміки даних рядів. Для узагальнення наведених припущень на рис. 1 показано процес оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності.

Згідно з рис. 1, оцінка інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності розглядається як послідовність етапів, під час яких формується список показників, необхідних для такої оцінки. У цьому процесі не наводиться конкретних показників, оскільки кожне суб'єкт інвестиційної діяльності має свої унікальні інтелектуальні

Рис. 1. Процес оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності

Джерело: розробка авторів.

особливості, які потребують індивідуального підходу. Проте, розрахунок значень цих показників сам по собі не завжди визначає, чи доцільно приймати певні управлінські рішення, оскільки багато з них не мають нормативних значень, спрямованих на максимізацію чи мінімізацію. Для отримання вичерпних результатів, необхідно досліджувати зміни цих показників у часовому аспекті. Додатково, для більш повного аналізу важливо провести прогнозування та врахувати рівень хаотичності розподілу динамічних даних показників. Нам не слід обмежувати аналіз стану інтелектуального потенціалу суб'єкта інвестиційної діяльності за допомогою готових систем показників, оскільки вони є результатом узагальнення та можуть не враховувати особливостей нестандартних процесів, що відбуваються в різних носіїв інтелектуального потенціалу. У додаток до існуючих систем важливо доповнити їх новими показниками, які дозволяють враховувати конкретні особливості інтелектуального потенціалу суб'єкта інвестиційної діяльності. Серед таких показників можуть бути відгуки клієнтів, відвідуваність веб-сайту суб'єктів інвестиційної діяльності, активність в соціальних мережах, зміни у структурі споживачів тощо. Усі ці показники не входять до звичних систем оцінки інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності, але важливі для отримання повної інформації про управлінські рішення, які слід приймати на різних етапах розвитку суб'єкта інвестиційної діяльності.

Виконані дослідження вказують на те, що велику увагу слід приділяти аналізу показників, оскільки цей етап включає в себе ретроспективний аналіз інтелектуального потенціалу суб'єкта інвестиційної діяльності та оцінку відповідності поточних результатів минулим. Ця процедура надає більше деталей про те, наскільки використовується накопичений досвід та вплив репутації суб'єкта інвестиційної діяльності. Крім того, цей етап дає можливість оцінити загальний рівень стабільності суб'єкта інвестиційної діяльності. Для проведення такого аналізу можна використовувати раніше згадані моделі ARCH і GARCH, що дозволяють проводити ретроспективний аналіз зміни дисперсії динаміки. Також можна використовувати статистичні критерії, такі як "2 сигма", "3 сигма" та "6 сигма", для перевірки внутрішніх та зовнішніх процесів і визначення, чи можуть вони негативно впливати на суб'єкт інвестиційної діяльності. Важ-

ливо відзначити, що застосування цих моделей допомагає зробити однозначний висновок щодо стабільності носіїв інтелектуального потенціалу, які є суб'єкти інвестиційної діяльності на основі обраних показників для аналізу.

Ще одним аспектом є перспективний аналіз, який передбачає прогнозування значень досліджуваних показників та визначення їх можливої зміни. Якщо середня зміна є сприятливою, то можна говорити про наявність потенціалу для розвитку. У протилежному випадку, потрібен більш детальний аналіз або прийняття рішень щодо вдосконалення інтелектуального потенціалу суб'єкта інвестиційної діяльності. У цьому дослідженні, такий аналіз пропонується проводити на основі застосування методу рекурентного покращення регресійних рівнянь тренду для досліджуваних показників. Важливо зазначити, що рекурентне покращення застосовується тільки тоді, коли раніше отримані рівняння регресії не мають достатньої прогностичної спроможності. Такий метод найкраще підходить для прогнозування виробничих процесів, а не для економічних показників. Крім того, цей підхід ґрунтується на великих обсягах даних, тому потребує сучасних технологій для збору та обробки інформації. В результаті перспективного аналізу буде використаний критерій, який надасть однозначну відповідь про наявність потенціалу для суб'єкта інвестиційної діяльності на основі його внутрішніх показників.

Крім аналізу внутрішнього стану, важливо також вивчати зовнішнє середовище суб'єкта інвестиційної діяльності. Це можна зробити, встановивши регресійні залежності між показниками внутрішнього стану та зовнішнього середовища. Прогнозування змін зовнішніх показників може допомогти визначити потенціал суб'єкта інвестиційної діяльності у поточному середовищі. Це дозволяє зрозуміти, які управлінські рішення є належними, чи потребують зміни ринків чи інвестиції у розвиток існуючих ринків. Крім того, це може відповісти на питання про вплив зовнішнього середовища на внутрішній стан суб'єкта інвестиційної діяльності.

У результаті аналізу за цими чотирма складовими можна дійти наступних припущень:

1. Стан інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності (стабільний/нестабільний, перспективний/не перспективний);
2. Вплив зовнішнього середовища на інтелектуальний потенціал суб'єктів інвестиційної діяльності (сприятливий/не сприятливий).

Це дозволить побудувати матрицю, яка відображає різні можливі стратегії для подальшого розвитку інтелектуального потенціалу суб'єкта інвестиційної діяльності. Структура такої матриці може бути представлена в табл. 1.

За результатами аналізу, представленого у табл. 1 та рис. 1, можна виділити чотири можливі стани інтелектуального потенціалу суб'єкта інвестиційної діяльності. Це дозволить приймати обґрунтовані управлінські рішення і розробляти стратегії для подальшого розвитку компанії. Така модель може бути корисною для проведення комплексного аналізу групи носіїв інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності, які можуть бути розглянуті на спільній шкалі координат. Розглядаючи кожен сегмент окремо, можна відмітити, що кожен

з них має свої особливості і надає можливість приймати рішення щодо подальшого розвитку інтелектуального потенціалу суб'єкта інвестиційної діяльності. Давайте розглянемо кожен із цих сегментів:

Сегмент I: суб'єкт інвестиційної діяльності характеризується високою стабільністю та високим інтелектуальним потенціалом. З урахуванням сприятливого впливу зовнішнього середовища на суб'єкта інвестиційної діяльності, можна вважати, що він може розвивати стратегії, такі як диверсифікація, вихід на нові ринки, агресивне проникнення в спеціалізовані галузі чи вертикальне інтегрування. У цьому сегменті суб'єкти інвестиційної діяльності зазвичай відзначаються високими темпами зростання, розвинутими комунікаційними каналами з органами влади і засобами масової інформації, здатність впливати на ціни на ринку ресурсів та споживчому ринку.

Сегмент II: суб'єкт інвестиційної діяльності характеризується певним рівнем нестабільності і досить високим рівнем інтелектуального потенціалу, але зовнішнє середовище сприятливе. Це вимагає вдосконалення виробничих процесів, оновлення обладнання, впровадження новітніх технологій у виробництво та можливу зміну системи або структури управління інтелектуальним потенціалом. Такі суб'єкти інвестиційної діяльності можуть потребувати інвестицій у впровадження систем контролю якості і відповідність стандартам. Зазвичай вони мають монопольне становище на ринку, оскільки діють в нішевих сегментах.

Сегмент III: суб'єкти інвестиційної діяльності в цьому сегменті володіють високою внутрішньою стабільністю та інтелектуальним потенціалом, але зовнішнє середовище несприятливо впливає на них. Це може бути зумовлено високою концентрацією галузі або жорсткою конкуренцією. У таких умовах суб'єкти інвестиційної діяльності можуть стикатися з важкістю в комунікації з державними органами, відсутністю стандартизації продукції та іншими факторами, які роблять їх вразливими перед зовнішнім середовищем.

Сегмент IV: суб'єкти інвестиційної діяльності у цьому сегменті характеризуються високою нестабільністю та низьким рівнем інтелектуального потенціалу. Вони зазнають негативного впливу зовнішнього середовища. Оптимальною стратегією для них може бути вихід на нові ринки, пошук нових ніш, інвестиції в оновлення виробничих процесів, покращення системи стандартизації та контролю якості, а також удосконалення системи управління інтелектуальним потенціалом.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Вдосконалено систему оцінювання інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності. Ця система відрізняється від існуючих тим, що вона ґрунтується на сучасних методах машинного збору та аналізу даних, а також на структуруванні цих даних відповідно до поточної ситуації. Ми також використовуємо моделі GARCH для прогнозування дисперсії випадкових змінних та пропонуємо порівнювати їх з прогнозними

Таблиця 1. Матриця прийняття інвестиційних рішень, на основі аналізування критеріїв оцінювання інтелектуального потенціалу

Зовнішнє середовище		Внутрішнє середовище	
		Сприятливий стан (+)	Не сприятливий стан (-)
+		Суб'єкт інвестиційної діяльності характеризується високим інтелектуальним потенціалом	Суб'єкт інвестиційної діяльності характеризується високим рівнем нестабільності, проте наявний інтелектуальний потенціал за рахунок сприятливого впливу зовнішнього середовища
	-	Зовнішнє середовище несприятливо впливає на суб'єкта інвестиційної діяльності.	Суб'єкта інвестиційної діяльності є нестабільним, зовнішнє середовище негативно впливає на його інтелектуальний потенціал

Джерело: розробка авторів.

значеннями за критеріями "2 або 3 сигма". Запропонований нами підхід передбачає аналіз стабільності інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності, що дозволяє оцінювати інтелектуальний потенціал для збереження ринкових позицій у майбутньому.

У подальшому розвитку запропонованої методики, ми також розглядаємо можливість інтегрувати алгоритми машинного навчання для автоматизованого аналізу та прогнозу інтелектуального потенціалу. Це дозволить підприємствам інвестиційної діяльності отримувати більш точні та оперативні дані щодо їхнього потенціалу. Додатково, розроблена нами система орієнтована на можливість легкої інтеграції з існуючими інструментами та програмами для більшої зручності користувачів. Коли ми говоримо про можливість легкої інтеграції з існуючими інструментами та програмами, ми маємо на увазі, що наша система розроблена таким чином, щоб вона могла безпроблемно взаємодіяти з різноманітними інформаційними системами, базами даних та програмними рішеннями, які вже використовуються в підприємстві. Це може включати в себе інтеграцію з популярними програмами для аналізу даних, такими як Microsoft Excel, Tableau, або Power BI, щоб користувачі могли легко імпортувати дані і здійснювати аналітичну роботу. Крім того, ми розробляємо API та інтерфейси для можливості інтеграції з корпоративними системами управління ресурсами, фінансами, а також з більш розповсюдженими CRM-системами, щоб забезпечити безперервний обмін інформацією та автоматизувати процеси аналізу інтелектуального потенціалу. Отже, користувачі зможуть ефективно використовувати нашу систему як частину свого загального інструментарію для прийняття стратегічних рішень та управління ресурсами.

У цілому, цей підхід до оцінки інтелектуального потенціалу суб'єктів інвестиційної діяльності відзначається інноваційністю та спрямований на надання бізнесу засобів для стратегічного розвитку та зміцнення їхніх позицій на ринку.

Література:

- Curry, D.W. (2019). Perspectives on Monitoring and Evaluation. *American Journal of Evaluation*, 40, 147—150. doi:10.1177/1098214018775845
- Anca Draghici, Anca-Diana Popescu, Luminita Maria Gogan, A (2014). Proposed Model for Monitoring Organizational Performance. *Procedia — Social and Behavioral Sciences*, Volume 124, Pp. 544—551. URL: <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2014.02.518>.

3. Koetter F., Kochanowski M. (2012) Goal-Oriented Model-Driven Business Process Monitoring Using ProGoalML. In: Abramowicz W., Kriksciuniene D., Sakalauskas V. (eds) Business Information Systems. BIS 2012. Lecture Notes in Business Information Processing, vol 117. Springer, Berlin, Heidelberg. URL: https://doi.org/10.1007/978-3-642-30359-3_7
4. David T. Gomas, Stuart M. Smith & Timothy D. Ludwig (2011) Business Activity Monitoring: Real-Time Group Goals and Feedback Using an Overhead Scoreboard in a Distribution Center, *Journal of Organizational Behavior Management*, 31, 3, 196—209. DOI: 10.1080/01608061-2011.589715
5. Van De Voorde, K., Paauwe, J., Van Veldhoven, M. (2010). Predicting business unit performance using employee surveys: monitoring HRM-related changes. *Human Resource Management Journal*, 20, 44—63. doi:10.1111/j.1748-8583.2009.00114.x
6. Pourshahid, A., Johari, I., Richards, G., Amyot, D., Akhigbe, O.S. (2014). A goal-oriented, business intelligence-supported decision-making methodology. *Decision Analytics*, 1. doi:10.1186/s40165-014-0009-8
7. Мусса, М. (2015). Моніторинг поведінки співробітників через використання технологій та проблеми конфіденційності співробітників в Америці. *SAGE, Open* 5, 215824401558016. doi:10.1177/2158244015580168
8. H. T. Tun, T. Katayama, K. Yamamori and K. K. Oo, "Business goals monitoring and control measures in CMMI," 2016 IEEE 5th Global Conference on Consumer Electronics, 2016, pp. 1—2, doi: 10.1109/GCCE.2016.7800449.
9. Heikkila, M., Bouwman, H., Heikkila, J. (2018). From strategic goals to business model innovation paths: an exploratory study. *Journal of Small Business and Enterprise Development*, 25, 107—128. doi:10.1108/jsbed-03-2017-0097
10. Leslie Kren & Jeffrey L. Kerr (1993). The Effect of Behaviour Monitoring and Uncertainty on the Use of Performance-Contingent Compensation, *Accounting and Business Research*, 23 (90), 159—167, DOI: 10.1080/00014788.1993.9729873
11. Gilsing, R., Wilbik, A., Grefen, P., Turetken, O., Ozkan, B., Adali, O.E., Berkers, F. (2021). Defining business model key performance indicators using intentional linguistic summaries. *Software and Systems Modeling* 20, 965—996. doi:10.1007/s10270-021-00894-x
12. Galletta, S, Mazzu, S, Naciti, V. (2021). Banks' business strategy and environmental effectiveness: The monitoring role of the board of directors and the managerial incentives. *Bus Strat Env*, 30, 2656—2670. URL: <https://doi.org/10.1002/bse.2769>
13. Katz JP, Higgins E, Dickson M, Eckman M. (2009). The Impact of External Monitoring and Public Reporting on Business Performance in a Global Manufacturing Industry. *Business & Society*, 48 (4), 489—510. doi:10.1177/0007650308317146
14. Verma, P, Sharma, RRR, Chen, LH. (2020). Measuring organizational capabilities to horizontal strategy implementation for conglomerates. *Bus Strat Dev*, 3, 64—76. URL: <https://doi.org/10.1002/bsd2.79>
15. Kwoka, J., Valletti, T., 2021. Unscrambling the eggs: breaking up consummated mergers and dominant firms. *Industrial and Corporate Change*, 30, 1286—1306. doi:10.1093/icc/dtab050
16. Kingston, W. (2003). Unlocking the Potential of Intellectual Property. In: Granstrand, O. (eds) *Economics, Law and Intellectual Property*. Springer, Boston, MA. https://doi.org/10.1007/978-1-4757-3750-9_14
17. Birgitte Andersen, Sue Konzelmann (2008). In search of a useful theory of the productive potential of intellectual property rights, *Research Policy*, Volume 37, Issue 1, Pages 12—28, <https://doi.org/10.1016/j.respol.2007.02.024>.
18. Modic, D., Hafner, A., Damij, N. and Cehovin Zajc, L. (2019). Innovations in intellectual property rights management: Their potential benefits and limitations, *European Journal of Management and Business Economics*, Vol. 28 No. 2, pp. 189—203. <https://doi.org/10.1108/EJMBE-12-2018-0139>
19. Maxwell, S. J., & Underdown, M. (2022). A potential intellectual property issue with the way in which some nomenclature code decisions are made. *The Journal of World Intellectual Property*, 25, 574—578. <https://doi.org/10.1111/jwip.12236>
20. Zhylynska, O., Sitnicki, M., & Vikulova, A. (2019). Systematic assessment of the innovative potential of a research university. *Baltic Journal of Economic Studies*, 5 (2), 38—44. <https://doi.org/10.30525/2256-0742/2019-5-2-38-44>
21. Saha C.N., Bhattacharya S. (2011). Intellectual property rights: An overview and implications in pharmaceutical industry. *J Adv Pharm Technol Res. Apr*; 2(2): 88—93. doi: 10.4103/2231-4040.82952. PMID: 22171299; PMCID: PMC3217699.
22. Dylan Roskams-Edris (2020). Intellectual Property Policy at The Neuro, an Open Science Institute. *Qeios*. doi:10.32388/OMUWEL.
23. Heidi L. Williams Intellectual Property Rights and Innovation: Evidence from Health Care Markets *Innovation Policy and the Economy* 2016 16, 53—87.
24. The Cambridge Handbook of Investment-Driven Intellectual Property. (2023). In E. Bonadio & P. Goold (Eds.), *The Cambridge Handbook of Investment-Driven Intellectual Property* (Cambridge Law Handbooks, pp. I-ii). Cambridge: Cambridge University Press.
25. Umamaheswari, A., & Lakshmana Prabu, S. (2023). Intellectual Property and the Blockchain Sector, a World of Potential Economic Growth and Conflict. *IntechOpen*. doi: 10.5772/intechopen.1001882
26. Chakraborty A., Mondai A. and Srivastava A. (2020). Hardware-Assisted Intellectual Property Protection of Deep Learning Models. 2020 57th ACM/IEEE Design Automation Conference (DAC), San Francisco, CA, USA, pp. 1—6, doi: 10.1109/DAC18072.2020.9218651.
27. Ahmed Lahsen, A., Piper, A.T. (2019). Property rights and intellectual property protection, GDP growth and individual well-being in Latin America. *Lat Am Econ Rev*, 28, 12. <https://doi.org/10.1186/s40503-019-0073-5>

References:

1. Curry, D.W. (2019), "Perspectives on Monitoring and Evaluation", *American Journal of Evaluation*, vol. 40, pp. 147—150. doi:10.1177/1098214018775845

2. Draghici, A. Popescu, A.-D. Luminita, M. and Gogan, A. (2014), "Proposed Model for Monitoring Organizational Performance", *Procedia — Social and Behavioral Sciences*, Vol. 124, pp. 544—551. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2014.02.518>.
3. Koetter, F. and Kochanowski, M. (2012), "Goal-Oriented Model-Driven Business Process Monitoring Using ProGoalML", *Business Information Systems. BIS 2012. Lecture Notes in Business Information Processing*, vol 117. Springer, Berlin, Heidelberg. <https://doi.org/10.1007/978-3-642-30359-3>
4. Goomas, D. T. Smith, S. M. & Ludwig, T. D. (2011), "Business Activity Monitoring: Real-Time Group Goals and Feedback Using an Overhead Scoreboard in a Distribution Center", *Journal of Organizational Behavior Management*, vol. 31, no. 3, pp. 196—209. DOI: 10.1080/01608061.2011.589715
5. Van De Voorde, K., Paauwe, J. and Van Veldhoven, M. (2010), "Predicting business unit performance using employee surveys: monitoring HRM-related changes", *Human Resource Management Journal*, vol. 20, pp. 44—63. doi:10.1111/j.1748-8583.2009.00114.x
6. Pourshahid, A., Johari, I., Richards, G., Amyot, D. and Akhigbe, O.S. (2014), "A goal-oriented, business intelligence-supported decision-making methodology", *Decision Analytics*, vol. 1. doi:10.1186/s40165-014-0009-8
7. Mussa, M. (2015), "Monitorynh povedinky spivrobitnykiv cherez vykorystannia tekhnolohij ta problemy konfidentsijnosti spivrobitnykiv v Amerytsi", *SAGE, Open* 5, 215824401558016. doi:10.1177/2158244015580168
8. Tun, H. T. Katayama, T. Yamamori, K. and Oo, K. K. (2016), "Business goals monitoring and control measures in CMMI", 2016 IEEE 5th Global Conference on Consumer Electronics, pp. 1-2, doi: 10.1109/GCCE.2016.7800449.
9. Heikkila, M., Bouwman, H. and Heikkila, J. (2018), "From strategic goals to business model innovation paths: an exploratory study", *Journal of Small Business and Enterprise Development*, vol. 25, pp. 107—128. doi:10.1108/jsbed-03-2017-0097
10. Kren, L. and Kerr, J. L. (1993), "The Effect of Behaviour Monitoring and Uncertainty on the Use of Performance-Contingent Compensation", *Accounting and Business Research*, vol. 23 (90), pp. 159—167, DOI: 10.1080/00014788.1993.9729873
11. Gilsing, R., Wilbik, A., Grefen, P., Turetken, O., Ozkan, B., Adali, O.E. and Berkers, F. (2021), "Defining business model key performance indicators using intentional linguistic summaries", *Software and Systems Modeling*, vol. 20, pp. 965—996. doi:10.1007/s10270-021-00894-x
12. Galletta, S, Mazzu, S and Naciti, V. (2021), "Banks' business strategy and environmental effectiveness: The monitoring role of the board of directors and the managerial incentives", *Bus Strat Env*, vol. 30, pp. 2656—2670. <https://doi.org/10.1002/bse.2769>
13. Katz, J.P., Higgins, E, Dickson, M and Eckman, M. (2009), "The Impact of External Monitoring and Public Reporting on Business Performance in a Global Manufacturing Industry", *Business & Society*, vol. 48 (4), pp. 489—510. doi:10.1177/0007650308317146
14. Verma, P, Sharma, R.R.K and Chen, L.H. (2020), "Measuring organizational capabilities to horizontal strategy implementation for conglomerates", *Bus Strat Dev*, vol. 3, pp. 64—76. <https://doi.org/10.1002/bsd2.79>
15. Kwoka, J. and Valletti, T. (2021), "Unscrambling the eggs: breaking up consummated mergers and dominant firms", *Industrial and Corporate Change*, vol. 30, pp. 1286—1306. doi:10.1093/icc/dtab050
16. Kingston, W. (2003), "Unlocking the Potential of Intellectual Property", *Economics, Law and Intellectual Property*, Springer, Boston, MA. https://doi.org/10.1007/978-1-4757-3750-9_14
17. Andersen, B. and Konzelmann, S. (2008), "In search of a useful theory of the productive potential of intellectual property rights", *Research Policy*, Vol. 37, Issue 1, pp 12—28, <https://doi.org/10.1016/j.respol.2007.02.024>.
18. Modic, D., Hafner, A., Damij, N. and Cehovin Zajc, L. (2019), "Innovations in intellectual property rights management: Their potential benefits and limitations", *European Journal of Management and Business Economics*, Vol. 28, No. 2, pp. 189—203. <https://doi.org/10.1108/EJMBE-12-2018-0139>
19. Maxwell, S. J., & Underdown, M. (2022), "A potential intellectual property issue with the way in which some nomenclature code decisions are made", *The Journal of World Intellectual Property*, vol. 25, pp. 574-578. <https://doi.org/10.1111/jwip.12236>
20. Zhylinska, O., Sitnicki, M., & Vikulova, A. (2019), "Systematic assessment of the innovative potential of a research university", *Baltic Journal of Economic Studies*, vol. 5 (2), pp. 38—44. <https://doi.org/10.30525/2256-0742/2019-5-2-38-44>
21. Saha C.N., Bhattacharya S. (2011), "Intellectual property rights: An overview and implications in pharmaceutical industry", *J Adv Pharm Technol Res*. Apr, vol. 2 (2), pp. 88—93. doi: 10.4103/2231-4040.82952. PMID: 22171299; PMCID: PMC3217699.
22. Roskams-Edris, D. (2020), *Intellectual Property Policy at The Neuro*, an Open Science Institute, Qeios. doi:10.32388/OMUWEL.
23. Williams, H. L. (2016), "Evidence from Health Care Market Intellectual Property Rights and Innovations", *Innovation Policy and the Economy* vol. 16, pp. 53—87.
24. Bonadio, E. & Goold, P. (2023), *The Cambridge Handbook of Investment-Driven Intellectual Property* (Cambridge Law Handbooks, pp. I-II), Cambridge University Press, Cambridge.
25. Umamaheswari, A., & Lakshmana Prabu, S. (2023), "Intellectual Property and the Blockchain Sector, a World of Potential Economic Growth and Conflict", *IntechOpen*. doi: 10.5772/intechopen.1001882
26. Chakraborty, A. Mondai, A. and Srivastava, A. (2020), "Hardware-Assisted Intellectual Property Protection of Deep Learning Models", 2020 57th ACM/IEEE Design Automation Conference (DAC), San Francisco, CA, USA, pp. 1—6, doi: 10.1109/DAC18072.2020.9218651.
27. Ahmed Lahsen, A. and Piper, A.T. (2019), "Property rights and intellectual property protection, GDP growth and individual well-being in Latin America", *Lat Am Econ Rev*, vol. 28, 12. <https://doi.org/10.1186/s40503-019-0073-5>

Стаття надійшла до редакції 10.10.2023 р.

Х. З. Махмудов,

*д. е. н., професор, професор кафедри підприємництва і права,
Полтавський державний аграрний університет*

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2287-1467>

Н. В. Дем'яненко,

*к. е. н., доцент, доцент кафедри підприємництва і права,
Полтавський державний аграрний університет*

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3516-2715>

В. В. Кривошея,

*здобувач ступеня вищої освіти магістр, спеціальності 076 Підприємництво,
торгівля та біржова діяльність, Полтавський державний аграрний університет*

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-0616-0638>

В. П. Шамрай,

*здобувач ступеня вищої освіти магістр, спеціальності 076 Підприємництво,
торгівля та біржова діяльність, Полтавський державний аграрний університет*

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-9810-2446>

В. К. Передера,

*здобувач ступеня вищої освіти магістр, спеціальності 076 Підприємництво,
торгівля та біржова діяльність, Полтавський державний аграрний університет*

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-7337-7273>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.44

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ЯК ЧИННИК ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ МАЛОГО І СЕРЕДНЬОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЯХ УКРАЇНИ

K. Makhmudov,

Doctor of Economic Sciences, Professor,

Professor of the Department of Entrepreneurship and Law, Poltava State Agrarian University,

N. Demyanenko,

PhD in Economics, Associate Professor,

Associate Professor of the Department of Entrepreneurship and Law, Poltava State Agrarian University,

V. Kryvosheia,

Master's degree student, specialty 076 Entrepreneurship, Trade and Exchange Activity, Poltava State Agrarian University

V. Shamrai,

Master's degree student, specialty 076 Entrepreneurship, Trade and Exchange Activity, Poltava State Agrarian University,

V. Peredera,

Master's degree student, specialty 076 Entrepreneurship, Trade and Exchange Activity, Poltava State Agrarian University

STATE SUPPORT AS A FACTOR IN THE INNOVATIVE DEVELOPMENT OF SMALL AND MEDIUM-SIZED ENTERPRISES IN RURAL AREAS OF UKRAINE

У статті визначено, що до війни головними проблемами малого і середнього бізнесу були судова система, корупція і отримання доступу до закордонних ринків товарів і капіталу, а зараз вони стикаються з проблемами зруйнованої інфраструктури, відсутності попиту і браку доступу до фінансування й страхування. Зазначено, що бізнес державу підтримує продовжуючи працювати, сплачуючи податки й створюючи нові робочі місця. Влада в свою чергу, створює для бізнесів можливості щодо розвитку: впроваджує програми підтримки на національному й місце-

вому рівнях їй допомагає в створенні співпраці із міжнародними донорами. Визначено, що урядові програми й ініціативи з підтримки бізнесу, грантова програма «Робота спрямовані підтримувати підприємництво та сприяти інноваційному розвитку. Але у 2022 р. декларована державна підтримка агропромислового комплексу України становила 4,6 млрд грн, що на 42,9 % менше ніж у 2018 р. Зазначено, що державна підтримка відбудови аграрного сектору має бути спрямована на підтримку стійких компаній та інфраструктури. Поглиблення ланцюжків доданої вартості в агробізнесі, збільшення експорту та сприяння ІТ-стартапам створять можливості щодо економічного розвитку.

During the war, business works in synergy with the state to defeat the enemy: small and medium-sized enterprises interact with regional administrations and territorial communities to restore and develop entrepreneurship. When surveyed, 29% of entrepreneurs found that up to 20% of their companies also failed, and more than half saw a decline of 21% or more. There were no changes in only 6% of the surveyed companies, and only 11% during the year of the war were able to demonstrate an increase in income. The state is trying to create all the necessary conditions for its survival and innovative development. But the lack of financial resources for recovery at the same time hinders business the most. The article determined that before the war, the main problems of small and medium-sized businesses were the judicial system, corruption and gaining access to foreign markets of goods and capital, and now they face the problems of destroyed infrastructure, lack of demand and lack of access to financing and insurance. It is noted that business supports the state by continuing to work, paying taxes and creating new jobs. The government, in turn, creates development opportunities for businesses: it implements support programs at the national and local levels and helps in establishing cooperation with international donors. It was determined that government programs and initiatives to support business, the eRobota grant program, are aimed at supporting entrepreneurship and promoting innovative development. But in 2022, declared state support for the agro-industrial complex of Ukraine amounted to UAH 4.6 billion, which is 42.9% less than in 2018. It is noted that state support for the reconstruction of the agricultural sector should be aimed at supporting sustainable companies and infrastructure. Deepening value chains in agribusiness, increasing exports and promoting IT startups will create opportunities for economic development. The restoration of the agricultural sector should be based not only on the goals of production growth, but also on ensuring the long-term sustainable development of Ukraine on the way to EU membership.

Ключові слова: малі та середні підприємці, державна підтримка, аграрна сфера, сільські території, інноваційний розвиток.

Key words: small and medium-sized entrepreneurs, state support, agrarian sphere, rural areas, innovative development.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Згідно інформації Європейської Бізнес Асоціації, 83 % компаній-членів асоціації потерпіли від падіння бізнесу у 2022 р. При опитуванні 29 % підприємців виявили, що до 20 % компаній також зазнали краху, а в понад половини — падіння на 21 % й більше. Не було змін лише в 6 % опитаних компаній, а тільки 11% за рік війни змогли продемонструвати збільшення доходів. Як стверджують фахівці Київської школи економіки, сума прямих збитків підприємств (включно із державними) становить 13 млрд доларів, а загальні непрямі збитки складають понад 33 млрд доларів. Для відновлення підприємствам потрібно більше 25 млрд доларів [7].

Під час війни бізнес працює в синергії з державою для перемоги над ворогом: малі та середні підприєм-

ства взаємодіють з обласними адміністраціями і територіальними громадами щодо відновлення і розвитку підприємництва. Держава намагається створити всі необхідні умови для його виживання та інноваційного розвитку. Але нестача фінансових ресурсів для відновлення при цьому найбільше заважає бізнесу.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Питаннями державної підтримки як чинника інноваційного розвитку бізнесу займалися: Григоренко Є., Шніцер М. [3], Кисляк Р, Гетьманцев Д. В. [6] та ін. Але державна підтримка малого і середнього підприємництва під час війни є недостатньо висвітленою.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Мета дослідження полягає в аналізі державної підтримки як чинника інноваційного розвитку малого і

Таблиця 1. Державна підтримка бізнесу в умовах війни, 2022—2023 рр.

Вид підтримки	Особливості підтримки
Державна підтримка. Урядові програми й ініціативи із підтримки бізнесу	
Компенсація за працевлаштування внутрішньо переміщених осіб	За кожного працевлаштованого із числа внутрішньо переміщених осіб роботодавцю держава виплачує компенсацію в розмірі мінімальної заробітної плати (6700 грн) упродовж 2 місяців
Єдина платформа цифрової взаємодії для допомоги у релокації бізнесу	ДП «Прозорро.Продажі» запустила платформу цифрової взаємодії щодо допомоги із релокації бізнесу.
Урядова грантова програма від держави для бізнесу – «Робота». Фінансова підтримка підприємцям від держави.	
Урядова програма «Робота»	Запустили офіційний сайт програми «Робота», на ньому можна ознайомитись із умовами участі по кожному грантовому конкурсу і подати заявку на отримання грантів від держави. Дані гроші дають змогу кожному, хто має навички, бажання й план, запустити власну справу чи розширити свій бізнес
Для бізнесу маркетплейс фінансових можливостей на Дія.Бізнес	Це місце, де підприємці зможуть обрати для себе необхідну фінансову програму, узяти детальні умови отримання фінансування і звернутися безпосередньо до банківських і інших установ.
Експортна діяльність. Нововведення й ініціативи у сфері експорту в умовах воєнного стану	
Створено оперативну платформу із актуальною інформацією	Офіс із розвитку підприємництва й експорту запустив оперативну платформу із актуальною інформацією для українських експортерів, що готові за кордон постачати свою продукцію в умовах війни й дати гідну відсіч усьому російському й білоруському у світу
Кредитна програма для компаній	Кредитна програма для компаній, що через агресію росії для реалізації експортних контрактів потребують додаткового фінансування
Експорт України в умовах повномасштабної війни: інтерактивний дашборд	Онлайн-інструмент, який містить у собі дані по експорту товарів з України за 2022 р. і в порівнянні з 2021 роком. За допомогою сервісу можна: дізнатись обсяги і динаміку українського експорту товарів; порівняти обсяги експорту 2021-2022 р. у розрізі: країн-партнерів, категорій товарів, регіонів світу.
Підтримка українських підприємців за умов війни для збереження бізнесу і робочих місць	
Допомога від Ради бізнес-омбудсмена	Рада бізнес-омбудсмена перед державними органами безкоштовно представляє і захищає законні права підприємців. Без суду досвідчені юристи допомагають бізнесу вирішувати спори
Чекліст для рестарту бізнесу	Інструмент від ініціативи UA Anti-crisis допомагає зібрати інформацію про ресурси та побудувати стратегію й зробити конкретні кроки щодо запуску бізнесу із метою скорішого відновлення економіки України. Ініціативу UA Anti-crisis створено учасниками освітніх програм розроблених і впроваджених Інститутом Маркетингу (Естонія) в партнерстві із Офісом з розвитку підприємництва та експорту

Джерело: побудовано авторами за даними [5].

Таблиця 2. Державний грант на розвиток бізнесу, 2022—2023 рр.

Назва програми	Особливості отримання гранту
Своя справа	Програма мікрогрантів до 250 тис. грн
Свій сад	Програма грантів до 400 тис. грн за гектар
Програма грантів для переробних підприємств (новий рівень)	До 8 млн грн
Своя теплиця	Програма грантів до 7 млн грн за 2 гектари
IT-старт (у стадії розробки)	Гранти до 3,5 млн грн
Старт в IT (у стадії розробки)	Гранти на навчання у сфері IT

Джерело: побудовано авторами за даними [5].

середнього підприємництва в сільських територіях України та визначенні шляхів щодо її удосконалення.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Українська бізнес-спільнота складається із двох нерівномірних сегментів. Це близько 500 великих підприємств із оборотом понад \$100 млн. Значна їх частина контролюється державою чи належить до багатоголужевих конгломератів, найбільші із яких контролюються групами, що історично називають "олігархами". На такі компанії припадає приблизно 30 % загального обороту корпоративного сектору. Із іншого боку, є близько 400000 малих та середніх підприємств (МСП) і близько 1,6 млн приватних підприємств. Разом вони складають решту — близько 70 % загального обороту. Але, згідно зі аналізом великих вибірок МСП, який прово-

дився місцевими консалтинговими компаніями, лише близько 60 % зареєстрованих МСП насправді діють, а близько 40 % не ведуть регулярної комерційної діяльності. Останні можуть бути підприємствами-сателітами великого бізнесу, створеними із метою оптимізації оподаткування, "сплячими" компаніями тощо [3].

Мале та середнє підприємництво складає фундамент економіки країни. В період війни вони стали вразливими, в порівнянні з великими мережевими компаніями, й найбільше страждали від нових проблем і викликів. 62 % мікро- і 43 % малим підприємствам припинили експорт й не вдалося його відновити, але при цьому 35 % середнього і 37 % великого бізнесу. Але, не зважаючи на це компанії продовжують діяти на відновлення експорту, оскільки його мета — це отримання прибутку і створення робочих місць. Багато українців повертаються в Україну із-за кордону, отже забезпечити їх роботою мають платники податків.

Щоб визначити сфери бізнесу, що є найбільш популярними під час війни, необхідно провести глибокий аналіз ринку чи, скористатися даними аналітичної групи OLX. На початку війни активно публікувалися оголошення про продажі бізнесу "під ключ" і була велика кількість охочих його придбати. Найбільшим попитом користувалась гастро-сфери. У розділі "Бізнес та послуги" також пропонували продаж: магазинів (7124 оголошень); кав'ярень (3739 оголошень); сайтів (2168 оголошень); кафе (1268 оголошень); франшиз (1237 оголошень) [7].

Отже, бізнес державу підтримує продовжуючи працювати, сплачуючи податки і створюючи нові робочі місця. Влада в свою чергу, створює для бізнесів можливості щодо розвитку: впроваджує програми підтримки на національному і місцевому рівнях й допомагає в створенні співпраці із міжнародними донорами. Наведемо державну підтримку бізнесу в умовах війни в табл. 1.

Отже, під час війни, держава намагається підтримувати підприємців та сприяти їх інноваційному розвитку. Міністерство цифрової трансформації України планувало ще до війни створити країну підприємців, у якій зручно можна відкрити бізнес, сплачувати податки і отримувати консультацію. Але 2022-2023 рр. потребував нових рішень для бізнесу. Хоча війна й внесла корективи, але владою було запроваджено чимало ініціатив з метою підтримки підприємців. Зокрема, отримати державний грант на розвиток бізнесу можна за однією із програм (табл. 2).

У березні 2022 р. владою було прийнято закон про пільгове оподаткування бізнесу, скасовано мито і ПДВ на весь імпорт, та через незрозумілі причини усе по-

вернули назад. Мінцифра також спільно із програмою "EU4Business", Мінекономіки й Офісом з розвитку підприємництва та експорту реалізували грантовий фонд "єРобота". Програму розраховано на підтримку 300 підприємств, що знаходяться у районі бойових дій або на ті, що були змушені виїхати і продовжити свою діяльність у іншому більш безпечному місці. На початку війни було внесено зміни до Податкового кодексу і надано можливість бізнесу платити лише 2 % від доходу. Заборонили також податкові перевірки і надали можливість не платити акциз. Держава наразі активно почала відкривати митні пости на кордоні із Польщею. Це дало можливість збільшувати обсяги перевезення товарів. Влада, крім того, для розвитку бізнесу надала дозвіл на пільгові кредити [7].

За даними дослідження Mastercard SME Index, більш ніж 28 % представників українського малого і середнього бізнесу уже розширили свою діяльність для іноземних споживачів у Польщі, Литві, Канаді та Німеччині. Ще 21 % в 2023 р. планує розвивати і розширювати бізнес, відкривати нові напрями і виходити на зовнішні ринки [9].

Ініціативи підтримки бізнесу наведені в табл. 3.

Аграрний сектор був основою економіки України до початку повномасштабної війни й буде продовжувати відігравати важливу роль в процесі відновлення. Відбудову буде спрямовано на вирішення ключових екологічних проблем, що ставлять під загрозу сталість виробництва продовольства, зокрема, деградації ґрунтів, забруднення води і повітря, а також криза втрати біорізноманіття і кліматична криза. Повоєнний розвиток сектору потрібно розглядати у ширшому контексті сталого розвитку сільських територій України, що має відбуватися інклюзивним шляхом, за участю усіх зацікавлених сторін. Відновлення агросектору має базуватися не тільки на цілях зростання виробництва, але і на забезпеченні довгострокового сталого розвитку України на курсі до членства в ЄС [10], враховуючи вплив війни (табл. 4).

Отже, агросектор потребує державної підтримки. Якщо дотримуватися Бюджетного кодексу, то у 2023 р. за різноманітними програмами державної підтримки, зважаючи на закріплені норматив 1 % від валового внутрішнього продукту, генерований сільським господарством в попередньому році, у аграрну галузь мало надійти декілька мільярдів гривень. Навіть з корекцією на території, які скоротилися через тимчасову окупацію, сума підтримки агропромислового комплексу за розрахунками не могла бути нижча за 4—4,5 млрд грн. Але в реальності прямі дотації аграрному сектору, не передбачені взагалі вперше за щонайменше 10 років.

Таблиця 3. Ініціативи підтримки бізнесу, 2022—2023 рр.

Назва ініціативи	Особливості ініціативи
Чат-бот	Із відповідями від Міністерства економіки України на питання про трудові відносини під час війни Для допомоги бізнесу від Державної регуляторної служби України під час війни
Безкоштовні консультації для підприємців	На порталі Дія.Бізнес безкоштовні консультації для підприємців
Безкоштовний онлайн-курс	Безкоштовний онлайн-курс «Швидкий старт на UpWork» для осіб, які бажають почати працювати на фріланс-біржах
Сервіси для перевірки власників компаній	Сервіси для перевірки власників компаній на зв'язок із росією й білоруссю
Платформа Prozorro+	Платформа для забезпечення нагальних потреб держави і відновлення українського бізнесу у часи війни Prozorro+
Маркетплейс	Маркетплейс Made with bravery – для просування українського експорту

Джерело: побудовано авторами за даними [5].

Причини, через які значна частина невикористаних коштів поверталася до держбюджету наведено на рис. 1.

Деякі отримувачі усе ж були, але в цілому розрив між показниками "закладено до Держбюджету" й "дійшло до галузі" був колосальним. Навіть при 100 % використанні програм у найкращі роки, закладених за ними сум вистачало на одиниці відсотків від загальної кількості учасників ринку [8].

Аграрний сектор у режимі реального часу вчиться працювати не тільки у форматі війни, а й за умови відсут-

Таблиця 4. Проблеми аграрної сфери в період воєнного стану та напрями державної підтримки в Україні, 2022—2023 рр., 2024 р.

Проблема	Шляхи державної підтримки
Сільськогосподарські угіддя (близько 5%) безпосередньо постраждали від війни, зокрема, танків та мін	Державна підтримка програм, спрямованих на максимізацію врожаю. Переосмислення набору вирощуваних культур із фокусом на підвищенні продуктивності
Через призов на військову службу та міграцію працівників виник брак сільськогосподарських працівників, наприклад, трактористів для роботи в полях	Автоматизація робіт
Активні бойові дії також завдали шкоди внутрішній транспортній інфраструктурі (переважно залізниці) і морським портам на Чорному морі, а також інфраструктурі зберігання та обробки агропродукції	Капітальне будівництво експортної інфраструктури (шляхом субсидування частини плати та відсотків за кредитами). Механізм підтримки виробників вітчизняної техніки й обладнання (зерновози, причепи, контейнери) шляхом її закупівлі з подальшим безоплатним наданням у користування сільгоспвиробникам
Відсутність страхування для покриття воєнних ризиків	Страхування експортних об'єктів і часткову компенсацію страховикам у разі знищення внаслідок військових дій від 40 % до 60 % від загальної вартості страхового відшкодування
Майже не застосовувалися цифрові технології для підвищення ефективності виробництва (наприклад, для оптимального внесення добрив і пестицидів)	Інвестиції в стартап-акселератори, які надають навчання та менторську підтримку. Використання програми пільгових кредитів «5-7-9»
Домінують особливо великі агрохолдинги з посівними площами до 100000 га, що знижує рівень управління	Створення резервного парку техніки (тракторів, комбайнів) та швидка заміна знищеної техніки

Джерело: побудовано авторами за даними [5, 9].

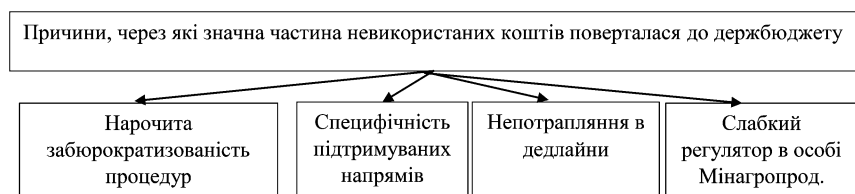

Рис. 1. Причини, через які значна частина невикористаних коштів поверталася до держбюджету

Джерело: побудовано авторами за даними [8].

Таблиця 5. Декларована державна підтримка агропромислового комплексу України, 2018–2022 рр.

Показники	Роки					2022 р. до 2018 р., %
	2018	2019	2020	2021	2022	
Сума державної підтримки агропромислового комплексу України, млрд грн	6,3	5,9	4,0	4,5	4,6	57,1

Джерело: [8].

Таблиця 6. Інноваційні напрями розвитку підприємств за сприяння держави

Критерії	Інноваційні напрями розвитку підприємств за сприяння держави
Модель оподаткування	Запровадження польської моделі оподаткування ФОПів
Державна підтримка мігрантів, постійна їх координація та зв'язок із ними	Після війни українці привезуть всі кращі практики ведення бізнесу що дозволить швидко розвивати Україну
Державна підтримка інновацій	Створення індустріального парку в Полтавській області
Державна підтримка малих й середніх фермерських господарств	Розвиток кооперації, поглиблення ланцюжків доданої вартості в агробізнесі

Джерело: побудовано авторами за даними [3, 6, 9].

ності коштів, зокрема державних. Декларована державна підтримка агропромислового комплексу України наведена в табл. 5.

Отже, у 2022 р. декларована державна підтримка агропромислового комплексу України становила 4,6 млрд грн, що на 42,9 % менше ніж у 2018 р. У 2023 р. запроваджено в дію Програми фінансової підтримки аграрного сектору економіки, що успішно зарекомендували себе у 2022 р. Наведемо державні програми підтримки агросектору у 2023 р.: діє програма за рахунок дотацій від Європейського Союзу для підтримки розвитку малих фермерів, що утримують поголів'я великої рогатої худоби до 100 голів корів чи мають у обробітку землі сільськогосподарського призначення площею користування від 1 до 120 га; діє Фонд часткового гарантування кредитів в сільському господарстві; діє програма із підтримки створення садів й теплиць; першочерговою необхідністю залишається розмінування територій, що перебували під тимчасовою окупацією, підтримка аграріїв, що залишаються працювати на дані землях [1].

Нова аграрна політика, що є частиною Плану відновлення України, визначила пріоритетні напрями відновлення до 2032 р. та деталі очікуваних джерел фінансування. У проєкті документа визначені очікування про залучення міжнародних фінансових інституцій щодо таких проєктів: "зелене зростання" для агропродовольчого сектору, просторове планування територій громад, картографування територій і розвиток інфраструктури для геопросторових даних [9].

Малі й середні фермерські господарства — це основа сільських громад. Вони забезпечують бюджетні надходження, робочі місця, соціальне забезпечення, мають кращий потенціал для досягнення екологічної рівноваги в господарюванні та забезпечують населені пункти продовольством. Їх важливість вагома під час повномасштабного вторгнення в Україну. Підтримка та сприяння децентралізації продовольчих систем на основі розширення можливостей малих фермерів і забез-

печення їхньої кооперації — це життєво важливим елемент для подальшого сталого відновлення України і життєздатності сільських територій. Отже зусилля, держави, спрямовані на забезпечення сталої реконструкції та відновлення аграрного сектору, повинні включати підтримку малих та середніх підприємств і розвиток кооперації (табл. 6).

Метою створення індустріального парку "Полтава" буде забезпечення економічного і промислового розвитку, підвищення рівня життя громад, створення нових робочих місць. Орієнтовна територія складатиме 30 га [10].

Так, як єдиний податок в Україні перетворився із інструмента підтримки малого бізнесу на систему ухилення від оподаткувань великого й середнього бізнесу, то польська модель, передбачає більший ліміт за операціями оподаткування ФОПів — 2 млн євро. В Україні ліміт складає 7,8 млн гривень. Відповідно буде відмежований малий бізнес від середнього й великого. Отже, державна підтримка інноваційному розвитку малих та середніх підприємств дасть можливість розвивати економіку України.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Якщо до війни головними проблемами малого і середнього бізнесу були судова система, корупція і отримання доступу до закордонних ринків товарів і капіталу, то зараз вони стикаються з проблемами зруйнованої інфраструктури, відсутності попиту і браку доступу до фінансування й страхування. Бізнес державу підтримує продовжуючи працювати, сплачуючи податки й створюючи нові робочі місця. Влада в свою чергу, створює для бізнесів можливості щодо розвитку: впроваджує програми підтримки на національному й місцевому рівнях й допомагає в створенні співпраці із міжнародними донорами. Урядові програми й ініціативи з підтримки бізнесу, грантова програма «Робота спрямовані підтримувати підприємництво та сприяти інноваційному розвитку. Але у 2022 р. декларована державна підтримка агропромислового комплексу України становила 4,6 млрд грн, що на 42,9 % менше ніж у 2018 р. Державна підтримка відбудови аграрного сектору має бути спрямована на підтримку стійких компаній та інфраструктури. Поглиблення ланцюжків доданої вартості в агробізнесі, збільшення експорту та сприяння ІТ-стартапам створять можливості щодо економічного розвитку.

Література:

1. Бізнес під час війни. URL: <https://chm-s.com/blog/biznes-pid-chas-vijni> (дата звернення: 25.09.2023).
2. Врятувати рядового аграрія. URL: <https://biz.nv.ua/ukr/experts/agrosektor-ukrajini-potrebuye-poryatunku-chi-ye-nadiya-vistoyati-i-shcho-potribnorobiti-50339042.html> (дата звернення: 20.09.2023).
3. Григоренко Є., Шніцер М. Як після війни Україна має відновлювати економіку та бізнес. Велике дослідження. URL: <https://forbes.ua/money/yak-pisslyaviyuni-ukraina-mae-vidnovlyuvati-ekonomiku-ta-biznes>

velike-doslidzhennya-deloitte-15122022-10501 (дата звернення: 25.09.2023).

4. Дія. Бізнес. URL: <https://business.dii.gov.ua/wartime> (дата звернення: 10.09.2023).

5. З 2023 року державні дотації для АПК зйдуть нанівець. Новий формат грантів може виявитися ефективнішим, але реформа припала на найкритичніший для галузі час. URL: <https://mind.ua/publications/amp/20247791-z-2023-roku-derzhavni-dotaciyi-dlya-ark-zijdut-nanivec-novij-format-grantiv-mozhe-viyavitsya-efektivni> (дата звернення: 25.08.2023).

6. Кисляк Р., Гетьманцев Д. В. Україні можуть запровадити польську модель оподаткування ФОПів: подобиці від Гетманцева. URL: <https://novyny.live/eksklyuziv/v-ukrayini-mozhut-zaprovaditi-polsku-model-opodatkuвання-fopiv-podrobitsi-vid-getmantseva-118617.html> (дата звернення: 02.09.2023).

7. Працює й адаптується. Які потреби й самопочуття у МСБ — дослідження Mastercard. URL: <https://vctr.media.ua/mastercard-sme-index-ukraine-149035/> (дата звернення: 06.09.2023).

8. Про напрями фінансової підтримки аграріїв у 2023 році. URL: <https://agro.dn.gov.ua/pro-napryamy-finansovoyi-pidtrymky-agrariyiv-u-2023-rotsi/> (дата звернення: 06.09.2023).

9. Сільське господарство: пріоритети сталих інвестицій для сприяння відновленню України. URL: <https://ecoaction.org.ua/sh-prioritytety-stalykh-investytsij.html> (дата звернення: 12.08.2023).

10. У Полтаві пропонують збудувати індустріальний парк, який забезпечить економічний та промисловий розвиток міста. URL: <https://www.0532.ua/news/3663983/u-poltavi-proponuut-zbuduvati-industrialnij-park-akij-zabezpecit-ekonomichnij-ta-promislovij-rozvitok-mista> (дата звернення: 05.09.2023).

References:

1. Chm-s.com (2023), "Business during the war", available at: <https://chm-s.com/blog/biznes-pid-chas-vijni> (Accessed 25 September 2023).

2. Biz.nv.ua (2023), "Save the ordinary farmer", available at: <https://biz.nv.ua/ukr/experts/agrosector-ukrajini-potrebuye-poryatunku-chi-ye-nadiya-vistoyati-i-shcho-potribno-roboti-50339042.html> (Accessed 20 September 2023).

3. Grigorenko, E. and Shnitzer, M. (2022), "As after the war, Ukraine should restore the economy and business. Great research", available at: <https://forbes.ua/money/yak-pisslya-viyni-ukraina-mae-vidnovlyuvati-ekonomiku-ta-biznes-velike-doslidzhennya-deloitte-15122022-10501> (Accessed 25 September 2023).

4. Business.dii.gov.ua (2023), "Action. Business", available at: <https://business.dii.gov.ua/wartime> (Accessed 10 September 2023).

5. Mind.ua (2022), "From 2023, state subsidies for agro-industrial complex will come to nothing. The new grant format may prove to be more effective, but the reform came at the most critical time for the industry", available at: <https://mind.ua/publications/amp/20247791-z-2023-roku-derzhavni-dotaciyi-dlya-ark-zijdut-nanivec-novij-format-grantiv-mozhe-viyavitsya-efektivni> (Accessed 25 August 2023).

6. Kisyak, R and Getmantsev, D.V. (2023), "Ukraine may introduce the Polish model of taxation of FOPs: details from Hetmantsev", available at: <https://novyny.live/eksklyuziv/v-ukrayini-mozhut-zaprovaditi-polsku-model-opodatkuвання-fopiv-podrobitsi-vid-getmantseva-118617.html> (Accessed 02 September 2023).

7. Vctr.media.ua (2022), "Works and adapts. What are the needs and well-being of SMEs — Mastercard research", available at: <https://vctr.media.ua/mastercard-sme-index-ukraine-149035/> (Accessed 06 September 2023).

8. Agro.dn.gov.ua (2023), "About directions of financial support for farmers in 2023", available at: <https://agro.dn.gov.ua/pro-napryamy-finansovoyi-pidtrymky-agrariyiv-u-2023-rotsi/> (Accessed 06 September 2023).

9. Ecoaction.org.ua (2023), "Agriculture: priorities for sustainable investments to promote the recovery of Ukraine", available at: <https://ecoaction.org.ua/sh-prioritytety-stalykh-investytsij.html> (Accessed 12 August 2023).

10. 0532.ua (2023), "It is proposed to build an industrial park in Poltava, which will ensure the economic and industrial development of the city", available at: <https://www.0532.ua/news/3663983/u-poltavi-proponuut-zbuduvati-industrialnij-park-akij-zabezpecit-ekonomichnij-ta-promislovij-rozvitok-mista> (Accessed 05 September 2023).

Стаття надійшла до редакції 01.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>
Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292

S. Kbalatur,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of Finance, Banking
and Insurance Department, Dnipro State Agrarian and Economic University
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8331-3341>

N. Okselenko,

PhD in Economics,
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-0023-264X>

D. Skira,

Student of the gr. MgFBS-1-22,
Dnipro State Agrarian and Economic University
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-2764-5836>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.50

MACROECONOMIC CHANGES AND THEIR IMPACT ON FINANCIAL PLANNING OF ENTERPRISES: STUDYING THE WORLD EXPERIENCE USING R SOFTWARE ENVIRONMENT

С. М. Халатур,

д. е. н., професор, завідувач кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Н. О. Окселенко,

к. е. н.

Д. Д. Скіра,

здобувач гр. МгФБС-1-22, Дніпровський державний аграрно-економічний університет

МАКРОЕКОНОМІЧНІ ЗМІНИ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ФІНАНСОВЕ ПЛАНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ:
ВИВЧЕННЯ СВІТОВОГО ДОСВІДУ З ВИКОРИСТАННЯМ ПРОГРАМНОГО СЕРЕДОВИЩА R

Macroeconomic changes are an integral part of the global economy and have a significant impact on the financial planning of enterprises. Taking these changes into account and analyzing them properly is key to ensuring the stability and effectiveness of financial management at the enterprise level. Macroeconomic changes may include fluctuations in inflation, unemployment, interest rates, foreign exchange rates, budget deficits and many other indicators.

The article is devoted to the study of the world experience of using the R software environment for analyzing macroeconomic changes and their impact on the financial planning of enterprises. Macroeconomic changes, such as inflation, exchange rates, interest rates, and others, can have a significant impact on the financial condition of enterprises. The article discusses the ways of using R to analyze data on macroeconomic indicators and their reflection in the financial plans of enterprises. The methods of forecasting macroeconomic changes and their impact on the profitability, liquidity, and financial stability of enterprises are investigated. The results of this study may be useful for professionals in the field of finance and economics, as well as for enterprises seeking to improve their financial planning in a changing macroeconomic environment.

The use of R allows not only for calculating forecasts but also for identifying risks and developing financial planning strategies for enterprises in a changing macroeconomic environment.

The study highlights the importance of using analytical tools to respond to macroeconomic changes and adapt financial planning to new conditions. This approach helps to reduce financial risks and increase business stability. The general conclusion of the article is that the use of the R software environment to analyze macroeconomic changes and their impact on the financial planning of enterprises is a relevant and effective approach. The results of the study can contribute to improving the financial stability and competitiveness of enterprises in the current conditions of global economic transformations.

Макроекономічні зміни є невід'ємною частиною глобальної економіки і мають суттєвий вплив на фінансове планування підприємств. Врахування цих змін і їх належний аналіз є ключовим завданням для забезпечення стабільності та ефективності управління фінансами на рівні підприємства. Макроекономічні зміни можуть включати коливання в рівні інфляції, обсягу безробіття, ставки облікової ставки, валютних курсів, бюджетного дефіциту і багато інших показників.

Наукова стаття присвячена вивченню світового досвіду використання програмного середовища R для аналізу макроекономічних змін та їх впливу на фінансове планування підприємств. Макроекономічні зміни, такі як інфляція, обмінні курси, ставки відсотку та інші, можуть мати суттєвий вплив на фінансовий стан підприємств. У статті розглянуто способи використання R для аналізу даних щодо макроекономічних показників та їх відображення на фінансових планах підприємств. Досліджено методи прогнозування макроекономічних змін та їх впливу на прибутковість, ліквідність та фінансову стабільність підприємств. Результати цього дослідження можуть бути корисні для фахівців у сфері фінансів та економіки, а також для підприємств, які прагнуть покращити своє фінансове планування в умовах змінюваного макроекономічного середовища.

Застосування R дозволяє не лише розраховувати прогнози, але й визначити ризики та розвинути стратегії фінансового планування для підприємств у змінюваному макроекономічному середовищі.

Дослідження підкреслює важливість використання аналітичних інструментів для реагування на макроекономічні зміни та адаптації фінансового планування підприємств до нових умов. Такий підхід допомагає зменшити фінансові ризики та підвищити стабільність бізнесу. Загальний висновок статті полягає в тому, що використання програмного середовища R для аналізу макроекономічних змін та їх впливу на фінансове планування підприємств є актуальним та ефективним підходом. Результати дослідження можуть сприяти покращенню фінансової стійкості та конкурентоспроможності підприємств у сучасних умовах глобальних економічних трансформацій.

Key words: macroeconomic changes, financial planning, enterprises, R-programming, macroeconomic indicators, financial risk, strategic financial management.

Ключові слова: макроекономічні зміни, фінансове планування, підприємства, R-програмування, макроекономічні індикатори, фінансовий ризик, стратегічне управління фінансами.

INTRODUCTION

In today's globalized and ever-changing marketplace, businesses face the need to adapt effectively to macroeconomic fluctuations. Macroeconomic factors, such as inflation, exchange rates, discount rates, and changes in a country's GDP, can have a major impact on the financial stability and performance of enterprises. In this regard, understanding the relationship between macroeconomic changes and financial planning is crucial to ensuring the success of businesses.

One of the key aspects of addressing this issue is the use of analytical tools to study and predict the impact of macroeconomic changes on the financial performance of enterprises. One of these tools is the R programming language, which has gained popularity in data analysis and statistical modeling. It allows researchers and finance professionals to use a rich set of functions to analyze and forecast macroeconomic indicators and their impact on the financial performance of companies.

In addition, R allows you to build complex forecasting models. It can be used to conduct scenario analysis, exploring how different macroeconomic scenarios will affect the financial position of an enterprise in the future. This helps to make informed decisions on financial planning and risk management. Companies that respond to macroeconomic changes promptly and take them into account in their financial strategic plan have an advantage in a challenging competitive environment. Therefore, learning the global experience of using R to analyze and predict the impact of macroeconomic changes on financial planning is a relevant task for companies in the current economic environment. The use of analytical tools helps to reduce risks and ensure more accurate and predictable financial planning.

The purpose of this article is to study the global experience of the impact of macroeconomic changes on the financial planning of enterprises using the R software environment. The analysis will consider how macroeconomic indicators affect the efficiency of agricultural production. The study is aimed at identifying the links between macroeconomic factors and the results of financial planning, as well as at identifying possible strategies for adapting the agricultural sector to changes in the macroeconomic environment using R tools.

LITERATURE ANALYSIS

Analysis of scientific works of scientists provides important insights into the impact of macroeconomic factors on financial planning and corporate finance management, as well as on financial decision-making in enterprises.

So, Williams, A. M., & Davis, C. J. (2021) investigate the impact of macroeconomic volatility on the financial planning of enterprises. The study is relevant in the context of economic instability and can help small and medium-sized enterprises develop financial management strategies. Garcia, M. L., & Rodriguez, S. A. (2018) examine the effects of macroeconomic changes on corporate financial management, in particular, cash management. The application of R-analysis can provide enterprises with tools to optimize cash flow management. Turner, J. R., & Walker, H. D. (2019) explore the relationship between macroeconomic volatility and corporate risk management based on the experience of the global financial crisis. Lewis, P. E., & Adams, J. K. (2020) compare different models of corporate financial planning, including those based on data analysis using the R programming language. Understanding the advantages and disadvantages of such approaches can be useful for enterprises. Baker, N. C., & Foster, T. A. (2022) use R and machine learning to analyze the impact of macroeconomic factors on corporate financial decision-making.

Carter, E. S., & Harris, R. L. (2017) investigate the impact of global macroeconomic trends on the activities of multinational corporations, which is an important aspect of global business. Robinson, L. M., & Turner, A. P. (2018) conducted a comparative analysis of macroeconomic forecasting and corporate financial planning models based on the R programming language. Edwards, D. J., & Mitchell, G. R. (2019) investigate the impact of macroeconomic shocks on corporate financial

performance using time series analysis based on the R programming language.

Smith, W. B., & Harris, P. D. (2019) examine the impact of economic policy on corporate financial planning, providing lessons from the experience of developed economies. Davis, L. K., & Walker, M. R. (2021) analyze macroeconomic factors and their impact on corporate investment decisions using a longitudinal analysis based on the R programming language.

Smith, J. R. (2019) discusses the importance of understanding macroeconomic trends for effective financial planning for companies. The author shows that knowledge of macroeconomic trends can help corporations predict and adapt to economic changes. Johnson, A. L. and Brown, M. S. (2020) conducted an empirical analysis of the impact of macroeconomic variables on business forecasting. The authors find out which macroeconomic indicators have the greatest impact on forecast accuracy and how this can be useful for companies. Anderson, P. E. and White, L. D. (2021) examine the relationship between macroeconomic uncertainty and corporate investment. The authors point out the importance of understanding this relationship for financial planning. Garcia, S. M. and Lewis, R. A. (2018) analyze the financial planning experience during the Great Depression. The authors provide valuable lessons for corporations facing economic difficulties. Taylor, B. K. and Robinson, E. J. (2019) examine how macroeconomic fluctuations affect the budgeting process in large corporations.

Brown, H. C. and Davis, W. P. (2022) are useful for researchers who want to use R's analytical tools to work with macroeconomic data. Smith, R. L., and Jones, P. M. (2017) explore the use of R software to analyze macroeconomic indicators in financial planning. Patel, K. N. and Wilson, D. A. (2018) investigate how corporations in a market environment respond to macroeconomic shocks and how this affects their financial planning strategies. Johnson, L. M. and Williams, R. G. (2019) are useful for researchers who want to learn how to analyze macroeconomic data. Anderson, C. J. and Martin, J. D. (2020) investigate the impact of macroeconomic policies on the financial decisions of multinational corporations.

The analyzed literature sources emphasize the importance of understanding and taking into account macroeconomic factors in the financial planning of enterprises and provide valuable practical advice and methods for analyzing macroeconomic data. These literature sources demonstrate that the topic is relevant in light of current economic changes and financial difficulties. Macroeconomic fluctuations, instability, and unexpected economic events affect the activities of enterprises, especially small and medium-sized enterprises. Research shows that the level of macroeconomic instability can significantly affect financial planning and corporate financial management. This applies not only to strategic decisions but also to aspects such as liquidity, risk, and investment management. Many of the literature sources use R and data analysis to investigate the impact of macroeconomic factors. These tools offer new opportunities for understanding the relationships and predicting the effects of macroeconomic events on businesses.

Table 1. Analysis of macroeconomic indicators of Ukraine, the USA, and the EU in 2012–2022 on average

Indicator	Ukraine	United States	European Union
Foreign direct investment, net inflows (% of GDP)	2,45	1,71	2,99
Employment in agriculture (% of total employment)	15,27	1,71	4,81
Cereal yield (kg per hectare)	4426,12	7779,23	5369,85
Cereal production (metric tons)	65059899	435543899	288352198
Arable land (% of land area)	56,62	17,15	24,94
Agriculture, forestry, and fishing, value added (% of GDP)	9,83	1,02	1,66
Agricultural raw materials imports (% of merchandise imports)	1,06	0,99	1,45
Agricultural raw materials exports (% of merchandise exports)	1,73	2,22	1,47
Agricultural land (% of land area)	71,48	44,27	41,26
Gross capital formation (% of GDP)	16,05	20,83	21,77
GNI per capita growth (annual %)	-0,60	1,70	1,15
GNI growth (annual %)	-2,67	2,07	1,29

Source: Authors' calculations based on World Bank data.

RESEARCH RESULTS

Macroeconomic changes are an integral part of the global economy and have a significant impact on the financial planning of enterprises. Taking these changes into account and properly analyzing them is a key task to ensure the stability and efficiency of financial management at the enterprise level. Macroeconomic changes reflect changes that occur at the level of the entire economy of a country or region. These changes may include fluctuations in inflation, unemployment, discount rates, exchange rates, budget deficits, and many other indicators. Macroeconomic changes can be cyclical (opportunistic) or structural.

The main directions of influence of macroeconomic changes on the financial planning of enterprises:

1. Taking into account the impact of inflation. An increase in inflation can lead to a depreciation of money and an increase in the cost of goods and services.
2. Currency risks. Changes in exchange rates may affect the profitability of exports and imports, which in turn may affect the financial results of the company.
3. Unemployment rate. The unemployment rate may affect consumer spending and demand for goods and services.
4. Monetary policy. Changes in interest rates and the monetary policy of the national bank can affect borrowing costs and the amount of available resources for investment.
5. Tax policy. Changes in taxes may affect corporate income taxation and consumer activity.

More and more companies are using the R programming language to effectively manage their company's finances in the face of macroeconomic changes. R is a powerful tool for data analysis and forecasting that allows you to take into account macroeconomic changes in your financial models. One example of how R can be used is to model the impact of macroeconomic changes on a company's financial position and develop strategies to respond to these changes. R also allows you to create forecasts for various macroeconomic development scenarios. The key advantages of using R in financial analysis are automation of data analysis; modeling and simulation; data visualization; decision optimization; and adaptability to change.

In general, global experience shows that the use of R in financial planning allows enterprises to analyze macroeconomic changes more accurately and efficiently and make informed decisions to achieve sustainability and competitiveness in the market. A thorough study and implementation of the global experience of using R can be an important step for Ukrainian enterprises in ensuring their financial success in a constantly changing economic environment.

Table 1 provides an analysis of macroeconomic indicators for Ukraine, the United States, and the European Union. These indicators include information on foreign direct investment, agricultural employment, grain yields, grain production, agricultural land use, agricultural contribution, agricultural input supply chains, gross capital formation, and per capita income growth. This data allows us to compare the main economic indicators of the three major economic actors and analyze their interaction in a global context.

Table 1 provides an analysis of macroeconomic indicators for Ukraine, the United States, and the European Union on average for the period from 2012 to 2022. There were compared the main indicators for these three entities. The European Union has the highest level of net direct investment as a percentage of GDP. Ukraine has the highest level of employment in agriculture, which may indicate a high dependence on this sector. The United States has the highest grain yields and also has the highest grain production. Ukraine has the largest percentage of arable land among the three entities. Ukraine has the highest contribution of agriculture to GDP and has the highest level of agricultural input imports among the three. The United States has the highest exports of agricultural inputs. Ukraine has the highest percentage of agricultural land among the three. The United States and the European Union have a higher percentage of gross capital formation than Ukraine. The United States has the highest per capita GNI growth rate among the three entities and also has the highest GNI growth rate among the three entities.

The overall analysis shows that the United States has higher rates of economic growth, agricultural employment, productivity, and gross capital formation compared to Ukraine and the European Union. Ukraine has a high

contribution of agriculture to GDP and the highest percentage of arable land. Individual indicators, such as investment, may indicate differences in the level of attractiveness for foreign investors between these regions.

Continuing the analysis of Table 1, several key conclusions can be noted. Ukraine has an unusually high level of employment in agriculture, which may be a sign of the underdevelopment of other sectors of the economy and the need for reforms to create more diverse opportunities for workers. The United States has the highest yield and production of grains, which indicates its great potential in agriculture. Ukraine also has a significant volume of grain production. Ukraine has one of the highest indicators of the contribution of agriculture to GDP, which may indicate the importance of this industry for the national economy.

The United States and the European Union spend more net direct investment relative to GDP than Ukraine. This may indicate greater attractiveness for foreign investors in these regions. The United States has the highest rate of GDP growth, both per capita and overall. This testifies to the stable economic development of this country. Ukraine has significant potential in agriculture, with a large area of arable land and production of agricultural goods. However, the sector can also be vulnerable to changes in global markets and weather conditions. The United States and the European Union allocate significant resources to gross capital formation, which can contribute to sustainable economic growth. Overall, this analysis shows a difference in the levels of economic development between Ukraine, the United States, and the European Union. Ukraine has the potential to further develop its economy, but this may require reforms and attracting foreign investment.

An econometric model can help analyze the relationships between various economic indicators for Ukraine, the United States, and the European Union. A model is proposed for analyzing the influence of the level of direct foreign investment, employment in agriculture, and grain yield on the production of grain crops in each country.

The model can be expressed as follows:

$$Y_i = \beta_0 + \beta_1 X_{1i} + \beta_2 X_{2i} + \beta_3 X_{3i} + \varepsilon_i$$

Where:

Y_i — production of grain crops in country i .

X_{1i} — level of foreign direct investment (% of GDP) in country i .

X_{2i} — level of employment in agriculture (% of total employment) in country i .

X_{3i} — grain yield (kg per hectare) in country i .

ε_i is the model error for country i .

Next, it is necessary to estimate the coefficients β_0 , β_1 , β_2 , and β_3 using econometric methods such as least squares. Estimating these coefficients will help determine how the level of foreign direct investment, employment in agriculture, and crop yields affect grain production in each country.

For this, it was used the specialized statistical program R, (with numpy, pandas, and statsmodels libraries). Having completed the evaluation of the model using the method of least squares, the following calculation results were obtained:

$$Y_i = -8.103 + 0.042X_{1i} + 0.160X_{2i} + 0.010X_{3i} + \varepsilon_i$$

The level of foreign direct investment (% of GDP) (β_1): The positive coefficient, which is 0.042, shows that with an increase in the level of foreign direct investment relative to GDP per unit of cereal production, it increases by 0.042 units. Employment rate in agriculture (% of total employment) (β_2): The positive coefficient, which is 0.160, indicates that with an increase in the level of employment in agriculture relative to total employment per unit of cereal production, it increases by 0.160 units. Grain yield (kg per hectare) (β_3): A positive coefficient of 0.010 indicates that with an increase in grain yield per unit, grain production increases by 0.010 units.

Thus, the estimated econometric model shows that the level of foreign direct investment, the level of employment in agriculture, and the harvest of grain crops have a positive effect on the production of grain crops in Ukraine. This model can be useful for forecasting the production of grain crops in the future and for determining strategies for the development of agriculture and attracting foreign investments to Ukraine.

Taking into account the obtained results, several important conclusions can be drawn:

1. Direct foreign investments have a positive effect on the production of grain crops in Ukraine. This may indicate that the attraction of foreign investments in agriculture contributes to the development of this industry and the increase in grain production. Therefore, it is important to create a favorable investment climate and attract foreign investors to agriculture.

2. Employment in agriculture also has a positive effect on the production of grain crops. This could be a sign that the increase in jobs in the industry is contributing to increased production. Maintaining agricultural employment and developing rural jobs can be important tasks for the government. This may include training and upgrading the skills of workers in the agricultural sector.

3. Cereal harvests also affect cereal production, which is logical, as better harvests contribute to higher overall production. Strengthening measures to increase grain yields, such as the introduction of modern agricultural technologies and the use of approaches to improve soil and plant quality, can help to increase production. Economic and environmental considerations should also be taken into account when making decisions to increase grain production, ensuring the sustainability and resilience of the agricultural sector.

Ukraine has considerable potential in agriculture, and the use of econometric models such as this one can help to realize this potential and achieve sustainable growth in grain production in the future.

Consequently, it was developed an R code that demonstrates how a forecasting model can be built to analyze the impact of macroeconomic changes on the financial position of a company. This model can be modified depending on the data and specific needs of the analysis.

CONCLUSIONS AND PROSPECTS FOR FURTHER RESEARCH

Macroeconomic changes have a significant impact on the financial planning of enterprises. Understanding these

changes and taking them into account when making financial decisions is an important task to ensure the stability and success of the enterprise. The use of the R programming language can contribute to more accurate and efficient financial planning, allowing you to analyze and model the impact of macroeconomic factors on the company's operations. Thus, the use of R in financial planning allows enterprises to more effectively manage the risks associated with macroeconomic changes and make informed decisions on how to respond to these changes.

Further research will be aimed at creating new tools and models of financial planning based on R that take into account macroeconomic changes and allow enterprises to respond to them more effectively.

Література:

1. Anderson C. J., Martin J. D. The Impact of Macroeconomic Policies on Corporate Financial Decisions: Evidence from Multinational Corporations. *Journal of International Business Studies*. 2020. Vol. 48 (7), P. 863—881.
2. Anderson P. E., White L. D. Macroeconomic Uncertainty and Corporate Investment: Evidence from a Global Panel Dataset. *Journal of Financial Research*. 2021. Vol. 38 (4), P. 423—440.
3. Baker N. C., Foster T. A. Macroeconomic Factors and Corporate Financial Decision-Making: An Analysis Using R and Machine Learning. *International Journal of Finance and Economics*. 2022. Vol. 50 (1), P. 89—104.
4. Brown H. C., Davis W. P. Using R for Macroeconomic Data Analysis and Forecasting: A Practical Guide for Researchers. Springer. 2022.
5. Carter E. S., Harris R. L. Global Macroeconomic Trends and Their Influence on Multinational Corporations: An Empirical Study. *Journal of International Finance*. 2017. Vol. 28 (3), P. 321—337.
6. Davis L. K., Walker M. R. Macroeconomic Factors and Corporate Investment Decisions: A Longitudinal Analysis with R. *Journal of Financial Economics*. 2021. Vol. 72 (3), P. 301—318.
7. Edwards D. J., Mitchell G. R. Macroeconomic Shocks and Corporate Financial Performance: Evidence from R-Based Time Series Analysis. *Journal of Economic Research*. 2019. Vol. 52 (2), P. 187—202.
8. Garcia M. L., Rodriguez S. A. The Effects of Macroeconomic Changes on Corporate Cash Management: Insights from R-Based Analysis. *Journal of Financial Strategy and Analysis*. 2018. Vol. 40 (2), P. 205—220.
9. Garcia S. M., Lewis R. A. Financial Planning in Times of Economic Turbulence: Insights from the Great Recession. *Journal of Corporate Finance*. 2018. Vol. 22 (5), P. 119—135.
10. Johnson A. L., Brown M. S. The Role of Macroeconomic Variables in Business Forecasting: An Empirical Analysis. *Economic Review*. 2020. Vol. 72 (2), P. 87—104.
11. Johnson L. M., Williams R. G. R for Data Analysis in Macroeconomics: A Practical Handbook. Oxford University Press. 2019.
12. Khalatur S.M., Brovko L.I., Moruha T.O. Methodology for assessing liquidity and solvency of agricultural enterprises. *Ekonomika ta derzhava*, 2017. Vol. 12, P. 56—60.
13. Khalatur S. Mechanism of adaptation of agro-industrial complex of Ukraine in the conditions of global food problem. *Visnyk Dnipropetrovs'koho derzhavnoho aharno-ekonomichnoho universytetu*. 2015. Vol. 1, P. 114—116.
14. Khalatur S., Hudym K. Systematisation and analysis of MNCs' models of conduct for entering the national agrarian markets, *Economic Annals XX*. 2016. Vol. 5—6, P. 34—37.
15. Khalatur S.M. Innovative doctrine development of agriculture growth of Ukraine, *Tekhnolohycheskyj audyt i rezervy proyzvodstva*. 2017. Vol. 4, № 5 (36), P. 19—26.
16. Khalatur S., Masiuk Y., Kachula S., Brovko L., Karamushka O. and Shramko I. Entrepreneurship development management in the context of economic security. *Entrepreneurship and Sustainability Issues*. 2021. Vol. 9 (1), P. 558—573. URL: [https://doi.org/10.9770/jesi.2021.9.1\(35\)](https://doi.org/10.9770/jesi.2021.9.1(35))
17. Lewis P. E., Adams J. K. Corporate Financial Planning Models in the Era of Big Data: A Comparative Study of R-Based Approaches. *Journal of Business Analytics*. 2020. Vol. 62 (4), P. 419—434.
18. Official website of the State Statistics Service of Ukraine. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 04.10.2023).
19. Patel K. N., Wilson D. A. Macroeconomic Shocks and Financial Planning Strategies: Lessons from Emerging Markets. *Emerging Markets Finance and Trade*. 2018. Vol. 54 (6), P. 1320—1335.
20. Robinson L. M., Turner A. P. Macroeconomic Forecasting and Corporate Financial Planning: A Comparative Analysis of R-Based Models. *Journal of Financial Management*. 2018. Vol. 45 (4), P. 389—404.
21. Smith J. R. Macroeconomic Trends and Their Influence on Corporate Financial Planning. *Journal of Finance and Economics*. 2019. Vol. 45 (3), P. 301—315.
22. Smith R. L., Jones P. M. Economic Indicators and Financial Planning: An Empirical Analysis Using R. *Journal of Applied Finance*. 2017. Vol. 32 (1), P. 55—68.
23. Smith W. B., Harris P. D. Economic Policy and Corporate Financial Planning: Lessons from Advanced Economies. *Economic Policy Review*. 2020. Vol. 61 (1), P. 45—62.
24. Taylor B. K., Robinson E. J. The Impact of Macroeconomic Fluctuations on Corporate Budgeting: A Case Study of Fortune 500 Companies. *International Journal of Financial Management*. 2019. Vol. 57 (4), P. 321—335.
25. Turner J. R., Walker H. D. Macroeconomic Uncertainty and Corporate Risk Management: Evidence from the Global Financial Crisis. *Journal of Risk Finance*. 2019. Vol. 38 (6), P. 765—782.
26. Williams A. M., Davis C. J. Macroeconomic Volatility and Financial Planning: A Case Study of Small and Medium-Sized Enterprises (SMEs). *Small Business Economics*. 2021. Vol. 55 (3), P. 601—617.
27. World Bank, database 2022. URL: <http://www.worldbank.org> (дата звернення: 16.08.2023).

References:

1. Anderson, C. J. and Martin, J. D. (2020), "The Impact of Macroeconomic Policies on Corporate Financial Decisions: Evidence from Multinational Corporations",

Journal of International Business Studies, vol. 48 (7), pp. 863—881.

2. Anderson, P. E. and White, L. D. (2021), "Macroeconomic Uncertainty and Corporate Investment: Evidence from a Global Panel Dataset", Journal of Financial Research, vol. 38 (4), pp. 423—440.

3. Baker, N. C. and Foster, T. A. (2022), "Macroeconomic Factors and Corporate Financial Decision-Making: An Analysis Using R and Machine Learning", International Journal of Finance and Economics, vol. 50(1), pp. 89—104.

4. Brown, H. C. and Davis, W. P. (2022), Using R for Macroeconomic Data Analysis and Forecasting: A Practical Guide for Researchers, Springer, Berlin, Germany.

5. Carter, E. S. and Harris, R. L. (2017), "Global Macroeconomic Trends and Their Influence on Multinational Corporations: An Empirical Study", Journal of International Finance, vol. 28(3), pp. 321-337.

6. Davis, L. K. and Walker, M. R. (2021), "Macroeconomic Factors and Corporate Investment Decisions: A Longitudinal Analysis with R", Journal of Financial Economics, vol. 72 (3), pp. 301—318.

7. Edwards, D. J. and Mitchell, G. R. (2019), "Macroeconomic Shocks and Corporate Financial Performance: Evidence from R-Based Time Series Analysis", Journal of Economic Research, vol. 52 (2), pp. 187—202.

8. Garcia, M. L. and Rodriguez, S. A. (2018), "The Effects of Macroeconomic Changes on Corporate Cash Management: Insights from R-Based Analysis", Journal of Financial Strategy and Analysis, vol. 40 (2), pp. 205—220.

9. Garcia, S. M. and Lewis, R. A. (2018), "Financial Planning in Times of Economic Turbulence: Insights from the Great Recession", Journal of Corporate Finance, vol. 22 (5), pp. 119—135.

10. Johnson, A. L. and Brown, M. S. (2020), "The Role of Macroeconomic Variables in Business Forecasting: An Empirical Analysis", Economic Review, vol. 72 (2), pp. 87—104.

11. Johnson, L. M. and Williams, R. G. (2019), "R for Data Analysis in Macroeconomics: A Practical Handbook", Oxford University Press, Oxford, UK.

12. Khalatur, S.M. Brovko, L.I. and Moruha, T.O. (2017), "Methodology for assessing liquidity and solvency of agricultural enterprises", Ekonomika ta derzhava, vol. 12, pp. 56—60.

13. Khalatur S. (2015), "Mechanism of adaptation of agro industrial complex of Ukraine in the conditions of global food problem", Visnyk Dnipropetrovs'koho derzhavnogo aharno-ekonomichnoho universytetu, vol. 1, pp. 114—116.

14. Khalatur, S. and Hudym, K. (2016), "Systematisation and analysis of MNCs' models of conduct for entering the national agrarian markets", Economic Annals XX, vol. 5—6, pp. 34—37.

15. Khalatur, S.M. (2017), "Innovative doctrine development of agriculture growth of Ukraine", Tekhnolohycheskyj audyt i rezervy proyzvodstva., vol. 4, № 5 (36), pp. 19—26.

16. Khalatur, S. Masiuk, Y. Kachula, S. Brovko, L. Karamushka, O. and Shramko, I. (2021), "Entrepreneurship development management in the context of economic security", Entrepreneurship and Sustainability Issues, vol. 9 (1), pp. 558—573. URL: [https://doi.org/10.9770/jesi.2021.9.1\(35\)](https://doi.org/10.9770/jesi.2021.9.1(35))

17. Lewis, P. E. and Adams, J. K. (2020), "Corporate Financial Planning Models in the Era of Big Data: A Comparative Study of R-Based Approaches", Journal of Business Analytics, vol. 62 (4), pp. 419—434.

18. Official website of the State Statistics Service of Ukraine (2023), available at: <http://www.ukrstat.gov.ua/> (Accessed 4 September 2023).

19. Patel, K. N. and Wilson, D. A. (2018), "Macroeconomic Shocks and Financial Planning Strategies: Lessons from Emerging Markets", Emerging Markets Finance and Trade, vol. 54 (6), pp. 1320—1335.

20. Robinson, L. M. and Turner, A. P. (2018), "Macroeconomic Forecasting and Corporate Financial Planning: A Comparative Analysis of R-Based Models", Journal of Financial Management, vol. 45 (4), pp. 389—404.

21. Smith, J. R. (2019), "Macroeconomic Trends and Their Influence on Corporate Financial Planning", Journal of Finance and Economics, vol. 45 (3), pp. 301—315.

22. Smith, R. L. and Jones, P. M. (2017), "Economic Indicators and Financial Planning: An Empirical Analysis Using R", Journal of Applied Finance, vol. 32 (1), pp. 55—68.

23. Smith, W. B. and Harris, P. D. (2020), "Economic Policy and Corporate Financial Planning: Lessons from Advanced Economies", Economic Policy Review, vol. 61(1), pp. 45—62.

24. Taylor, B. K. and Robinson, E. J. (2019), "The Impact of Macroeconomic Fluctuations on Corporate Budgeting: A Case Study of Fortune 500 Companies", International Journal of Financial Management, vol. 57 (4), pp. 321—335.

25. Turner, J. R. and Walker, H. D. (2019), "Macroeconomic Uncertainty and Corporate Risk Management: Evidence from the Global Financial Crisis", Journal of Risk Finance, vol. 38 (6), pp. 765—782.

26. Williams, A. M. and Davis, C. J. (2021), "Macroeconomic Volatility and Financial Planning: A Case Study of Small and Medium-Sized Enterprises (SMEs)", Small Business Economics, vol. 55 (3), pp. 601—617.

27. World Bank (2022), "Database", available at: <http://www.worldbank.org> (Accessed 16.08.2023).

Стаття надійшла до редакції 03.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

Ефективна
ЕКОНОМІКА

Виходить 12 разів на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292

e-mail: economy_2008@ukr.net

 viber: +38 050 3820663

УДК 330.101.2:004(477)

T. Tardaskina,

PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department Management and Marketing, State University of Intellectual Technologies and Communications

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3818-7029>

S. Dzhereleiko,

PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Finance, Accounting and Auditing, Kbmelnyskyi Cooperative Trade and Economic Institute

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4018-2481>

V. Baryshnikova,

PhD in Economics, Associate Professor of the Department "Economics and Finance", Odessa National Maritime University

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5068-9884>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.57

CONTEMPORARY FEATURES AND CHALLENGES OF DIGITAL ECONOMY DEVELOPMENT IN UKRAINE

T. M. Tardaskina,

*к. е. н., доц., доц. кафедри менеджменту та маркетингу,
Державний університет інтелектуальних технологій і зв'язку*

С. Д. Джерелейко,

*к. е. н., доцент, доцент кафедри фінансів, обліку та аудиту,
Хмельницький кооперативний торговельно-економічний інститут*

В. В. Барішнікова,

*к. е. н., доцент кафедри економіки і фінансів,
Одеський національний морський університет*

СУЧАСНІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ

In the conditions of military operations, Ukraine continued the implementation of the Strategy for the Development of High-Tech Industries for Ukraine until 2025 and maintained the potential for the development of the information technology sector. Considering that digital transformation now means not only the integration of digital technologies into all areas of business but also ensuring its viability in wartime conditions, studying its features, and outlining the fundamental development issues becomes increasingly relevant. Therefore, the aim of the article is to provide a general analysis of the features and a comprehensive identification of the issues related to the development of the digital economy in Ukraine. The research results have demonstrated that the development of the digital economy in Ukraine has its own distinct characteristics, which are shaped by the available arsenal of tools for its advancement. Moreover, it has been proven that there are quite specific features in the development of the digital economy in Ukraine, which manifest themselves through high innovativeness, rapid growth of startup ecosystems, flexibility and adaptability, the use of information technologies as the foundation for various business models, and a focus on product and service diversity. These features serve as a competitive advantage for Ukraine in the digital world; however, they are not yet ubiquitous, as without joint efforts from the government, businesses, and citizens, they may be mitigated by the external factors affecting the development of the digital economy in Ukraine, which can vary in their impact strength. It is concluded that the challenges in the development

of the digital economy in Ukraine are currently shaped by external factors such as bureaucracy, a shortage of skilled personnel, cybersecurity, infrastructure and internet access, political and economic instability. Addressing these issues requires not only a comprehensive and scientifically grounded application of both general and specific tools and instruments for the development of the digital economy and individual types of digital business but also the activation of their development within platforms that can facilitate the collaboration of government, businesses, and citizens. The collaboration to address the issues in the development of the digital economy in Ukraine should encompass measures to improve legislation, initiatives to stimulate investment in education and talent development, the creation of support programs for startups and small businesses, as well as the advancement of cybersecurity and infrastructure.

В умовах військових дій Україна продовжила реалізацію Стратегії розвитку високотехнологічних індустрій для України до 2025 року та зберігала потенціал розвитку сфери інформаційних технологій. Враховуючи, що цифрова трансформація наразі означає не лише інтеграцію цифрових технологій у всі сфери бізнесу, але і збереження його життєздатності в умовах війни, вивчення її особливостей та окреслення базових проблем розвитку, стає все більш актуальним. Відтак метою статті є загальний аналіз особливостей та ідентифікація проблем розвитку цифрової економіки в Україні. За результатами дослідження доведено, що розвиток цифрової економіки в Україні має свої особливості, які формуються доступним арсеналом засобів або інструментів її розвитку. При цьому доведено, що існують досить специфічні особливості розвитку цифрової економіки в Україні, які проявляють себе через високу інноваційність, стрімкий розвиток стартап-екосистеми, гнучкість та адаптивність, використання інформаційних технологій як основи для різних бізнес-моделей, а також націленість на різноманітність продуктів і послуг. Ці особливості є конкурентною перевагою України в цифровому світі, але вони наразі не є повсюдними. Без спільних зусиль уряду, бізнесу та громадян може спостерігатися мінімізація впливу зовнішнього середовища на розвиток цифрової економіки в Україні, причому його фактори можуть мати різну силу. Зроблено висновок, що проблеми розвитку цифрової економіки в Україні наразі формуються коштом таких зовнішніх факторів, як бюрократія, кадровий дефіцит, кібербезпека, інфраструктура та доступ до Інтернету, а також політична та економічна нестабільність. Розв'язання цих проблем вимагає не лише комплексного та науково обгрунтованого застосування як загальних, так і специфічних засобів розвитку цифрової економіки та окремих видів цифрового бізнесу, але й активізацію їх просування у межах платформ, які здатні забезпечити спільність зусиль уряду, бізнесу та громадян. Спільність зусиль розв'язання проблем розвитку цифрової економіки в Україні має охоплювати заходи з поліпшення законодавства, заходи для стимулювання припливу інвестицій в освіту та підготовку кадрів, а також у створенні програм підтримки для стартапів і малих бізнесів. Крім того, ця спільність зусиль повинна спрямовуватися на розвиток кібербезпеки та інфраструктури.

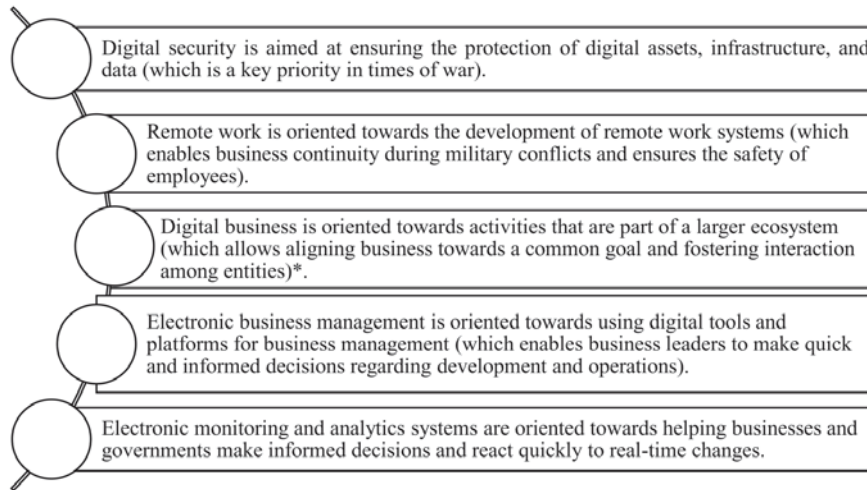
Key words: information technology; digital business; economic transformation; means of production; digital data; network transactions.

Ключові слова: інформаційні технології; цифровий бізнес; трансформація економіки; засоби виробництва; цифрові дані, мережеві транзакції.

TARGET SETTING

An important step towards the development of the domestic digital economy was the approval of the Strategy for the Development of High-Tech Industries for Ukraine until 2025 on April 6, 2017. Furthermore, according to Price Waterhouse Coopers, even in the conditions of military conflict, Ukraine has continued to implement the outlined strategy and has maintained its potential for development in the information technology sector, which is facilitated by the availability of highly skilled labor in programming and other IT services [4]. Additionally, the country continues to actively develop infrastructure to support and finance startups, including incubators, accelerators, and

funds. Considering the outlined realities, key technologies for digital transformations (including both classical technologies 3.0 and Industry 4.0 [4]) continue to develop, acting as triggers that drive the development of the digital economy in Ukraine. By the digital economy, we mean an economy where the key factors and means of production are digital data, network transactions, and their utilization as a resource, allowing for the preservation of efficiency, adjustment of production processes, and the value of products and services based on external conditions. [4] Considering that digital transformation now entails not only the integration of digital technologies into all sectors of business but also the preservation of its viability in

Figure 1. Common tools for the development of Ukraine's digital economy

Note

*A digital business entity is always oriented towards shared use of equipment, software, telecommunications, etc.

Source: formed based on [1; 5—6].

wartime conditions, studying its peculiarities and identifying the fundamental development challenges becomes increasingly relevant.

ANALYSIS OF RESEARCH AND PUBLICATIONS

Currently, a significant number of researchers, including Kiryeyev D.B., Spitsina A., Plukar L., Masligan O., Moroz T., Kasmin D., Nazarenko I., Kraus N., Goloborodko O., and Kraus K., are emphasizing the need for a systematic study of the features and challenges of digital economy development in Ukraine. According to the views of these researchers, this is important at the state level, as it can serve as the foundation for the development of local initiatives and comprehensive programs to assist Ukrainian companies in enhancing production efficiency. Researchers like Kulinich, T., Lisnievska, Yu., Zimbalevska, Yu., Trubnik, T., and Obikhod, S. also emphasize the importance of such research due to its significance for individual businesses. It can assist in the introduction of new products and services, as well as in risk management (the list of which has significantly expanded with the onset of Russia's full-scale invasion of Ukraine). A common characteristic of most existing studies is that while they highlight the need to analyze the features and challenges of digital economy development in Ukraine, they do not give significant attention to the specific issues mentioned. In our opinion, the main reason for this was that with the onset of Russia's full-scale invasion of Ukraine, there began an active transformation of its economy, the qualitative changes of which were not known. Currently, the qualitative transformation of the digital component of the economy is already known, making such research possible and relevant.

THE WORDING OF THE PURPOSES OF ARTICLE (PROBLEM)

The purpose of the article is to provide a general analysis of the features and a broad identification of the issues related to the development of the digital economy in Ukraine.

TARGET SETTING

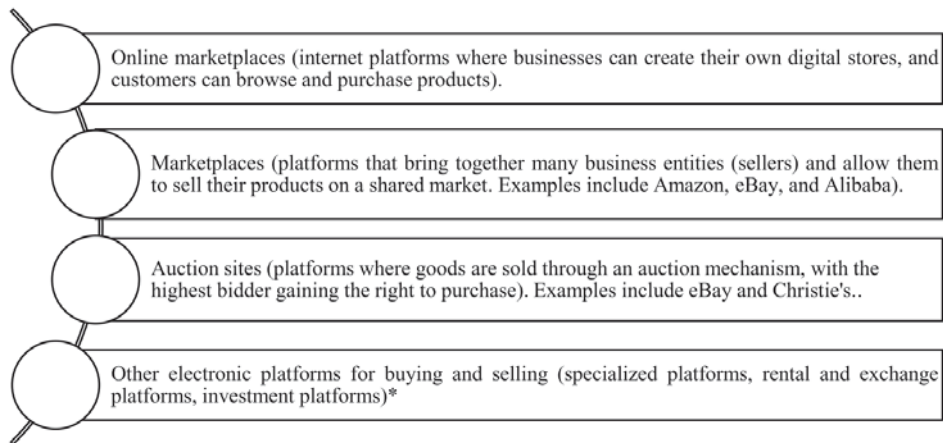
Within the research, it is assumed as an axiom that flexibility and scalability are essential characteristics of business entities within digital economy innovation ecosystems. Adhering to the stated axiom allows us to consider the digital economy as a fundamental means of ensuring the resilience and development of a country in extraordinary circumstances, such as military conflicts. This is because the main aspects of the development of Ukraine's digital economy in times of war include:

1. Digital security.
2. Remote work.
3. Digital businesses as part of an ecosystem that operates within a chain (which may involve shared equipment, software, telecommunications, etc.).
4. Electronic business management, which is a participant in transactions (in a system involving consumers, businesses, and government).
5. Electronic monitoring and analytics systems.

Indeed, the specific characteristics of the formation and operation of the above-mentioned aspects of Ukraine's digital economy development rely on both general and specialized tools or instruments. So, the common tools for the development of Ukraine's digital economy and specific types of digital businesses are used to achieve specific goals or solve tasks and, together, serve as a single tool for ensuring the country's resilience and development in extraordinary circumstances (Figure 1).

The unity of the mentioned tools or instruments as shown in the figure allows consumers, the government, and business entities to:

1. Develop and implement modern methods and cybersecurity technologies to prevent cyberattacks and data theft.
2. Develop and implement technologies for remote team collaboration.
3. Sustain and grow businesses in challenging conditions, considering that the objects of transactions involve specific goods, services, or data.

Figure 2. Specialized tools for E-commerce development in Ukraine

Note

*These are just a few examples of various types of electronic platforms for buying and selling, and the list can be much broader depending on the industry and consumer needs

Source: formed based on [1; 3; 6].

4. Make quick and well-founded decisions regarding operation and development in uncertain and changing market conditions.

5. React rapidly to real-time changes.

Furthermore, the focus on remote work formats can also become one of the key means to overcome the personnel shortage resulting from the war in Ukraine. It necessitates the exploration of new methods for recruiting top-notch professionals and building teams.

Specialized tools for the development of specific types of digital businesses in Ukraine are oriented towards using information technologies as the foundation for various business models, considering their specificity. Indeed, there are various types of digital businesses, including E-commerce, SaaS (Software as a Service), Internet media, Mobile applications, E-learning (e-learning), and FinTech (financial technology). The outlined types of digital businesses are predominant in Ukraine, and therefore, the examination of specialized tools is organized based on these categories. Regarding other types of digital business, such as AgriTech (agricultural technology), HealthTech (healthcare technology), or Digital Marketing, we did not distinguish them due to their relatively small market size in Ukraine [6]. Therefore, specialized tools related to them were also not considered, including the fact that they are partially represented within the outlined types of digital business mentioned earlier.

So, e-commerce involves generating revenue through the sale of goods and services over the Internet. Accordingly, this type of digital business is based on the use of digital tools such as online stores, marketplaces, auction websites, and other electronic platforms for buying and selling (Figure 2).

By the content of specialized tools and instruments in e-commerce in Ukraine, it is evident that it is an important component of the modern economy, providing consumers with a convenient way to purchase goods and services while offering businesses the opportunity to expand their market and attract new customers through the Internet. Perhaps this is why over the past 5 years, the Ukrainian e-commerce market has shown annual growth of 50% to

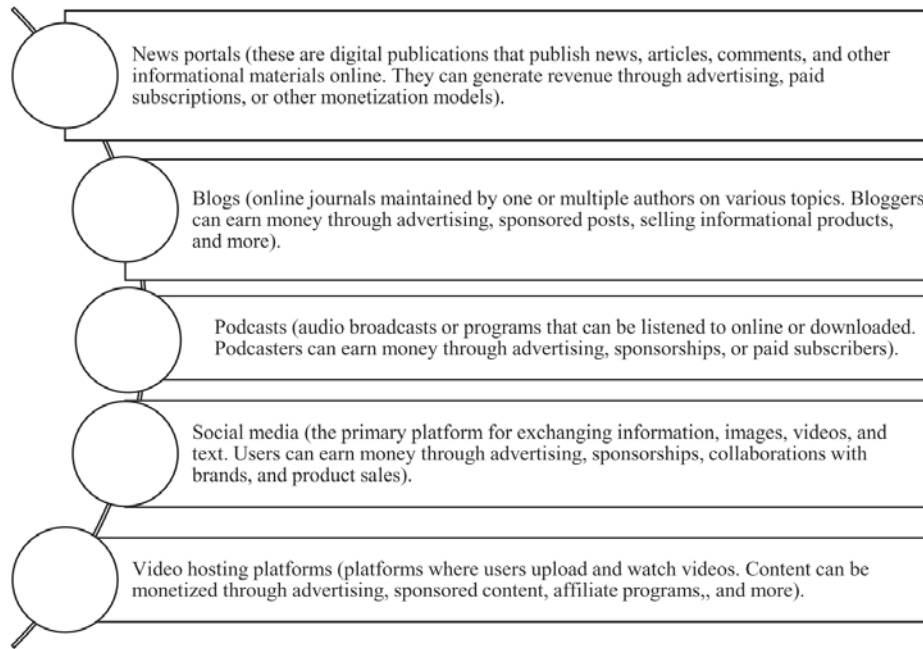
60%, consistently expanding regardless of ongoing economic fluctuations. Before Russia's full-scale invasion of Ukraine, the e-commerce market was valued at more than \$400—\$500 million. As of the end of 2023, the market's value stands at \$410 million. [4].

SaaS (Software as a Service) involves generating revenue by providing software to customers via the internet in the form of a subscription or rental. This form of digital business relies on utilizing digital tools and resources such as Customer Relationship Management (CRM) services, accounting, analytics, and many others. Customers have access to the software product through a web browser or dedicated applications, and they do not need to install or maintain the program on their own computers or servers. This business model has become very popular due to its flexibility, ease of implementation, and scalability, making it attractive to businesses of various sizes and industries. Before the full-scale invasion of Russia into Ukraine, the SaaS market's size was over \$200 million. As of the end of 2023, the market's size stands at \$230 million. [4].

Internet media involves generating revenue by creating, distributing, and monetizing content online. This type of digital business is based on using digital tools, such as news portals, blogs, podcasts, video hosting, and other media platforms (Figure 3).

Based on the content of specialized tools and resources for Internet media in Ukraine, it's evident that generating revenue and monetizing Internet media can be accomplished through various methods, including advertising (both banner and contextual), paid subscriptions, content sales, sponsorship agreements, affiliate programs, and many others.

In this business, the key task of specialized tools and resources for Internet media development is to attract an audience and create valuable and engaging content for consumers that can generate revenue from various sources. Before the full-scale invasion of Russia into Ukraine, the market size of Internet media was over \$550 million. As of the end of 2023, the market size has not been determined.

Figure 3. Specialized tools for the development of Internet media in Ukraine

Source: formed based on [2; 3; 5].

Business on mobile apps involves generating revenue by developing and distributing applications for mobile devices, such as smartphones and tablets. This field, based on the content of available specialized tools and resources, is divided into several subcategories, and the main ones include:

1. Subcategories of mobile app development (programs and associated apps for various purposes, including games, social networking apps, productivity apps, entertainment, education, and many others).

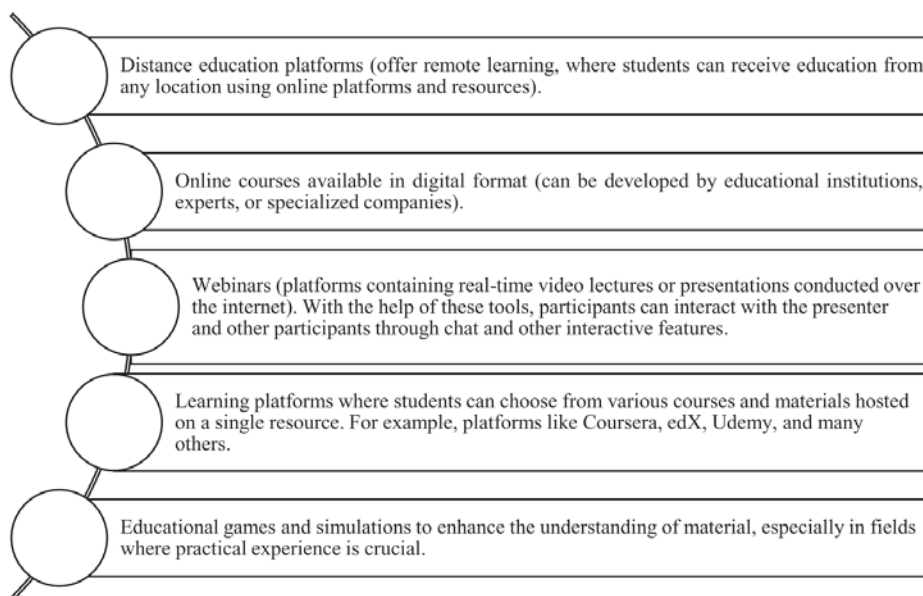
2. Subcategories of mobile game development (various games for entertainment and skill development

that players can download from app stores and, in some cases, make in-app purchases or view ads).

3. Subcategories for social networking (apps for communication, sharing photos and videos, creating content for social media, and many other tools that facilitate online interactions).

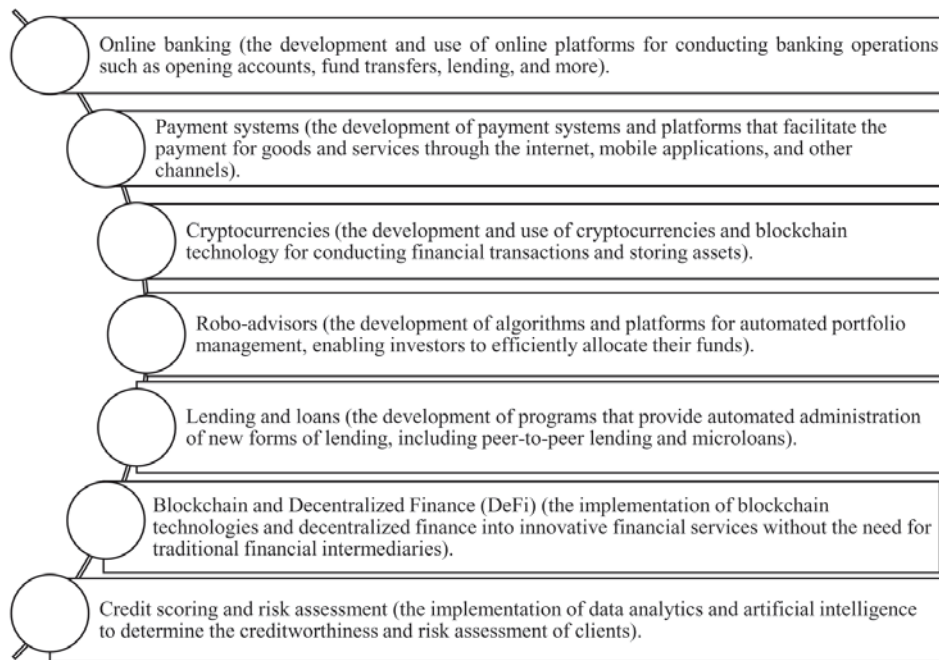
4. Subcategories of productivity and business apps (apps for organizing work tasks, calendars, notes, expense tracking, remote work, and others that help users be more productive and organized).

5. Subcategory of educational app development (apps for learning, teaching, exam preparation, and professional development in various fields).

Figure 4. Specialized tools and resources for e-learning development in Ukraine

Source: formed based on [1;2; 5].

Figure 5. Specialized tools and resources for fintech development in Ukraine

Source: formed based on [1; 2; 5—6].

Based on the content of the highlighted specialized tools and resources, it's evident that they create opportunities to generate revenue through various monetization models, including app sales, advertising, subscriptions, in-app purchases, and sponsorship agreements. In this business, the key task of specialized tools and resources for mobile app businesses is to create a competitive product that can quickly attract and retain users' attention in the market. Before the full-scale invasion of Russia into Ukraine, the market size of the mobile app business was over \$630 million. As of the end of 2023, the market size has remained unchanged [4].

E-learning involves generating revenue by delivering educational courses and materials over the internet. This type of digital business is based on using digital tools such as distance education platforms, online courses, webinar platforms and webinars (real-time video lectures or presentations conducted over the internet), learning management systems, educational games, and simulations (Figure 4).

Based on the content of specialized tools and resources for e-learning in Ukraine, it's evident that their primary task is to provide education that allows individuals to learn at their own pace and choose courses based on their interests. Before the full-scale invasion of Russia into Ukraine, the market size of e-learning was over \$4.3 million. As of the end of 2023, the market size has increased to \$10.2 million [4].

Fintech (financial technology) involves generating revenue by developing technologies to enhance financial services [6]. This type of digital business is based on using digital tools such as online banks, payment systems, cryptocurrencies, robo-advisors, and more (Figure 5). Based on the content of specialized tools and resources for e-learning in Ukraine, it's evident that their primary task is to simplify and promote a revolution in the financial

sector by transforming financial services into a format that is more accessible, fast, and convenient for users. Before the full-scale invasion of Russia into Ukraine, the market size of fintech was over \$977.90 million [4]. As of the end of 2023, the market size has not been determined [4].

According to the analysis of general and specialized tools for the development of the digital economy and specific types of digital businesses, the following characteristics of their development in Ukraine can be identified: innovation, the development of startup ecosystems in the directions of fintech, e-learning, mobile app business, internet media, E-commerce, SaaS (Software as a Service); flexibility in responding and adapting to market changes; the use of information technology as the foundation for various business models; a focus on product and service diversity [5—6]. However, these outlined characteristics are not absolute or universal at present, as they are constrained or even influenced by the external environment of the development of the digital economy in Ukraine, the factors of which may vary in their impact strength [5—6].

Specifically, the challenges in the development of the digital economy in Ukraine are currently shaped by external factors such as: complex administrative procedures and bureaucracy (which can hinder the establishment and growth of businesses, especially startups [2]); a shortage of skilled workforce (in the context of armed conflict, there is already a deficit of highly qualified IT specialists in certain specialized areas [2]); cybersecurity (due to the increasing number of cyberattacks and cybersecurity threats that can jeopardize data security and business infrastructure [3]); infrastructure and internet access issues (related to the consequences of the war, leading to deteriorating infrastructure and limited internet access in affected areas [6]); prolonged political and economic instability (creating uncertainty for digital businesses and investors [2]).

CONCLUSIONS FROM THIS STUDY AND PROSPECTS FOR FURTHER EXPLORATION IN THIS AREA

The research results have demonstrated that the development of the digital economy in Ukraine has its unique characteristics, shaped by the available arsenal of tools for its development. At the same time, it has been proven that:

1. There are quite specific characteristics of the development of the digital economy in Ukraine, manifested through high innovativeness, rapid growth of startup ecosystems, flexibility, adaptability, and the use of information technology as the foundation for various business models, aiming for a diversity of products and services. These characteristics are a competitive advantage for Ukraine in the digital world. However, they are not absolute or universal now because they are influenced by various external factors that have different levels of impact. The development of the digital economy in Ukraine requires concerted efforts from the government, businesses, and citizens to fully realize its potential.

2. The challenges to the development of the digital economy in Ukraine are currently shaped by external factors such as bureaucracy, an increasing skills shortage, cybersecurity, infrastructure, and internet access, as well as political and economic instability. Addressing these issues requires not only a comprehensive and scientifically grounded application of general and specific tools for the development of the digital economy and various types of digital business but also the activation of their development within platforms that can facilitate the collaboration of government, business, and citizens to find common solutions.

3. Community efforts to address the challenges of developing the digital economy in Ukraine should encompass measures to improve legislation, stimulate investment in education and skills development, create support programs for startups and small businesses, and enhance cybersecurity and infrastructure. Without resolving these issues, not only the further growth and development of the digital economy in Ukraine is impossible but also the development of innovative business.

According to the above, the prospects for further research lie in developing proposals for addressing the challenges of developing the digital economy in Ukraine. This may involve analyzing other countries that have successfully transitioned to a digital economy and studying their strategies and solutions.

Література:

1. Кіреєв Д.Б. Розвиток цифрової економіки як елемент стратегії суспільного розвитку в Україні. Вчені записки ТНУ ім. В.І. Вернадського. Серія : Державне управління. 2019. Том 30 (69). № 1. С. 38—44.

2. Краус Н., Голобородько О., Краус К. Цифрова економіка: тренди та перспективи авангардного характеру розвитку. Ефективна економіка. 2018. № 1. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/1_2018/8.pdf (дата звернення: 18.07.2019).

3. Kulinich, T., Lisnievska, Yu., Zimbalevska, Yu., Trubnik, T. and Obikhod, S.,. Digitalization of economies of low- and middle-income countries in the context of digital transformation. Amazonia Investiga, 2022, vol/ 11 (51), pp. 300—311.

4. PricewaterhouseCoopers database (2023) PwC report "SMART management models". URL: https://www.pwc.com/content/pwc/userReg/login_en_gx.html?redirectUrl=gG0V-55lpsw21J2UMYgbIH5kctJLK2-lwWPau2GN84=&referrer=gG0V-55lpsw21J2UMYgbIH5kctJLK2lwWPau2GN84=&parentPagePath=/content/pwc/gx/en.

5. Савицька О. М., Салабай В. О. Особливості діджиталізації бізнесу компанії в умовах розвитку індустрії 4.0. Ефективна економіка. 2020. № 10. — URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8266> (дата звернення: 20.04.2023). DOI: 10.32702/2307-2105-2020.10.65

6. Спіцина А., Плукар Л., Маслиган О., Мороз Т., Касьмін Д., Назаренко І., Цифровізація економіки як фактор стійкого розвитку держави на тлі масштабної воєнної агресії (український досвід). Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice, 2022, vol. 6(47), pp. 304—315.

References:

1. Kireev, D.B. (2019), "The development of the digital economy as an element of the social development strategy in Ukraine", Vcheni zapysky TNU im. V.I. Vernads'koho. Seriya : Derzhavne upravlinnya, vol, 30 (69), no. 1, pp. 38—44.

2. Kraus, N., Holoborodko, O. and Kraus, K. (2018), "Digital economy: trends and perspectives of avant-garde development", Efektyvna ekonomika, vol. 1, Available at: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/1_2018/8.pdf (Accessed: 18.07.2023).

3. Kulinich, T., Lisnievska, Yu., Zimbalevska, Yu., Trubnik, T. and Obikhod, S., (2022), "Digitalization of economies of low- and middle-income countries in the context of digital transformation", Amazonia Investiga, vol. 11 (51), pp. 300—311.

4. PricewaterhouseCoopers database (2023), PwC report "SMART management models", Available at: https://www.pwc.com/content/pwc/userReg/login_en_gx.html?redirectUrl=gG0V-55lpsw21J2UMYgbIH5kctJLK2-lwWPau2GN84=&referrer=gG0V-55lpsw21J2UMYgbIH5kctJLK2lwWPau2GN84=&parentPagePath=/content/pwc/gx/en (Accessed: 18.07.2023).

5. Savytska, O. M. and Salabai, V. O. (2020), "Peculiarities of digitalization of the company's business in the context of the development of industry 4.0", Efektyvna ekonomika, vol. 10. Available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8266> (Accessed: 20.04.2023). DOI: 10.32702/2307-2105-2020.10.65

6. Spitsyna, A., Plukar, L., Maslygan, O., Moroz, T., Kasmin, D., & Nazarenko, I. (2022). "Digitization of the economy as a factor of sustainable development of the state against the background of large-scale military aggression (Ukrainian experience)", Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice, vol. 6 (47), 304—315.

Стаття надійшла до редакції 12.10.2023 р.

І. Я. Софіщенко,
к. е. н., доцент, доцент кафедри міжнародної економіки,
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
ORCID ID: <https://orcid.org/https://orcid.org/0000-0001-6465-8272>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.64

БАГАТОСТОРОННЯ ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА: ВИКЛИКИ ТА ТРАНСФОРМАЦІЇ

I. Sofishchenko,
PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department
of International Economy, Taras Shevchenko National University of Kyiv

MULTILATERAL INVESTMENT POLICY: CHALLENGES AND TRANSFORMATIONS

Стаття присвячена проблемам багатосторонньої інвестиційної політики міждержавних інституцій. Відповідно до завдань дослідження запропоновано авторське визначення поняття "багатостороння інвестиційна політика". У статті узагальнено фактори формування цілей політики, визначено особливості механізму, її методів та інструментів. У статті проаналізовано чинники недостатньої ефективності багатосторонньої інвестиційної політики, яка сформувалася на основі діяльності ООН, особливості нормотворчої діяльності ОЕСР, спрямованої на уніфікацію, прозорість та передбачуваність регулювання міжнародних інвестицій. В статті зроблено припущення, що виклики, які виникають внаслідок трансформації міжнародної економіки на сучасному етапі її розвитку, визначають напрями удосконалення механізмів багатосторонньої інвестиційної політики. Висвітлюються процеси трансформації глобальної інституційної архітектури та її вплив на міжнародні інвестиційні потоки, ініціатива країн Глобального Півдня щодо формування багатосторонньої інвестиційної політики та проблеми її реалізації.

The article is devoted to the problems of formation and implementation of multilateral investment policy by international organizations. The purpose of the research is to determine the factors of the problem of the development of multilateral international investment policy based on the generalization of the experience of its implementation, to determine the challenges that are a consequence of modern global transformations. The author proposed the author's definition of the concept of "multilateral investment policy" in the article. The article summarizes the practice of forming the main and secondary policy goals, identifies the features of the mechanism for choosing investment policy methods and tools. Responding to new challenges requires multilateral political solutions: international crises have strengthened the role of national economic policy in both developed and developing countries to protect against external shocks, while the scale of international economic problems has increased the need for international coordination of actions. The article makes an assumption that the challenges that arise as a result of the reformatting of the international economy at the current stage of its development determine the directions for improving the mechanisms of multilateral investment policy. The article analyzes the factors of insufficient effectiveness of the multilateral investment policy, which was formed on the basis of international cooperation in the UN structure, the peculiarities of the OECD's standard-setting activities aimed at standardization,

transparency and predictability of the international investment regulation. Considerable attention is paid in the article to the problems of introducing a new type of investment policy based on the principles of the sustainable development model. The author analyzes the processes of institutional restructuring of the global architecture and its impact on international investments, the initiative of the countries of the Global South regarding the formation of a multilateral investment policy and the problems of its implementation.

Ключові слова: іноземні інвестиції, багатостороння інвестиційна політика, інструменти інвестиційної політики, ЮНКТАД, група Світового банку, ОЕСР, Новий банк розвитку.

Key words: foreign investments, multilateral investment policy, investment policy instruments, UNCTAD, World Bank Group, OECD, New Development Bank.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Економічна глобалізація супроводжувалася інтенсифікацією міжнародного руху капіталу, фінансовою лібералізацією, активізацією міжнародних інвестиційних процесів, до яких залучені економіки практично всіх країн світу. Посилення взаємозалежності створило запит на упорядкування та унормування цих відносин шляхом їх інституціоналізації та розбудови глобальної інституційної архітектури. Наслідком інституціоналізації політичного за своєю природою впливу стала розробка механізмів регулювання міжнародної інвестиційної діяльності, що дозволяє визначити таку діяльність як особливий вид інвестиційної політики.

Сукупність міжнародних організацій є суб'єктами багатосторонньої інвестиційної політики, які отримали повноваження врегульовувати процеси міжнародного руху капіталу, розробляти норми та правила міжнародної інвестиційної діяльності та її регулювання на основі багатосторонніх домовленостей. Масштаб глобальних проблем, процеси переформатування та трансформації міжнародної економіки актуалізували пошук узгоджених політичних рішень на основі більш ефективного використання інвестиційних ресурсів. Актуальність цієї проблеми визначають поточний стан вітчизняної економіки та потреби її відновлення за умови обмеження власних ресурсів.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проблеми глобальних трансформацій та їх впливу на глобальну інституційну архітектуру [1], розвиток багатосторонньої політики та регулювання міжнародних інвестицій розглядаються вітчизняними фахівцями як складова діяльності міжнародних організацій, передусім в контексті забезпечення потреб вітчизняної економіки у міжнародних ресурсах [2, 3, 4, 5, 6]. Сучасні тенденції розвитку багатосторонньої інвестиційної політики, рішення якої зафіксовані у міжнародних інвестиційних угодах, аналізують фахівці міжнародних організацій, результати публікуються у їх аналітичних звітах [9, 10].

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою дослідження є визначення напрямів розвитку багатосторонньої міжнародної інвестиційної політики на основі узагальнення досвіду її реалізації, визначення викликів, які є наслідком сучасних глобальних трансформацій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Багатостороння інвестиційна політика визначається нами як цілеспрямована діяльність спрямована на розробку сукупності заходів, правил та норм в сфері міжнародного руху капіталу, які узгоджуються та запроваджуються певним числом учасників міжнародної економіки на основі наданих ними повноважень та визнання національного суверенітету з метою спрямування потоків міжнародного капіталу, сприяння міжнародній інвестиційній діяльності, забезпечення її ефективності.

З правової точки зору, політичні рішення досягнуті на багатосторонній основі та зафіксовані у міжнародних угодах не вважаються джерелами міжнародного економічного права і міжнародного інвестиційного права зокрема. Проте вони є юридично зобов'язуючими виходячи з міжнародної практики, внаслідок імплементації норм у національне законодавство, яке регулює міжнародну інвестиційну діяльність, застосування в арбітражній і судовій практиці. Найбільш значимі результати вироблення багатосторонніх політичних рішень в сфері міжнародного руху капіталу та інвестицій досягнуті упродовж діяльності Конференції ООН з торгівлі та розвитку (ЮНКТАД), спеціалізованих організацій системи ООН, Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР).

Серед властивостей політичної діяльності організацій глобальної інституційної архітектури можна виокремити: поєднання ієрархії та горизонтальних механізмів відносин при розробці цілей та завдань інвестиційної політики, специфіка методів та інструментів відповідно до своєї предметної області яка визначена статутними завданнями та характером повноважень, узгодження та координація цих інвестиційної політики.

ООН як універсальна глобальна організація відповідно до цілі її діяльності — здійснення міжнародної співпраці для розв'язання міжнародних економічних проблем — визначає глобальну мету міжнародної інве-

Таблиця 1. Динаміка залучення іноземних приватних інвестицій у проекти з цілями сталого розвитку: зміна кількості проектів, %

Сектори відповідно до цілей сталого розвитку	2021–2022 рр.	2015–2022 рр.
Інфраструктура Транспортна інфраструктура, виробництво та розподіл електроенергії (крім відновлюваних), телекомунікації	+26	+16
Відновлювальна енергія Установки для виробництва відновлюваної енергії, всі джерела	+8	+21
Водопостачання та каналізація Забезпечення промисловості та домогосподарств водою та каналізацією	+20	+13
Агропродовольчі системи Сільськогосподарське виробництво та процеси; добрива, пестициди та ін. хімікати; НДДКР; технології	+6	-19
Охорона здоров'я та освіта Лікарняні приміщення, шкільні будівлі та інша інфраструктура для надання послуг	+8	+11

Джерело: складено за даними [10].

стиційної політики. Конференція Об'єднаних Націй з торгівлі та розвитку (UNCTAD) як організація Генеральної Асамблеї ООН уповноважена щодо розробки політичних рішень стратегічного характеру в сфері регулювання міжнародних інвестиційних відносин країн. Політична діяльність ЮНКТАД в цій сфері є відповіддю на виклики у розвитку міжнародної економіки, доцільність заходів обґрунтовується на основі панівних ідей та цінностей економічно розвинутих демократій. Неоліберальний концепт Вашингтонського консенсусу обумовив запровадження міжнародної інвестиційної політики на основі принципів лібералізації міжнародної інвестиційної діяльності, зняття обмежень доступу для іноземних інвесторів при її здійсненні. Поствашигтонський консенсус на основі критичного аналізу результатів політики економічного лібералізму посилив увагу до заходів з удосконалення інституційної спроможності як ринкових, так і державних інституцій, спрямування міжнародної інвестиційної діяльності на вирішення соціальних проблем. У відповідь на загострення глобальних проблем була запропонована нова парадигма розвитку і цілі інвестиційної політики початку XXI ст. підпорядковуються цілям сталого розвитку (ЦСР) [7].

Обмежені можливості політичного впливу на основі повноважень ООН на інституціоналізацію міжнародних інвестиційних відносин виявилися упродовж трансформації структури суб'єктів міжнародної економіки за умов нерівномірності розвитку країн світової економіки, їх стратифікації та невідвротної розбіжності інтересів. Зростання впливу міжнародного бізнесу, міжнародних компаній на процеси розподілу та використання міжнародних інвестиційних ресурсів та доходів визначили економічні проблеми міжнародної та національних економік країн реципієнтів. Рішення, запропоновані ЮНКТАД були сфокусовані на виробленні норм інвестиційної поведінки міжнародного бізнесу. Сукупність методів та інструментів політичного впливу на інвестиційну діяльність міжнародних компаній була узагальнена у Проекті Кодексу про Міжнародні Корпорації. Проте на Генеральній Асамблеї консенсусу країн не було досягнуто через нездоланні протиріччя країн, зумовлені різним рівнем їх розвитку. Пропозиції щодо досягнення балансу національних інтересів та міжнародного бізнесу застосовувалися фрагментарно під час укладання інвестиційних контрактів між урядами країн та іноземними інвесторами.

На сучасному етапі розвитку міжнародної економіки відповідь на нові виклики потребує багатосторонніх політичних рішень: кризові стани посилюють роль національної економічної політики як в розвинутих, так і в країнах, що розвиваються, для захисту від зовнішніх шоків, водночас масштаб проблем міжнародної економіки актуалізував пошук механізмів міжнародної координації дій.

У відповідь на означені виклики ЮНКТАД було запропоновано уніфіковані стратегічні заходи переходу до нової парадигми розвитку на основі запровадження країнами інвестиційної політики нового покоління, цілі якої підпорядковуються завдання забезпечення сталого розвитку економіки.

Такого роду уніфікація повинна забезпечити поєднання зусиль всіх учасників міжнародної економіки та забезпечення синергії для переходу на нову парадигму розвитку. Розробка ЮНКТАД — це рекомендації створення національної інвестиційної політики на основі адаптації запропонованих підходів з урахуванням національних особливостей розвитку економіки та інституційної спроможності кожної країни. Особливості такої багатосторонньої політики — поєднання підходів та принципів розробки інвестиційної політики на національному і на міжнародному рівнях; забезпечення балансу між економічним зростанням на основі лібералізації міжнародного руху фінансових ресурсів, сприяння міжнародній інвестиційній діяльності і захистом навколишнього середовища та національних інтересів; всебічне врахування особливостей країн, що розвиваються, впродовж розвитку міжнародної економіки [8].

Моніторинг реалізації інвестиційної політики нового покоління свідчить про наявність вагомих викликів, зумовлених недосконалістю механізмів мобілізації необхідних ресурсів для досягнення поставлених цілей, вразливістю та нестабільністю економік з ринками, що розвиваються. Якщо у 2022 р. в розвинутих країнах обсяги фінансування проектів сталого розвитку зросли (ЦСР) на 10% до \$5,8 трлн, то в країнах, що розвиваються, зростання з 2015 р. є відносно скромним через слабке зростання в перші роки та різке скорочення інвестицій під час пандемії COVID-19. Незважаючи на зростання кількості проектів у сферах інфраструктури, енергетики, водопостачання та санітарії, агропродовольчих систем, охорони здоров'я та освіти, річний дефіцит інвестицій у ЦСР у країнах, що розвиваються, збільшився з \$2,5 трлн у 2015 році до \$4 трлн Збільшення пов'язане як з недостатніми інвестиціями, так і з додатковими потребами. Потреби країн, що розвиваються в енергетичних інвестиціях (у виробництві енергії, енергоефективність і технології та джерела низьковуглецевого переходу) оцінені в \$2,2 трлн на рік, складають більше половини цього розриву [9].

Викликом є також секторальна нерівномірність інвестиційних потоків, що свідчить про відсутність дієвих стимулів для спрямування приватних інвестицій у відповідні проекти. Станом на 2023 р. річний дефіцит інвестицій у проекти ЦСР збільшився приблизно на 60% порівняно з \$2,5 трлн, оціненими в 2015 р. Збільшення відбулося в основному в двох секторах, які складають понад 85% збільшення інвестиційного дефіциту на

\$1,5 трлн — енергетиці, водопостачання та каналізація — розриви зросли на 100 і 70% відповідно (див. табл. 1).

Реалізація такої узгодженої політики породжує низку політичних проблем на національному рівні, серед яких можна відмітити проблему збереження простору для маневру в національній інвестиційній політиці заради потреб стійкого розвитку, забезпечення відповідності та ефективної взаємодії з іншими напрямками державної політики та проблему вибору інструментів заохочення інвестицій та приведення їх у відповідність з цілями сталого розвитку. При розробці національної інвестиційної політики нового покоління значною політичною проблемою є підбір методів та інструментів регулювання міжнародної інвестиційної діяльності, які забезпечують збалансованості прав і обов'язків держав та іноземних інвесторів. Такого роду проблеми потребують розбудови механізмів узгодження між рівнями вироблення інвестиційної політики нового покоління, що теж формує виклики щодо її успішної реалізації.

У відповідь на подібні виклики ЮНКТАД розроблено набір інструментів для заохочення та сприяння інвестиціям у стійку енергетику, передача технологій, право регулювати кліматичні дії та енергетичний перехід, а також корпоративні соціальні відповідальність. Як свідчить статистика, здійснення перегляду інвестиційних угод та внесення відповідних поправок дозволило збільшити кількість проектів енергетичного переходу на 21% протягом 2015—2021 рр.

В поточному періоді ЮНКТАД працює над організацією глобальної багатосторонньої платформи для обговорень на високому рівні та дій щодо формування багатосторонньої інвестиційної політики.

Принципи організації міжнародної співпраці та вироблення рішень в сфері регулювання міжнародних інвестицій на багатосторонній основі закладені з часів заснування та передбачають узгодження діяльності основних та спеціалізованих організацій системи ООН. Як спеціалізована фінансова інституція ООН Світовий банк (СБ) мобілізує та спрямовує міжнародні фінансові ресурси відповідно до цілей багатосторонньої політики ООН, формуючи та деталізуючи підпорядковані цілі на основі наданих йому повноважень. В інвестиційній політиці СБ протягом усього періоду його діяльності можна виокремити декілька політичних циклів, упродовж яких напрямки міжнародних потоків капіталу та умови їх надання змінювалися відповідно до стану міжнародної економіки, панівних політичних доктрин, осмислення досягнутих результатів. Генеральна ціль сучасної інвестиційної політики СБ, яка визначена рішеннями ООН та його статутними завданнями, сприяння сталому розвитку країн, що розвиваються. Разом з СБ установи групи Світового банку здійснюють спеціалізовану інвестиційну діяльність. Так, стратегічними цілями політики Міжнародного банку реконструкції та розвитку (МБРР) визначено фінансування інвестицій, спрямованих на економічне зростання, сприяння соціальним покращенням на користь найбільш вразливого населення в країнах, що розвиваються. Зазначені стратегічні цілі у країнах країнам з низьким рівнем доходів реалізує підпорядкована МБРР Міжнародна асоціація розвитку (МАР) розробляючи та застосовуючи спеціальні методи та інструменти з урахуванням особливостей розвитку економік країн

цієї групи. Загальна сума чистих виплат протягом 2015—2024 рр. — \$215, 8 млрд доларів США (МБРР \$101,2 млрд, МАР \$114,6 млрд), що не виглядає вагомо зважаючи на масштаб завдань, проте СБ використовує методи спільного інвестування заохочуючи приватних інвесторів до участі у проектах країн, що розвиваються [11]. Для реалізації цілей інвестиційної політики використовуються фінансові інструменти (пільгові кредити, довгострокові кредити, страхування) та послуги (управління ризиками, технічна допомога, консультації, консультаційна допомога).

Зважаючи на високі інвестиційні ризики інвестиційного середовища країн — реципієнтів, особливого значення для реалізації цілей політики СБ набувають механізми їх зниження. Багатостороннє агентство з гарантій інвестицій (MIGA), як інституція групи СБ, допомагає знизити ризики обмежень на конвертацію та переказ валюти, порушення контрактів урядами, експропріації, війни та громадянських заворушень. З 1988 р. протягом своєї діяльності MIGA надавало гарантії у 122 країнах, що розвиваються, майже на \$70 млрд на підтримку майже 1000 проектів. Загальний портфель MIGA становить \$24 млрд. З 2022 р. MIGA почало надавати гарантії страхування воєнних ризиків в Україні, через створення спеціального Трестового фонду підтримки реконструкції та економіки України [12].

Значні виклики для досягнення цілей політики пов'язані з функціонуванням механізму захисту інтересів інвесторів на основі механізмів вирішення інвестиційних суперечок між іноземними інвесторами та державою реципієнтом інвестицій. Механізм врегулювання інвестиційних суперечок (ISDS) запроваджений Вашингтонською конвенцією про порядок вирішення інвестиційних спорів між державами та іноземними особами 1965 р. і міжнародними угодами. Міжнародний центр з урегулювання інвестиційних спорів (International Centre for Settlement of Investment Disputes, ICSID) функціонує в структурі СБ. Станом на 1 січня 2023 р. загальна кількість публічно відомих заяв ISDS досягла 1257. У 2022 р. близько 65% позовів надійшло від інвесторів з розвинених країн. На теперішній час система ISDS через надмірну тривалість розгляду, супутні витрати, непослідовність і неточність рішень вважається недостатньо ефективною з т.з. захисту інтересів інвесторів, що негативно впливає на інвестиційну активність [13]. Відлагодження цієї системи захисту інтересів інвесторів є суттєвим викликом для успішної реалізації цілей багатосторонньої інвестиційної політики.

Міжнародна інвестиційна політика організацій системи ООН була сформована з урахуванням особливостей інституціоналізації в умовах балансу сил в міжнародній економіці, який визначився після Другої світової війни. За умови закріплення визначальної ролі національного суверенітету у регулюванні економічних процесів це обумовило недостатню дієвість та ефективність заходів та інструментів політики. За таких умов, прийнятні способи та підходи вирішення економічних проблем, принципи розподілу компетенцій та повноважень, механізми прийняття політичних рішень та їх реалізації виявляють невідповідність характеру соціально-економічних та технологічних трансформацій та проблем сучасності.

Міжнародна інвестиційна політика також запроваджується на основі багатостороннього співробітництва окремих груп країн, зокрема розвинутих. Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) відіграє роль платформи для обговорення та прийняття спільних рішень міжнародної інвестиційної політики. В документах ОЕСР зазначено: "Наша мета — формувати політику, яка сприятиме процвітанню, рівності, можливостям і добробуту для всіх". Відповідно генеральна мета інвестиційної політики ОЕСР — сприяти ефективному використанню інвестиційних ресурсів для забезпечення розвитку світового господарства на основі лібералізації процесів міжнародної інвестиційної діяльності [14]. Розвинуті країни, як основні донори та реципієнти міжнародних інвестицій, зацікавлені у розробці та впровадженні певних стандартів, правил та норм міжнародної інвестиційної діяльності для зниження бар'єрів та ризиків міжнародного інвестування. З цього погляду підпорядковані цілі політики зумовлені тими проблемами, які виникають у світовому господарстві через нерівномірний розвиток учасників міжнародної економіки, їх різну економічну потужність. Серед таких цілей можна виокремити унормування міжнародної інвестиційної діяльності та поведінки міжнародних компаній; усунення інвестиційних бар'єрів та дискримінації іноземних інвесторів в країнах ОЕСР.

Рішення багатосторонньої інвестиційної політики країн ОЕСР оформлено низкою угод та документів, серед основних Кодекс лібералізації операцій з капіталом (Code of Liberalization of Capital Movements), Кодекс лібералізації поточних невидимих операцій (Code of Liberalization of Current Invisible Operations), Декларація щодо принципів міжнародного інвестування та діяльності міжнародних компаній (Declaration on International Investment and Multinational Enterprises), Конвенція про боротьбу з підкупом іноземних посадових осіб при здійсненні міжнародних ділових операцій (Convention on Combating Bribery of Foreign Officials in International Business Transactions), Багатостороння угода з питань інвестицій (Multilateral Agreement on Investment). Положення цих документів закріплюють уніфіковані стандарти міжнародної інвестиційної діяльності, норми прозорості та передбачуваності її регулювання на національному рівні. Характерно, що норми та стандарти, розроблені ОЕСР добровільно застосовують і країни не приєднані до організації. Так, до Декларації ОЕСР про міжнародні інвестиції та багатонаціональні підприємства, приєдналося 47 країн, з яких тільки 35 країн ОЕСР. Для сприяння ефективному дотриманню Керівних принципів ОЕСР для багатонаціональних підприємств, розробиле секторальні керівництва. Таким чином, відбувається адаптація стандартів відповідального інвестування з урахуванням особливостей виробничих процесів спрямована на досягнення балансу інтересів стейкхолдерів.

Серед властивостей механізму реалізації країнами ОЕСР багатосторонньої політики лібералізації можна виокремити юридично зобов'язуючий характер окремих норм, які країни імплементують у національну систему регулювання міжнародного інвестування. Водночас темпи, етапи, методи та інструменти лібералізації національної системи регулювання міжнародної інвестиційної діяльності кожна країна сама визначає самостійно,

виходячи з своєї інституційної спроможності та стану економіки. Кожна країна має право на виключення з процесу лібералізації певних сфер та видів інвестиційної діяльності для зниження негативного впливу лібералізації на національну економіку і формує перелік застережень та виключень.

Для забезпечення цілей політики запроваджено "обов'язковий мінімум" зобов'язань для країн членів з метою зниження ризиків інвестиційної діяльності: усунення обмежень на платежі та трансфери, пов'язані зі здійсненням дозволених міжнародних операцій; забезпечення відкритого та прозорого режиму регулювання прямих іноземних інвестицій; подальша лібералізація режиму здійснення інших довгострокових операцій з капіталом; упорядкування заходів щодо подальшої лібералізації операцій з капіталом.

Механізм реалізації політики містить також юридично зобов'язуючі норми щодо інформування про проведення заходів, що суперечать принципам багатосторонньої політики ОЕСР, правил поступової недискримінаційної лібералізації операцій з капіталом, усунення інвестиційних обмежень на діяльність на ринку фінансових послуг.

Актуальністю економічних проблем пов'язаних з діяльністю міжнародних компаній призвела до розробки підходів до регулювання їх діяльності. Політичні рішення передбачали декілька підходів щодо регулювання іноземних інвестицій, орієнтованих на вирішення проблеми взаємовідносин між приймаючими країнами та зарубіжними інвесторами, наприклад, з питань корупції, антиконкурентної поведінки, запобігання внутрішнього регулювання [15]. Проте дотримання узгоджених норм мало рекомендаційний характер, а не юридично зобов'язуючий, що знизило ефективність прийнятих рішень. Виклики, які постають на сучасному етапі пов'язані з подальшими трансформаціями, структурною перебудовою міжнародного бізнесу, тому важливою є розробка інструментів заохочення до відповідального міжнародного інвестування.

Політичний цикл багатосторонньої інвестиційної політики ОЕСР передбачає процеси моніторингу та перегляду на його основі політичних рішень. Політикою ОЕСР передбачено моніторингову діяльність Комітету ОЕСР з питань інвестицій та багатонаціональних підприємств (CIME — Committee on Investment and Multinational Enterprises), який контролює дотримання затверджених на багатосторонній основі принципів, здійснює консультативну діяльність.

Процеси переформатування міжнародної економіки та посилення ролі країн, що розвиваються, виявили недостатню ефективність діяльності глобальних організацій в архітектурі багатостороннього управління міжнародним рухом капіталу. Водночас країни Глобального півдня формують значний попит на фінансування розбудови економічної та соціальної інфраструктури для забезпечення та подолання проблем економічного розвитку. За оцінками економістів в цій групі країн витрати на інфраструктуру необхідно збільшити з 800 млрд доларів до як мінімум 2 трлн доларів на рік у найближчі 10 років. Зважаючи на високий ризик та тривалий період окупності таких проектів неможливо залучити у достатніх обсягах тільки приватний капітал. Дефіцит фінансування перевищує фінансові можливості міжнародних

фінансових інститутів, водночас проблеми розвинених країн створюють проблеми для рекапіталізації. Щорічне фінансування проектів будівництва інфраструктури від багатосторонніх банків розвитку та зовнішня допомога розвитку за оцінками становитимуть не більше 40–60 млрд доларів США, або 2–3% передбачуваних потреб. Натомість збільшилися фінансові можливості окремих країн з групи експортерів енергоносіїв акумулювати значні фінансові ресурси, зокрема в суверенних фондах, які можна перерозподілити для ефективного інвестування [16]. У відповідь на зазначені виклики найбільш розвинуті країни з групи країн, що розвиваються, почали формувати багатостороннє співробітництво в інвестиційній сфері поза вже існуючими міжнародними інституціями та заснували нові багатосторонні інституції.

Новий банк розвитку (НРБ), як глобальна організація, заснований у 2016 р. країнами групи БРІКС з статутним капіталом у 100 млрд дол США з метою фінансування інфраструктурних проектів та проектів сталого розвитку у країнах Глобального Півдня. У 2021 р. склад учасників збільшився до 9 країн. Він став другим за обсягами заявленого капіталу після Світового банку багатостороннім інститутом в глобальній архітектурі, його засновники декларували пріоритети інвестиційної політики в руслі цілей сталого розвитку, зацікавленість у використанні в фінансових операціях валют країн засновниць та мінімізації бюрократичних процедур упродовж реалізації інвестиційних проектів.

Протягом 2016—2022 рр. було схвалено близько 80 інвестиційних проектів на загальну суму 30 мільярдів доларів США. Інвестиційні пріоритети цієї багатосторонньої політики зумовили відбір проектів — НБР фінансує проекти у сфері транспорту, водопостачання та водовідведення, екологічно чистої енергетики, цифрової та соціальної інфраструктури, а також міського розвитку.

Упродовж діяльності виявилися низка недоліків у механізмах реалізації цілей та завдань інвестиційної політики НБР: відсутність транспарентності в оцінці стійкості проектів, низька залученість місцевих громад, інвестування у проекти з високим вмістом вуглецю, незважаючи на початковий акцент на інвестиціях у відновлювані джерела енергії.

Проблемою стала також підтримка національних валют через власні фінансові операції. Дві третини залучених коштів деноміновано у доларах, тому проекти фінансувалися у доларах США та у китайських юанях. За прогнозом до 2026 р. частку фінансування у місцевих валютах планується збільшити максимум до 30%. Для вирішення цього завдання певні заходи здійснюються — у 2023 р. залучили загалом 2,67 мільярд рандів (138,84 млн дол США) завдяки емісії двох середньострокових облігацій у валюті ПАР.

Нестійкими є міжнародні рейтинги НБР — через труднощі з доступом до ринку доларових облігацій у липні 2022 р. агентство Fitch Ratings зменшило його кредитний рейтинг. Така оцінка виступила одним із вагомих чинників погіршення зовнішнього середовища реалізації інвестиційної політики НБР, що пояснює рішення керівництва про відмову від фінансування нових російських проектів з 2023 р. [17].

Подальші перспективи міжнародної багатосторонньої інвестиційної політики цієї групи країн зумовлені станом зовнішнього та внутрішнього середовища. Несприятливість політичного середовища через міжнародну ізоляцію одних учасників та конфронтацію між іншими, економічні санкції внаслідок російської військової агресії, турбулентність міжнародних товарних та фінансових ринків, від яких залежать національні економіки країн цієї групи — фактори, які можуть загальмувати розвиток багатосторонньої інвестиційної політики країн Глобального півдня, перешкоджати досягненню її цілей.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМИ

Сукупність політичних рішень, які розробляють міжнародні організації, створює в міжнародній економіці досить складну суміш засобів політичного впливу на міжнародні інвестиції. Процеси перебудови міжнародної економіки формують низку викликів, які потребують нових підходів та рішень щодо міжнародних інвестицій на основі багатостороннього узгодження. Можна виокремити низку найбільш актуальних проблем багатосторонньої політики: забезпечення регулювання міжнародних інвестицій для досягнення цілей в сталого розвитку, реформування механізму врегулювання інвестиційних суперечок, заохочення інвестицій та спрощення інвестиційних процедур, забезпечення відповідального інвестування, забезпечення узгодженості системи міжнародних інвестиційних угод різного рівня.

Література:

1. Піляєв І.С. Трансформація глобалізаційних процесів у контексті наслідків повномасштабного російського вторгнення в Україну. *Економіка України*. 2022. № 7. С 3—20.
2. Кравченко С.В., Кравченко В.В. Міжнародні організації як суб'єкти глобального управління. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління*. Том 28 (67). № 1. 2017. С. 6—11.
3. Колосова В.П. Вплив міжнародних фінансових організацій на економічний розвиток країни: питання теорії. *Економіка України*. 2016. № 12. С. 61—71.
4. Шамрін Р.В. Міжнародні організації і координація багатостороннього співробітництва. *Вісник Донецького національного університету економіки і торгівлі ім. Михайла Туган-Барановського. Серія: Економічні науки*. 2016. № 1. С. 82—88.
5. Миргород-Карпова В.В. Міжнародні фінансові організації як суб'єкти фінансової системи України. *Актуальні проблеми правознавства*. 2018. Вип. 2. С. 53—58.
6. Олійник А.А. Міжнародні фінансові організації як складова фінансової глобалізації. *Ефективна економіка*. 2017. № 10. [Online]. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2017_10_48 (дата звернення 9.09.2023).
7. The official site of UN. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. [Online]. URL: <https://sdgs.un.org/2030agenda> (дата звернення 11.09.2023).
8. Investment Policy Framework for Sustainable Development / UNCTAD. — New York; Geneva: UN, 2012.

9. World investment report 2023: Investing in sustainable energy for all. [Online]. URL: <https://unctad.org/publication/world-investment-report-2023> (дата звернення 16.09.2023).

10. World investment report 2023: Investing in sustainable energy for all. [Online]. URL: <https://unctad.org/publication/world-investment-report-2023> (дата звернення 6.09.2023).

11. The official site of World Bank Group Finances. [Online]. URL: <https://financesapp.worldbank.org/summaries/ibrd-ida/#ibrd-len/> (дата звернення 11.09.2023).

12. Офіційний сайт Міністерства економіки України. MIGA почала надавати гарантії для страхування воєнних ризиків із трастового фонду підтримки реконструкції та економіки України. [Online]. URL: <https://www.me.gov.ua/news/detail?lang=uk-ua&id=538e0c4a-8c1a-4be9-97e6-ed4c0efb13d0&title=migapochaladavati> (дата звернення 3.09.2023).

13. The official site of International Center for Settlement of Investment Disputes. [Online]. Available at: <https://icsid.worldbank.org/> (accessed 2 September 2023).

14. The official site of Organization of economic cooperation and development. Who we are. [Online]. URL: <https://www.oecd.org/about/> (дата звернення 2.09.2023).

15. Офіційний сайт Міністерства економіки України. Про керівні принципи ОЕСР для багатонаціональних підприємств. [Online]. URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=37fd9683-b256-41e8-af9a-49125f63221&title=KerivniPrintsipiOesrDliaBagatonatsionalnikhPidprimstv> (дата звернення 6.09.2023).

16. Nicholas Stern, Amar Bhattacharya, Joseph E. Stiglitz and Mattia Romani. A New World's New Development Bank. Project syndicate. May 1, 2013. [Online]. URL: <https://www.project-syndicate.org/commentary/the-benefits-of-the-brics-development-bank?barrier=accesspaylog> (дата звернення 6.09.2023).

17. BRICS bank NDB says not considering new projects in Russia. Reuters. July 26, 2023. [Online]. URL: <https://www.reuters.com/business/finance/brics-bank-ndb-says-not-considering-new-projects-russia-2023-07-26/> (дата звернення 2.09.2023).

References:

1. Piliaiev, I.S. (2022), "Transformation of globalization processes in the context of the consequences of the full-scale Russian invasion of Ukraine", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 7, pp. 3—20.

2. Kravchenko, S.V. and Kravchenko, V.V. (2017), "International organizations as subjects of global management", *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Ser.: Derzhavne upravlinnia*, vol. 28 (67), No 1, pp.6—11.

3. Kolosova, V.P. (2016), "The influence of international financial organizations on the economic development of the country: issues of theory", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 12, pp. 61—71.

4. Shamrin, R.V. (2016), "International organizations and coordination of multilateral cooperation", *Visnyk Donetskoho natsionalnoho universytetu ekonomiky i*

torhivli im. Mykhaila Tuhan-Baranovskoho. Ser.: Ekonomichni nauky, No 1, pp. 82—88.

5. Myrhorod-Karpova, V.V. (2018), "International financial organizations as subjects of the financial system of Ukraine", *Aktualni problemy pravoznavstva*, vol. 2, pp. 53—58.

6. Oliinyk, A.A. (2017), "International financial organizations as a component of financial globalization", *Efektivna ekonomika*, [Online], vol. 10, Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2017_10_48 (accessed 12 September 2023).

7. The official site of UN (2023), "Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development". Available at: <https://sdgs.un.org/2030agenda> (accessed 11 September 2023).

8. UNCTAD (2012), *Investment Policy Framework for Sustainable Development*, New York ; Geneva, UN,.

9. The official site of UNCTAD. "World investment report 2023: Investing in sustainable energy for all". Available at: <https://unctad.org/publication/world-investment-report-2023> (accessed 16 September 2023).

10. The official site of UNCTAD (2023), "World investment report 2023: Investing in sustainable energy for all". Available at: <https://unctad.org/publication/world-investment-report-2023> (accessed 13 September 2023).

11. The official site of World Bank Group Finances (2023), Available at: <https://financesapp.worldbank.org/summaries/ibrd-ida/#ibrd-len/> (accessed 11 September 2023).

12. The official site of Ministry of economy of Ukraine, (2023), "MIGA began to provide guarantees for the insurance of war risks from the trust fund to support the reconstruction and economy of Ukraine", Available at: <https://www.me.gov.ua/news/detail?lang=uk-ua&id=538e0c4a-8c1a-4be9-97e6-ed4c0efb13d0&title=migapochalanadavati> (accessed 3 September 2023).

13. The official site of International Center for Settlement of Investment Disputes (2023), Available at: <https://icsid.worldbank.org/ICSID/Index.jsp> (accessed 2 September 2023).

14. The official site of Organization of economic cooperation and development (2023), Available at: <https://www.oecd.org/about/> (accessed 2 September 2023).

15. The official site of Ministry of economy of Ukraine, (2017), "On the guiding principles of OSR for international enterprises", Available at: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=37fd9683-b256-41e8-af9a-49125f63221&title=KerivniPrintsipiOesrDliaBagatonatsionalnikhPidprimstv> (accessed 6 September 2023).

16. Stern, N. Bhattacharya, A. Stiglitz, J. E. and Romani, M. (2013), "A New Worlds New Development Bank", Project syndicate, [Online], Available at: <https://www.project-syndicate.org/commentary/the-benefits-of-the-brics-development-bank?barrier=accesspaylog> (accessed 6 September 2023).

17. Reuters, (2023), "BRICS bank NDB says not considering new projects in Russia", [Online]. Available at: <https://www.reuters.com/business/finance/brics-bank-ndb-says-not-considering-new-projects-russia-2023-07-26/> (accessed 2 September 2023).

Стаття надійшла до редакції 01.10.2023 р.

УДК 330.3:631.1

*В. В. Покин'череда,**к. е. н., доцент, доцент кафедри обліку та оподаткування,**Вінницький торговельно-економічний інститут**Державного торговельно-економічного університету*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2734-8667>*О. А. Тімченко,**к. е. н., доцент, доцент кафедри глобальної економіки,**Національний університет біоресурсів і природокористування України*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9221-078X>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.71

АНАЛІЗ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

V. Pokynchereda,

PhD in Economics, Associate Professor,

Associate Professor of the Department of Accounting and Taxation,

Vinnytsia Institute of Trade and Economics of State University of Trade and Economics

O. Timchenko,

PhD in Economics, Associate Professor,

Associate Professor of the Department of Global Economy,

National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine

ANALYSIS OF INVESTMENT SECURITY FOR THE DEVELOPMENT OF AGRICULTURAL PRODUCTION IN UKRAINE

У статті розглянуто сучасний стан, проаналізовано динаміку та виявлено тенденції інвестиційного забезпечення розвитку аграрного виробництва в Україні, визначено проблемні аспекти інвестиційної діяльності в контексті нинішніх економічних умов. Обґрунтовано роль та значення інвестицій для забезпечення сталого розвитку підприємств аграрного сектору. Встановлено, що вітчизняна галузь сільського господарства є важливим напрямом інвестування з огляду на її вагомий внесок у валовий внутрішній продукт України, значний експортний потенціал, важливість у забезпеченні внутрішніх потреб населення у високоякісній аграрній продукції та глобальної продовольчої безпеки. Проведене аналітичне дослідження вказує на сформовану тенденцію до зростання обсягу коштів, інвестованих у вітчизняний аграрний сектор, зокрема в сільськогосподарські машини, обладнання та транспортні засоби, будівлі та інженерні споруди, довгострокові біологічні активи, сільськогосподарську землю, що дало змогу наростити обсяги виробництва аграрної продукції, впроваджувати досконаліші технології вирощування сільськогосподарських культур та створити умови для забезпечення стійкого розвитку аграрних підприємств. Обґрунтовано, що стратегічним напрямом сталого розвитку аграрного сектору економіки має стати виробництво сільськогосподарської продукції з високим рівнем доданої вартості для максимальної реалізації експортного потенціалу України, впровадження кліматично орієнтованих технологій ведення сільського господарства, здійснення соціально відповідальної та екологічно чистої сільськогосподарської діяльності, реалізація концепції "зеленого" зростання. Реалізація зазначених напрямів розвитку сільського господарства в умовах війни та післявоєнний період потребуватиме здійснення системних і комплексних заходів, залучення в аграрний сектор значних інвестицій та забезпечення скоординованих взаємодій між органами державної влади, місцевим самоврядуванням, представниками агробізнесу і суспільством.

In the article were substantiated the current state, analyzed the dynamics and identified trends in investment support for the development of agricultural production in Ukraine, and identified problematic aspects of investment activity in the context of current economic conditions. The role and importance of investments for ensuring sustainable development of enterprises in the agricultural sector was substantiated. It has been established that the domestic agricultural sector is an important area of investment, given its significant contribution to the gross domestic product of Ukraine, significant export potential, importance in meeting the domestic needs of the population for high-quality agricultural products and global food security. The conducted analytical study indicates the current trend of growth in the volume of funds invested in domestic agricultural production, in particular in agricultural machinery, equipment and vehicles, buildings and engineering structures, long-term biological assets, agricultural land, which made it possible to increase the volume of agricultural production and introduce more advanced technologies for growing agricultural crops and creating conditions for ensuring the sustainable development of agricultural enterprises. It was substantiated that the strategic direction of sustainable development of the agricultural sector of the economy should be the production of agricultural products with a high degree of added value for the maximum realization of Ukraine's export potential, the introduction of climate-oriented agricultural technologies, the implementation of socially responsible and environmentally friendly agricultural activities, the implementation of the concept of "green" growth. The implementation of these areas of agricultural development during the war and the post-war period will require the implementation of systemic and comprehensive measures, attracting significant investments into the agricultural sector and ensuring coordinated interactions between government bodies, local government, representatives of agribusiness and society.

Ключові слова: інвестиції, капітальні інвестиції, інвестиційне забезпечення, інвестиційна діяльність, сільське господарство, аграрне виробництво.

Key words: investments, capital investments, investment support, investment activities, agriculture, agricultural production.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Сільське господарство займає вагоме місце в структурі національної економіки, а його розвиток визначає не лише продовольчу безпеку країни, але й соціальний та економічний розвиток сільських територій. За підсумками 2021 р. у сільському господарстві України було зайнято близько 14,0% населення, його внесок у ВВП країни був найвищим серед усіх галузей економіки — близько 10,0%, а на агропродовольчу продукцію припадав найбільший відсоток у загальному експорті України — близько 41,0% [1]. Створення умов для забезпечення конкурентоспроможності та сталого розвитку сільськогосподарських підприємств стають пріоритетним завданням в умовах глобальних викликів і нестабільності. З одного боку, зростання світового попиту на аграрну продукцію створює можливості для розвитку вітчизняного сільського господарства, з іншого — його висока залежність від природно-кліматичних умов, обмеженість власних інвестиційних ресурсів, а також нестабільність економічного середовища ставлять під загрозу його стійкий розвиток.

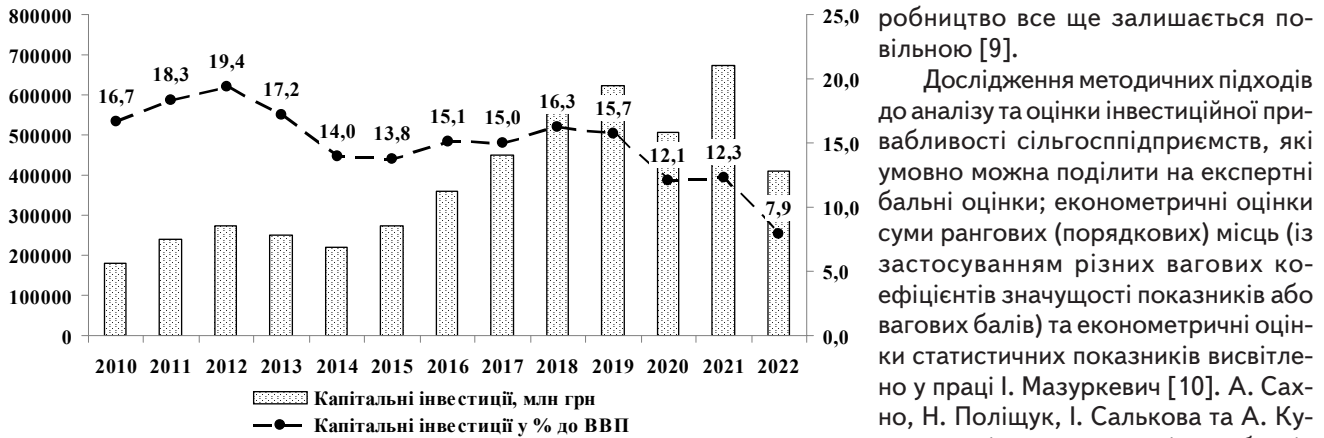
Значних втрат аграрному сектору економіки завдало повномасштабне вторгнення росії в Україну, зокрема, на площі, які безпосередньо постраждали внаслідок воєнних дій, припадало близько 36,0% довоєнно-

го рівня вирощування зернових культур, а близько 30,0% території України може бути заміновано. Крім того, блокада Чорного моря та пошкодження сільськогосподарських підприємств збільшили витрати й ризики для виробництва та експорту аграрної продукції [2]. За даними Київської школи економіки, станом на лютий 2023 р. загальні збитки сільського господарства України оцінюються в 40,2 млрд дол. США, з них прямі збитки становлять 8,7 млрд дол. [3].

Виходячи з наведеного вище, відзначимо, що важливість залучення інвестицій у сільське господарство стає критичною для забезпечення життєво важливих потреб населення, збереження робочих місць в сільських регіонах, зменшення залежності країни від імпорту продовольства та сприяння інфраструктурному розвитку сільських територій. У цьому контексті інвестиційне забезпечення розвитку аграрного виробництва в Україні стає пріоритетним завданням при розробці стратегічних рішень та розробці політик, спрямованих на забезпечення продовольчої безпеки країни та підвищення конкурентоспроможності вітчизняного сільгоспвиробника на світовому ринку.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідження сутності інвестицій, їх значення та ролі у забезпеченні стійкого розвитку сільського господарства знайшли широке висвітлення у працях закордон-

Рис. 1. Обсяг капітальних інвестицій в Україні у 2010—2022 рр.

Джерело: сформовано авторами за даними Державної служби статистики України [12].

них і вітчизняних вчених-економістів, зокрема: М. Аннозі (M. Annosi), Ф. Брунетта (F. Brunetta), М. Дяченко, А. Кучер, І. Мазуркевич, А. Мовчанюк, А. Монті (A. Monti), І. Назаренко, Ф. Наті (F. Nati), Н. Поліщук, І. Салькова, А. Сахно, В. Ставнічук, С. Ткаченко та ін. Так, І. Назаренко здійснила аналіз інвестиційного забезпечення сільського господарства України, виокремила ключові проблеми інвестування в аграрне виробництво та на основі цього визначила основні пріоритети вдосконалення інвестиційної політики на рівні держави, регіону та підприємства [4]. В. Ставнічук і С. Ткаченко зазначають, що основними перешкодами активізації інвестиційної діяльності в аграрному секторі України протягом багатьох років були обмеження державного фінансування, відсутність ефективних кредитних механізмів, жорстка та недосконала податкова політика й нарощування імпорту сільськогосподарської продукції [5; 6].

С. Степаненко обґрунтовує, що розширення масштабу інвестиційного потенціалу аграрного сектору вітчизняної економіки має відбуватися через реалізацію національної політики інклюзивного інвестування агробізнесу і сільських територій, принципами якої мають стати: рівний, справедливий та прозорий доступ агровиробників до джерел інвестиційних активів; сприяння забезпеченню продовольчої безпеки; повага до права власності на земельні активи; раціональне використання природних ресурсів тощо [7]. А. Мовчанюк та М. Дяченко стверджують, що ключове значення у реалізації інвестиційної діяльності аграрних підприємств також має завершення земельної реформи, спрямованої на формування прозорого обігу земель сільськогосподарського призначення, забезпечення державних гарантій захисту потенційним інвесторам у реалізації агробізнесових та соціально-економічних проєктів у межах відродження й розвитку сільських територій [8]. М. Аннозі (M. Annosi), Ф. Брунетта (F. Brunetta), А. Монті (A. Monti), Ф. Наті (F. Nati) стверджують, що забезпечення конкурентних переваг підприємств аграрної сфери забезпечить впровадження розумного сільського господарства (Smart Agriculture) та технологій 4.0 (4.0 Technologies). Втім, автори визнають, що швидкість проникнення таких цифрових технологій в аграрне ви-

робництво все ще залишається повільною [9].

Дослідження методичних підходів до аналізу та оцінки інвестиційної привабливості сільгоспідприємств, які умовно можна поділити на експертні бальні оцінки; економетричні оцінки суми рангових (порядкових) місць (із застосуванням різних вагових коефіцієнтів значущості показників або вагових балів) та економетричні оцінки статистичних показників висвітлено у праці І. Мазуркевич [10]. А. Сахно, Н. Поліщук, І. Салькова та А. Кучер аналізують залежність обсягів реалізації продукції та зростання виручки від реалізації аграрної продукції від рівня інвестування в сільське господарство та вказують на не-

значний кореляційний зв'язок між цими показниками. Автори зазначають, що передумовою вирішення такої ситуації є збільшення обсягу зовнішнього фінансування та досягнення тісного взаємозв'язку між параметрами: кредитування — інвестування — зростання виробництва та продажів аграрної продукції [11].

Таким чином, відзначимо, що економічні та аналітичні аспекти здійснення інвестиційної діяльності в сільському господарстві знайшли широке висвітлення у працях вчених. Втім, з огляду на важливість інвестицій в забезпеченні сталого розвитку аграрного виробництва та продовольчої безпеки країни в умовах воєнного стану, важливого значення набуває пошук та аналіз джерел залучення інвестицій у вітчизняні сільськогосподарські підприємства.

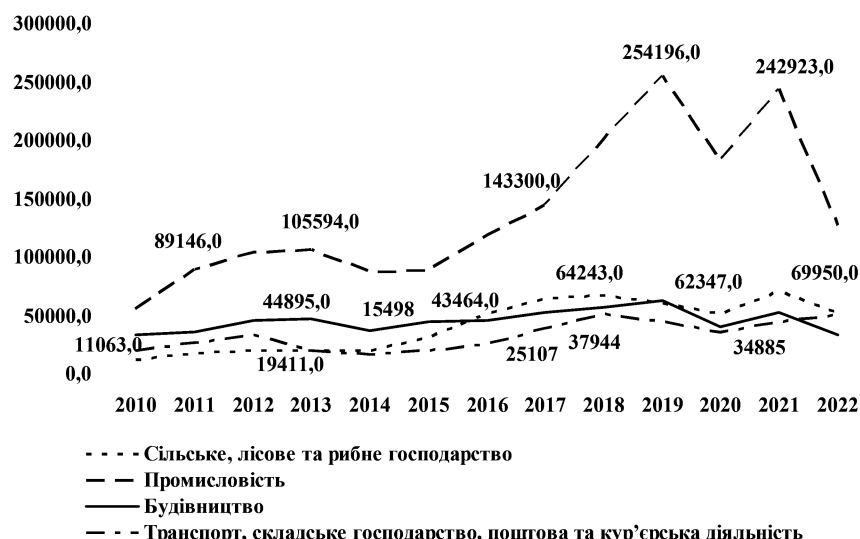
ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Мета дослідження полягає в аналізі стану та виявленні тенденцій інвестиційних процесів в аграрному секторі економіки України на основі фактичних даних Державної служби статистики України й визначення подальших шляхів їхньої активізації в умовах економічної нестабільності та невизначеності.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

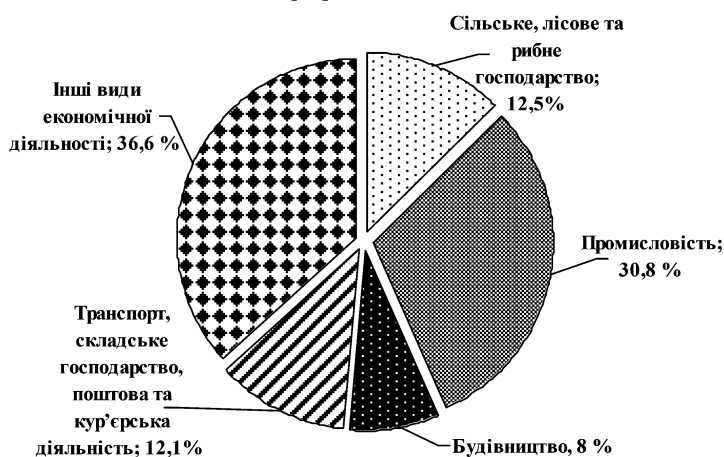
Інвестиції є ключовим чинником розвитку економіки країни, створюють умови для впровадження новітніх технологій, підвищують ефективність виробничо-господарської діяльності та забезпечують конкурентоспроможність підприємств. Інвестування в розвиток промисловості, технологій, транспорту, інфраструктури та інших галузей економіки призводить до зростання обсягів виробництва й підвищення якості продукції, створення нових робочих місць та зростання добробуту населення, підвищення споживчого попиту і забезпечення сталого розвитку національної економіки.

Дані офіційної статистики показують, що капітальні інвестиції в Україні протягом 2010—2022 рр. зросли з 180575,5 до 409660 млн грн або на 126,8%, досягнувши максимального значення у 2021 р. — 673899,3 млн грн (рис. 1). Різне скорочення обсягу капітальних інвес-

Рис. 2. Динаміка капітальних інвестицій за основними видами економічної діяльності у 2010—2022 рр., млн грн

Джерело: сформовано авторами за даними Державної служби статистики України [12].

Рис. 3. Структура капітальних інвестицій у 2022 р. в розрізі видів економічної діяльності, у відсотках до загального підсумку

Джерело: сформовано авторами за даними Державної служби статистики України [12].

тиці спостерігалось у 2022 р., що стало наслідком повномасштабної війни росії проти України. Відносно загального рівня ВВП обсяг капітальних інвестицій досяг максимального значення у 2012 р. та становив 19,4% ВВП, найнижче значення спостерігалось у 2022 р. — 7,9%.

Структура капітальних інвестицій за основними видами економічної діяльності протягом 2010—2022 рр. не зазнала значних змін, однак в абсолютному вимірі спостерігалось зростання капітальних інвестицій за різними сферами та видами діяльності. Так, якщо у 2010 р. в сільське, лісове та рибне господарство України було інвестовано 11063,0 млн грн, то у 2021 р. — 69950,0 млн грн або в 6,3 разів більше (рис. 2). Найбільша сума коштів у 2021 р. була інвестована у промислові підприємства — 242923,0 млн грн, що становило понад 36,0% усіх капітальних інвестицій в економіку країни, при цьому кожна десята гривня була інвестована у галузь сільського господарства, мисливство та надання пов'язаних із ними послуг. Обсяг капітальних інвестицій у

транспорт, складське господарство, поштову та кур'єрську діяльність у 2022 р. збільшився порівняно з 2021 р. на 5588,0 млн грн або 12,7%, досягнувши рівня 49533,0 млн грн.

Дослідження питомої ваги капітальних інвестицій у 2022 р. в розрізі видів економічної діяльності показує, що на промисловість (добувна промисловість і розроблення кар'єрів та переробна промисловість) припадало 30,8% усіх капітальних інвестицій, на сільське, лісове та рибне господарство — 12,5%, на транспорт, складське господарство, поштову та кур'єрську діяльність — 12,1%, на будівництво — 8,0%, на інші види економічної діяльності — 36,6% (рис. 3). При цьому необхідно відзначити, що у 2022 р. порівняно з 2021 р. зросла питома вага коштів, інвестованих у сільське, лісове та рибне господарство (з 10,4 до 12,5%), а також капітальні інвестиції у сферу транспорту, складського господарства, поштову та кур'єрську діяльність (з 6,5 до 12,1%). Питома вага коштів, інвестованих у добувну промисловість і розроблення кар'єрів та переробну промисловість, в 2022 р. зменшилась порівняно з попереднім роком на 5,8%, у сфері будівництва скорочення питомої ваги капітальних інвестицій становило 0,3%.

З наведених даних видно, що важливим об'єктом інвестування є сільське господарство. Україна має потужний природно-ресурсний потенціал для розвитку аграрного виробництва, який сповна може бути реалізований завдяки інвестуванню в сільське господарство. Ця галузь є ключовою для забезпечення продовольчої безпеки, виробництва якісної продукції для задоволення потреб внутрішнього ринку та реалізації експортних можливостей. Крім того, інвестиції в аграрний сектор дають змогу створювати нові робочі місця, підвищувати ефективність виробництва через впровадження новітніх технологій та передових практик. Тобто інвестиції в сільське господарство є катализатором сталого розвитку країни, необхідною передумовою для забезпечення її продовольчої безпеки та економічного розвитку.

Таблиця 1. Обсяг капітальних інвестицій у сільське господарство України за напрямками діяльності та видами активів у 2021 р., млн грн

Показники	Обсяг капітальних інвестицій	Інвестиції в матеріальні активи	У тому числі							Інвестиції в нематеріальні активи
			з них							
			Будівлі	Інженерні споруди	Машини та обладнання	Транспортні засоби	Земля	Довгострокові біологічні активи	Інші матеріальні активи	
Сільське, лісове та рибне господарство:	69950,3	68242,6	10650,3	3204,1	35654,7	12147,2	178,6	5490,0	917,6	1707,7
1. Сільське господарство, мисливство та надання пов'язаних із ними послуг, в т.ч.:	67992,6	66312,5	10052,3	3076,1	35334,3	11241,1	177,7	5488,0	к	1680,0
- вирощування однорічних і дворічних культур	54764,0	53259,1	7364,1	2383,3	31142,9	9981,5	147,7	1643,0	596,5	1504,9
- вирощування багаторічних культур	1125,9	1122,0	129,2	84,2	400,0	67,0	к	400,7	32,4	4,0
- тваринництво	9615,9	9475,2	2283,7	379,1	2405,5	889,3	17,9	3419,3	80,4	140,7
2. Лісове господарство та лісозаготівлі	1413,2	1387,4	222,6	120,9	305,5	581,7	1,1	1,0	154,7	25,7
3. Рибне господарство	544,5	542,6	187,3	7,2	15,0	324,4	-	1,0	к	2,0

Примітки. 1. Дані наведено без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м. Севастополя та частини тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях.

2. к — дані не оприлюднюються з метою забезпечення виконання вимог Закону України "Про державну статистику" щодо конфіденційності статистичної (первинне та вторинне блокування вразливих значень).

3. Інформація сформована з урахуванням даних ініціативно поданих звітів підприємств.

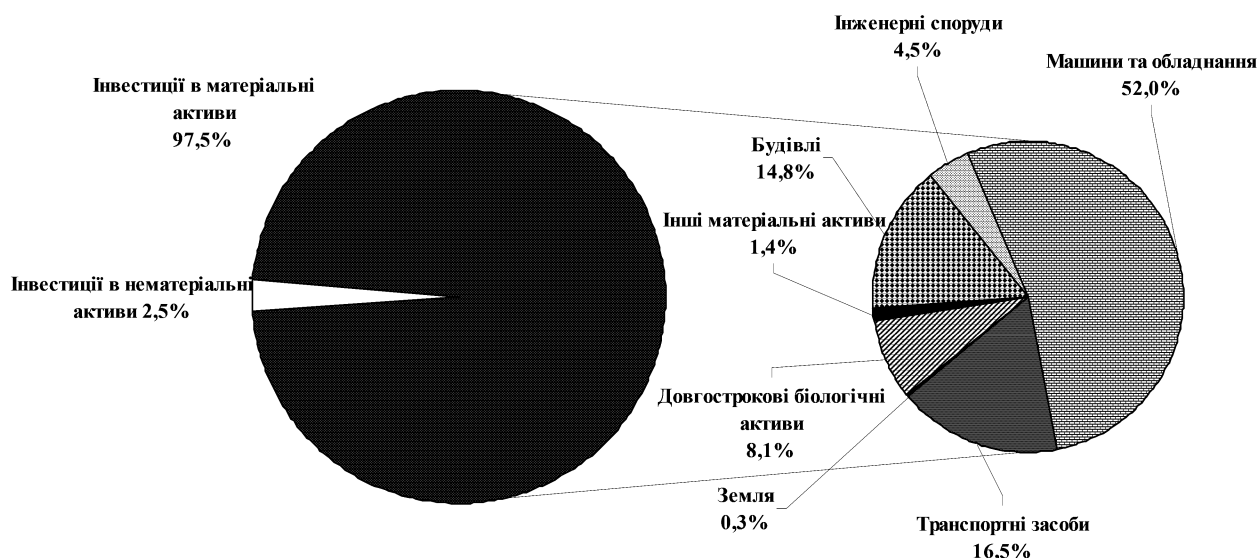
Джерело: сформовано авторами за даними Державної служби статистики України [12].

Основні завдання інвестування в аграрну галузь мають зводитись до створення й удосконалення технологічних процесів виробництва, застосування досконаліших засобів праці та підвищення якості продукції для забезпечення сталого розвитку сільського господарства. Інвестиції мають спрямовуватись на створення передумов для зміцнення позицій аграрного сектору економіки на ринку продовольства, поліпшення соціальної інфраструктури в сільській місцевості, а також досягнення екологічної та продовольчої безпеки країни.

Аналіз капітальних інвестицій у сільське, лісове та рибне господарство за видами активів показує, що найбільший обсяг коштів у 2021 р. спрямовувався на формування матеріальних активів (68242,6 млн грн), зокрема: будівлі — 10650,3 млн грн, інженерні споруди — 3204,1, машини та обладнання — 35654,7, транспортні засоби — 12147,2, земля — 178,6, довгострокові біологічні активи — 5490,0 та інші матеріальні активи — 917,6 млн грн. Серед підгалузей сільського господарства найбільше коштів інвестовано в рослинництво (вирощування однорічних, дворічних і багаторічних культур) — 55889,9 млн грн або 79,9 % до загального підсумку, в тваринництво — 9615,9 млн грн або 13,7 %, лісове господарство та лісозаготівлі — 1413,2 млн грн або 2,0%, рибне господарство — 544,5 млн грн або 0,8% (табл. 1).

Дослідження структури капітальних інвестицій у сільське господарство, мисливство та надання пов'язаних із ними послуг у 2021 р. вказує на значне переважання питомої ваги коштів, інвестованих у матеріальні активи (97,5% від загального підсумку), над інвестиціями в нематеріальні активи (2,5% від загального підсумку). Докладний аналіз структури капітальних інвестицій в матеріальні активи показує, що левова частка інвестованих коштів припадала на машини та обладнання (52,0%), транспортні засоби (16,5%), будівлі та споруди (14,8%), довгострокові біологічні активи (8,1%) та інженерні споруди (4,5%) (рис. 4).

Виходячи з наведеного вище, відзначимо, що протягом останніх років у вітчизняну галузь сільського господарства було інвестовано значні кошти, що дало змогу наростити обсяги виробництва, впроваджувати прогресивніші технології виробництва продукції та забезпечувати стійкий розвиток підприємств. Однак, повномасштабна війна росії проти України попри непоправні людські втрати, величезну шкоду для навколишнього середовища, знищення та псування майна, завдала значних збитків сільському господарству. За рік повномасштабного вторгнення прямі збитки, завдані сільському господарству, становили 8,7 млрд дол. США, а непрямі збитки, враховуючи зниження обсягів аграрного виробництва, додатково склали 31,5 млрд дол. [3]. З огляду на колосальні збитки, завдані вітчизняному аграр-

Рис. 4. Структура капітальних інвестицій у сільське господарство, мисливство та надання пов'язаних із ними послуг за видами активів у 2021 р., у відсотках до загального підсумку

Джерело: сформовано авторами за даними Державної служби статистики України [12].

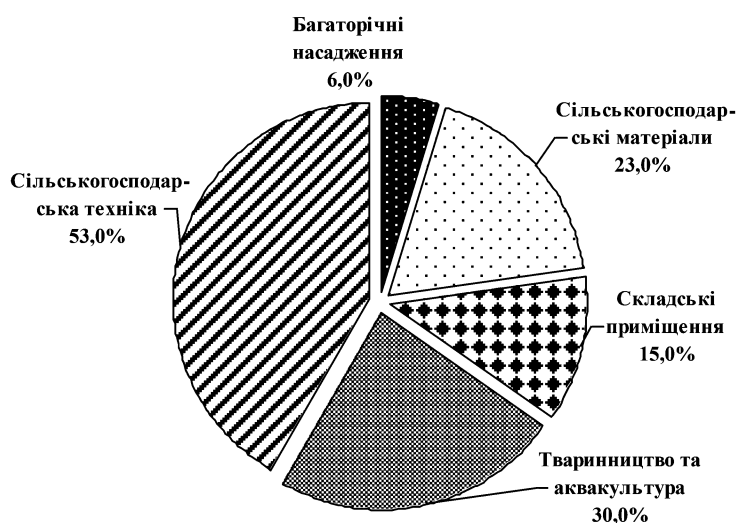
ному сектору, необхідно підтримувати достатній рівень інвестицій в сільське господарство, створювати умови для зростання, модернізації та технічного переоснащення аграрного виробництва, сприяючи післявоєнному відновленню України та забезпеченню глобальної продовольчої безпеки.

За даними Центру досліджень продовольства та землекористування при Київській школі економіки [3], найбільший обсяг прямих збитків припадає на сільськогосподарську техніку та складські приміщення (6,0 млрд дол. США) (рис. 5). За перший рік повномасштабної війни росії проти України знищено або частково пошкоджено сільськогосподарську техніку та спецтехніку вартістю 4,7 млрд дол. Крім того, через знищення та пошкодження зерносховищ і складських приміщень з продуктами харчування й іншими сільгосптоварами завдано збитків на суму 1,3 млрд дол. Понад 17,0% усієї

сільськогосподарської техніки та обладнання оцінюються як серйозно пошкоджені та знищені. Збитки, завдані тваринництву та бджільництву, оцінюються в 265,6 млн дол., рибному господарству та галузі аквакультури — 12,0 млн дол., садівництву (багаторічним насадженням) — 489,8 млн дол. Вартість викрадених і втрачених сільськогосподарських матеріалів (добрива, паливомастильні матеріали, засоби захисту рослин, насіннєвий матеріал та ін.) оцінюються в 2,0 млрд. дол.

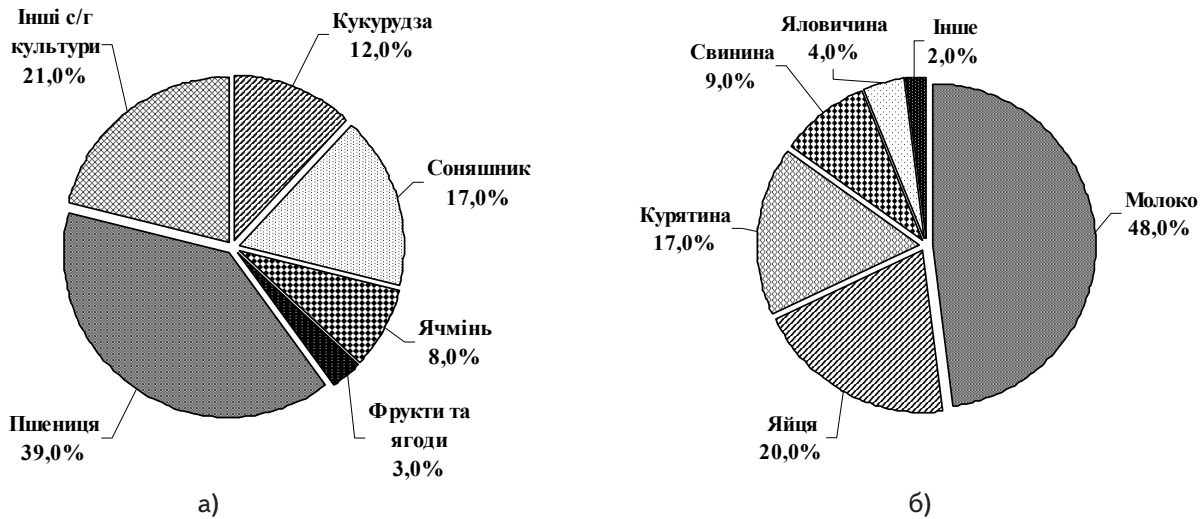
Крім прямих збитків, повномасштабне вторгнення росії в Україну має непрямий вплив на аграрний сектор, який за рік війни оцінюється приблизно в 31,5 млрд дол. США [3]. Ці непрямі збитки включають недоотриманий дохід через зменшення обсягів виробленої продукції та додаткові витрати, які несуть сільгоспвиробники через війну, зокрема втрата сільськогосподарських угідь, зменшення обсягів вирощування однорічних і багаторічних культур, скорочення виробництва продукції тваринництва, рибного господарства та аквакультури, а також зниження доходів виробників через порушення логістики, зниження цін на експортоорієнтовану аграрну продукцію та підвищення її собівартості. Зокрема, втрати врожаю через зменшення вирощування зернових культур оцінюються в 14,3 млрд дол., втрати галузі тваринництва становлять 1,7 млрд дол., інші збитки — 15,6 млрд дол. (рис. 6).

З огляду на колосальні масштаби збитків, яких зазнав вітчизняний аграрний сектор, для його відновлення потрібні значні інвестиційні ресурси. За оцінками Центру досліджень продовольства та землекористування при Київській школі економіки [3], потреби на заміну та ремонт зруйнованих і пошкоджених активів та відновлення сільськогосподарської діяльності, постраждалої внаслідок війни, становлять 29,7 млрд дол. США, з яких понад 10,0 млрд дол. — негайні та короткострокові потреби (2023—2026 рр.) і 19,7 млрд дол. —

Рис. 5. Структура збитків, завданих сільському господарству, внаслідок повномасштабної війни росії проти України за категоріями станом на 24.02.2023, у відсотках до загального підсумку

Джерело: сформовано авторами за даними [3].

Рис. 6. Структура втрат врожаю (а) та продукції тваринництва (б) через зниження виробництва внаслідок повномасштабної війни росії проти України станом на 24.02.2023, у відсотках до загального підсумку

Джерело: сформовано авторами за даними [3].

середньострокові та довгострокові потреби (2027—2033 рр.). Зокрема, через рік після повномасштабного вторгнення відновлення складських приміщень, сільськогосподарського обладнання та техніки, рекультивация пошкоджених сільськогосподарських угідь, пересадка багаторічних насаджень, відновлення тваринництва, рибного господарства та галузі аквакультури потребуватиме 9,3 млрд дол. Очікувані потреби на відновлення аграрного сектору економіки становлять 20,4 млрд дол. (кошти на компенсацію відсоткових ставок за кредитами, кредитні гарантії для сільського господарства, пряма фінансова підтримка фермерських господарств, гранти на виробництво альтернативної енергії, інвестиційні гранти та ін.).

Відповідно до Плану відновлення України [13], сільське господарство є одним із пріоритетних напрямів, зокрема акцент робиться на забезпеченні біоенергетичної незалежності, розвитку меліоративних систем, стимулюванні та розвитку переробки продукції рослинного походження, нарощуванні обсягів виробництва м'ясо-молочної та плодоовочевої продукції, картографуванні територій та розвитку інфраструктури геопросторових даних, переході агропродовольчого сектору до "зеленого" зростання та ін. Реалізація зазначених завдань та планів потребує мобілізації значних обсягів зовнішніх і внутрішніх інвестиційних ресурсів.

Необхідно звернути увагу на те, що інвестування в сільське господарство має бути стратегічно орієнтованим, здійснюватись не лише для того, щоб допомогти досягти довоєнного рівня виробництва, але й для забезпечення якісної трансформації аграрного сектору. Підтримка малих і середніх фермерських господарств, відродження і розвиток сільських територій, впровадження кліматично орієнтованих технологій в рослинництві та тваринництві, ведення соціально відповідальної та екологічно чистої діяльності, реалізація стратегії "зеленого" зростання мають бути в центрі інвестиційних процесів, що забезпечить сталий розвиток аграрного сектору економіки.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Ефективне управління виробництвом сільськогосподарської продукції, забезпечення модернізації та оновлення матеріально-технічної бази, підвищення продуктивності праці та рентабельності агробізнесу, розширене відтворення виробництва, ведення екологічно орієнтованої діяльності — усе це досягається завдяки достатньому рівню інвестицій. Протягом останніх років сільське господарство залишалося інвестиційно привабливою галуззю національної економіки. За 2010-2022 рр. обсяг коштів, інвестованих в аграрне виробництво, збільшився майже в п'ять разів, а питома вага капітальних інвестицій в сільське господарство в загальному обсязі інвестованих в економіку України коштів зростає до 12,5%. Це свідчить про значний потенціал розвитку аграрного виробництва, створення передумов для реалізації експортних можливостей сільського господарства, впровадження прогресивних технологій вирощування сільськогосподарських культур, нарощування обсягів виробництва аграрної продукції з високою доданою вартістю.

Відновлення сільського господарства в умовах війни та післявоєнний період передбачатиме реалізацію низки системних і комплексних заходів, зокрема: впровадження кращих сільськогосподарських практик і доступних технологій для зменшення й запобігання забрудненню навколишнього середовища, ведення соціально відповідальної та екологічно орієнтованої діяльності, впровадження кліматично орієнтованих технологій в агросекторі, створення сприятливих умов для малих і середніх сільськогосподарських підприємств, підвищення якості та безпечності аграрної продукції відповідно до вимог міжнародних стандартів, відновлення й розвиток інфраструктури для сільгоспвиробництва, сприяння переходу сільського господарства до "зеленого" зростання та забезпечення сталого розвитку галузі та ін. Втілення зазначених заходів можливе за рахунок залучення в аграрний сектор значних інвестицій та

скоординованих взаємодій між органами державної влади, місцевим самоврядуванням, представниками агробізнесу та суспільством.

Література:

1. Офіційний вебсайт Міністерства аграрної політики та продовольства України. За 2021 рік Україна збільшила зовнішньоторговельний обіг с/г продукції та продовольчих товарів. URL: <https://minagro.gov.ua/news/za-2021-rik-ukrayina-zbilshila-zovnishnotorgovelnij-obig-sg-produkciyi-ta-prodovolchih-tovariv-roman-leshchenko> (дата звернення: 18.09.2023).

2. Матвеев М. Сільське господарство та ринок сільськогосподарських земель України: вплив війни. URL: <https://voxukraine.org/silске-gospodarstvo-ta-rynok-silskogospodarskyh-zemel-ukrayiny-vplyv-vijny> (дата звернення: 20.09.2023).

3. Офіційний вебсайт Київської школи економіки. Agricultural War Damages, Losses, and Needs. Review. 24.04.2023. Issue 3. URL: <https://kse.ua/wp-content/uploads/2023/05/RDNA2.pdf> (дата звернення: 22.09.2023).

4. Назаренко І.М. Аналіз інвестиційного забезпечення сільськогосподарських підприємств регіонів України. Проблеми економіки. 2015. № 4. С. 136—143.

5. Ткаченко С. Аналіз інвестиційної діяльності в аграрному секторі України, визначення факторів та шляхів її активізації. Економіка та суспільство. 2021. Випуск 23. DOI: 10.32782/2524-0072/2021-23-3.

6. Ставничук В.В. Аналіз інвестиційної діяльності як передумови ефективного розвитку агроформувань. Вісник Хмельницького національного університету. 2021. № 5 (2). С. 224—227. DOI: 10.31891/2307-5740-2021-298-5(2)-37.

7. Степаненко С.В. Диверсифікація джерел інклюзивного інвестування аграрних бізнес суб'єктів. Таврійський науковий вісник. 2023. Випуск 16. С. 175—184. DOI: <https://doi.org/10.32782/2708-0366/2023.16.23>.

8. Мовчанюк А.В., Дяченко М.І. Особливості управління інвестиційно-інноваційною діяльністю в сільськогосподарстві України. Modern Economics. 2022. № 31. С. 97—103. DOI: 10.31521/modecon.V31(2022)-14.

9. Annosi M.C., Brunetta F., Monti A., Nati F. Is the trend your friend? An analysis of technology 4.0 investment decisions in agricultural SMEs. Computers in Industry. 2019. Vol. 109. P. 59—71. DOI: 10.1016/j.com-pind.2019.04.003.

10. Мазуркевич І. Дослідження методичних підходів оцінки інвестиційної привабливості підприємств агропромислового комплексу. Економіка та суспільство. 2023. Випуск 53. DOI: 10.32782/2524-0072/2023-53-87.

11. Sakhno A., Polishchuk N., Salkova I., Kucher A. Impact of Credit and Investment Resources on the Productivity of Agricultural Sector. European Journal of Sustainable Development. 2019. № 8(2). P. 335-345. DOI: 10.14207/ejsd.2019.v8n2p335.

12. Офіційний вебсайт Державної служби статистики України. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення: 02.10.2023).

13. Офіційний вебсайт План відновлення України. URL: <https://recovery.gov.ua/> (дата звернення: 06.10.2023).

References:

1. Official website of the Ministry of Agrarian Policy and Food of Ukraine (2021), "In 2021, Ukraine increased its foreign trade turnover of agricultural products and food products", available at: <https://minagro.gov.ua/news/za-2021-rik-ukrayina-zbilshila-zovnishnotorgovelnij-obig-sg-produkciyi-ta-prodovolchih-tovariv-roman-leshchenko> (Accessed: 18 September 2023).

2. Matvieiev, M. (2023), "Agriculture and the agricultural land market of Ukraine: the impact of the war", available at: <https://voxukraine.org/silске-gospodarstvo-ta-rynok-silskogospodarskyh-zemel-ukrayiny-vplyv-vijny> (Accessed: 20 September 2023).

3. Official website of the Kyiv School of Economics (2023), "Agricultural War Damages, Losses, and Needs. Review. 24.04.2023. Issue 3", available at: <https://kse.ua/wp-content/uploads/2023/05/RDNA2.pdf> (Accessed: 22 September 2023).

4. Nazarenko, I.M. (2015), "Analysis of investment provision of agricultural enterprises in the regions of Ukraine", Problemy ekonomiky, Vol. 4, pp. 136—143.

5. Tkachenko, S.(2021), "Analysis of investment activity in the agricultural sector of Ukraine, determination of factors and ways of its activation", Ekonomika ta suspilstvo, Vol. 23. DOI: 10.32782/2524-0072/2021-23-3.

6. Stavnichuk, V.V. (2021), "Analysis of investment activity as a prerequisite for the effective development of agricultural formations", Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu, Vol. 5 (2), pp. 224—227. DOI: 10.31891/2307-5740-2021-298-5(2)-37.

7. Stepanenko, S.V. (2023), "Diversification of sources of inclusive investment of agrarian business entities", Tavriiskyi naukovyi visnyk, Vol. 16, pp. 175—184. DOI: <https://doi.org/10.32782/2708-0366/2023.16.23>.

8. Movchanyuk, A.V. and Dyachenko, M.I. (2022), "Peculiarities of management of investment and innovation activities in agriculture of Ukraine", Modern Economics, Vol. 31. pp. 97—103. DOI: 10.31521/modecon.V31(2022)-14.

9. Annosi, M.C., Brunetta, F., Monti, A. and Nati, F. (2019), "Is the trend your friend? An analysis of technology 4.0 investment decisions in agricultural SMEs", Computers in Industry, Vol. 109, pp. 59—71. DOI: 10.1016/j.com-pind.2019.04.003.

10. Mazurkevich, I. (2023), "Study of methodical approaches to assessing the investment attractiveness of enterprises of the agroindustrial complex", Ekonomika ta suspilstvo, Vol. 53. DOI: 10.32782/2524-0072/2023-53-87.

11. Sakhno, A., Polishchuk, N., Salkova, I. and Kucher A. (2019), "Impact of Credit and Investment Resources on the Productivity of Agricultural Sector", European Journal of Sustainable Development, Vol. 8 (2), pp. 335—345. DOI: 10.14207/ejsd.2019.v8n2p335.

12. Official website of the State Statistics Service of Ukraine (2023), available at: <https://www.ukrstat.gov.ua/> (Accessed: 02 October 2023).

13. Official website of the Recovery Plan of Ukraine (2023), available at: <https://recovery.gov.ua/> (Accessed: 18 October 2023).

Стаття надійшла до редакції 08.10.2023 р.

УДК 658.408.5

О. В. Вакун,
к. е. н., доцент, доцент кафедри управління та адміністрування,
Івано-Франківський навчально-науковий інститут менеджменту
Західноукраїнського національного університету
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7774-7204>

М. Я. Заяць,
к. е. н., доцент кафедри управління та адміністрування,
Івано-Франківський навчально-науковий інститут менеджменту
Західноукраїнського національного університету
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5073-9247>

М. І. Готич,
к. філ. н., ст. викладач кафедри управління та адміністрування,
Івано-Франківський навчально-науковий інститут менеджменту
Західноукраїнського національного університету
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3499-917X>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.79

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ГЛОБАЛЬНИХ КОРПОРАЦІЙ ЯК ФАКТОР РОЗВИТКУ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ В ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ СВІТІ

O. Vakun,
PhD in Economics, Associate Professor, Ivano-Frankivsk Educational
and Scientific Institute of Management West Ukrainian National University

M. Zaiats,
PhD in Economics, Associate Professor, Ivano-Frankivsk Educational
and Scientific Institute of Management West Ukrainian National University

M. Hotych,
PhD in Economics, Associate Professor, Ivano-Frankivsk Educational
and Scientific Institute of Management West Ukrainian National University

SOCIAL RESPONSIBILITY OF GLOBAL CORPORATIONS AS A FACTOR IN THE DEVELOPMENT OF HUMAN CAPITAL IN A GLOBALIZED WORLD

Глобалізація відіграє ключову роль у взаємодії глобальних корпорацій та суспільства. Спрямовуючи увагу на соціальну відповідальність, корпорації формують особливий контекст, в якому їхні дії визначають не лише фінансовий успіх, але й сприяють розвитку людського капіталу. Вплив глобальних корпорацій на якість життя та розвиток громадян у різних країнах стає ключовим аспектом. Ініціативи корпорацій, спрямовані на покращення умов освіти, медичної допомоги та зменшення бідності, підвищують рівень людського капіталу та сприяють сталому розвитку. Аналіз конкретних соціально відповідальних ініціатив глобальних корпорацій вказує на їхню активну роль у формуванні людського капіталу. Партнерства з освітніми установами, програми соціального захисту та заходи для зменшення впливу на довкілля свідчать про пошук нових стандартів у сфері соціальної відповідальності. Вплив соціальної відповідальності глобальних корпорацій має особливий вагомий внесок у підтримку різних сегментів населення та робочої сили. Інновації в навчанні, розвиток кар'єри та підвищення задоволеності роботою визначають успішність стратегій розвитку людського капіталу. Дослідження підкреслює, що гло-

бальні корпорації мають потенціал сприяти розвитку людського капіталу через соціальну відповідальність. Це робить їхні ініціативи не лише ключовими для внутрішньокорпоративної ефективності, але й визначальними у фасилітації сталого розвитку суспільства в цілому. Узростаючому контексті цифрової економіки важливо переглядати підходи до соціальної відповідальності, спрямовані на підтримку працівників, які працюють віддалено, щоб забезпечити адаптацію до нових умов праці.

Globalization plays a key role in the interaction of global corporations and society. By focusing on social responsibility, corporations form a special context in which their actions determine not only financial success, but also contribute to the development of human capital. One of the key aspects of the impact of global corporations on the development of human capital is the impact of social responsibility on the quality of life and development of citizens in different countries. Global corporations, taking into account this factor, can contribute to the improvement of educational conditions, ensuring access to quality medical care and reducing the level of poverty. The impact of global corporations on the quality of life and development of citizens in different countries is becoming a key aspect. Corporate initiatives to improve education, health care, and poverty alleviation increase human capital and contribute to sustainable development. Analysis of specific socially responsible initiatives of global corporations indicates their active role in the formation of human capital. Partnerships with educational institutions, social protection programs and measures to reduce the impact on the environment indicate the search for new standards in the field of social responsibility. The impact of social responsibility of global corporations has a particularly significant contribution to support various segments of the population and workforce. Innovations in education, career development and increased job satisfaction determine the success of human capital development strategies. The study highlights that global corporations have the potential to promote human capital development through social responsibility. Global corporations provide continuous training and professional development of their employees throughout the entire period of their work. This ensures not only an increase in the productivity of employees of corporations, but also an increase in their income. In addition, the acquired knowledge and qualifications provide such employees with competitiveness in the labor market. This makes their initiatives not only key to intra-corporate efficiency, but also decisive in facilitating the sustainable development of society as a whole. In the growing context of the digital economy, it is important to review social responsibility approaches aimed at supporting remote workers to ensure adaptation to new working conditions.

Ключові слова. Глобалізація, глобальні корпорації, соціальна відповідальність, стратегічний розвиток, людський капітал.

Key words: Globalization, global corporations, social responsibility, strategic development, human capital.

АКТУАЛЬНІСТЬ ПРОБЛЕМИ

Глобалізація здійснила значний вплив на функціонування корпорацій та їх взаємодію із суспільством. У цьому контексті соціальна відповідальність глобальних корпорацій набуває особливого значення, адже вона може визначати не лише фінансовий успіх компанії, але й сприяти розвитку людського капіталу. Одним із ключових аспектів впливу глобальних корпорацій на розвиток людського капіталу є вплив соціальної відповідальності на якість життя та розвиток громадян у різних країнах. Глобальні корпорації, враховуючи цей фактор, можуть сприяти покращенню умов освіти, забезпеченню доступу до якісної медичної допомоги та зменшенню рівня бідності. Це, в свою чергу, сприяє підвищенню рівня людського капіталу та створенню умов для сталого розвитку суспільства.

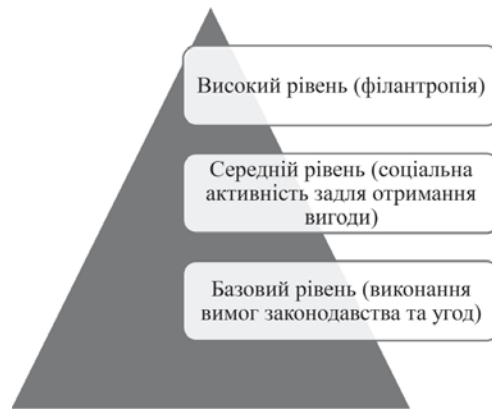
Крім того, вивчення впливу соціальної відповідальності глобальних корпорацій на людський капітал вклю-

чає аналіз конкретних ініціатив, які ці компанії впроваджують. Це може бути партнерство з освітніми установами, програми соціального захисту для працівників, або заходи щодо зменшення впливу їхньої діяльності на довкілля. Оцінка таких ініціатив дозволяє зрозуміти, наскільки ефективним є соціально відповідальний підхід корпорацій у контексті розвитку людського капіталу.

Варто окремо наголосити на впливі соціальної відповідальності корпорацій на різні сегменти населення, зокрема, на робочу силу. Інновації в сфері навчання та розвитку працівників, створення умов для розвитку кар'єри та підвищення рівня задоволеності роботою є важливими аспектами розвитку людського капіталу.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Вивчення аспектів соціальної відповідальності глобальних корпорацій в публікаціях різних дослідників

Рис. 1. Рівні корпоративної соціальної відповідальності

Джерело: розроблено автором.

розкриває багатогранність цієї проблематики. Загалом можна виділити кілька напрямів досліджень різних аспектів соціальної відповідальності глобальних корпорацій. Частина досліджень спрямовані на формування розуміння соціальної відповідальності глобальних корпорацій та ідентифікацію соціальної відповідальності з точки зору діяльності корпорацій [1, 3, 5, 11]. Дослідники зазначають, що соціальна відповідальність корпорацій стає міждисциплінарною і дане питання не може досліджувати окремо з соціальної чи економічної точки зору. Парадигма даного питання є значно ширшою і охоплює увесь спектр взаємодії корпорацій та суспільства.

Друга група досліджень присвячена еволюції соціальної відповідальності корпорацій та її адаптації до викликів сучасного динамічного глобалізованого світу [2, 4, 7, 8]. Дослідники вказують, що еволюція соціальної відповідальності корпорацій демонструє динамічний розвиток взаємодії корпорацій та суспільства. Зовнішні виклики, такі, як економічно-фінансові кризи або пандемія Covid 19, трансформують діяльність корпорацій в галузі соціальної відповідальності. З боку суспільства з'являються нові запити щодо покращення взаємодії корпорацій з працівниками, а зі сторони корпорацій спостерігається трансформація розуміння ролі працівників у досягненні стратегічних цілей корпорацій. Все це вказує на динамічність та розвиток цього явища, яке потребує подальшого дослідження.

Третя група досліджень присвячена аналізу практики реалізації соціальної відповідальності глобальними корпораціями [9, 10, 12]. Автори доходять висновку, що реалізація соціальної відповідальності транслює корпоративну культуру, цінності, лідерство та моделі управління в корпорації. З огляду на це, у кожній окремій корпорації модель реалізації політики соціальної відповідальності буде відрізнятися.

Загалом, ці дослідження внесли суттєвий внесок у розуміння соціальної відповідальності глобальних корпорацій. Вчені спрямовують свої зусилля на зміцнення ролі корпорацій у вирішенні суспільних проблем, сприяючи сталому розвитку та створюючи більш збалансований та екологічно стійкий бізнес. Проте, актуальним залишається питання дослідження інструментів, якими глобальні корпорації реалізують політики соціальної відповідальності і яким чином це може сприяти розвитку людського капіталу.

МЕТА РОБОТИ

Метою дослідження є визначення ролі та способів, якими глобальні корпорації можуть впливати на формування людського капіталу за допомогою реалізації політики соціальної відповідальності.

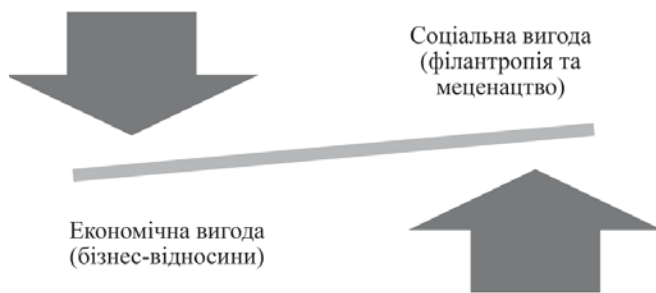
ВИКЛАДЕННЯ ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

У 1970-х роках великі західні компанії розпочали реалізацію заходів по консолідації структурних блоків корпоративної політики, які пов'язані з управлінням людським капіталом. Згодом це трансформувалось у структуровані політики по взаємодії із зовнішнім середовищем, які отримали назву корпоративної соціальної відповідальності. Протягом минулих десятиліть було проведено різноманітні наукові дослідження, результати яких підтверджують позитивний вплив корпоративної соціальної відповідальності на імідж та бренд корпорацій. Розробка та реалізація політик соціальної відповідальності забезпечувала підвищення попиту на продукцію та послуги, які надавали соціально відповідальні корпорації. Це, в свою чергу забезпечувало таким корпораціям конкурентні переваги, що посилювало інтерес до концепції соціальної відповідальності.

Соціальна відповідальність для корпорацій стала настільки важливою, що при формуванні бюджетів у них почали закладатися витрати на корпоративну соціальну відповідальність. Важливо розуміти, що програми у сфері соціальної відповідальності корпорацій не лише демонструють соціальну відповідальність компаній перед громадськістю, але й через поліпшення іміджу сприяють підвищенню впізнаваності товарів та послуг, забезпечуючи їхню привабливість для споживача та внаслідок цього і збільшення прибутку.

Проте, соціальна відповідальність корпорацій має різні рівні в залежності від мотивації та ключових цілей, яких хоче досягнути корпорації реалізуючи політики соціальної відповідальності (рис. 1).

Наведені на рис. 1 рівні корпоративної соціальної відповідальності демонструють різницю у підходах до соціальної відповідальності між обов'язковими вимогами суспільства, які зобов'язані дотримуватися підприємства щодо соціальних стандартів і законодавчих актів, та добровільною діяльністю корпорацій щодо розвитку людського капіталу.

Рис. 2. Напрями розвитку стратегії соціальної відповідальності корпорацій

Джерело: розроблено автором.

Майкл Портер сформулював теорію фокусованої соціальної відповідальності, яка спрямована на вибрані менеджментом компанії цільові групи зацікавлених сторін з метою реалізації соціальних ініціатив і проектів [6]. Реалізація таких ініціатив позитивно впливає на досягнення не лише фінансових і економічних показників, але й соціальних аспектів діяльності компанії. За словами Портера, ключовим є вибір тих напрямків, в яких організації повинні зосереджувати свої соціально спрямовані дії для покращення іміджу серед цільових груп споживачів, що веде до збільшення конкурентоспроможності та вибору оптимальних шляхів реалізації намічених завдань. Схематично напрями розвитку такої стратегії зображені на рис. 2.

Процес розробки стратегії соціальної відповідальності корпорацій є складним і має багатоетапний характер, вимагаючи значних зусиль та спеціалізованих знань у сфері соціальних питань від менеджменту корпорації. Стратегія соціальної відповідальності повинна передбачати імплементацію концепцій допомоги та відповідальності у основну стратегію розвитку корпорації, орієнтовану на формування довгострокових конкурентних переваг в соціальній сфері, у поєднанні з економічними вигодами. Корпорації, що впроваджують політики соціальної відповідальності, не повинні розглядати соціальну відповідальність як витрати. Соціальна відповідальність повинна розглядатись як можливість отримання користі та переваг шляхом інвестування в майбутнє. Розглянемо основні стадії розвитку соціальної відповідальності на рівні корпорацій (рис. 3).

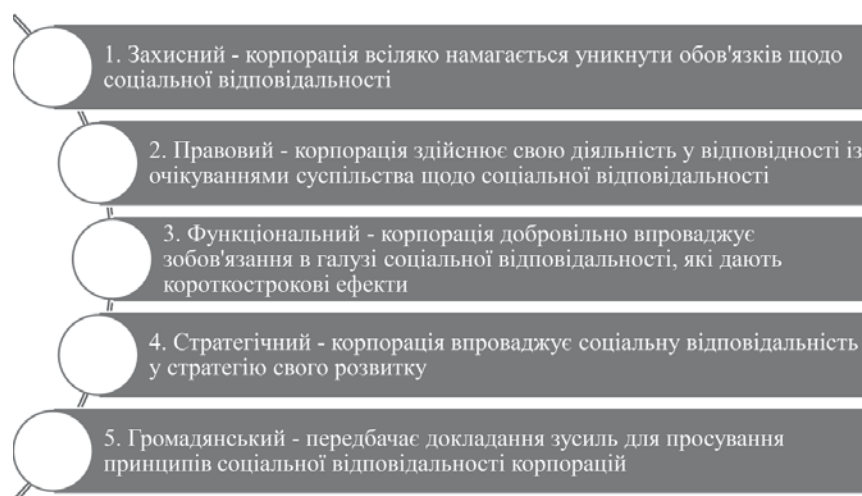
Основним принципом корпоративної соціальної відповідальності завжди було та залишається невідкладне виконання законодавчих актів і правил, встановлених на державному рівні. Таким чином, першим кроком для корпорації, яка прагне бути соціально відповідальною, є аналіз власної діяльності та приведення її у відповідність до чинних законодавчих норм та підзаконних актів, створюючи правову основу для розробки та реалізації політик соціальної відповідальності.

Наступні етапи включають досягнення більших рівнів соціальної відповідальності через проведення ініціатив на добровільній основі. Ці ініціативи спрямовані на вирішення соціальних проблем, покращення екології, підвищення безпеки та екологічності товарів, а також впровадження наукових розробок і дослідницьких проектів. Громадянський етап є найбільш важливим у впровадженні соціальної відповідальності в корпораціях. Цей етап передбачає активну участь корпорації у просуванні принципів соціальної допомоги та відповідальності в бізнес-спільноті. Це включає популяризацію серед контрагентів, зарубіжних партнерів і кредитно-фінансових інститутів, а також залучення їх до власних проектів та ініціатив соціального характеру.

Розробляючи та реалізуючи політики соціальної відповідальності, корпорації повинні перетворитися зі споживачів соціальних благ у генераторів нових напрямів та провайдерів ідей, створюючи сприятливе середовище для досягнення поставлених цілей та спільних дій на користь позитивних змін. У рамках соціальних програм корпорацій відзначається виконання декларованих принципів та прав у сфері праці, дотримання міжнародних стандартів, а також покращення трудових умов, забезпечення безпеки праці та соціальної захищеності працівників, що демонструє соціальну значущість діяльності корпорацій у суспільстві через розширення програм соціальної відповідальності.

Надання корпоративних соціальних гарантій працівникам та ветеранам трудових колективів вирішується через наступні стратегічні напрями:

1. Регулювання питань праці та зайнятості: впровадження соціально відповідального реструктурування; застосування мотиваційних стимулів та системи оплати

Рис. 3. Етапи розвитку соціальної відповідальності у корпораціях

Джерело: розроблено автором.

праці, що враховує можливості здобуття додаткової освіти та підвищення кваліфікації; забезпечення виробничої безпеки, дотримання норм охорони праці та вимог до впливу на довкілля; реалізація корпоративних програм для молодих спеціалістів, працівників із великим стажем та фахівців з високою кваліфікацією.

2. Додаткове страхування та пенсійне забезпечення: впровадження добровільного медичного страхування для співробітників та їхніх сімей; участь у програмах недержавного пенсійного забезпечення на вибір співробітників; реалізація особистого страхування корпоративного типу.

3. Соціальна допомога та підтримка слабозахищених категорій фахівців: надання допомоги та підтримки фахівцям та інвалідам, які вийшли на пенсію; врахування потреб постраждалих від аварій та нещасних випадків, а також фахівців із професійними захворюваннями; допомога членам сімей працівників у разі матеріальних труднощів, наявності кількох дітей та (або) інвалідів.

4. Корпоративна система підвищення якості життя та умов праці: надання додаткових днів відпустки та професійних свят; виготовлення абонементів на програми оздоровлення, спортивні та культурні заходи; допомога у придбанні житла за сприятливими умовами оплати або надання безвідсоткових позик.

При проведенні аналізу переліку корпоративних соціальних видів підтримки та допомоги стає очевидним, що з багатьох позицій архітектура корпоративних соціальних гарантій для працівників та архітектура соціального захисту населення з боку держави мають аналогічний вигляд. Цільовими групами одержувачів є схожі категорії громадян, існує подвійність заходів допомоги та підтримки; наприклад, багато корпорацій надають матеріальну допомогу, доповнюючи державну дитячу допомогу для догляду за дитиною. Часто виплачується додаткова компенсація паралельно з допомогою у зв'язку з тимчасовою непрацездатністю, а також у зв'язку з материнством, вагітністю та пологами. Механізми та форми надання заходів підтримки також мають схожий характер, охоплюючи компенсації, пільги, допомоги, безвідсоткові іпотечні кредити, пільги та послуги у натуральному вираженні. Проводячи вказані заходи, компанії домагаються зростання людського капіталу, та гудвіл компанії продовжує активно розвиватися, утверджуючи ланцюжки державно-приватного партнерства.

ВИСНОВКИ

Результати проведеного дослідження свідчать, що глобальні корпорації мають великий потенціал у розвитку людського капіталу через розробку та реалізацію політики соціальної відповідальності. Їхні ініціативи виходять за межі стандартних корпоративних меж і визначають нові стандарти у сфері соціальної відповідальності. Глобальні корпорації, співпрацюючи з урядами, неурядовими організаціями та іншими зацікавленими сторонами, забезпечують фінансову підтримку, технологічні інновації та експертні знання для соціальних ініціатив. Це впливає на підвищення рівня освіти, розвиток навичок та підготовку робочої сили, що в свою чергу зміцнює потенціал суспільства та забезпечує сталий розвиток.

Важливим аспектом формування людського капіталу є підтримка та сприяння підвищенню кваліфікації працівників. Глобальні корпорації забезпечують постійне навчання та підвищення кваліфікації своїх працівників протягом усього періоду їх роботи. Це забезпечує не лише зростання продуктивності працівників корпорацій, але і зростання їх доходу. Крім того, отримані знання та кваліфікація забезпечують таким працівникам конкурентоспроможність на ринку праці. Проте, особливої уваги потребують дослідження реалізації соціальної відповідальності корпорацій в умовах цифровізації економіки. При збільшенні частки працівників, що працюють віддалено, зростає необхідність перегляду та адаптації політик соціальної відповідальності у відповідності до нових умов роботи працівників.

Література:

1. Chu M., Muhamad H.B., Mustapha M.B., San O.T., Zan F., Jia X. Research Trends in Corporate Social Responsibility and Innovation: A Bibliometric Analysis. *Sustainability*. 2022. 14 (21): 14185. URL: <https://doi.org/10.3390/su142114185> (дата звернення: 30.09.2023)
2. Fatima T. and Elbanna S. Corporate Social Responsibility (CSR) Implementation: A Review and a Research Agenda Towards an Integrative Framework. *Journal of Business Ethics*. 2022. URL: <https://link.springer.com/article/10.1007/s10551-022-05047-8> (дата звернення: 30.09.2023).
3. Jae-Eun Lee and Young Soo Yang. The Impact of Corporate Social Responsibility Performance Feedback on Corporate Social Responsibility Performance. 2022. URL: <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/fpsyg.2022.893193/full> (дата звернення: 30.09.2023).
4. Latapi Agudelo M.A., Johannsdottir L., Davidsdottir B.A. Literature review of the history and evolution of corporate social responsibility. *International Journal of Corporate Social Responsibility*. 2019, Volume 4, Article number: 1. URL: <https://doi.org/10.1186/s40991-018-0039-y> (дата звернення: 30.09.2023).
5. Nave A., Ferreira J. Corporate social responsibility strategies: Past research and future challenges. *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*. 2019. Volume 26. Issue 4. PP. 885—901. URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1002/csr.1729> (дата звернення: 30.09.2023).
6. Porter M.E., Kramer M.R. Strategy and Society: The Link Between Competitive Advantage and Corporate Social Responsibility. *Harvard Business Review*. 2006. URL: https://blogs.ubc.ca/courseblogcl_ubc_comm_101_101_2014w1_44739-cl_ubc_comm_101_101_2014w1_44739_2045960_1/files/2014/04/Comm-101_Porter-2006.pdf (дата звернення: 30.09.2023).
7. Riano J., Yakovleva N. Corporate Social Responsibility. *Responsible Consumption and Production*. 2020. pp. 106—117. URL: https://www.researchgate.net/publication/340276436_Corporate_Social_Responsibility (дата звернення: 30.09.2023).
8. Riegler M. Towards a definition of sustainable banking — a consolidated approach in the context of guidelines and strategies. *International Journal of Corporate Social Responsibility*. 2023, Volume 8, Article

number: 5. URL: <https://doi.org/10.1186/s40991-023-00078-4> (дата звернення: 30.09.2023)8

9. Sang Kim Tran. GOOGLE: A Reflection of Culture, Leader, and Management. *Journal of Corporate Social Responsibility*. 2017. 2. URL: <https://jcsr.springeropen.com/articles/10.1186/s40991-017-0021-0> (дата звернення: 30.09.2023).

10. Tilt C.A. Corporate social responsibility research: the importance of context. *International Journal of Corporate Social Responsibility*. 2016, Volume 1, Article number: 2. URL: <https://jcsr.springeropen.com/articles/10.1186/s40991-016-0003-7> (дата звернення: 30.09.2023).

11. Wickert C. Corporate Social Responsibility Research in the *Journal of Management Studies: A Shift from a Business-Centric to a Society-Centric Focus*. *Journal of Management Studies*. 2021. Volume 58, Issue 8. URL: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/joms.12775> (дата звернення: 30.09.2023)

12. Wu L., Jin S. Corporate Social Responsibility and Sustainability: From a Corporate Governance Perspective. *Sustainability*. 2022. 14(22)15457. URL: https://www.researchgate.net/publication/365653546_Corporate_Social_Responsibility_and_Sustainability_From_a_Corporate_Governance_Perspective (дата звернення: 30.09.2023)

References:

1. Chu, M., Muhamad, H.B., Mustapha, M.B., San, O.T., Zan, F. and Jia, X. (2022), "Research Trends in Corporate Social Responsibility and Innovation: A Bibliometric Analysis", *Sustainability*, vol. 14 (21): 14185, available at: <https://doi.org/10.3390/su142114185> (Accessed 30 Sep 2023).

2. Fatima, T. and Elbanna, S. (2022), "Corporate Social Responsibility (CSR) Implementation: A Review and a Research Agenda Towards an Integrative Framework", *Journal of Business Ethics*, available at: <https://link.springer.com/article/10.1007/s10551-022-05047-8> (Accessed 30 Sep 2023).

3. Jae-Eun Lee and Young Soo Yang. (2022), "The Impact of Corporate Social Responsibility Performance Feedback on Corporate Social Responsibility Performance", available at: <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/fpsyg.2022.893193/full> (Accessed 30 Sep 2023).

4. Latapi Agudelo, M.A., Johannsdottir, L. and Davidsdottir, B.A. (2019), "Literature review of the history and evolution of corporate social responsibility", *International Journal of Corporate Social Responsibility*, Volume 4, Article number: 1, available at: <https://doi.org/10.1186/s40991-018-0039-y> (Accessed 30 Sep 2023).

5. Nave, A. and Ferreira, J. (2019), "Corporate social responsibility strategies: Past research and future challenges", *Corporate Social Responsibility and Environmental Management*, Volume 26, Issue 4, pp. 885—901, available at: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1002/csr.1729> (Accessed 30 Sep 2023).

6. Porter, M.E. and Kramer, M.R. (2006), "Strategy and Society: The Link Between Competitive Advantage and Corporate Social Responsibility", *Harvard Business Review*, available at: <https://blogs.ubc.ca/courseb->

[logcl_ubc_comm_101_101_2014w1_44739-cl_ubc_comm_101_101_2014w1_44739_2045960_1/files/2014/04/Comm-101_Porter-2006.pdf](https://doi.org/10.1186/s40991-023-00078-4) (Accessed 30 Sep 2023).

7. Riano, J. and Yakovleva, N. (2020), "Corporate Social Responsibility", *Responsible Consumption and Production*, pp. 106-117, available at: https://www.researchgate.net/publication/340276436_Corporate_Social_Responsibility (Accessed 30 Sep 2023).

8. Riegler, M. (2023), "Towards a definition of sustainable banking — a consolidated approach in the context of guidelines and strategies", *International Journal of Corporate Social Responsibility*, Volume 8, Article number: 5, available at: <https://doi.org/10.1186/s40991-023-00078-4> (Accessed 30 Sep 2023).

9. Sang Kim Tran. (2017), "GOOGLE: A Reflection of Culture, Leader, and Management", *Journal of Corporate Social Responsibility*, vol. 2, available at: <https://jcsr.springeropen.com/articles/10.1186/s40991-017-0021-0> (Accessed 30 Sep 2023).

10. Tilt, C.A. (2016), "Corporate social responsibility research: the importance of context", *International Journal of Corporate Social Responsibility*, Volume 1, Article number: 2, available at: <https://jcsr.springeropen.com/articles/10.1186/s40991-016-0003-7> (Accessed 30 Sep 2023).

11. Wickert, C. (2021), "Corporate Social Responsibility Research in the *Journal of Management Studies: A Shift from a Business-Centric to a Society-Centric Focus*", *Journal of Management Studies*, Volume 58, Issue 8, available at: <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/joms.12775> (Accessed 30 Sep 2023).

12. Wu, L. and Jin, S. (2022), "Corporate Social Responsibility and Sustainability: From a Corporate Governance Perspective", *Sustainability*, vol. 14 (22) 15457, available at: https://www.researchgate.net/publication/365653546_Corporate_Social_Responsibility_and_Sustainability_From_a_Corporate_Governance_Perspective (Accessed 30 Sep 2023).

Стаття надійшла до редакції 03.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

Ефективна
ЕКОНОМІКА

Виходить 12 разів на рік

**Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)
Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292**

e-mail: economy_2008@ukr.net

viber: +38 050 3820663

О. Ю. Гаврик,
к. е. н., доцент кафедри обліку і оподаткування,
Білоцерківський національний аграрний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9816-0253>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.85

УДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

О. Havryk,
PhD in Economics, Associate Professor of the Department
of Accounting and Taxation, Bila Tserkva National Agrarian University

IMPROVEMENT OF ACCOUNTING SUPPORT FOR MANAGEMENT OF INVESTMENT ACTIVITIES OF AGRICULTURAL ENTERPRISES

Системний концептуальний підхід до управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств зумовлений необхідністю розробок інформаційно-аналітичного інструментарію, мета якого формування адекватного інформаційного простору для обґрунтування економічної доцільності реалізації інвестиційних проєктів з урахування галузевих особливостей та управлінської парадигми інвестицій, які відповідають стратегічній концепції діяльності сільськогосподарських підприємств і прийняття господарюючими суб'єктами економічно обґрунтованих управлінських рішень.

інформаційна система управління інвестуванням забезпечує необхідною інформацією не лише менеджерів підприємства, його власників, а й зовнішніх стейкхолдерів, які вивчають результати інвестиційної діяльності та її вплив на інвестиційну привабливість підприємства, отже, фінансової звітності. Інформація всередині підприємства використовується у підготовці та прийнятті дієвих управлінських рішень, а також налагодженні відповідного моніторингу результативності інвестдіяльності.

Зазначимо, що система інформаційного забезпечення управління інвестиційної діяльності сільськогосподарського підприємства, її склад формується під впливом галузевий особливостей, його організаційно-правової форми, обсягами на напрямом диверсифікації форм інвестування та іншими чинниками. Перелік показників цієї системи формуються на основі як зовнішніх, так і внутрішніх джерел інформації.

Із метою прийняття обґрунтованих рішень, особливо оперативних, за окремими аспектами інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств доцільно сформувати систему показників за напрямом: інвестиційні компанії, фонди та інші посередники; інвестиційні підрядники; комерційні банки; страхові компанії; постачальники реальних капітальних товарів, продавці нематеріальних товарів; конкуренти. Джерелами формування показників цієї групи виступають прайси цін, фінансово-економічна звітність господарюючих суб'єктів, банків, страхових компаній, вартість послуг інвестиційних посередників та ін. Зазначимо, що склад показників за кожним напрямом визначається на основі урахування цілей інвестування, обсягів інвестдіяльності, сформованими відносинами та іншими чинниками.

Системне дослідження розвитку інвестиційної діяльності сільськогосподарського підприємства на основі сформованої інформаційно-аналітичної системи, за використання комплексного підходу, дозволяє об'єктивно оцінити її ефективність за основними напрямками інвестування. При цьому запропоновані методи оцінки вартості землі сільськогосподарського призначення та обґрунтовані методи розрахунку показника капіталізації сприятимуть формуванню готовності сільськогосподарських підприємств стати дієвим суб'єктом ринку землі.

A systematic conceptual approach to the management of investment activities of agricultural enterprises is conditioned by the need to develop information and analytical tools, the purpose of which is the formation of an adequate information space for substantiating the economic feasibility of the implementation of investment projects, taking into account the specifics of the industry and the management paradigm of investments, which correspond to the strategic concept of the activities of agricultural enterprises and acceptance by economic sub objects of economically justified management decisions.

The investment management information system provides the necessary information not only to the managers of the enterprise, its owners, but also to external stakeholders who study the results of investment activity and its impact on the investment attractiveness of the enterprise, therefore, financial reporting. Information inside the enterprise is used in the preparation and adoption of effective management decisions, as well as in the establishment of appropriate monitoring of the effectiveness of investment activities.

It should be noted that the system of information support for the management of investment activities of an agricultural enterprise, its composition is formed under the influence of industry specifics, its organizational and legal form, volumes in the directions of diversification of investment forms and other factors. The list of indicators of this system is formed on the basis of both external and internal sources of information.

In order to make informed decisions, especially operational ones, on certain aspects of the investment activity of agricultural enterprises, it is advisable to form a system of indicators in the areas of: investment companies, funds and other intermediaries; investment contractors; commercial banks; insurance companies; suppliers of real capital goods, sellers of intangible goods; competitors. The sources of the formation of the indicators of this group are prices, financial and economic reporting of business entities, banks, insurance companies, the cost of services of investment intermediaries, etc. Note that the composition of indicators for each area is determined on the basis of taking into account investment goals, investment activity volumes, established relationships and other factors.

A systematic study of the development of the investment activity of an agricultural enterprise based on the formed information and analytical system, using a comprehensive approach, allows you to objectively assess its effectiveness in the main areas of investment. At the same time, the proposed methods of assessing the value of agricultural land and reasonable methods of calculating the capitalization index will contribute to the formation of the readiness of agricultural enterprises to become an effective subject of the land market.

Ключові слова: інформаційне забезпечення, інвестиційна діяльність, управління, сільськогосподарське підприємство, інформація.

Key words: information support, investment activity, management, agricultural enterprise, information.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Сучасні умови розвитку сільськогосподарських підприємств характеризуються неоднозначністю, оскільки, з одного боку, окремі господарюючі суб'єкти, особливо вертикально інтегровані структури холдингового типу, демонструють високу результативність та

стійкість економічного розвитку, а в іншого — малі та середні — мають прояви кризового стану. Здебільшого така ситуація зумовлена високим рівнем зношення та нижчим порівняно із сучасними вимогами продуктивності рівнем основних засобів виробництва сільгоспдприємств, що спричиняє недоодержання доходів, не-

стачу інвестиційних ресурсів та відповідно стримує процеси впровадження інноваційних технологій, модернізації, технічного переозброєння, оновлення виробничого потенціалу, розширеного відтворення засобів виробництва, активізації інвестиційної діяльності в сільськогосподарських підприємствах.

Системний концептуальний підхід до управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств зумовлений необхідністю розробок інформаційно-аналітичного інструментарію, мета якого формування адекватного інформаційного простору для обґрунтування економічної доцільності реалізації інвестиційних проєктів з урахування галузевих особливостей та управлінської парадигми інвестицій, які відповідають стратегічній концепції діяльності сільськогосподарських підприємств і прийняття господарюючими суб'єктами економічно обґрунтованих управлінських рішень.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідженням теоретико-методичних засад інвестиційної діяльності підприємств присвячено праці зарубіжних (класики економічної теорії — С. Брю, Дж. Кейнс, К. Макконнелл та ін.) та вітчизняних (І. Бланк, О. Вовчак, М. Денисенко, Р. Костюкевич, Т. Майорова, С. Мочерний, А. Музиченко, А. Пересада, Т. Самойлова та ін.) учених. Питання управління інвестиційними процесами в аграрному секторі національної економіки є предметом наукового пошуку таких відомих економістів-аграрників, як В. Андрійчук, І. Безп'ята, І. Вінченко, В. Вітвіцький, К. Волощук, А. Гайдуцький, О. Гончаренко, Г. Іванов, Ю. Лупенко, В. Месель-Веселяк, В. Микитюк, Л. Молдаван, Б. Пасхевер, О. Супрун, П. Стецюк, В. Ткачук та ін. проте, поза їх увагою залишилися інформаційна складова інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств, викликані в першу чергу запровадженням ринку земель сільськогосподарського призначення.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

На основі узагальнення досліджень науковців та практичного досвіду діяльності сільськогосподарських підприємств запропонувати практичні рекомендації щодо удосконалення інформаційного забезпечення інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Поділяємо думку науковців, які розглядають систему інформаційного забезпечення інвестиційного менеджменту як процес неперервного цілеспрямованого підбору відповідних показників, необхідних для здійснення аналізу, планування, контролю і підготовки дієвих оперативних управлінських рішень за всіма напрямками інвестиційної діяльності підприємства [1].

Очевидно, що інформаційна система управління інвестуванням забезпечує необхідною інформацією не лише менеджерів підприємства, його власників, а й зовнішніх стейкхолдерів, які вивчають результати інвес-

тиційної діяльності та її вплив на інвестиційну привабливість підприємства, отже, фінансової звітності. Інформація всередині підприємства використовується у підготовці та прийнятті дієвих управлінських рішень, а також налагодженні відповідного моніторингу результативності інвестдіяльності.

Зазначимо, що система інформаційного забезпечення управління інвестиційної діяльності сільськогосподарського підприємства, її склад формується під впливом галузевих особливостей, його організаційно-правової форми, обсягами на напрямками диверсифікації форм інвестування та іншими чинниками. Перелік показників цієї системи формуються на основі як зовнішніх, так і внутрішніх джерел інформації.

Звідси, до системи інформації доцільно включити показники, що характеризують макроекономічний розвиток країни і дозволяють оцінити зовнішнє інвестиційне середовище підприємства, показники якого використовуються при розробці власної інвестиційної стратегії, підходів до формування джерел фінансування інвестресурсів. До переліку таких показників слід включити: темп зміни внутрішнього валового продукту, обсяг капіталовкладень, розмір облікової ставки НБУ, індекс інфляції, введення в дію основних фондів та ін. [2].

Важливе місце відводиться групі показників, які характеризують особливості розвитку галузі, до якої належить підприємство: динаміка обсягу капіталовкладень, обсяги виробництва та реалізації продукції, їх динаміка; величина власного капіталу й активів, по оборотних і оборотних, сума балансового прибутку підприємств, у тому числі з операційної, фінансової та інвестиційної діяльності, ставка оподаткування прибутку за основною та інвестиційною діяльністю, індекс цін на продукції сільського господарства, засоби виробництва та ін. [3].

Окрему групу в інформаційній системі управління інвестиційною діяльністю підприємства становлять показники, які характеризують кон'юнктуру інвестиційного ринку та слугують основою для прийняття управлінських рішень у напрямі формування програми реального інвестування та портфеля фінансових інвестицій.

Система показників цієї групи складається на основі даних фондової і валютної бірж та даних інших комерційних видань. До показників, які доцільно включити до цієї групи варто виділити наступні: види основних фінансових інструментів інвестування, які обертаються на фондовому та позабіржовому ринках, ціни котирувань та попиту на основні види фондових інструментів, обсяги та ціни угод за основними видами фінансових інвестицій, індекси динаміки цін на фондовому ринку [4]. Цю групу показників найприйнятніше формувати на сільськогосподарських підприємствах, які перебувають в акціонерній формі власності, із наявним портфелем фінансових інвестицій.

Наступна група показників, які доцільно включити до системи інформаційного забезпечення управління інвестдіяльністю сільськогосподарського підприємства це такі, що характеризують кон'юнктуру ринку грошових інструментів інвестування. Очевидно, що цю групу показників слід формувати для всіх підприємств, оскільки

ки вони залучають короткострокові кредити для поповнення грошового обороту. Серед них наступні: величина кредитної ставки по окремих комерційних банках, диференційована за термінами надання фінансового кредиту; депозитна ставка, диференційована за вкладами, термінами та іншими умовами; офіційний курс валют, які використовує підприємство у процесі зовнішньоекономічної діяльності; курс купівлі-продажу аналогічних видів валют, установлений комерційними банками.

За аналізом інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств, які здійснюють переважно вкладення у реальні інвестиції, інформаційну систему варто доповнити показниками, що характеризують кон'юнктуру ринку капітальних товарів та послуг. У зв'язку з цим до системи мають увійти такі з них: перелік капітальних товарів та послуг, які обертаються на товарному ринку і пов'язані з інвестуванням, ціни попиту та пропозиції на капітальні товари і послуги, обсяги та ціни угод за ними, середні ціни на інвестиційні послуги.

Із метою прийняття обґрунтованих рішень, особливо оперативних, за окремими аспектами інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств доцільно сформулювати систему показників за напрямками: інвестиційні компанії, фонди та інші посередники; інвестиційні підрядники; комерційні банки; страхові компанії; постачальники реальних капітальних товарів, продавці нематеріальних товарів; конкуренти [5]. Джерелами формування показників цієї групи виступають прайси цін, фінансово-економічна звітність господарюючих суб'єктів, банків, страхових компаній, вартість послуг інвестиційних посередників та ін. Зазначимо, що склад показників за кожним напрямом визначається на основі урахування цілей інвестування, обсягів інвестиційної діяльності, сформованими відносинами та іншими чинниками [6].

Окремою групою інформації у системі варто виділити дані нормативно-правового регулювання інвестиційної діяльності, показники якої враховуються при підготовці проєктної документації та пов'язані із державним регулюванням. Ці показники повинні формуватися на основі прийнятих і діючих нормативно-правових актів державного управління та галузі.

Система інформаційного забезпечення управління інвестиційною діяльністю сільськогосподарських підприємств має охоплювати і показники, що формуються на основі внутрішніх джерел із наступних груп, які характеризують інвестиційну активність підприємства, а також фінансові результати інвестиційної діяльності; нормативно-планові [7].

Зазначимо, що за основне джерело інформації для формування інформаційного забезпечення інвестиційного менеджменту підприємства слугують дані реєстрів управлінського і фінансового обліку, фінансова та економічна звітність підприємства, а саме: ф. № 1 "Баланс (Звіт про фінансовий стан)"; ф. № 2 "Звіт про фінансові результати (Звіт про сукупний дохід)"; ф. № 3 "Звіт про рух грошових коштів (за прямим методом)", ф. № 4 "Звіт про власний капітал"; ф. № 5 "Примітки до річної фінансової звітності".

Головними джерелами первинної інформації про землю на підприємстві розрізняють: проєкт внутріш-

ньогосподарського землеустрою підприємства; система землеустрою підприємства. Ці документи є підставою для заповнення земельно-кадастрової книги господарства. Вони містять загальні відомості про господарство, його природні умови (клімат, рельєф, гідрографія і гідрологія, рослинність, ґрунтоутворюючі породи), в окремих розділах надана характеристика ґрунтів. Крім цього ведеться облік використання ріллі, внесення добрив, строків сівби, виконання агротехнічних заходів, отриманої врожайності.

На підставі згаданої книги здійснюються щорічні записи в земельно-кадастрову книгу господарства. Вважаємо, що основними документами на оприбуткування придбаних земельних угідь, із наявною вартісною оцінкою, повинні бути акт на оприбуткування земельних угідь і акт на оприбуткування земель. Ці акти мають складатися спеціальною комісією, створеною на підставі наказу керівника підприємства. До її складу, як правило, входять: головний агроном, головний бухгалтер та керуючий відділення, за яким закріплюються земельні угіддя. Документи повинні містити повну характеристику прийнятих на баланс земельних угідь, як то: площа, вид угідь, місце розташування, конфігурація, дані про родючість, балансова вартість, джерело надходження. Крім цього, додаються документи, на підставі яких складено акт і вказується відповідальна особа, за ким закріплено ділянку. За цими документами виконуються відповідні записи про основні параметри нової земельної ділянки в Земельно-кадастровій книзі господарства.

У разі продажу земельної ділянки, після складання договору купівлі-продажу на земельну ділянку сільськогосподарського підприємства, що має вартісну оцінку, повинен складатися акт (накладна) приймання-передачі основних засобів (ф. № ОЗ-1). Проте на вибуття спеціалізованого бланка для такої господарської операції не розроблено. Аналіз первинного обліку земельних угідь показав необхідність розробки нової спеціалізованої форми бланка первинного обліку вибуття земельних угідь. Тому при вибутті замість акта (накладної) приймання-передачі основних засобів (ф. ОЗ-1) необхідно розробити нову форму-акт на вибуття земельних угідь. У запропонованій формі акта на вибуття земельних угідь повинні бути такі важливі для обліку показники, як: форма власності земельної ділянки, його інвентарний номер і номер за даними кадастрового обліку (дод.Л.5). Також необхідно у вигляді таблиці по видах угідь вказати площу, оцінку в баллогектарах і вартісну оцінку. Тут же окремо виділити площу зрошуваних, осушених, порушених ділянок та їх оцінку (в баллогектарах і гривнях).

Вважаємо, що витрати стосовно будівництва на придбаних земельних ділянках різних споруд мають враховуватися окремо від вартості цих ділянок, а після завершення їх будівництва віднесені до основних засобів як окремі об'єкти. Земельні ділянки, придбані за плату, зараховують до основних засобів на підставі акта на оприбуткування земельних угідь.

У Земельно-кадастровій книзі ведеться аналітичний облік усіх земельних угідь господарства, в тому числі орендованих і зданих в оренду. Згадана книга складається з п'яти розділів. Так, у першому розділі

здійснюють розподіл земель за термінами користування, у другому — враховують за видами угідь кількість усіх земель, наданих підприємству. Перший і другий розділи в такому випадку слугують основними джерелами інформації для розрахунку земельного податку та для внесення даних щодо землі в річний звіт підприємства. Третій і четвертий розділи забезпечують в основному інформацією, необхідною для агрономічної служби в господарстві. У п'ятому розділі раніше враховувалися присадибні землі, що знаходяться в особистому користуванні робітників, службовців та інших громадян.

На даний час існуюча форма Земельно-кадастрової книги підприємства потребує вдосконалення. Зокрема, вона відображає розміри земель тільки в натуральних показниках, що в сучасних умовах для повного їх обліку недостатньо. Тому необхідно розробити такий реєстр, який дозволить вести і вартісний облік земель. Також у Земельно-кадастровій книзі складно стежити за рухом земельних угідь, їх надходженням і вибуттям. Крім цього тут міститься основний обсяг інформації, який потрібніший не в бухгалтерії, а в агрономії. Все це свідчить про необхідність створення іншого бланку реєстру аналітичного обліку земель. Земельно-кадастрова книга, на наш погляд, повинна використовуватися тільки для агрономічної служби господарства.

Аналітичний облік витрат на придбання земельних угідь ведеться у відомості обліку витрат із капітальних вкладень і фінансування ремонту, яка складається щомісяця. Недоліком аналітичного обліку витрат із придбання земель слід вказати ведення їх вартісного і кількісного обліку в різних регістрах обліку, що викликає деякі незручності. Основним обліковим реєстром синтетичного обліку земельних угідь є журнал-ордер № 13-с.г.

З огляду на зазначене, що пов'язано з веденням такого обліку в Земельно-кадастровій книзі пропонується створити новий реєстр — Книгу обліку земельних угідь, де рух земельних ділянок вестиметься не тільки в кількісному, а й у вартісному вираженні.

Завершальний етап облікового процесу це складання бухгалтерської фінансової звітності. Вважаємо, що сільськогосподарським підприємствам слід ввести в бухгалтерський баланс, розд. I "Необоротні активи", окрему статтю "Землі сільськогосподарського призначення" та представляти розшифрування до неї в поясненнях. Нині кількісний склад земельних угідь відображається в спеціалізованій звітності сільськогосподарських підприємств, що потребує розшифрування і у вартісному вираженні у примітках до фінансової звітності.

Вважаємо, що при оцінці земельної ділянки оцінювач зобов'язаний покладатися на інформацію, яка забезпечує достовірність звіту про оцінку як документа, що містить відомості доказового значення. Обсяг що залучається при оцінці інформації, вибір джерел останньої та порядок її використання залишаються в компетенції оцінювача. При визначенні ринкової вартості земельних ділянок може використовуватися інформація, отримувана в процесі проведення державної кадастрової оцінки. Результати оцінки мають бути оформлені у вигляді письмового звіту про оцінку.

У звіті про оцінку сільськогосподарських земель доцільно передбачити наступні розділи: а) Основні факти та висновки. Тут міститься: загальна інформація, що ідентифікує оцінювану землю сільськогосподарського призначення; результати оцінки, отримані при застосуванні різних підходів до оцінки землі сільськогосподарського призначення; підсумкова величина вартості оцінюваної землі сільськогосподарського призначення; б) Завдання на оцінку землі сільськогосподарського призначення відповідно до вимог стандартів оцінки; в) Відомості про замовника оцінки землі сільськогосподарського призначення та про оцінювача. У звіті про оцінку наводяться відомості про замовника оцінки землі сільськогосподарського призначення та про оцінювача; г) Допущення і обмежувальні умови, використані оцінювачем при проведенні оцінки землі сільськогосподарського призначення; д) Стандарти оціночної діяльності, що застосовувалися в процесі оцінки землі сільськогосподарського призначення. У звіті про оцінку землі сільськогосподарського призначення має бути інформація про використані оцінювачем стандарти оцінки; е) Опис землі сільськогосподарського призначення з наведенням посилань на документи, що встановлюють її кількісні та якісні характеристики. У звіті про оцінку землі сільськогосподарського призначення зазначається наступна інформація: кількісні та якісні характеристики землі сільськогосподарського призначення, де представлено відомості про майнові права та обтяження, пов'язані з оцінюваною землею сільськогосподарського призначення, а також її фізичні властивості; кількісні та якісні характеристики землі сільськогосподарського призначення, що впливають на результати оцінки; інформація про поточне використання землі сільськогосподарського призначення; інші чинники та характеристики, що відносяться до оцінюваної землі, які суттєво впливають на її вартість; ж) Аналіз ринку землі, а також аналіз інших зовнішніх факторів, що не відносяться безпосередньо до оцінюваної землі сільськогосподарського призначення, проте впливають на її вартість. У цьому розділі зосереджується інформація по всіх ціноутворюючих факторах, які використовувалися при визначенні вартості оцінюваної землі сільськогосподарського призначення та наводяться обґрунтування значень або діапазонів значень ціноутворюючих факторів; з) Опис процесу оцінки землі сільськогосподарського призначення в частині підходів і методів до оцінки. Тут описується застосування підходів і методів до оцінки землі сільськогосподарського призначення з наведенням розрахунків або обґрунтовано відмову від застосування недоцільних до її оцінки підходів і методів; і) Узгодження результатів оцінки землі сільськогосподарського призначення. Як наслідок, проводиться узгодження результатів розрахунків, отриманих із застосуванням різних підходів. При узгодженні результатів, отриманих при застосуванні різних підходів і методів до оцінки землі сільськогосподарського призначення оцінювач повинен навести у звіті про оцінку опис процедури відповідного узгодження. У разі використання при узгодженні зважування результатів, отриманих при застосуванні різних підходів і методів до оцінки землі сільськогосподарського призначення, оцінювач має обґрунтувати вибір ваг, що при-

власнюються результатами, отриманими використаними в процесі оцінки методами [8].

У додатку до звіту про оцінку землі сільськогосподарського призначення розміщують копії документів, використаних оцінювачем, що встановлюють її кількісні та якісні характеристики, в тому числі підтверджують правостановлюючі та правопідтверджуючі документи стосовно оцінюваної землі сільськогосподарського призначення.

При складанні Звіту про оцінку сільськогосподарських земель для оцінювача обов'язкове дотримання наступних принципів: у звіті про оцінку землі сільськогосподарського призначення викладається вся інформація, найважливіша з точки зору її вартості; інформація, наведена у звіті про оцінку землі сільськогосподарського призначення, використана або отримана в результаті розрахунків при проведенні оцінки, істотна з точки зору її вартості, повинна бути підтверджена; зміст звіту про оцінку землі сільськогосподарського призначення не має вводити в оману користувачів звіту про оцінку, а також допускати неоднозначне тлумачення; склад і послідовність представлених у звіті про оцінку землі сільськогосподарського призначення матеріалів і опис процесу її оцінки повинен передбачати повне відтворення розрахунку вартості землі сільськогосподарського призначення і привести такий до аналогічних результатів; до звіту про оцінку землі сільськогосподарського призначення не вводиться інформація, що не використовується при проведенні оцінки такої землі при визначенні проміжних і підсумкових результатів, якщо вона не обов'язкова згідно з вимогами державних стандартів оцінки і стандартів, а також правил оціночної діяльності, встановлених саморегулювальною організацією, членом якої повинен бути оцінювач, який підготував звіт.

ВИСНОВКИ

Системне дослідження розвитку інвестиційної діяльності сільськогосподарського підприємства на основі сформованої інформаційно-аналітичної системи, за використання комплексного підходу, дозволяє об'єктивно оцінити її ефективність за основними напрямками інвестування.

Обґрунтовано систему показників інформаційно-аналітичного забезпечення інвестиційного менеджменту, яка формується із зовнішніх джерел та поділяється на такі групи показників: макроекономічного розвитку країни; кон'юнктури інвестиційного ринку; ринку землі; діяльності конкурентів і контрагентів; нормативно-правового регулювання інвестиційної діяльності. До складу показників інформаційного забезпечення інвестиційного менеджменту, які формуються із внутрішніх джерел підприємства, віднесено такі блоки: інвестиційної привабливості; інвестиційної активності; фінансові результати; нормативно-планові, пов'язані з інвестиційною діяльністю.

До складових інформаційно-аналітичного забезпечення менеджменту інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств доцільно включити показники вартості земельних угідь сільськогосподарського призначення, а також відповідно розширити інформацію про нормативно-правове регулювання оренди землі, її купівлі-продажу.

Література:

1. Свиноус І. В. Економічні аспекти інвестиційної діяльності в сільському господарстві. Продовольчі ресурси. 2021. № 17. С. 233—243.
2. Гнатишин Л., Свиноус І., Протоцька Т. Організація бухгалтерського обліку в умовах інформаційних та комунікаційних технологій. Вісник Львівського національного університету природокористування. Економіка АПК. 2022. № 29. С. 21—25.
3. Свиноус Н. І. Роль і місце інвестицій у відтворювальному процесі сільськогосподарських підприємств. Агросвіт. 2020. № 13—14. С. 96—103.
4. Довгунь О. С. Інформаційне забезпечення як інструмент покращення співпраці підприємств та інвесторів. Інвестиції: практика та досвід. 2013. № 11. С. 43—47.
5. Краус К. М., Краус Н. М., Марченко, О. В. Особливості та характер інформаційного забезпечення інвестиційної проектно-діяльності на регіональному рівні. Інвестиції: практика та досвід 2023 № 6. С. 30—36.
6. Федун І. Л. Інформаційно-аналітичне забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності в агропромисловому виробництві. Агросвіт. 2013. № 7. С. 28—35.
7. Ляхович Л. А. Інформаційне забезпечення системи управління інвестиційними проектами підприємства. Інноваційна економіка. 2013. № 10 [48]. С. 157—162.
8. Докієнко Л. М. Інформаційне забезпечення аналізу інвестиційної привабливості підприємства. Науково-технічна інформація. 2013. № 1. С. 27—34.

References:

1. Svinous, I.V. (2021), "Economic aspects of investment activity in agriculture", *Prodovol'chi resursy*, vol. 17, pp. 233—243.
2. Hnatyshyn, L. Svinous, I. and Protots'ka, T. (2022), "Organization of accounting with involvement of information and communication technologies", *Visnyk L'vivs'koho natsional'noho universytetu pryrodokorystuvannia. Ekonomika APK*, vol. 29, pp. 21—25.
3. Svinous, N. (2020), "The role and place of investment in the reproduction process of agricultural enterprises", *Agrosvit*, vol. 13—14, pp. 96—103.
4. Dovhun', O.S. (2013), "Information providing as a collaboration tool for improving the relationships between companies and investors", *Investytsii: praktyka ta dosvid*, vol. 11, pp. 43—47.
5. Kraus, K.M. Kraus, N.M. and Marchenko, O.V. (2023), "Peculiarities and nature of information provision of investment project activities at the regional level", *Investytsii: praktyka ta dosvid*, vol. 6, pp. 30—36.
6. Fedun, I.L. (2013), "Information and analytical support of innovation and investment activity in agroindustrial production", *Ahrosvit*, vol. 7, pp. 28—35.
7. Liakhovych, L.A. (2013), "Information provision of the enterprise's investment project management system", *Innovatsijna ekonomika*, vol. 10 [48], pp. 157—162.
8. Dokienko, L.M. (2013), "Information support for the analysis of the investment attractiveness of the enterprise", *Naukovo-tekhnicna informatsiia*, vol. 1, pp. 27—34.

Стаття надійшла до редакції 01.10.2023 р.

УДК 657. 336.2:33(045)

І. О. Гладій,
к. е. н., доцент, доцент кафедри обліку та оподаткування,
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9845-9706>

А. А. Майстер,
к. е. н., доцент, доцент кафедри обліку та оподаткування,
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1097-9940>

О. М. Откаленко,
к. е. н., доцент, доцент кафедри обліку та оподаткування,
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7184-8437>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.91

ОБЛІКОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ВИТРАТАМИ НА ПРИРОДООХОРОННУ ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА

I. Hladii,
PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Accounting
and Taxation, Vinnytsia Institute of Trade and Economics of State University of Trade and Economics

L. Maister,
PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Accounting
and Taxation, Vinnytsia Institute of Trade and Economics of State University of Trade and Economics

O. Otkalenko,
PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Accounting
and Taxation, Vinnytsia Institute of Trade and Economics of State University of Trade and Economics

ACCOUNTING SUPPORT OF THE COST MANAGEMENT SYSTEM FOR ENVIRONMENTAL PROTECTION ACTIVITIES OF THE ENTERPRISE

У статті досліджено необхідність побудови формування такої поведінки підприємств, що направлена на попередження виникнення екологічно небезпечних ситуацій в системі формування транспарентного інформаційного простору управління економіко-екологічною безпекою підприємства в контексті воєнного стану в країні. Наголошено, що до витрат на охорону навколишнього природного середовища відносяться всі види витрат, спрямовані на запобігання, скорочення чи ліквідацію забруднення, інших видів шкідливого впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне середовище, при наданні послуг чи використанні продукції, а також на збереження біорізноманіття та середовища існування. Виокремлено класифікацію витрат на охорону навколишнього середовища, використання якої в практичній діяльності господарюючого суб'єкту буде сприяти оптимізації прийняття управлінських рішень стратегічного й поточного характеру в напрямку формування соціально свідомих підприємств. Узагальнено перелік елементів організації обліку екологічних витрат на охорону навколишнього середовища, який, на нашу думку, дуже влучно відображає основні цілі, яких необхідно досягти в процесі організації бухгалтерського обліку екологічних витрат. Визначено необхідність ведення безпомилкового та прозорого обліку під час обліку витрат на навколишнє середовище, у зв'язку з чим класифіковано документи, що підтверджують проведення господарських операцій з виникнення екологічних витрат, за такими напрямками: за соціально-економічним критерієм; за відображенням у фінансовому обліку; за об'єктами охорони. Запропоновано включити в додаток до Наказу підприємства "Про облікову політику" низку питань, які стосуються екологічних витрат.

The article examines the necessity of building the formation of such behavior of enterprises, which is aimed at preventing the occurrence of environmentally dangerous situations in the system of forming a transparent information space for managing the economic and ecological security of the enterprise in the context of the state of war in the country. It is emphasized that expenses for environmental protection include all types of expenses aimed at preventing, reducing or eliminating pollution, other types of harmful effects of economic and other activities on the environment, when providing services or using products, as well as preserving biodiversity and habitat. The classification of costs for environmental protection is singled out, the use of which in the practical activity of a business entity will contribute to the optimization of management decisions of a strategic and current nature in the direction of the formation of socially conscious enterprises. The list of elements of the organization of the accounting of environmental costs for environmental protection is summarized, which, in our opinion, very aptly reflects the main goals that must be achieved in the process of organizing the accounting of environmental costs. The need for error-free and transparent accounting during the accounting of environmental costs was determined, in connection with which the documents confirming the conduct of economic operations for the occurrence of environmental costs were classified according to the following directions: according to socio-economic criteria; as reflected in financial accounting; by objects of protection. It is proposed to include in the appendix to the Enterprise Order "On Accounting Policy" a number of issues related to environmental costs, namely: types of environmental costs generated at the enterprise, sources of their formation, volume; documents according to which environmental costs are formed; the main types of operations regarding the movement of environmental costs; procedure for formation and use of funds for environmental expenses for the reporting period; documents justifying the formation and use of environmental costs during the reporting period; the list of persons responsible for the implementation of accounting support for environmental costs; the list of persons who have the authority to make decisions regarding the formation of certain environmental costs; procedures of current control over the formation and use of funds for ecology; the procedure for conducting an inventory of waste and the state of environmental obligations; composition and content of internal reporting on environmental costs.

Ключові слова: навколишнє середовище, витрати, класифікація, облікова політика, організація обліку, документування.

Key words: environment, costs, classification, accounting policy, organization of accounting, documentation.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Війна вже стала найбільшою екологічною катастрофою в Україні, наслідки якої поки що складно оцінити. Оскільки удари агресором завдаються по інфраструктурі, більшість злочинів пов'язані з пошкодженням промислових об'єктів. Сюди можна віднести і пожежі на нафтобазах, і руйнування промислових комплексів. Аналітики характеризують дії військових росії, як "екоцид" — навмисне руйнування довкілля, яке може спричинити екологічну катастрофу не лише в Україні, а й на території всієї Європи. Подібні дії заборонені Женевською конвенцією. Від початку повномасштабної війни в Україні було зафіксовано чимало дій російських військ, що відповідають визначенню екоциду. В таких умовах розвитку все більшої гостроти набувають проблеми, пов'язані із обліком впливу діяльності підприємств на навколишнє середовище. Саме тому, питання обліку операцій з охорони навколишнього середовища підприємств, як со-

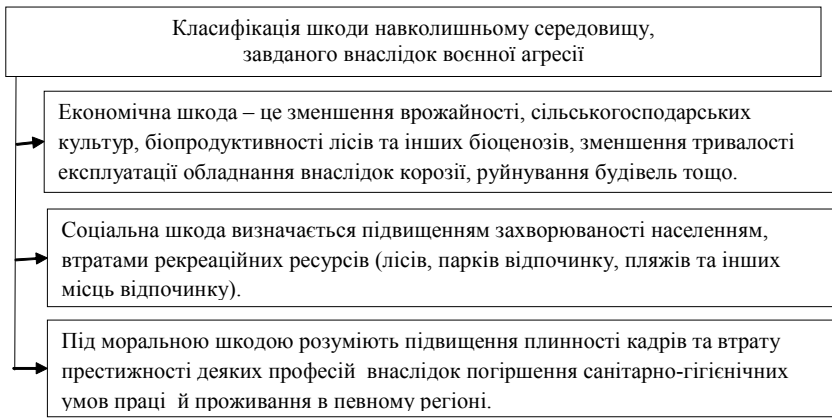
ціально свідомих господарюючих суб'єктів стає надзвичайно актуальним.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Варто відзначити, що в довоєнних умовах, концептуальні, методологічні, організаційно-правові засади обліку та аудиту знайшли наукове обґрунтування в працях І. Басанцова, О. Бондара, Г. Білявського, Л. Гуцаленко, О. Кожухова, Р. Кулика, В. Навроцького, О. Пантелейчука, Ю. Саталкіна, М. Пилипчука, В. Шевчука Л. Юрченка та ін. Водночас однією з основних перешкод для розробки й впровадження ефективної економіко-екологічної політики підприємств є відсутність належного забезпечення керівника комплексною, достовірною та своєчасною обліковою інформацією про природоохоронну діяльність.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Мета дослідження полягає в обґрунтуванні теоретико-методичних положень бухгалтерського обліку в си-

Рис. 1. Класифікація шкоди навколишньому середовищу, завданого внаслідок воєнної агресії

Джерело: [2].

стемі формування транспарентного інформаційного простору управління економіко-екологічною безпекою підприємства в контексті воєнного стану в країні.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

На фоні останніх подій, як у світі, так і в Україні все більше приділяється увага сектору економіки. Для української економіки великим потрясінням стала війна з росією. Скоротилося виробництво, порушено логістику, зруйновано маркетингову, соціальну та інженерну інфраструктуру. Через пряму загрозу життя в Україні має місце відтік економічно активної частини населення за кордон [1]. У цьому зв'язку актуальним стає формування такої поведінки підприємств, що направлена на попередження виникнення екологічно небезпечних ситуацій під час поточної та стратегічної діяльності підприємств.

Сучасна оцінка технологій господарювання підприємства ґрунтується на основі еколого-економічних принципів функціонування господарюючого суб'єкта та ефективності технологій, що залежить від величини збитків, заподіяних навколишньому середовищу. Тому технічну досконалість технологій вирішують шляхом порівняння витрат сировини й енергії, допоміжних матеріалів, капітальних вкладень на здійснення технології з обов'язковим урахуванням природоохоронних витрат на запобігання забрудненню навколишнього природного середовища, а також величини трудових затрат на здійснення цієї технології. Саме тому доцільним є угрупування класифікації шкоди навколишньому середовищу, що може бути завдана у зв'язку з недотриманням соціальної свідомості підприємством (Рис. 1).

У процесі здійснення природоохоронної діяльності, підприємства несуть витрати. До витрат на охорону навколишнього природного середовища відносяться всі види витрат, спрямовані на запобігання, скорочення чи ліквідацію забруднення, інших видів шкідливого впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне середовище, при наданні послуг чи використанні продукції, а також на збереження біорізноманіття та середовища існування.

Рациональна класифікація природоохоронних витрат враховує зміни, які відбуваються на сучасному етапі

в розумінні їх суті і контрольних функціях, раціональному використанні природних ресурсів підприємствами, сприятиме удосконаленню методики обліку і аудиту операцій з охорони навколишнього середовища.

Критичний огляд спеціальної літератури [2, 3, 4] показав, що для класифікації природоохоронних витрат в основному виділяють такі напрямки:

- за цільовим призначенням — витрати на попередження забруднення, витрати на усунення наслідків забруднення;
- за економічним змістом — поточні, капітальні;
- за об'єктами природи — витрати на охорону повітря, води, земельних

ресурсів тощо;

— за джерелами відшкодування — відшкодовуються за рахунок собівартості, прибутку, коштів екологічних фондів.

Однак для ефективного управління природоохоронною діяльністю господарюючого суб'єкта потрібна більш глибока характеристика витрат на охорону природи. Цьому, на нашу думку, буде сприяти класифікація витрат з врахуванням їх рівня, умов виникнення, часового фактору, стадій кругообігу, а також їх відношення до підприємства та процесу виробництва [5]. Ці класифікаційні ознаки дозволять вирішити проблеми ідентифікації досліджуваних витрат (Рис. 2).

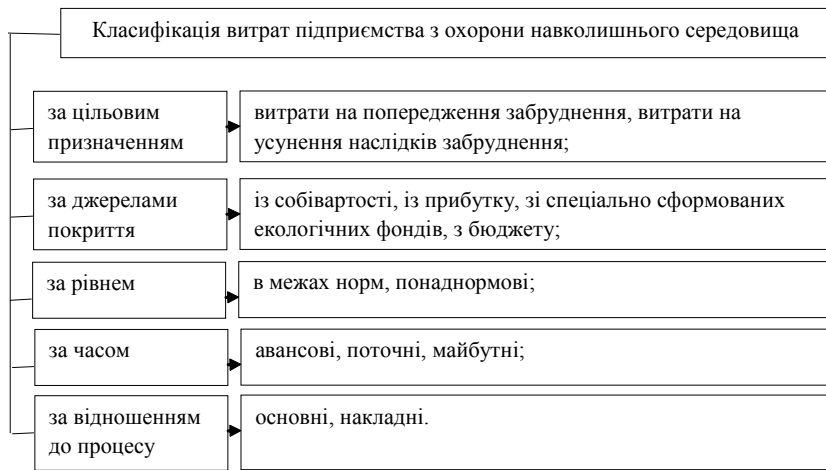
Загальна сума природоохоронних витрат складається з капітальних і поточних витрат [6].

До капітальних природоохоронних витрат відносять витрати на створення нових і реконструкцію діючих природоохоронних основних засобів, розробку і впровадження нових екологізованих технологій. Отже, до капітальних інвестицій, які здійснюються з метою охорони навколишнього природного середовища, відносяться всі витрати звітного року на обладнання, технічне оснащення, будівництво природоохоронного призначення. Сюди входять витрати:

— вартість будівельно-монтажних робіт — тобто витрати на будівництво нових, розширення, реконструкцію і технічне переозброєння будівель та споруд, монтаж різноманітних конструкцій, спорудження мереж водопостачання, каналізації, тепло- та газопостачання, енергопостачання, будівництво очисних споруд;

— вартість усіх видів виробничого устаткування, а також зарахованих до основних засобів інструментів та інвентарю — тобто витрати на обладнання, що потребує монтажу (яке може бути введено у дію тільки після його зборки, наладки та установки, наприклад, велике технологічне та енергетичне обладнання, загальнопромислове обладнання), витрати на обладнання, що не потребує монтажу (усі види транспортних засобів і рухомого складу), витрати на інструмент і інвентар;

— інші капітальні роботи й витрати — тобто вартість земельних ділянок; роботи із глибокого розвідувально-

Рис. 2. Класифікація витрат підприємства з охорони навколишнього середовища

го буріння на нафту, газ і термальну воду; проектні роботи; науково-дослідні роботи; вартість придбаних патентів і ліцензій, тощо.

До поточних витрат на охорону навколишнього природного середовища відносяться витрати, які здійснюються на підтримку (утримання та експлуатацію) об'єкта (основних засобів природоохоронного призначення) в робочому стані та які входять до складу витрат поточного періоду.

До поточних природоохоронних витрат підприємства можна віднести: утримання і експлуатацію основних засобів природоохоронного призначення; поводження з відходами; платежі за викиди забруднюючих речовин в природне середовище тобто плата за забруднення навколишнього середовища в межах встановлених норм, лімітів і плату за понадлімітне забруднення; інші поточні витрати [5]. Поточні витрати на природоохоронну діяльність включають витрати на усунення економічного збитку від забруднення. Саме тому, частина поточних витрат на природоохоронну діяльність визначається рівнем негативного впливу шкідливих речовин на природне середовище, необхідність зниження якого продиктована екологічними, соціальними та економічними інтересами. Вартісним вираженням негативного антропогенного впливу на навколишнє середовище є економічний збиток, спричинений цим впливом

та визначається сумою витрат на попередження впливу забрудненого середовища.

Отже, належна організація обліку екологічних витрат має передбачати такі елементи:

1. Завдання бухгалтерського обліку екологічних витрат.
2. Визначення та класифікація екологічних витрат.
3. Визначення облікових номенклатур для екологічних витрат.
4. Визначення елементів облікової політики для відображення екологічних витрат.
5. Забезпечення функції контролю над екологічними витратами та раціональністю природокористування [7].

Завдання бухгалтерського обліку екологічних витрат визначає у своїй монографії І.В. Замула визначає, як:

— формування та надання повної, своєчасної й достовірної інформації про екологічні витрати для ефективного управління екологічною діяльністю підприємства та прийняття рішення щодо співпраці та здійснення інвестування в суб'єкт господарювання;

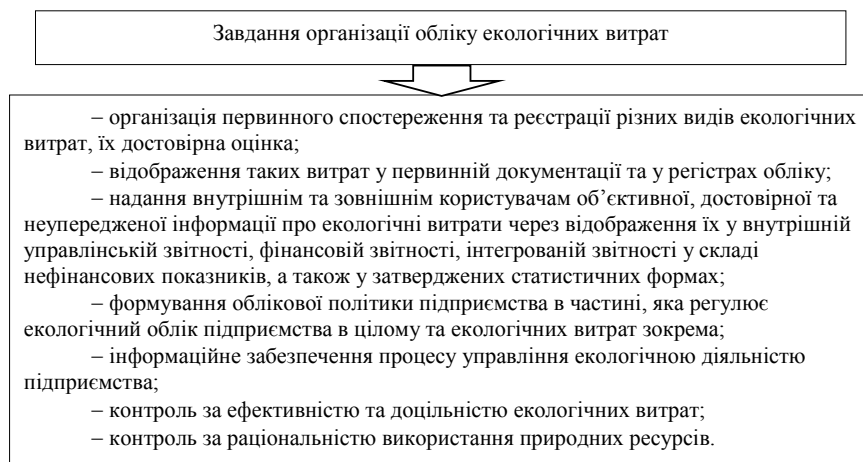
забезпечення контролю суми та складових екологічних витрат підприємства

забезпечення збереження природних ресурсів для суспільства та як сировини для підприємства [7].

Цей перелік, на нашу думку, дуже влучно відображає основні цілі, яких необхідно досягти в процесі організації бухгалтерського обліку екологічних витрат. Вважаємо за доцільне конкретизувати дані цілі через визначення завдань організації обліку екологічних витрат (Рис. 3).

Екологічний бухгалтерський облік підприємств повинен діяти як цілісна система і бути спрямований на складання екологічної складової інтегрованої звітності. Компонент охорони навколишнього середовища (екологічний компонент) характеризує вплив підприємства на навколишнє середовище та екологію. Об'єктами екологічного обліку є витрати в контексті екологічної діяльності, згруповані за їх цільовим призначенням (видами продукції, замовленнями, процесами, стадіями виробництва, агрегатами, сферами діяльності, регіонами збуту тощо) [8].

Раціональна організація обліку екологічних витрат є системою елементів і засобів оптимальної побудови облікового процесу. Завдяки раціональній організації обліку екологічних витрат формується інформаційна база для комплексного аналізу екологічних витрат, ефективного управління екологічними витратами і природоохоронною діяльністю, достовірні статистичні показники діяльності підприємств у сфері охорони навколишнього природного середо-

Рис. 3. Завдання організації обліку екологічних витрат

вища. Для усталеності обліку екологічних витрат та власне формування системи екологічного обліку, насамперед необхідно розробити нормативно-правове забезпечення обліку та контурні межі облікової політики підприємства щодо екологічних витрат. Реалізація цього можлива за підходами, показаними (Табл. 1).

При веденні бухгалтерського обліку екологічних витрат обробка та оформлення первинних документів має велике значення для ведення безпомилкового та прозорого обліку. Технологічно бухгалтерський облік як процес розпочинається з виявлення, вимірювання і реєстрації фактів, дій і подій з метою отримання інформації про господарські операції.

Суцільне і безперервне спостереження за всіма господарськими операціями на підприємстві здійснюється за допомогою документування. Документування — це основа бухгалтерського обліку, що передбачає відображення в документах всіх господарських операцій та фактів господарської діяльності, проте ми зосередимося на документуванні операцій, що підтверджують екологічні витрати [9].

Документи, що підтверджують проведення господарських операцій з виникнення екологічних витрат можна поділити на види в залежності від класифікації екологічних витрат. Таким чином можна виділити такі види документів, якими підтверджуються екологічні витрати:

а) за соціально-економічним критерієм:

— документи, що підтверджують сплату податкових, рентних платежів та платежів за природокористування, а також штрафів та пені за несплату або несвоєчасну сплату вищенаведених платежів;

— документи, що підтверджують витрати на попередження шкідливого впливу на довкілля;

— документи, що підтверджують надзвичайні витрати на ліквідацію наслідків екологічного лиха;

— документи, що підтверджують операційні витрати з надання послуг з природоохоронної діяльності;

б) за відображенням у фінансовому обліку:

— документи, що підтверджують поточні (операційні) екологічні витрати;

— документи, що підтверджують капітальні (інвестиційні) витрати; в) за видами господарської діяльності підприємства:

— документи, що підтверджують витрати на утримання основних засобів природоохоронного призначення: на напівфабрикати, матеріали, паливо, енергію, поточний і капітальний ремонт тощо;

— документи, що підтверджують витрати на оплату і охорону праці (включаючи відрахування єдиного соціального внеску) працівникам, зайнятим у екологічній діяльності;

— документи, що підтверджують витрати, пов'язані з спільним використанням підприємствами і організаціями регіону об'єктів природоохоронного призначення;

г) за об'єктами охорони:

— документи, що підтверджують витрати на охорону чистоти атмосфери;

— документи, що підтверджують витрати на раціональне використання земельних ресурсів;

— документи, що підтверджують витрати на раціональне використання мінеральних ресурсів;

Таблиця 1. Підходи до формування облікової політики щодо екологічних витрат

Напрями облікової політики	Реалізація напрямів облікової політики
Завдання бухгалтерського обліку	Формування та надання повної, своєчасної та достовірної інформації про екологічні витрати для ефективного управління екологічною діяльністю підприємства: прийняття рішення щодо співпраці та здійснення інвестування в суб'єкт господарювання; забезпечення збереження природних ресурсів для суспільства та як сировини для підприємства; забезпечення контролю за екологічними витратами підприємства; оцінка впливу екологічних чинників на фінансові результати підприємства.
Техніка ведення бухгалтерського обліку	Первинні документи, облікові реєстри, порядок документообігу; робочий план рахунків з виділенням аналітичних рахунків; програмне забезпечення обліку; терміни надання та користувачі звітності.
Методичне забезпечення бухгалтерського обліку	Порядок визнання, оцінки, включення до собівартості екологічних витрат; порядок розподілу загальновиробничих екологічних витрат; розподіл екологічних витрат, які за економічною сутністю є змінними загальновиробничими, здійснюється пропорційно до заробітної плати працівників основного виробництва. Ведення синтетичного обліку екологічних витрат повинне ґрунтуватися на галузевих особливостях та специфіці діяльності підприємства.
Звітність	Формування достовірної інформації для національної екологічної статистики; здійснення моніторингу стану довкілля.

Джерело: [3].

— документи, що підтверджують витрати на раціональне використання водних ресурсів;

— документи, що підтверджують витрати на охорону рослинного і тваринного світу;

— документи, що підтверджують витрати на переробку та знешкодження відходів [10].

Документальне оформлення стосовно понесених екологічних витрат наведено у Табл. 2.

Таким чином, для раціональної організації обліку операцій з охорони навколишнього середовища пропонуємо впровадити певні заходи, а саме включити в додаток до Наказу підприємства "Про облікову політику" низку питань, які стосуються екологічних витрат, а саме:

Табл. 2. Документальне оформлення стосовно екологічних витрат

Вид екологічних витрат	Документ, що підтверджує екологічні витрати
Витрати з екологічного оподаткування	— декларація з екологічного податку — банківська виписка – платіжне доручення — вимога-рішення ДФС про сплату штрафу та/або пені з екологічного податку
Витрати на дозвільну документацію	— дозвіл на викиди шкідливих речовин в атмосферне повітря — дозвіл на спецводокористування
Витрати на попередження шкідливого впливу на довкілля	— договір про надання послуг з екологічного аудиту — акт наданих послуг з екологічного аудиту — платіжне доручення
Операційні екологічні витрати	— видаткові накладні на матеріали, що застосовуються для екологізації операційного процесу — акти наданих послуг з утилізації шкідливих матеріальних запасів
Витрати з оплати праці працівників, зв'язаних з екологією	— штатний розпис – таблиць обліку робочого часу — розрахунково-платіжна відомість
Інвестиційні екологічні витрати	— дефектний акт — договір про ремонт (модернізацію) основних засобів — акт приймання-передачі робіт з модернізації основних засобів
Екологічні витрати з навчання працівників	— акт приймання-передачі наданих послуг з навчання персоналу — платіжне доручення

Джерело: [9].

види екологічних витрат, що формуються на підприємстві, джерела їх формування, обсяг; документи, відповідно до яких формуються екологічні витрати; основні види операцій щодо руху екологічних витрат; порядок формування та використання коштів на екологічні витрати за звітний період; документи, що обґрунтовують формування та використання екологічних витрат протягом звітного періоду; перелік осіб, відповідальних за здійснення облікового забезпечення відносно екологічних витрат; перелік осіб, які мають повноваження приймати рішення щодо формування певних екологічних витрат; процедури поточного контролю за формуванням і використанням коштів на екологію; порядок проведення інвентаризації відходів і стану екологічних зобов'язань; склад і зміст внутрішньої звітності щодо екологічних витрат.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Отже, суть облікового забезпечення управління про екологічні витрати в межах облікової політики зводиться до процесу вибору засобів впливу на платежі поліпшення якості продукції, збереження природного середовища, поліпшення ефективності використання природних ресурсів з метою досягнення стратегічних цілей діяльності з найбільшим екологічним ефектом на рівнях ієрархії. Відповідно пропонуємо виділяти такі елементи облікової політики: перелік екологічних витрат, можливих до формування підприємством; порядок їх формування; цільове використання та ліквідація екологічних витрат; документальне оформлення; інвентаризація; відповідальність за правильність формування і використання; внутрішня звітність щодо екологічних витрат.

Література:

1. Природоохоронні витрати виробництва та їх облік. Склад і структура природоохоронних витрат. URL: <https://kegt-rshu.in.ua/images/dustan/LLP5.pdf> (дата звернення: 11.09.2023).
2. Вороновська О. Сутність і розвиток екологічного обліку. Галицький економічний вісник. 2017. № 2 (31). С. 195—200. URL: <http://elartu.tntu.edu.ua/handle/123456789/1350> (дата звернення: 10.09.2023).
3. Кірейцева Г. В. Сутність і класифікація екологічних витрат по операціях з атмосферним повітрям. Вісник ЖДТУ. Серія: Економічні науки. № 3 (61). С. 67—73.
4. Колівешко О. М. Визначення та структура екологічних витрат підприємства. Вісник Чернігівського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки. 2013. № 3. С. 128—132.
5. Садовська І. Б. Класифікація екологічних витрат для цілей управлінського обліку. Економічні науки. Серія "Облік і фінанси". Вип. 11 (41). Ч. 1. С. 223—234.
6. Слюсарчук Р. І. Класифікація екологічних витрат і джерела їх виникнення на деревообробних підприємствах. Науковий вісник Укр. ДЛТУ, 2013, вип. 13.4. С. 234—238.
7. Замула І. В., Шигун М. М. Аналітична модель бухгалтерського обліку екологічної діяльності. Вісник національного університету "Львівська політехніка". Ме-

неджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. 2015. № 647. С. 337—343.

8. Голик В. Р. Екологічний облік як складова управління підприємством. Науковий вісник ужгородського університету. 2018. № 2 (52). С. 218—222. URL: <http://visnyk-ekon.uzhnu.edu.ua/article/download/149481/148656> (дата звернення: 15.09.2023).

9. Савченко О. Ф., Дацій О. І., Байда А. О., Зима Г. І. Екологічні витрати: проблеми права, обліку та оподаткування. Економіка та держава. Економічна наука. № 5. С. 11—19.

10. Шмигель О. Є. Екологічний облік як інструмент управління природоохоронною діяльністю підприємства. Інноваційна економіка. 2018. № 5-6. URL: <http://inneco.org/index.php/innecoua/article/download/303/365> (дата звернення: 22.09.2023).

References:

1. kegt-rshu.in.ua (2020), "Environmental protection costs of production and their accounting. Composition and structure of environmental protection costs", available at: <https://kegt-rshu.in.ua/images/dustan/LLP5.pdf> (Accessed 15 Sept 2023).
  2. Voronovskaya, O.V. (2011), "The essence and development of environmental accounting", *Halyts'kyj ekonomichnyj visnyk*, vol. 2 (31), pp. 195—200.
  3. Kireytseva, G.V. (2012), "The essence and classification of environmental costs for operations with atmospheric air", *Visnyk Zhytomyrs'koho derzhavnoho tekhnolohichnoho universytetu*, vol. 3 (61), pp. 67—73.
  4. Koliveshko, O.M. (2013), "Definition and structure of environmental costs of the enterprise", *Visnyk Chernihivskoho derzhavnoho tekhnolohichnoho universytetu. Serii: Ekonomichni nauky*, vol. 3, pp. 128—132.
  5. Sadovska, I.B. (2014), "Classification of environmental costs for management accounting purposes", *Ekonomichni nauky. Serii "Oblik i finansy"*, vol. 11 (41), no. 1, pp. 223—234.
  6. Sliusarchuk, R.I. (2013), "Classification of environmental costs and sources of their occurrence at wood-working enterprises", *Naukovyi visnyk Ukr. DLTU*, vol. 13.4, pp. 234—238.
  7. Zamula, I.V. and Shyhun, M.M. (2015), "Analytical accounting model of environmental activities", *Visnyk natsionalnoho universytetu "Lvivska politekhnika"*. *Menedzhment ta pidpriemnytstvo v Ukraini: etapy stanovlennia i problemy rozvytku*, vol. 647, pp. 337—343.
  8. Holyk, V.R. (2018), "Environmental accounting as a component of enterprise management", *Naukovyi visnyk uzhhorodskoho universytetu*, vol. 2 (52), pp. 218—222, available at: <http://visnyk-ekon.uzhnu.edu.ua/article/download/149481/148656> (Accessed 15 Sept 2023).
  9. Savchenko, O. Datsii, O. Baida, A. and Zima, G. (2015), "Environmental costs: problems of law, accounting and taxation", *Ekonomika ta derzhava*, vol. 5, pp. 11—19.
  10. Shmyhel O.Ye. (2018), "Environmental accounting as a tool for management of environmental activity of the enterprise", *Innovatsiina ekonomika*, vol. 5—6, available at: <http://inneco.org/index.php/innecoua/article/download/303/365> (Accessed 15 Sept 2023).
- Стаття надійшла до редакції 29.09.2023 р.*

УДК 658.5

О. В. Перчук,
к. е. н., доцент, доцент кафедри обліку, оподаткування та бізнес-управління,
Університет Григорія Сковороди в Переяславі
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-64844-7011>
Р. С. Вовченко,
к. е. н., викладач кафедри обліку, оподаткування та бізнес-управління,
Університет Григорія Сковороди в Переяславі
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-8713-2988>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.97

ВИКОРИСТАННЯ ІНСТРУМЕНТІВ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ В ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ФУНКЦІОНУВАННЯ І РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

O. Perchuk,
PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Accounting,
Taxation and Business Management, Hryhorii Skovoroda University of Pereiaslav
R. Vovchenko,
PhD in Economics, Lecturer of the Department of Accounting, Taxation
and Business Management, Hryhorii Skovoroda University of Pereiaslav

THE USE OF MANAGEMENT ACCOUNTING TOOLS IN THE INFORMATION AND ANALYTICAL SUPPORT OF THE FUNCTIONING AND DEVELOPMENT OF ENTERPRISES

Предметом статті є визначення інструментів, принципів і пріоритетів управлінського обліку як значимої ланки в інформаційно-аналітичному забезпеченні діяльності підприємств та управління ними. Мета статті – виявити потенціал управлінського обліку у структурі інформаційно-аналітичного забезпечення підприємств і організацій через чітке розуміння його місії, специфіки та інструментарію. У статті використано методи: бухгалтерського обліку, системно-структурного аналізу і синтезу, історичний, статистико-економічні. Визначено, що управлінський облік є основою інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності підприємств. Його інструменти, по-перше, дозволяють набувати найбільш детальної, оперативної та системної інформації. По-друге, вони мають змоги групувати її за центрами витрат діяльності і відповідальності. По-третє, інформація управлінського обліку використовується на всіх стадіях управління – планування, прийняття управлінських рішень, контролю, коригування пріоритетів та стратегій розвитку підприємств за необхідності. Використання та інтерпретація інформації управлінського обліку може впливати також на побудову структури й організації підприємств. Інструменти управлінського обліку займають провідне місце в управлінському процесі підприємств. Їх продукти у вигляді облікових даних використовуються на всіх етапах прийняття управлінських рішень. За допомогою нього відбувається інформаційно-аналітичне забезпечення управлінської ланки або менеджменту з метою отримання найкращого результату господарювання при використанні наявних ресурсів; об'єктивної оцінки слабких і сильних сторін конкурентоспроможності господарюючих суб'єктів; уникнення кризових ситуацій та досягнення ефективності й стійкого розвитку.

Domestic businesses have faced unprecedented business challenges due to Russia's large-scale aggression and war. These include the loss of production facilities or daily risks of losses due to shelling, markets for finished products, and labor resources due to mobilization or departure of employees abroad. In these difficult conditions, in order to make informed and effective management decisions, management needs reliable information about the existing and future potential of production activities; its competitiveness and efficiency; tactics of operation and development strategy. The subject matter of the article is to determine the tools, principles and priorities of management accounting as a significant link in the information and analytical support of enterprises' activities and their management. The purpose of the article is to identify the potential of management accounting in the

structure of information and analytical support of enterprises and organizations through a clear understanding of its mission, specifics and tools. The article uses the following methods: accounting, system-structural analysis and synthesis, historical, statistical and economic. It is determined that management accounting is the basis of information and analytical support for the activities of enterprises. Its tools, firstly, allow acquiring the most detailed, operational and systematic information. Second, they are able to group it by cost centers of activity and responsibility. Thirdly, management accounting information is used at all stages of management — planning, management decision-making, control, adjustment of priorities and strategies for enterprise development, if necessary. The use and interpretation of management accounting information may also affect the structure and organization of enterprises. Management accounting tools occupy a leading position in the management process of enterprises. Their products in the form of accounting data are used at all stages of management decision-making. They provide information and analytical support to the management or management team in order to obtain the best business results using available resources; to objectively assess the weaknesses and strengths of the competitiveness of business entities; to avoid crisis situations and achieve efficiency and sustainable development.

Ключові слова: управлінський облік, підприємства, інструменти, управління, центри витрат, центри відповідальності, управлінські рішення, принципи, пріоритети, стратегічні напрями.

Key words: management accounting, enterprises, tools, management, cost centers, responsibility centers, management decisions, principles, priorities, strategic directions.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Вітчизняні підприємства зіштовхнулися з безпрецедентними викликами господарювання через масштабну російську агресію і війну. Вони стосуються втрати виробничих потужностей або щоденні ризики втрат через обстріли, ринків збуту готової продукції, трудових ресурсів через мобілізацію або виїзд працівників за кордон. У цих складних умовах для прийняття обґрунтованих та ефективних управлінських рішень менеджменту необхідна достовірні інформация про наявний і перспективний потенціал виробничої діяльності; її конкурентоспроможність та ефективність; тактику функціонування і стратегію розвитку. Управлінський облік може бути визначений як процес ідентифікації, вимірювання, накопичення, аналізу, підготовки, інтерпретації і передачі інформації (як фінансової, так і операційної), яка використовується управлінським персоналом для планування, оцінки і контролю роботи організації, для впевненого використання звітності по ресурсам. Зарубіжні автори одноставні в концептуальному підході трактування управлінського обліку. Вони схиляються до того, що управлінський облік за допомогою збирання, систематизації, аналізу, інтерпретації інформації призначений забезпечувати управлінську ланку інформацією, що необхідна для прийняття управлінських рішень. Що стосується вітчизняних розробок з цього питання, то ще не склалося єдиної думки про суть управлінського обліку. Тому дослідження його інструментів та їх використання є актуальним, значимим та своєчасним.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Розвитку теорії та практики організації управлінського обліку на вітчизняних сільськогосподарських підприємствах сприяють праці як вітчизняних, так і зарубіжних економістів: Брохун Н.С., Валуєв Б.І., Губарик О.М., Дем'яненко М.Я., Дилевой О.А., Ігнатенко М.М., Леваєва Л.Ю., Мармуль Л.О., Новіченко Л.С., Плаксієн-

ко В.Я., Романюк І.А., Рябенко Л.М., Саблук П.Т., Сподарик Т.І., Шевців Л.Ю. та інших вчених. У працях вказаних авторів висвітлене широке коло питань стосовно сутності управлінського обліку, його співвідношення з фінансовим, технологій і порядку здійснення. Проте використання даних управлінського обліку та оцінки їх якості з позицій системного управління підприємствами потребують подальших розробок.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою статті є узагальнення методологічних та практичних інструментів управлінського обліку для отримання якісної інформації про господарські операції і процеси з метою її використання в управлінні підприємствами, особливо в умовах невизначеності та ризиків господарювання.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Розвиток продуктивних сил і виробничих відносин поступово сприяв трансформації обліку виробничих витрат та калькулювання собівартості продукції в управлінський облік. Тому науковці, як Шевців Л.Ю., Сподарик Т.І. зазначають, що "управлінський облік — це процес в межах організації, який забезпечує її управлінський апарат інформацією, що використовується для планування, власне управління і контролю за діяльністю організації. Він охоплює виявлення, вимірювання, збирання, аналіз, підготовку, інтерпретацію, передавання і приймання інформації, необхідної управлінському апарату для виконання його функцій" [1, с. 259].

Брохун Н.С., Новіченко Л.С. вважають, що "управлінський облік — це ідентифікація, вимірювання, збирання, систематизація, аналіз, розподіл, інтерпретація і передавання інформації, яка необхідна для управління будь-яким об'єктом" [2, с. 302]. Отже, тут представлено ширший порівняно з попередніми авторами погляд на зміст категорії "управлінський облік". Проте є нау-

ковці, які вважають поділ бухгалтерського обліку на фінансовий та управлінський облік наукоподібним. Вказану точку зору певною мірою поділяє Б.І. Валуєв [3, с. 202]. Він пише, що "необхідна системна бухгалтерська модель економіки підприємства, діяльність якої повинна відбиватися в адекватній інформаційній моделі, що розробляється з орієнтацією на інтереси оперативного, поточного і стратегічного управління".

Друга група авторів ототожнює управлінський облік з виробничим, розширюючи його функції залежно від потреб конкретного виробництва. Так, Л.М. Рябенко відзначає, що "основною функцією управлінського обліку є складання попередніх кошторисів затрат, оперативне виявлення відхилень від кошторисів, систематичний аналіз витрат виробництва і варіантів управлінських рішень на базі оцінки їх собівартості [4, с. 1401].

Проте найбільш широко в методології і теорії обліку представлені погляди науковців, які вважають за необхідне існування управлінського обліку в межах системи єдиного бухгалтерського обліку. При цьому вони надають йому повноважень "управління управлінням". Так, В.Я. Плаксієнко під управлінським обліком розуміє "процес виявлення, вимірювання, накопичення, аналізу, підготовки, інтерпретації та передачі інформації, що використовується управлінською ланкою для планування, оцінки та контролю всередині підприємства" [5, с. 48].

Подібну точку зору представляють праці П.Т. Саблука та М.Я. Дем'яненка [6]. На їх переконання, "управлінський облік — методологічно обособлена частина бухгалтерського обліку, яка передбачає формування інформації про витрати і вихід продукції за центрами прибутку, об'єктами обліку з метою контролю за процесами діяльності, наслідками роботи структурних підрозділів та ефективністю виробництва окремих видів продукції".

Ми поділяємо цю точку зору, тим більше, що вона представлена подібним чином і в нормативно-законодавчих документах. Зокрема, Законом України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" "управлінський облік відокремлюється як окрема ланка бухгалтерського обліку і визначається як система обробки та підготовки інформації про діяльність підприємства для внутрішніх користувачів у процесі управління підприємством". Таким чином, навіть законодавчо закріплена ідентифікація та основна місія управлінського обліку як постачальника якісної інформації для потреб управління підприємствами.

Формування та існування управлінського обліку стало відповіддю на потреби ринкової моделі господарювання посилити функції і зміст обліку як джерела інформації для забезпечення конкурентоспроможної діяльності підприємств у т.ч. через оперативне фінансово виважене управління. конкретних умов управління" [7-11]. Саме з допомогою інструментів управлінського обліку стає можливою орієнтація уваги управлінського персоналу на вирішальні фактори успіху: якість, інновації, інвестиції, час, ринкові ніші тощо.

Тому ототожнення управлінського обліку з виробничим не дає першому вийти за межі фінансового обліку, отже, втрачається автономність управлінського обліку. Береться до уваги лише вирішення практичних

завдань управлінським обліком, що значно звужує його інформаційні можливості і є неприйнятним.

Таким чином, ідея виділення управлінського обліку в окрему підсистему єдиного бухгалтерського обліку є методологічно правильною. Вона дозволяє розширити повноваження сучасного бухгалтерського обліку через врахування потреб управлінського апарату в інформації. Цьому сприяє і використання досвіду в галузі управлінського обліку країн із розвинутою економікою.

Лише за допомогою системно-структурного аналізу та синтезу в організації управлінського обліку, з врахуванням національних особливостей розвитку економіки та управління, стане можливим належне функціонування його облікового апарату — основи управління [12]. Необхідно використати переваги із поєднання єдиної організації вітчизняної системи обліку в головних її елементах і зарубіжного облікового досвіду у тих напрямках, гнучкості яких вимагає процес розвитку підприємництва в Україні.

Для того, щоб визначити місце управлінського обліку в інформаційному середовищі підприємства необхідно розглянути визначити: 1) зв'язок управлінського обліку з процесом управління; 2) роль управлінського обліку в інформаційному забезпеченні управлінського персоналу. Дійсно, всі елементи управлінського циклу взаємопов'язані та взаємообумовлені інформаційною системою. При цьому слід відмітити, що інформаційний обмін в системі управління пов'язаний з усіма функціями управління діалектично. Процес управління з однієї сторони ґрунтується на інформації, а з іншої являє собою безперервну переробку й надання інформації.

Це проявляється на стадії прийняття управлінського рішення. Невизначеність зовнішнього середовища визначає, як необхідну, потребу прогнозування майбутнього стану речей, для того щоб завчасно приймати відповідні корегуючі заходи [13]. На основі прогнозованих подій базується планування, яке представляє собою процес підготовки до змін і виявлення резервів для майбутнього розвитку підприємства.

Обмін інформацією між системою обліку та системою планування проводиться, в основному, через звітність, яка у вигляді результативних показників і балансових таблиць відображає лише ту частину інформації, яка сконцентрована в системі бухгалтерського обліку. Тому важливим є включення в систему бухгалтерських реєстрів планових або нормативних показників. Це дозволить значно прискорити процес формування інформаційного блоку для управління і посилить прямі і зворотні зв'язки між ним, обліком і плануванням. Результати планування визначатимуть у перспективі зміст інших функцій управління.

Реалізація планів потребує певної організації. Функція організації виступає як процес, який забезпечує відповідність існуючої організації/структури підприємства системі поставлених цілей, встановлених у меті і завданнях, шляхом формування нових та реорганізації старих об'єктів та суб'єктів управління, переорієнтації структур, тобто адаптації до мінливих умов зовнішнього та внутрішнього середовища господарювання. Визначення елементів організаційної структури є важливим для ефективного управління та функціонування підприємства загалом [14—16].

Так, кількість інформації, що з'являється в результаті здійснення управлінського обліку, а також плинність інформаційного потоку мають значний вплив на ефективність господарювання й конкурентоспроможність. Чим більший розмір підприємства, тим більше у нього зовнішніх контактів. Тому оперативне надходження інформації про кожну господарську операцію до управлінського персоналу визначає правильність його рішень. Управлінський облік, надаючи інформацію, спонукає підприємство до створення більш ефективної структури. Завдяки цьому стає можливим облік витрат і результатів діяльності за центрами відповідальності. Відбувається процес децентралізації організаційних структур, підвищення їх гнучкості.

Наступним складником управлінського процесу або циклу є контроль. Він поєднує такі види управлінської діяльності, які пов'язані з формуванням даних про стан та функціонування об'єкта господарювання (облік); вивченням інформації про результати діяльності (аналіз); оцінкою та діагностикою процесів розвитку і досягнення мети, ефективності стратегії й конкурентоспроможності.

Пріоритетним завданням контролю є наближення фактичних і планових показників виконуваних робіт, тобто забезпечення здійснення місії підприємства. Контроль передбачає встановлення нормативів результатів виробничої діяльності та їх вимірювання; визначення ступеню досягнення встановлених цілей; корегування пріоритетів діяльності та управління, уточнення завдань за необхідності.

Під час здійснення контролю певний дефіцит інформації в обліку може поповнюватися за рахунок економічного аналізу. Показники плану і обліку є суттєвими для економічного аналізу, однак в його процесі здійснюється усвідомлення істотних показників, характеристик в їх зв'язку, виявлення глибинних чинників впливу на діяльність підприємств. Загалом же дані обліку є інформаційною базою для здійснення всіх функцій управління. На це вказує Соловей Н.В., вважаючи, що "облік має наскрізний характер, є необхідною передумовою послідовного виконання всіх функцій управління" [17, с. 248].

Таким чином, інформаційні ресурси як продукт та інструмент управлінського обліку є вагомим чинником економічного зростання. На нашу думку, його можливим недоліком може бути перевантаження інформаційних каналів, джерел і сховищ надлишковою інформацією. Тому в практику управлінського обліку повинна бути включена тільки та інформація, яка буде безпосередньо впливати на фінансово-господарські процеси підприємства.

ВИСНОВКИ

Система управління підприємством для його ефективного функціонування повинна одержувати якісну інформацію, до якої пред'являються певні вимоги. Вона як продукт управлінського обліку повинна задовольняти потреби користувачів. Корисність інформації визначається менеджментом підприємств на основі певних критеріїв.

Зокрема, це: 1. Своєчасність (оперативність) надходження. Інформація повинна бути оперативно і якісно зібрана й опрацьована. Оперативність збору та швидкість обробки інформації повинна відповідати темпам господарських процесів. Адже для управлінського працівника мають значення не облікові дані взагалі, а дані в необхідному обсязі і в потрібний момент. 2. Суттєвість: до кожної ланки управління повинна надходити лише така інформація, яка безпосередньо стосується їх конкретного завдання. 3. Економічність. Означає, що ефект від її виникнення повинен перевищувати витрати на її одержання, інакше це ставить під сумнів доцільність. 4. Конфіденційність. Означає надавати певному внутрішньому користувачеві лише ту інформацію, яка стосується конкретно його повноважень. 5. Достовірність інформації означає якість, чіткість та обгрунтованість.

Інструменти управлінського обліку, таким чином, займають провідне місце в управлінському процесі підприємств. Їх продукти у вигляді облікових даних використовуються на всіх етапах прийняття управлінських рішень. За допомогою нього відбувається інформаційно-аналітичне забезпечення управлінської ланки або менеджменту з метою отримання найкращого результату господарювання при використанні наявних ресурсів; об'єктивної оцінки слабких і сильних сторін конкурентоспроможності господарюючих суб'єктів; уникнення кризових ситуацій та досягнення ефективності й стійкого розвитку.

Література:

1. Шевців Л.Ю., Сподарик Т.І. Організація управлінського обліку на вітчизняних підприємствах у рамках системи обліково-аналітичного забезпечення управління. *Бізнес Інформ*. 2020. № 10. С. 255—266.
2. Брехун Н.С., Новіченко Л.С. Обліково-аналітичне забезпечення управління підприємством: теоретичне осмислення економічного змісту. *Науковий вісник Ужгородського університету*. 2017. Вип. 2 (50). С. 299—304.
3. Валуєв Б.І. Необгрунтованість концепції антикризового фінансового управління промисловим підприємством. *Вісник Житомирського державного технологічного університету*. Серія : Економічні науки. 2013. № 2. С. 197—205.
4. Рябенко Л.М. Аналітичне забезпечення розробки і реалізації управлінських стратегічних рішень. *Економіка і суспільство*. 2017. Вип. 13. С. 1400—1407.
5. Плаксієнко В. Я. Бухгалтерський облік у виробничих та агросервісних кооперативах : підручник. Київ : Центр учбової літератури, 2014. 448 с.
6. Саблук П.Т., Дем'яненко М.Я. Словник-довідник фінансиста. УААН, Ін-т аграр. економіки. Київ, 1997. 233 с.
7. Ігнатенко М.М., Леваєва Л.Ю., Романюк І.А. Інформаційне забезпечення організаційно-економічних пріоритетів розвитку фермерських господарств і сільськогосподарських підприємств. *Ефективна економіка*. 2020. № 5. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=7854> (дата звернення: 15.09.2023).
8. Пуцентейло П., Гуменюк О. Інформаційне забезпечення аналітичної діяльності в управлінні підприєм-

ством. Інститут бухгалтерського обліку, контроль та аналіз в умовах глобалізації. 2019. Вип. 1—2. С. 74—82.

9. Сєвідова І.О., Мандич О.В., Квятко Т.М., Бабко Н.М., Романюк І.А. Конкурентоспроможність підприємства: навч. посіб. Харків: ХНТУСГ, 2020. 200 с.

10. Khorunzhak N., Brukhanskyi R., Ivanyshyn V. Logic-statistical information models in control function of accounting. *Independent Journal of Management & Production*. 2019. Vol 10, № 7. P. 846—871.

11. Мармуль Л.О., Ігнатенко М.М. Соціально-економічні особливості розвитку сільських територій. *Економіка АПК*. 2011. № 7. С. 122—129.

12. Губарик О.М., Дилевої О.А. Організація обліку як основа інформаційного забезпечення економічної безпеки підприємств. *Ефективна економіка*. 2017. № 1. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5407> (дата звернення: 15.09.2023).

13. Ігнатенко М.М., Мармуль Л.О. Облік, оцінка й діагностика фінансово-економічних результатів діяльності у стратегічному менеджменті підприємств і організацій. *Східна Європа: економіка, бізнес та управління*. 2017. Вип. 6 (11). URL: <http://www.easterneuropeebm.in.ua/11-2017-ukr> (дата звернення: 15.09.2023).

14. Мармуль Л.О., Величко Т.Г., Рогатіна Л.П. Стратегічне управління фінансово-економічною безпекою аграрних та харчових підприємств. *Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу*. 2016. № 2 (34). С. 47—51.

15. Легенчук С.Ф., Городиський М.П., Майстренко Н.М. Захист бухгалтерських даних в умовах використання Інтернету речей: проблеми і перспективи діджиталізації обліку. *Облік і фінанси*. 2021. № 1 (91). С. 12—19.

16. Pakhucha E., Sievidova I., Babko N., Romaniuk I. et al. Investigating the impact of structural changes: the socio-economic security framework. *European Journal of Sustainable Development*. 2023. Vol. 12. Is. 1. Pp. 180—198.

17. Соловей Н.В., Гудима В.Ю. Аналіз ділової активності підприємства як основа підвищення ефективності його діяльності. *Молодий вчений*. 2019. № 1 (65). С. 247—249.

References:

1. Shevtsiv, L.YU. and Spodaryk, T.I. (2020), "Organisation of management accounting at domestic enterprises within the system of accounting and analytical support of management", *Biznes Inform*, vol. 10, pp. 255—266.

2. Brokhun, N.S. and Novichenko, L.S. (2017), "Accounting and analytical support of enterprise management: theoretical understanding of economic content", *Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho universytetu*, vol. 2 (50), pp. 299—304.

3. Valuyev, B.I. (2013), "Unreasonableness of the concept of anti-crisis financial management of an industrial enterprise", *Visnyk Zhytomyrs'koho derzhavnoho tekhnolohichnoho universytetu. Seriya: Ekonomichni nauky*, vol. 2, pp. 197—205.

4. Ryabenko, L.M. (2017), "Analytical support for the development and implementation of managerial strategic

decisions", *Ekonomika i suspil'stvo*, vol. 13, p. 1400—1407.

5. Plaksienko, V.YA. (2014), *Bukhhalters'kyy oblik u vyrobnychkh ta ahroservisnykh kooperatyvakh* [Accounting in production and agro-service cooperatives], *Tsentr uchbovovoyi literatury*, Kyiv, Ukraine.

6. Sabluk, P.T. and Dem'yanenko, M.YA. (1997), *Slovyk-dovidnyk finansysta* [Dictionary of the financier]. UAAN, In-t ahrar. Ekonomiky, Kyiv, Ukraine.

7. Ihnatenko, M.M. Levayeva, L.Yu. and Romaniuk, I.A. (2020), "Information support of organisational and economic priorities of development of farms and agricultural enterprises", *Efektivna ekonomika*, vol. 5, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7854> (Accessed 15 September 2023).

8. Putsenteylo, P. and Humenyuk, O. (2019), "Information support of analytical activity in enterprise management", *Instytut bukhalters'koho obliku, kontrol' ta analiz v umovakh hlobalizatsiyi*, vol. 1—2, pp. 74—82.

9. Sievidova, I.O. Mandych, O.V. Kvyatko, T.M. Babko, N.M. and Romaniuk, I.A. (2020), *Konkurentospromozhnist' pidpryyemstva* [Competitiveness of the enterprise], *KHNTUSH*, Kharkiv, Ukraine.

10. Khorunzhak, N. Brukhanskyi, R. and Ivanyshyn, V. (2019), "Logic-statistical information models in the control function of accounting", *Independent Journal of Management & Production*, vol. 10, no 7, pp. 846—871.

11. Marmul', L.O. and Ihnatenko, M.M. (2011), "Socio-economic features of rural development", *Ekonomika APK*, vol. 7, pp. 122—129.

12. Hubaryk, O.M. and Dyl'yevoy, O.A. (2017), "Organisation of accounting as a basis for information support of economic security of enterprises", *Efektivna ekonomika*, vol. 1, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5407> (Accessed 15 September 2023).

13. Ihnatenko, M.M. and Marmul', L.O. (2017), "Accounting, evaluation and diagnostics of financial and economic performance in the strategic management of enterprises and organisations", *Skhidna Yevropa: ekonomika, biznes ta upravlinnya*, vol. 6(11), available at: <http://www.easterneuropeebm.in.ua/11-2017-ukr> (Accessed 15 September 2023).

14. Marmul', L.O. Velychko, T.H. and Rohatina, L.P. (2016), "Strategic management of financial and economic security of agrarian and food enterprises", *Visnyk Berdyans'koho universytetu menedzhmentu i biznesu*, vol. 2 (34), pp. 47—51.

15. Lehenchuk, S.F. Horodys'kyy, M.P. and Maystrenko, N.M. (2021), "Protection of accounting data in the conditions of using the Internet of Things: problems and prospects of digitalisation of accounting", *Oblik i finansy*, vol. 1 (91), pp. 12—19.

16. Pakhucha, E. Sievidova, I. Babko, N. and Romaniuk I. (2023), "Investigating the impact of structural changes: the socio-economic security framework", *European Journal of Sustainable Development*, vol. 12, no. 1, pp. 180—198.

17. Solovey, N.V. and Hudyma, V.Yu. (2019), "Analysis of business activity of an enterprise as a basis for improving the efficiency of its activities", *Molodyy vchenyy*, vol. 1 (65), pp. 247—249.

Стаття надійшла до редакції 28.09.2023 р.

О. І. Добрянський,

к. е. н., Київська митниця Держмитслужби

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3297-357>

І. М. Біланчук,

аспірант кафедри економіки та маркетингу,

Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-5277-3441>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.102

СУБ'ЄКТНО-ОБ'ЄКТНА БАЗА ІНТЕГРОВАНОЇ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

O. Dobryanskyy,

PhD in Economics, Kyiv Customs of the State Customs Service of Ukraine

I. Bilanchuk,

Postgraduate student of the Department of Economics and Marketing,

O.M. Beketov National University of Urban Economy in Kharkiv

SUBJECT-OBJECT BASE OF THE INTEGRATED SYSTEM OF ECONOMIC SECURITY IN MODERN CONDITIONS

У статті розглянуто сучасну специфіку формування суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки. Визначено, що останнім часом спостерігається динамічне посиленням ризиків та загроз, які виникають у сфері економіки і потребують формування ефективних механізмів протидії їх реалізації. Проаналізовано основні складові суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки в сучасних умовах. Визначено, що суб'єктна база включає в себе групу суб'єктів, таких як державні органи, підприємства, громадські організації та інші учасники економічних процесів. Об'єктна база охоплює об'єкти, що потребують захисту, такі як інформація, фінансові ресурси, інфраструктура, технології та інші складові системи економічної безпеки. Доведено практичну важливість інтеграції суб'єктної та об'єктної бази для забезпечення ефективного функціонування системи економічної безпеки держави в сучасних умовах. Розглянуто різноманітні аспекти інтеграції суб'єктно-об'єктної бази, зокрема розвиток механізмів взаємодії між суб'єктами, створення систем захисту від ризиків для об'єктів та впровадження інноваційних підходів щодо забезпечення економічної безпеки. Проаналізовано сучасні умови, що впливають на систему економічної безпеки, зокрема глобалізацію, кіберзагрози та глобальну безпекову ситуацію. Сформовано рекомендації щодо вдосконалення існуючої суб'єктно-об'єктної бази економічної безпеки, які передбачають інтенсивний розвиток співробітництва між різними суб'єктами, впровадження сучасних технологій та зміцнення кібербезпеки в економічній системі держави. Доведено, що в сучасних умовах суб'єктно-об'єктна база виступає ключовим елементом інтегрованої системи економічної безпеки держави. При цьому інтеграція суб'єктної та об'єктної бази потребує застосування комплексного підходу та налагодження ефективної взаємодії між усіма зацікавленими сторонами. Визначено, що розвиток та вдосконалення суб'єктно-об'єктної бази є важливим завданням для забезпечення стійкого розвитку національної економіки та зменшення ризиків її функціонування в довгостроковій перспективі.

The article examines the modern specifics of the formation of the subject-object base of the integrated system of economic security. It was determined that recently there has been a dynamic increase in risks and threats that arise in the economic sphere and require the formation of effective mechanisms to counteract their implementation. The main components of the subject-object base of the integrated system of economic security in modern conditions are analyzed. It was determined that the subject base includes a group of subjects, such as state bodies, enterprises, public organizations and other participants in economic processes. The object base includes objects that need protection, such as information, financial resources, infrastructure, technologies and other components of the economic security system. The practical importance of the integration of the subject and object base to ensure the effective functioning of the system of economic security of the state in modern conditions has been proven. Various aspects of subject-object database integration are considered, in particular, the development of interaction mechanisms between subjects, the creation of risk protection systems for objects, and the implementation of innovative approaches to ensuring economic security. Modern conditions affecting the system of economic security, including globalization, cyber threats, and the global security situation, are analyzed. Recommendations for improving the existing subject-object base of economic security have been formulated, which provide for the intensive development of cooperation between various subjects, the introduction of modern technologies and the strengthening of cyber security in the state's economic system. It is proved that in modern conditions the subject-object base is a key element of the integrated system of economic security of the state. At the same time, the integration of the subject and object base requires the use of a comprehensive approach and the establishment of effective interaction between all interested parties. It was determined that the development and improvement of the subject-object base is an important task for ensuring the sustainable development of the national economy and reducing the risks of its functioning in the long term.

Ключові слова: економічна безпека, система економічної безпеки, база економічної безпеки, суб'єкт економічної безпеки, об'єкт економічної безпеки.

Key words: economic security, system of economic security, base of economic security, subject of economic security, object of economic security.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

В сучасних умовах стрімко зростає значення економічної безпеки як важливого фактору стійкого розвитку національної економіки. Завдяки глобалізації, інтенсивним темпам технологічного прогресу та збільшенню обсягів міжнародної торгівлі, економічні системи стикаються з усе більшою кількістю різноманітних ризиків та загроз. Відповідно, виникає об'єктивна необхідність забезпечення стійкості і безпеки економічних процесів, що передбачає потребу в розробці та впровадженні ефективної інтегрованої системи економічної безпеки держави. Проте, з практичної точки зору розробка інтегрованої системи економічної безпеки є досить складним завданням у зв'язку із значною різноманітністю факторів, що впливають на стан безпеки. Одним з ключових аспектів цієї системи є суб'єктно-об'єктна база, що включає суб'єкти (державні органи, підприємства, громадські організації тощо) та об'єкти (інформація, фінансові ресурси, інфраструктура, технології тощо), які потребують захисту.

Необхідно зазначити, що проблема полягає в тому, що в сучасних умовах значно посилюються нові та більш складні виклики для стану економічної безпеки держави, такі як кіберзагрози, тероризм, фінансові кризи, міжнародні збройні конфлікти тощо. В даний час існування розрізнених підходів та недостатня координація між різними суб'єктами системи економічної безпеки призводить до відчутного зниження ефективності та зростання вразливості системи перед зазначеними загрозами. Таким чином, особливої актуальності набуває потреба здійснення практичних наукових досліджень з метою вирішення проблемних питань, пов'язаних із визначенням складових суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки та з потребою забезпечення ефективної взаємодії між суб'єктами та об'єктами цієї системи. Крім того, виникає потреба визначення напрямів розвитку та вдосконалення суб'єктно-об'єктної бази для забезпечення ефективного функціонування інтегрованої системи економічної безпеки. Тому дослідження зазначених проблем дозволить розробити практичні рекомендації та стратегії для зміцнен-

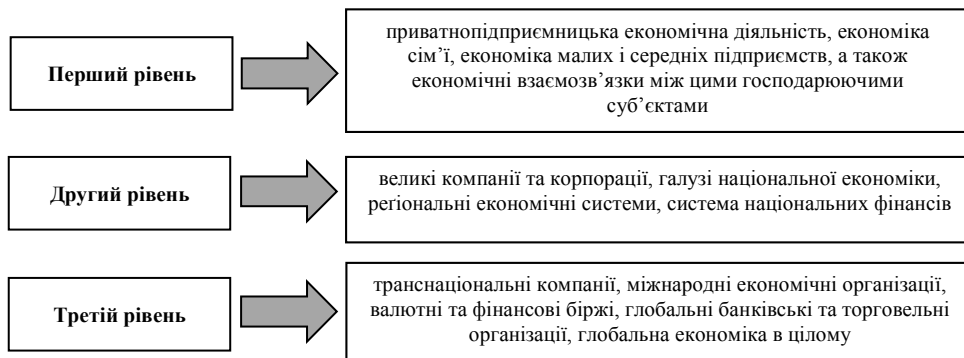

Рис. 1. Рівні та об'єкти економічної безпеки держави

Джерело: побудовано автором на основі [6].

ня системи економічної безпеки в сучасних умовах, зменшити ризики та загрози, а також забезпечити стійкий розвиток національної економіки України.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідження суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки та принципів її функціонування в сучасних умовах є достатньо актуальною темою, яка привертає увагу багатьох вчених та практиків. При цьому головна увага дослідників стосувалася вивчення суб'єктно-об'єктної моделі як основи для аналізу і розробки інтегрованої системи економічної безпеки, що включає в себе різні суб'єкти та об'єкти, які і потребують захисту.

В даному аспекті варто виділити дослідження О.А. Урбан, яка акцентує увагу на особливій важливості координації та співпраці між різними суб'єктами системи економічної безпеки. При цьому визначається, що саме ефективна взаємодія та обмін інформацією між різними суб'єктами допомагає забезпечити швидку реакцію на загрози та ризики [3].

В контексті останніх тенденцій формування високотехнологічних ризиків та загроз необхідна також звернути увагу на працю Т.О. Шматковської, яка з огляду на постійно зростаючу кількість кіберзагроз звертає особливу увагу на необхідність ефективного розвитку суб'єктно-об'єктної бази з фокусом на кібербезпеці економічної системи. Визначається потреба захисту інформації та кіберінфраструктури, а також — впровадження заходів, спрямованих на запобігання кібератакам [7].

Також інноваційні підходи можна виділити в дослідженні М. Дзямулича, який вказує на необхідність впровадження інноваційних підходів для покращення ефективності суб'єктно-об'єктної бази економічної безпеки. На думку автора це може включати використання новітніх технологій, розвиток нових методів аналізу та передбачення ризиків, а також залучення експертів з різних галузей [1].

Варто також відзначити дослідження Ю. Чалюк, пов'язані з оцінкою впливу глобалізації на суб'єктно-об'єктну базу інтегрованої системи економічної безпеки. Зокрема, в ході дослідження взаємозв'язків між різними країнами та глобальних економічних процесів визначено принципи розвитку стратегій забезпечення належного рівня безпеки в умовах відкритої економіки [4, 5].

Загалом бачимо, що на даний час існує достатньо великий обсяг наукових напрацювань, присвячених суб'єктно-об'єктній базі інтегрованої системи економічної безпеки. Однак, зважаючи на динамічні процеси, що відбуваються в глобальній економічній системі, існує потреба в подальшому дослідженні даної проблематики для розробки конкретних рекомендацій

та стратегій, що сприятимуть зміцненню економічної безпеки в сучасних умовах.

МЕТА ДОСЛІДЖЕННЯ

Метою дослідження є визначення суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки в сучасних умовах, з'ясування ролі суб'єктів та об'єктів у забезпеченні ефективності та стійкості економічного розвитку, а також розробка рекомендацій для вдосконалення системи економічної безпеки.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Для досягнення визначеної мети дослідження сформульовано наступні наукові завдання: проаналізувати сучасний стан суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки, розглянути основні складові, такі як суб'єкти та об'єкти і оцінити їхню ефективність та взаємозв'язок, дослідити вплив сучасних викликів і загроз на суб'єктно-об'єктну базу економічної безпеки, визначити недоліки та слабкі місця системи економічної безпеки, що можуть призвести до погіршення ситуації в економічній системі держави, дослідити механізми обміну інформацією, взаємодію та вироблення спільних стратегій для ефективного реагування на виклики та загрози, розробити рекомендації щодо вдосконалення суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки. Вирішення цих завдань дозволить визначити ключові аспекти функціонування суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки та розробити рекомендації для її вдосконалення в сучасних умовах.

Для забезпечення ефективного вирішення зазначених завдань було застосовано такі наукові методи: аналіз, аналогія, індукція, синтез, системний підхід, узагальнення.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

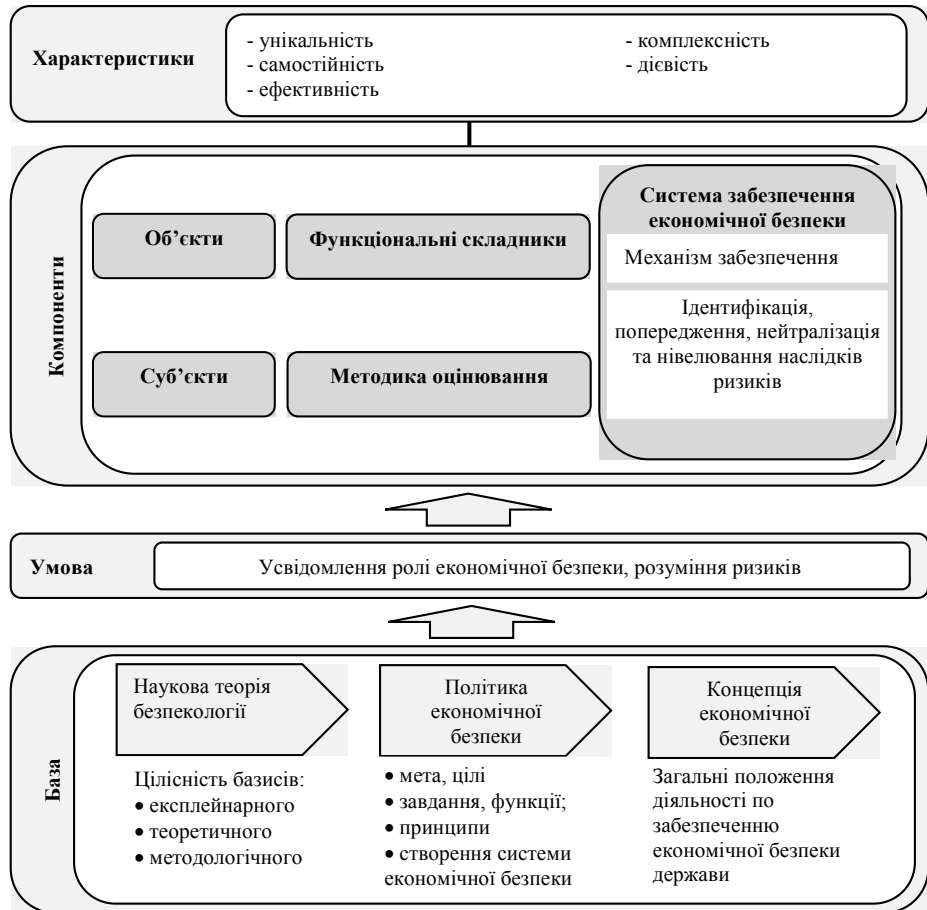
В теоретичному аспекті суб'єктно-об'єктна база інтегрованої системи економічної безпеки відноситься до концептуальної моделі, яка використовується для аналізу та управління економічною безпекою країни. При цьому вона охоплює як суб'єктну, так і об'єктну складові системи економічної безпеки. Суб'єктна складова інтегрованої системи включає в себе різні суб'єкти, такі як державні органи, регулятори, підприємства, громадські організації та інші сторони, які мають вплив на

економічну безпеку країни. Ці суб'єкти відповідно до своєї сутності виконують різні функції, такі як формулювання політики, розробка стратегій, контроль за дотриманням правил та норм, сприяння розвитку національної економіки тощо.

Більш складною за своєю сутністю є об'єктна складова системи економічної безпеки, яка являє собою сукупність об'єктів, які підлягають захисту та забезпечують економічну безпеку. Це можуть бути різні ресурси, такі як енергетичні джерела, природні багатства, фінансові резерви, інфраструктура, технології, інтелектуальна власність, соціальний капітал тощо. Відповідно, саме захист цих об'єктів від загроз, таких як економічні кризи, фінансові шахрайства, кібератаки, незаконна торгівля тощо, і є ключовим завданням інтегрованої системи економічної безпеки. Додатково варто відзначити, що на практиці об'єкти економічної безпеки поділяються на певні групи або рівні, відповідно до їх місця в економічній системі країни загалом (рис. 1).

Таким чином, сутність суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки полягає у розумінні та аналізі взаємодії між суб'єктною та об'єктною складовими даної системи. Вона передбачає впровадження ефективної системи управління економічною безпекою, яка включає в себе ідентифікацію загроз, оцінку ризиків, прийняття заходів щодо запобігання та мінімізації їх реалізації, розробку протоколів реагування на кризові ситуації, забезпечення належного рівня координації між різними суб'єктами, а також моніторинг ефективності заходів забезпечення безпеки. При цьому необхідно зазначити, що суб'єктно-об'єктна база є комплексною системою, яка забезпечує планування, координацію та реалізацію заходів, спрямованих на забезпечення економічної безпеки країни. Вона враховує взаємозв'язки між суб'єктами та об'єктами, а також різні аспекти безпеки, такі як економічна, фінансова, соціальна, технологічна безпека тощо.

Отже, приходимо до висновку, що суб'єктно-об'єктна база має безпосередній вплив на формування інтегрованої системи економічної безпеки шляхом визначення ключових суб'єктів та об'єктів, аналізу взаємодії між ними і встановлення відповідних механізмів управління. В практичному аспекті це реалізується шляхом ідентифікації суб'єктів, які мають вплив на економічну безпеку та залучення їх до процесу планування та реалізації заходів забезпечення безпеки. Крім того, суб'єктно-об'єктна база сприяє встановленню взаємо-

Рис. 2. Функціональна схема формування інтегрованої система економічної безпеки держави

Джерело: побудовано автором на основі [2].

зв'язків між різними суб'єктами та об'єктами економічної безпеки. Саме на основі цих взаємозв'язків визначаються механізми управління, які необхідно сформулювати для забезпечення належного рівня економічної безпеки. Крім того суб'єктно-об'єктна база надає основу для моніторингу та оцінки ефективності заходів забезпечення економічної безпеки, оскільки дозволяє відстежувати стан об'єктів та оцінювати рівень ризиків. Це дозволяє своєчасно реагувати на загрози та коригувати стратегії для підвищення ефективності системи економічної безпеки. Загалом суб'єктно-об'єктна база в процесі формування інтегрованої системи економічної безпеки забезпечує збільшення можливостей країни управляти ризиками та забезпечувати стійкість економіки в умовах зростаючих загроз. Усе це дозволяє сформулювати функціональну схему формування інтегрованої системи, в рамках якої виділяється як сама база та її компоненти, так і умови та характеристики такої системи (рис. 2).

Як бачимо з рис. 2, інтегрована система економічної безпеки забезпечує комплексний підхід до економічної безпеки, який охоплює різні її аспекти, що дозволяє враховувати широкий спектр загроз і ризиків та розробляти відповідні стратегії та заходи для уникнення їх реалізації. Іншим аспектом формування інтегрованої системи є збільшення стійкості економіки та зменшення її вразливості до зовнішніх та внутрішніх загроз. Це обумовлюється тим, що інтегрована система безпеки допомагає виявляти та усувати слабкі місця системи,

забезпечувати резервування ресурсів, диверсифікацію економіки та покращення її резистентності до змін.

ВИСНОВКИ

Таким чином, приходимо до висновку, що в сучасних умовах суб'єктно-об'єктна база інтегрованої системи економічної безпеки є ключовим елементом управління економічною безпекою держави. Вона передбачає комплексну та ефективну взаємодію різних суб'єктів, таких як державні органи, бізнес-структури та громадські організації, з відповідними об'єктами, до числа яких відносяться ресурсне забезпечення, інфраструктура та технології. Така база допомагає виявляти загрози, аналізувати ризики та формувати ефективні механізми управління економічною безпекою на макrorівні. Загалом інтегрована система економічної безпеки забезпечує комплексний підхід до безпекових процедур, координацію дій між суб'єктами даної системи, а також дієвий моніторинг ефективності антиризикових заходів. Необхідно зазначити, що в сучасних умовах, коли економічні ризики та загрози стають все складнішими та глобальними, суб'єктно-об'єктна база набуває особливої важливості. Вона допомагає системі державного управління попереджати кризові ситуації, вчасно реагувати на них та забезпечувати стійкість національної економіки. Тому оптимальне використання суб'єктно-об'єктної бази інтегрованої системи економічної безпеки дозволяє зменшити вразливість економічної системи та підвищити рівень безпеки в динамічних умовах наростання ризиків та загроз.

Література:

1. Дзямулич М.І., Шматковська Т.О. Вплив сучасних інформаційних систем і технологій на формування цифрової економіки. Економічний форум. 2022. № 2. С. 3—8.
2. Дуб Б.С. Розвиток системи економічної безпеки агрохолдингов: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 21.04.02. Київ, 2021. 26 с.
3. Урбан О.А., Дзямулич М.І., Чиж Н.М. Концепція сталого розвитку в умовах глобалізації світової економіки. Економічний форум. 2023. № 2. С. 47—52.
4. Чалюк Ю.О. Срібна економіка: демографічні зміни та економічні можливості. Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. 2023. Вип. 1 (107). С. 50—59.
5. Чалюк Ю.О. Сценарії соціально-економічного розвитку ЄС після BREXIT та COVID. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Економіка і управління. 2020. Т. 31 (70). № 4. С. 25—32.
6. Череп А.В., Лубенець І.О. Концептуальні засади економічної безпеки підприємств. Вісник Запорізького національного університету. 2010. № 1 (5). С. 62—66.
7. Шматковська Т.О., Дзямулич М.І., Стацук О.В. Особливості моделювання бізнес-процесів в умовах формування цифрової економіки. Економіка та суспільство. 2021. № 26. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-26-66>.

References:

1. Dziamulych, M.I. and Shmatkovska, T.O. (2022), "The influence of modern information systems and technologies on the formation of the digital economy", *Ekonomichnyi forum*, vol. 2, pp. 3—8.

2. Dub, B.S. (2021), "Development of the system of economic security of agricultural holdings", PhD in Economics, Kyiv, Ukraine.

3. Urban, O.A., Dziamulych, M.I. and Chyzh, N.M. (2023), "The concept of sustainable development in the globalization of the world economy", *Ekonomichnyi forum*, vol. 2, pp. 47—52.

4. Chaliuk, Yu.O. (2023), "Silver economy: demographic changes and economic opportunity", *Naukovyi visnyk Poltavskoho universytetu ekonomiky i torhivli*, vol. 1 (107), pp. 50—59.

5. Chaliuk, Yu.O. (2020), "EU Socio-Economic Development Scenarios after Brexit and COVID", *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Seria: Ekonomika i menedzhment*, vol. 31 (70), pp. 25—32.

6. Cherep, A.V. and Lubenets, I.O. (2010), "Conceptual bases of economic security enterprises", *Visnyk Zaporizkogo Natsionalnogo Universytetu*, vol. 1 (5), pp. 62—66.

7. Shmatkovska, T., Dziamulych, M. and Stashchuk, O. (2021), "Features of the business process modeling in conditions of digital economy formation", *Ekonomka ta suspilstvo*, vol. 26, DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-26-66>.

Стаття надійшла до редакції 02.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292

О. В. Лахматова,
Державна служба України з питань геодезії,
картографії та кадастру, м. Київ
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-5913-1469>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.107

ІНВЕСТИВАННЯ ВІДТВОРЕННЯ БІОРІЗНОМАНІТТЯ ЯК СКЛАДОВА ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРИРОДООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

O. Lakhmatova,
The State Service of Ukraine for Geodesy, Cartography and Cadastre, Kyiv

INVESTING IN BIODIVERSITY RESTORATION AS A COMPONENT OF FINANCIAL SUPPORT
FOR ENVIRONMENTAL PROTECTION IN UKRAINE

Виявлено, що в умовах воєнного часу та поглиблення децентралізації влади підвищується вагомість потенціалу біорізноманіття у прискоренні темпів соціально-економічного піднесення України та її територіальних утворень, виходячи з вимог глобальної природоохоронної архітектоники та базових трендів боротьби з кліматичними змінами. Обґрунтовано, що базовою передумовою відтворення, збереження та примноження біорізноманіття виступає нарощення інвестиційний вплив у мережу інфраструктурних об'єктів користування природно-ресурсними та природно-господарськими активами, котрі продукують широкий спектр екосистемних послуг. Дослідження показали, що поглиблення децентралізації влади і укрупнення територіальних громад створили додаткові можливості для участі місцевого самоврядування у залученні грантових коштів як у фінансування поточних витрат, так і капітальних інвестицій у збереження біорізноманіття та середовища існування. Встановлено, що у 2015-2020 роках у динаміці фінансово-інвестиційного забезпечення збереження біорізноманіття та середовища існування спостерігається домінування поточної, а не капітальної спрямованості фінансування природоохоронних витрат, що вимагає формування сучасного інституційного підґрунтя природоохоронної діяльності для підвищення інвестиційної привабливості проектів, пов'язаних зі збереженням природних біогеоценозів та ландшафтів. Обґрунтовано, що першим кроком у дорожній карті формування сучасного інституційного підґрунтя інвестування відтворення, збереження та примноження біорізноманіття має стати розробка програмного документу на найвищому представницькому рівні, де необхідно визначити пріоритети фінансування природоохоронної діяльності з врахуванням глобальних трендів боротьби з кліматичними змінами. Доведено, що другим кроком програмування формування сучасного підґрунтя інвестування збереження біорізноманіття має стати розроблення регіональних та місцевих програм модернізації мережі об'єктів інфраструктури користування елементами біорізноманіття в межах реалізації програм транскордонного співробітництва.

It is found that in wartime conditions and deepening decentralisation of power, the importance of biodiversity potential in accelerating the pace of socio-economic development of Ukraine and its territorial entities increases, based on the requirements of global environmental architecture and basic trends in the fight against climate change. It is substantiated that the basic prerequisite for the reproduction, conservation and enhancement of biodiversity is an increase in investment in the network of infrastructure facilities for the use of natural resource and natural economic assets that produce a wide range of ecosystem services. Studies have shown that deeper decentralisation of power and the consolidation of territorial communities have created additional opportunities for local governments to participate in attracting grant funds to finance both current expenditures and capital investments in biodiversity and habitat conservation. It has been established that in 2015-2020, the dynamics of financial and investment support for biodiversity and habitat conservation is dominated by the current rather than capital orientation of financing environmental costs, which requires the formation of a modern institutional framework for environmental activities to increase the investment attractiveness of projects related to the conservation of natural biogeocenoses and landscapes. It is substantiated that the first step in the roadmap for the formation of a modern institutional framework for investing in the reproduction, conservation and enhancement of biodiversity should be the development of a programme document at the highest representative level, where it is necessary to determine the priorities for financing environmental activities, taking into account global trends in the fight against climate change. It is proved that the second step in programming the formation of a modern basis for investing in biodiversity conservation should be the development of regional and local programmes for modernising the network of infrastructure facilities for the use of biodiversity elements within the framework of transboundary cooperation programmes.

Ключові слова: інвестування, фінансове забезпечення, капітальні інвестиції, поточні витрати, біорізноманіття, природоохоронна діяльність.

Key words: investment, financial support, capital investments, current expenditures, biodiversity, environmental protection.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

У системі фінансово-інвестиційного забезпечення природоохоронної діяльності важливе значення відводиться відтворенню, збереженню та примноженню біорізноманіття, оскільки саме біорізноманіття забезпечує продукування екосистемних послуг, котрі дають змогу створювати сприятливі умови для життєдіяльності населення і розвивати види підприємницької діяльності, які базуються на освоєнні корисних властивостей біогеоценозів. В умовах командно-адміністративної економіки та в період глибокої стагнації національного господарства відтворенню біорізноманіття не приділялася значна увага у зв'язку з домінуванням галузевих пріоритетів розширеного відтворення ресурсно-виробничого потенціалу. Це призвело до виснаження окремих видів біорізноманіття, що суперечить базовим положенням міжнародних природоохоронних конвенцій і віддаляє нашу країну від грошових потоків, котрі фінансуються глобальними екологічними фондами та урядами високорозвинених країн світу і спрямовуються у природоохоронну діяльність. З огляду на це і виходячи з воєнних та децентралізаційних викликів, котрі стоять перед нашою країною у нинішніх умовах, вагомим значення набуває вирішення проблеми формування дорожньої карти відтворення біорізноманіття у відповідності

з вимогами глобальної природоохоронної архітектури. Водночас належні темпи відтворення біорізноманіття потребують здійснення комплексу інфраструктурних поліпшень у частині користування біогеоценозами, що вимагає нарощення обсягів фінансування капітальних інвестицій у дану ланку природоохоронної діяльності.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Активізація глобального руху щодо збереження біорізноманіття та середовища існування спонукала українських вчених до розроблення механізмів нарощення обсягів фінансово-інвестиційного забезпечення відтворення природно-ресурсного потенціалу та потенціалу навколишнього природного середовища. В останні роки у працях В.Голяна, Л.Гулько, Б.Данилишина, Л.Кольоси, Н.Мединської, Я.Мовчана, А.Якимчук, В.Яшкіної та інших [1—4; 6; 7] особлива увага почала приділятися зовнішньому та внутрішньому інвестуванню збереження біорізноманіття та середовища існування, впливу поглиблення децентралізації влади та процеси нарощення інвестиційних вливань у розширене відтворення різноманітних видів біорізноманіття у біогеоценозах та ландшафтах, які продукують левову частку екосистемних послуг, освоєння котрих дасть змогу на порядок підвищити рівень капіталізації природно-ресурсних активів через розвиток рекреаційно-туристичної, природоохоронної та природо-експлуатаційної діяль-

ності.

Зокрема, А. Якимчук недостатність інвестування збереження біорізноманіття і середовища існування пов'язує з тим, що держбюджетне фінансування лишається недостатнім, що зумовлює необхідність пошуку нових форм фінансування. Грантові проекти є суттєвим джерелом фінансової допомоги у здійсненні заходів щодо збереження біорізноманіття в Україні. Територіальні громади ще недостатньо залучені у вирішення місцевих проблем збереження біорізноманіття. Фінансування за грантами, як підтверджує зарубіжний і вітчизняний досвід, є і суттєвим, і дієвим [6]. Поглиблення децентралізації влади і укрупнення територіальних громад створило додаткові можливості для участі місцевого самоврядування у залученні грантових коштів як у фінансуванні поточних витрат, так і капітальних інвестицій у збереження біорізноманіття та середовища існування. Держава має виробити комплекс стимулів, щоб мотивувати органи місцевого самоврядування створювати умови для залучення інвестицій у збереження, відтворення та примноження біорізноманіття, тим більше, що територіальний ареал для цього значно розширився у зв'язку з земельною дерегуляцією, котра забезпечила передачу у комунальну власність значних площ сільськогосподарських земель державної власності поза межами населених пунктів.

Я. Мовчан перспективи залучення додаткових інвестиційних вливань у збереження біорізноманіття пов'язував з перевагами належності національних інститутів до певного міжнародного "клубу", співпраці з ООНівськими та іншими міжнародними інституціями [4, с. 396]. Участь України у схваленні Нової кліматичної угоди в м. Глазго (Велика Британія) (COP26) у листопаді 2021 року відкриває додаткові можливості для залучення значних інвестиційних вливань глобальних екологічних фондів за умови створення в Україні відповідних інституційних умов як на загальнонаціональному, так і на регіональному рівнях.

В контексті диверсифікації джерел зовнішнього інвестування проєктів відтворення біорізноманіття сформулювала свій авторський концепт В. Яшкіна, котра стверджує, що необхідно максимальною мірою залучати кошти на відтворення біорізноманіття за рахунок європейських програм природоохоронного спрямування, що дасть змогу розвинути екологічну інфраструктуру і покращити надання екосистемних послуг та забезпечити зв'язок між заповідними територіями і відновленням деградованих екосистем, що позитивно вплине на пом'якшення змін клімату [7, с. 83]. Тобто необхідно максимальною мірою використати потенціал реалізації євроінтеграційних устремлень України в частині гармонізації природоохоронного законодавства, що дасть змогу залучити кошти урядів європейських країн та кошти консолідованого бюджету ЄС у відтворення та примноження біорізноманіття в нашій країні.

ЦІЛІ СТАТТІ

Метою статті є визначення пріоритетів залучення інвестицій у відтворення біорізноманіття в контексті модернізації системи фінансового значення природоохоронної діяльності в Україні в цілому, виходячи з наявної структури фінансування капітальних інвестицій та поточних витрат відтворення біорізноманіття і середо-

вища існування у 2015—2020 роках.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Прикметною рисою фінансово-інвестиційного забезпечення природоохоронної діяльності в Україні в останні два десятиліття було те, що фінансування пріоритетів відтворення, збереження та примноження біорізноманіття відбувалося за залишковим принципом, а це не давало можливості використати повною мірою потенціал складових біорізноманіття стосовно продукування екосистемних послуг і отримання тим самим додаткових доходів внаслідок залучення потенціалу біогеоценозів та ландшафтів у відтворювальний процес. Також, незважаючи на те, що в Україні, починаючи з 2014 року відбувається масштабна децентралізація влади та реформа місцевого самоврядування, так і не було використано вигоди поглиблення децентралізаційних процесів для нарощення інвестиційних вливань у сферу поведінки з природно-ресурсними активами в частині забезпечення урізноманітнення їх видової структури.

Базовою детермінантою програмування, планування та проєктування нарощення обсягів інвестування проєктів розбудови інфраструктури збереження біорізноманіття та середовища існування слід розглядати твердження, згідно якого біорізноманіття виступає основою для існування людини, а клімат, ландшафт, склад атмосферного повітря, ґрунти, продукти харчування та сировина — це лише частина переліку життєво необхідних екосистемних послуг, яким людство завдячує біорізноманіттю [5, с. 4]. З огляду на це, біорізноманіття має бути введено в перелік пріоритетів національної та регіональної екологічної політики, в тому числі в частині фінансування природоохоронної діяльності на всіх таксономічних рівнях державного управління та місцевого самоврядування. Також потрібна трансформація набору форм, методів та джерел інвестування проєктів модернізації інфраструктури збереження біорізноманіття та середовища існування, виходячи з основних тенденцій фінансування капітальних інвестицій та поточних витрат у збереження та примноження потенціалу біорізноманіття в останні роки.

У період 2015—2020 років в динаміці капітальних інвестицій у збереження біорізноманіття та середовища існування в цілому спостерігається позитивна тенденція. Зокрема, у 2015 році капітальні інвестиції у дану ланку природоохоронної діяльності становили 22,4 млн грн, у 2016 році — 49,6 млн грн, у 2017 році — 177,3 млн грн, у 2018 році — 73,4 млн грн, у 2019 році — 211,6 млн грн, у 2020 році — 371,1 млн грн. В цілому у 2020 році порівняно з 2015 роком сума капітальних інвестицій у збереження біорізноманіття та середовища існування зросла у 16,6 рази (рис. 1).

Збільшення у 2020 році зумовлено не якісним зростанням обсягів капітального інвестування, а тим, що у 2015 році сума капітальних вкладень у відтворення біорізноманіття та середовища існування була надзвичайно низькою, що є не співставною з реальними потребами країни у фінансуванні капітальних інвестицій у дану ланку природоохоронної діяльності. В цілому фінансування збереження біорізноманіття та середовища існування носить не капітальний, а поточний характер, свідченням чого є те, що обсяги фінансування поточних витрат у відтворення біорізноманіття у рази перевищують обсяги фінансування ка-

Рис. 1. Динаміка капітальних інвестицій та поточних витрат у збереження біорізноманіття і середовища існування за всіма джерелами фінансування у 2015—2020 роках

Джерело: розраховано за даними Державної служби статистики України.

пільних інвестицій. Зокрема, у 2015 році сума фінансування поточних витрат була більшою суми фінансування капітальних інвестицій майже у 17 разів, у 2018 році — майже в 11 разів, у 2020 році — у 2,6 разу.

Тому занепокоєння викликає факт того, що у 2015–2020 роках у структурі сукупних витрат у збереження біорізноманіття та середовища існування питома вага капітальних інвестицій є незначною, а частка поточних витрат в середньому становить 70–90%. Зокрема, у 2015 році питома вага сукупних витрат, спрямованих на фінансування капітальних інвестицій у збереження біорізноманіття та середовища існування, становила 5,6%, у 2016 році — 8,3%, у 2017 році — 18,8%, у 2018 році — 8,4%, у 2019 році — 18,1%, у 2020 році — 27,7%.

Незважаючи на те, що у 2020 році порівняно з 2015 роком питома вага капітальних інвестицій у сукупних витратах на збереження біорізноманіття і середовища існування збільшилася на 22,1%, фактично не досягнуто навіть критично необхідного обсягу капітального інвестування проєктів модернізації мережі об'єктів інфраструктури користування біогеоценозами. Така ситуація консервує проблеми з відтворення, збереження та примноження біорізноманіття, які утворилися у 90-х роках в перехідний до ринку період. У той же час у 2015—2020 роках питома вага поточних витрат у структурі сукупних витрат у збереження біорізноманіття і середовища існування коливалася в інтервалі 72,3—94,4%.

Така динаміка свідчить про те, що кошти у збереження біорізноманіття і середовища існування спрямовується, як правило, на утримання та обслуговування об'єктів природоохоронної інфраструктури, необхідної для збереження флористичної та фауністичної складових біорізноманіття. З огляду на сказане, першочергового значення у спектрі пріоритетів нарощення обсягів фінансування

заходів по збереженню біорізноманіття та середовища існування набуває вирішення проблеми переломлення існуючого тренду в сторону збільшення обсягів капітального інвестування, що дасть змогу модернізувати мережу інфраструктурних об'єктів, а це сприятиме поступовому переходу на загальноєвропейські рейки примноження потенціалу біорізноманіття у біогеоценозах та ландшафтах.

Першим кроком у дорожній карті створення сучасного інституційного підґрунтя інвестування відтворення, збереження та примноження біорізноманіття має стати розробка програмного документу на найвищому представницькому рівні, де необхідно визначити пріоритети відтворення біорізноманіття з ідентифікацією механізмів та методів їх фінансово-інвестиційного забезпечення. Необхідною складовою такого програмного документу мають стати форми та способи комерціалізації екосистемних послуг, які продукуються окремими компонентами біорізноманіття як складова природогосподарування або ж як альтернатива традиційному освоєнню природно-ресурсного потенціалу та залученню природно-ресурсних активів у відтворювальний процес.

В умовах природно-ресурсних обмежень саме ставка на комерціалізацію екосистемних послуг, продукуваних біогеоценозами, здатна стабілізувати фінансове становище суб'єктів природно-господарського та природоохоронного підприємництва. Також необхідно враховувати втрати біорізноманіття, котрі виникли внаслідок воєнних дій, зумовлених вторгненням російських агресорів на територію України. Тому в програмному документі мають бути означені і пріоритети екологічного реінжинірингу компонентів біорізноманіття територій, постраждалих внаслідок бойових дій.

Другим кроком програмування формування сучасного підґрунтя інвестування збереження біорізноманіття має

статі розроблення регіональних та місцевих програм модернізації мережі об'єктів інфраструктури користування елементами біорізноманіття з врахуванням викликів глобальної архітектоники боротьби з кліматичними змінами. Місцеве самоврядування має використати потенціал підзвітних територій, котрі виступають основним ареалом концентрації флористичної та фауністичної складових біорізноманіття, щоб забезпечити шляхом активізації природоохоронної діяльності необхідні структурні зміни у місцевій економіці і усунути марнотратний тип природо-користування, котрий, як правило, культивувався у природно-ресурсному секторі національного господарства. У короткостроковій перспективі пріоритетом діяльності місцевого самоврядування в частині нарощення обсягів інвестування проєктів розбудови інфраструктури користування компонентами біорізноманіття має стати участь у реалізації грантових програм транскордонного та міжнародного співробітництва в межах реалізації базових положень глобальних природоохоронних конвенцій.

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Критичне переосмислення різноманітних авторських теоретико-прикладних підходів стосовно підвищення дієвості впливу потенціалу біорізноманіття на темпи соціально-економічного розвитку дає підстави стверджувати, що в умовах української дійсності (воєнні дії, євроінтеграційні устремління, поглиблення децентралізації влади і реформа місцевого самоврядування) нарощення інвестиційних впливів у відтворення компонентів біорізноманіття дасть змогу підвищити результативність продукування біогеоценозами широкого спектра екосистемних послуг, котрі забезпечать підвищення рівня капіталізації природно-ресурсного сектора національного господарства навіть в умовах різноманітних обмежень природоохоронного та природо-експлуатаційного характеру.

Дослідження показали, що у 2015—2020 роках у структурі сукупних витрат питома вага поточних витрат у відтворення біорізноманіття коливалася в інтервалі 70–90%, що свідчить про поточну, а не капітальну спрямованість фінансово-інвестиційного забезпечення відтворення, збереження та примноження потенціалу біорізноманіття. Така ситуація вимагає формування сучасного інституційного підґрунтя нарощення інвестиційних впливів у розбудову мережі об'єктів інфраструктури поводження з компонентами біорізноманіття з врахуванням глобальних трендів боротьби з кліматичними змінами.

Першим кроком в напрямі формування дорожньої карти нарощення обсягів інвестування у відтворення біорізноманіття має стати підготовка програмних документів на найвищому представницькому рівні, де базові положення міжнародних природоохоронних конвенцій в частині відтворення біорізноманіття будуть умонтовані у загальнонаціональні пріоритети фінансового забезпечення природоохоронної діяльності в цілому. Другим кроком реалізації такої дорожньої карти має стати участь органів місцевого самоврядування у реалізації проєктів міжнародного, зокрема транскордонного співробітництва щодо залучення іноземних інвестицій у відтворення потенціалу біорізноманіття.

Література:

1. Голян В.А., Мединська Н.В., Кольоса Л.Л., Замлинський О.С. Фінансово-інвестиційний вимір вирішення екологічних проблем в умовах нової глобальної природоохоронної архітектоники: імплементація передового іноземного досвіду. Проблеми економіки. 2023. № 2. С. 240—249.
2. Гулько Л.А. Динаміка змін еколого-економічного стану сільськогосподарського землекористування Київської області. Землеустрій, кадастр і моніторинг земель. 2014. № 1—2. С. 65—74.
3. Данилишин Б.М. Наукові нариси з економіки природокористування. К. РВПС України НАН України, 2008. 280 с.
4. Мовчан Я.І. Стратегія збереження біорізноманіття в Україні: обґрунтування структури та алгоритму впровадження. Наукові записки. 2003. Том 22. Природничі науки. С. 395—399.
5. Стан відображення в програмних документах України та статус реалізації положень Конвенції ООН про охорону біологічного різноманіття. Аналітичний звіт. Жовтень 2017. 88 с.
6. Якимчук А.Ю. Грантові проєкти як економічне стимулювання вирішення проблеми збереження біорізноманіття України. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2014. № 5. [Електронний ресурс]. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=719>.
7. Яшкіна В. Інструментарій фінансування екосистемної адаптації до зміни клімату. Економіка природокористування і сталий розвиток. 2021. С. 77—86.

References:

1. Holian, V.A., Medyn'ska, N.V., Kol'osa, L.L. and Zamlyns'kyj, O.S. (2023), "The financial and investment dimension of solving environmental problems in the conditions of the new global environmental protection architecture: implementation of advanced foreign experience", *Problemy ekonomiky*, vol. 2, pp. 240—249.
  2. Hun'ko, L.A. (2014), "Dynamics of changes in the ecological and economic state of agricultural land use in the Kyiv region", *Zemleustrij, kadastr i monitorynh zemel'*, vol. 1—2, pp. 65—74.
  3. Danylyshyn, B.M. (2008), *Naukovi narysy z ekonomiky pryrodokorystuvannia* [Scientific essays on the economics of nature use], RVPS Ukraine NAN Ukraine, Kyiv, Ukraine.
  4. Movchan, Ya.I. (2003), "Biodiversity conservation strategy in Ukraine: substantiation of the structure and implementation algorithm", *Naukovi zapysky. Pryrodnychi nauky*, vol. 22, pp. 395—399.
  5. UNDP (2017), "Implementing UN Convention on Biological Diversity in Ukraine", available at: <https://www.undp.org/ukraine/publications/implementing-un-convention-biological-diversity-ukraine> (Accessed 10 Sept 2023).
  6. Yakymchuk, A.Yu. (2014), "Grant projects as economic incentives of solving the problem of biodiversity conservation of Ukraine", *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, vol. 5, available at: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=719>. (Accessed 15 Sept 2023).
  7. Yashkina, V. (2021), "Toolkit for financing ecosystem adaptation to climate change", *Ekonomika pryrodokorystuvannia i stalij rozvytok*, pp. 77—86.
- Стаття надійшла до редакції 25.09.2023 р.*

Ю. Р. Козир,
аспірант кафедри математики та економіки,
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-5607-1897>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.112

ФУНКЦІОНАЛЬНА РОЛЬ БЛОКЧЕЙН ТЕХНОЛОГІЙ У ТРАНСФОРМАЦІЇ ПЛАТІЖНИХ СИСТЕМ

Yu. Kozir,
Postgraduate student of the Department of Mathematics and Economics,
Ivan Franko State Pedagogical University of Drohobyt'sk

THE FUNCTIONAL ROLE OF BLOCKCHAIN TECHNOLOGIES IN THE TRANSFORMATION OF PAYMENT SYSTEMS

У статті досліджується перспективи впровадження блокчейн технології, використання котрої у платіжних розрахунках зводиться до усунення посередників при здійсненні банківських операцій. Зазначено, що технологія блокчейн здійснює невеликі перекази реальними і швидкими, а також за рахунок більш низької плати і масштабності транзакцій, оскільки фінансові установи постійно розвивають та удосконалюють свої платіжні системи. Підкреслено, що блокчейн технологія надає можливість здійснювати операції купівлі-продажі і погашати заборгованість, оскільки існує ряд додаткових відділів для перевірки кредитоспроможності, ведення кредитної історії, призначення кредитних рейтингів. Виокремлено перспективні варіанти використання технології блокчейн у банківській сфері, котрі можна поділити на категорії, що пов'язані з операціями та системами: по-перше, у платіжних системах блокчейн може повністю замінити існуючі, або надати ефективніші альтернативні способи здійснення грошових транзакцій; по-друге, у клірингових розрахунках зниження транзакційних витрат і прискорення двосторонніх або багатосторонніх розрахунків між банками та іншими фінансовими установами; по-третє, у позиках та кредитах, запобігаючи монополіям на ринках боргу та капіталу, технологія блокчейну може зробити позики більш безпечними та дешевими. Підтверджено, що перспективи використання технології блокчейн у процесі створення альтернативних децентралізованих розрахунково-платіжних систем цілком очевидні та активізуються процесами глобалізації та цифровізації.

The article examines the prospects for the implementation of blockchain technology, the use of which in payment settlements is reduced to the elimination of intermediaries in the implementation of banking transactions. It is noted that blockchain technology makes small transfers real and fast, as well as at the expense of lower fees and scale of transactions, as financial institutions are constantly developing their payment systems. It is shown that blockchain technologies can be actively used for the development of payment systems using digital currencies backed by fiat money, which makes it possible to facilitate the interaction of central banks and ensure instant cross-border payments in partnership with commercial banks. It is emphasized that blockchain technology provides an opportunity to buy, sell and repay debts, as there are a number of additional departments for checking creditworthiness, maintaining credit history, assigning credit ratings. Attention is focused on the fact that the blockchain provides an opportunity for the development of new data analytics, which will be characterized by a high level of privacy and protection of personal data, since the implementation of new data analytics in the financial sector will optimize the process of approving a mortgage loan application. Prospective options for the use of blockchain technology in the banking sector are highlighted, which can be divided into categories related to operations and systems: first, in payment systems, blockchain can completely replace existing ones, or provide more efficient alternative ways of carrying out monetary transactions; secondly, in clearing settlements, the reduction of transaction

costs and the acceleration of bilateral or multilateral settlements between banks and other financial institutions; third, in loans and credits, by preventing monopolies in the debt and capital markets, blockchain technology can make loans safer and cheaper. It has been confirmed that the prospects of using blockchain technology in the process of creating alternative decentralized settlement and payment systems are quite obvious and determined by the processes of globalization and digitalization.

Ключові слова: цифровізація, блокчейн технології, платіжні системи, децентралізація розрахункових відносин, транзакції, кредитні та операційні ризики.

Key words: digitalization, blockchain technology, payment systems, decentralization of settlement relations, transactions, credit and operational risks.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Процеси впровадження нових інформаційних технологій впливають на усі сфери діяльності держави та економіки загалом. Поява значної кількості інноваційних напрямів та попит на цифрові технології в економіці поступово трансформують платіжні системи, і в умовах посилення конкуренції прогрес у отриманні інформації для технічних цілей швидко стає відправною точкою для підвищення ефективності розрахункових операцій та продуктивності активів. Згідно з економічною теорією, банківська система стимулює економічне зростання та виступає фільтром перерозподілу грошових потоків між секторами з найбільшим потенціалом розвитку. Широке використання онлайн-банкінгу, швидких транзакцій, безконтактних платежів та миттєвих переказів стимулювало появу різноманітних способів злову, у тому числі фізичних та стаціонарних пристроїв і обладнання. Сьогодні блокчейн виводить інформаційну безпеку та захист обладнання на новий рівень, розглядаючи стійкість розподілених обчислювальних мереж, зберігання та шифрування даних з нової точки зору, спрощуючи координацію рішень, оптимізуючи організаційні процеси і підвищуючи ефективність управління. Розвиток та використання цієї технології має великі перспективи не тільки для банківського сектора, але і для усього світу.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Вивченням проблем використання блокчейн технологій у платіжно-розрахункових системах займаються відомі зарубіжні фахівці, підтвердженням чого слугують їхні наукові праці — О. Алі [9], М. Акель [12], Т. Асте [14], Р. Джайн [13], Ю. Двіведі [9], Р. Джайн [13], Е. Еллі [9], Е. Ітай [11], А. Ербад [13], М. Золанварі [13], М. Клаттербак [9], Чжан, Лі [15], Т. Ді Маттео [14], М. Обейд [12], Т. Салман [13], М. Самака [13], Х. Сільва [10], П. Таска [14], Х. Хуан [10], Х. Хассані [10].

Значний внесок у дослідження напрямків інтеграції технології блокчейн у розрахункові операції зробили такі українські науковці як, О. Бречко [2], В. Воробець [1], Д. Городинський, О. Гулак [2], Т. Желюк [2], Жердецька Л.В., Жмай О.В. [4], В. Кавецький [3], Кузьмич І.В. [7], М. Мамуренко [4], В. Міщенко, А. Подлевський [5], О. Стащук [7], І. Ситник [6], С. Теслюк [7], В. Фоміна [6], С. Шаповалова [8], Г. Яркевич [5]. Незважаючи на вагомий обсяг проведених у цьому напрямі досліджень, слід визнати, що використання блокчейн технології в процесі побудови децентралізованої системи платежів ґрунтовно не вивчено.

ВИДІЛЕННЯ НЕВИРІШЕНИХ РАНІШЕ ЧАСТИН ЗАГАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ

У більшості публікацій зарубіжних та українських дослідників проводиться аналіз досвіду функціонування та регулювання інноваційних систем платежів, зокрема і з урахуванням технології блокчейн. Водночас, із щорічним збільшенням кількості та обсягів здійснюваних платіжних транзакцій, зростають і потреби учасників платіжного обороту. Вибір платіжного інструменту та відповідного виду транзакцій стає одним із основних питань, що включає швидкість та вартість здійснення транзакцій, наявність посередників у платежах, їх надійність та можливість мінімізації платіжних ризиків. Такий підхід визначає необхідність активного розвитку та впровадження у платіжний оборот якісно нових технологій та інструментів здійснення платежів. Серед інноваційних, "проривних" технологій найчастіше називають технологію блокчейн. Своєю чергою, залишаються актуальними питання, пов'язані з оцінкою потенціалу та можливих областей застосування блокчейну у сфері платіжних відносин.

МЕТА СТАТТІ

Метою статті є дослідження перспектив використання блокчейн технологій у платіжно-розрахункових системах.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Результати науково-технічного прогресу сприяли створенню віртуального простору, який на сьогодні має тісний взаємозв'язок із реальним світом, у тому числі через розрахунково-платіжну сферу. Водночас, інформаційне суспільство за умов світової глобалізації і цифровізації економіки, запроваджуючи інноваційні технології, прагне повністю автоматизувати процеси розрахунків та платежів з метою зниження їх вартості, прискорення та спрощення процедур переказів, забезпечення надійності зберігання, обробки та передачі фінансової інформації, гарантування невідомості, достовірності і справжності даних. На сьогодні для здійснення будь-яких платежів та переказів потрібна банківська або платіжна система. У багатьох випадках їм потрібна комісія з проведення операцій та встановлення своїх правил і процедур обігу, окрім того, завжди є можливість розкрадання коштів із рахунку шахраями, або навіть через посередника. Використання блокчейн технології дозволяє уникнути таких ситуацій, оскільки усі платежі та перекази фіксуються на кількох учасниках ланцюга,

тому викрасти чи витратити гроші з рахунку його власника неможливо без цифрової ліцензії самого власника [7].

Подальша цифровізація суспільства та економіки зумовлює те, що навіть невеликі транзакції та платежі проходять у цифровому вигляді. Рівень економічної активності зростає, і немає ніяких сумнівів у тому, що він буде і надалі зростати [12, с. 689]. Технологія блокчейн здійснює невеликі перекази реальними і швидкими, а також за рахунок більш низької плати і масштабності транзакцій. Фінансові установи, окрім банків, постійно розвивають свої системи за допомогою новітніх технологій, щоб захистити ринки, надавши економічно доступні послуги з більш низькими ставками. Незважаючи на сильну юрисдикцію навколо банківського сектора, фінансові інститути почали осмислювати потенційні можливості технології блокчейна, Гіганти у банківському секторі почали проводити тести для виявлення можливих варіантів використання цієї децентралізованої технології для своїх бізнес-процесів [1, с. 52].

Платіжна сфера, де для традиційних транзакцій таких, як постійні перекази, платежі за кредитними та дебетовими картками, платіжні доручення, обмін валюти і онлайн-платежі, необхідні посередники, зокрема кліринговий центр, або банк. На основі блокчейн технології для здійснення транзакції відсутня необхідність у посереднику, вона відбувається безпосередньо між покупцем та продавцем, перевірка також проходить децентралізованим способом за допомогою розподіленого реєстру. Ще однією перевагою, якою володіє дана технологія — можливість проведення умовних платежів. Так, можна здійснити платіж за умови, що він пройде, якщо його акцептує користувач із заданим ключем. Це, зокрема, повністю виключає можливість обману під час роботи з цифровими продуктами. Існує також незвичайна можливість — це мікроплатежі, такі як посекундна оплата кожного рекламного показу, музичного кліку тощо [3, с. 16].

Питання ідентифікації та реєстрів, як сфера застосування світлодіода, можуть охопити широкий ряд: перевірка клієнта на благонадійність, перевірка протидії легалізації грошей, реєстрація активів та аукціонних процесів. Постторговельні процеси неефективні і спричиняють значні витрати, у яких обробляється безліч учасників від продавців і покупців, брокерів і депозитаріїв, бірж і клірингових операторів. Більшість активів вже мають форму і можливо, що колись уся система буде замінена децентралізованою структурою. Останні інноваційні проекти вже використовують токени, щоб зберігати такі активи, як акції, облігації, будівлі та ресурси та торгувати ними [5, с. 137]. Блокчейн-технологія у спільному форматі зі смарт-контрактами дозволяє створювати контракти, які забезпечуватимуть будь-який вид фінансових активів. Кліринг і розрахунок будуть проводитися у світлодіоді, там зберігатимуться активи. Весь процес, інформація та правила закодовані у смарт-контрактах [13, с. 861].

Блокчейн-технології можуть активно застосовуватися для розробки платіжних систем з використанням цифрових валют, які підкріплюються фіатними грошовими коштами. Такі платіжні системи дозволяють полег-

шити взаємодію центральних банків і забезпечити при партнерстві з комерційними банками миттєве проведення трансграничних платежів. Центральні банки країн розпочинають купувати технології цифрових активів і на основі блокчейн в режимі реального часу будуть використовувати криптоактиви як засіб обміну цінностями [11, с. 42].

Технологія блокчейн дозволить здійснювати операції без посередників, оскільки на сьогодні ними виступають спеціалісти з інвестиційно-банківської діяльності, компанії, з венчурними інвестиціями чи брокери. Звертаючись до третіх осіб, зокрема фінансово-кредитним організацій, у якості посередників при проведенні транзакцій, вузли блокчейн-мережі використовують спеціальний консенсус протоколу для узгодження вмісту реєстру, а також криптографічні алгоритми хеджування та електронно-цифрові підписи для забезпечення повноти транзакцій і передачі. її параметрів [4, с. 128]. За рахунок цього значно підвищується швидкість транзакцій і частота обміну інформацією. Оскільки у блокчейні немає центрального органу, перевірити довжину транзакції може будь-який учасник системи. Так, "розумні контракти" дозволяють регулювати і контролювати виконання зобов'язань за договором. Тем самим з'являється можливість знизити розміри комісій і надати клієнтам більше послуг на вигідних умовах [2, с. 53].

Блокчейн технологія надає можливість купувати, продавати і погашати заборгованість. На сьогодні існує ряд додаткових відділів для перевірки кредитоспроможності, ведення кредитної історії, призначення кредитних рейтингів. Завдяки використанню блокчейн технології фізичні особи, малі та середні підприємства зможуть використовувати свою репутацію позивача у вигляді цифрового запису для отримання позик. З'являється можливість випускати, обмінювати і регулювати традиційні боргові зобов'язання безпосередньо, тим самим знижуючи не тільки різнопланові витрати, але й системний ризик, водночас, підвищувати швидкість та прозорість кредитування. Споживачі зможуть отримувати позики безпосередньо у таких же споживачів, що особливо важливо для неохоплених банківських послуг і для підприємців у всьому світі [8, с. 95].

Блокчейн надає можливість розвитку нової аналітики даних, яка буде властивою високому рівню конфіденційності та захисту особистих даних. Так, впровадження нової аналітики даних у фінансовому секторі [6, с. 141] оптимізує процес схвалення заявки на іпотечне кредитування. Позичальникам буде надано можливість обміну даними про приватні доходи та витрати з кредиторами із застосуванням блокчейн технології. За допомогою її носіїв можна буде уникнути великої кількості помилок і шахрайства, а також значної економії часу процесу при ручному зборі різних документів на паперових носіях. Інформація про позичальників з урахуванням високого ступеня її захисту може бути використана для здійснення аналізу агрегованих даних, а результати дозволяють підвищити ефективність процесу кредитування і подати більш точний прогноз і оцінку кредитоспроможності відповідної особи [9, с. 131].

Завдяки блокчейну можна запобігти шахрайству, крадіжці персональних даних, пошуку даних і DoS-атак.

Децентралізація та розподіл даних по ланцюжку блокчейн разом із криптографічним захистом кожної транзакції роблять фінансову систему менш вразливою. Довжина транзакцій в системі перевіряється безпосередньо її учасниками. Так, зокрема, однією з головних проблем для страхування галузі є шахрайство, тому використання технології блокчейн дозволить перевести всі транзакції в безпечний розподілений реєстр, щоб зменшити ймовірність подвійних платежів за однією і тією ж претензією або за іншою шахрайською схемою [13, с. 868].

Блокчейн системи можуть бути застосовані для управління цінними паперами. Так, центральний банк Канади, TMX Group спільно з компанією Payments Canada розпочали тестування застосування блокчейн технології для автоматизації розрахунків за цінними паперами. Зазначені організації планують розробку експериментальної інтегрованої платформи для розрахунків за цінними паперами та платежами, використовуючи розподілений реєстр [8]. Такий метод удосконалює процес управління цінними паперами, що не тільки дозволить знизити розрахункові транзакції за цінними паперами, але й підвищить надійність фінансової системи, особливо в кризові періоди, за рахунок скорочення часу та рівня ризику розрахунків [10, с. 267].

Згідно з даними американської аналітичної компанії Transparency Market Research, до 2024 р. оборот блокчейн технологій зросте до 20 млрд доларів, і з кожним роком збільшуватиметься на 59 %. Економія застосування технології у фінансовій сфері вже підрахована іспанським банком Сантандера — до 2024 року витрати фінансової галузі скорочуватимуться на 20 млрд дол. Щорічно. На думку експертів банку Morgan Stanley, нова технологія може знизити витрати банків до 50 %, а використання загальної зашифрованої відкритої бази даних може призвести і до скорочення команд працівників, які займалися підтвердженнями та затвердженням кожної операції, що дозволяє реструктурувати базову вартість на 35—50 % [15, с. 695].

Ключова перевага використання блокчейн технології у платіжних розрахунках зводиться до усунення посередників при здійсненні банківських операцій. Якщо наданий час операції з проведення платежів, а також оформлення та підтвердження банківських документів та інших даних здійснюються при безпосередньому участі різного роду посередників, які підтверджують тривалість отримання таких даних (банків, державних органів, нотаріусів тощо), то при використанні блокчейн транзакції перевіряються безпосередньо всіма учасниками системи, оскільки остання не має центрального органу. Такий принцип роботи блокчейн значно прискорює процедуру виконання банківських операцій, скорочує час і ресурси. Окрім того, враховуючи, що програмний код мережі завжди відкритий, будь-хто, який володіє ключами доступу до користувача системи, може звернутися до системи, однак при цьому його персональні дані залишаються конфіденційними. Творці блоків можуть мати доступ тільки до даних про кожну конкретну операцію [10, с. 258]. І як результат, застосування технології блокчейн дозволяє спростити контроль за банківськими операціями зі сторони державних

органів, аудиторів, страхових компаній, реєстраторів та інших учасників органів фінансової системи.

Перспективні варіанти використання технології блокчейн у банківській сфері можна поділити на категорії, котрі пов'язані з операціями та системами [14, с. 22]:

— у платіжних системах блокчейн може повністю замінити існуючі системи або надати ефективніші альтернативні способи здійснення грошових транзакцій;

— у клірингових розрахунках зниження транзакційних витрат і прискорення двосторонніх або багатосторонніх розрахунків між банками, біржами та іншими фінансовими установами, де відбуваються складні багаторівневі операції;

— у позиках та кредитах, запобігаючи монополіям на ринках боргу та капіталу, технологія блокчейну може зробити позики більш безпечними та дешевими, знизити відсоткові ставки та дозволити отримати більш надійну інформацію для оцінки кредиту, прозорості та підзвітності.

Водночас, блокчейн технологія запобігає шахрайству (убезпечує обмін фінансових установ за рахунок збору та зберігання даних клієнтів у децентралізованих блоках; проводить автоматизацію перевірки даних та звітності, зберігає історію транзакцій, а також формує можливість перевірки оригіналів фінансових документів онлайн); забезпечує відповідь на кризові виклики (сприяє безперервному обслуговуванню платіжної системи-кредитуванню та страхуванню); прискорює обробку документів та платежів; інтегрується з іншими технологіями, доцільність та масштабованість використання яких, безпосередньо залежатимуть від максимально органічної взаємодії нових систем з більш старими, успадкованою інфраструктурою, базами даних та технологіями.

ВИСНОВКИ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Таким чином, окремі переваги блокчейну у платежах полягають в тому, що він пропонує прозорість, безпечність та швидкість платежів, а також автоматизацію за допомогою смарт-контрактів і без посередників. Усунення останніх дозволяє транзакціям проходити набагато швидше, з меншою кількістю платних послуг. Окрім того, незмінність блокчейну та публічний доступ до мережі підвищує прозорість операцій, а транскордонні платежі, зокрема грошові перекази, здійснюються швидше, оскільки блокчейн скорочує час обробки платежів. Нарешті, "розумні контракти" можуть дозволити миттєві платежі та автоматизацію їхніх потоків. Варіанти використання платіжних систем у блокчейні можна прослідкувати через торговельне фінансування, цифрову ідентифікацію, P2P-перекази та транскордонні платежі. Блокчейн перевірка цифрової ідентифікації більш безпечна, оскільки вона є незмінною, і автентичність даних забезпечується.

Водночас існує нагальна потреба у виробленні реально продуманого та обгрунтованого підходу зі сторони регулюючих органів щодо розробки нормативної бази, враховуючи тенденції, котрі формуються у сучасному світі, що цифровізується. Перспективи використання технології блокчейн у процесі створення альтернативних децентралізованих розрахунково-платіжних

систем очевидні. Можливість зниження ризиків, що супроводжують проведення платіжних транзакцій, таких як ризик ліквідності, кредитні та операційні ризики, зумовлює сприятливий прогноз активного застосування блокчейн технології у найближчому майбутньому.

Література:

1. Воробець В. Є. Переваги використання блокчейн технології в умовах цифровізації фінансових інструментів. Банківська система і банківські послуги. Світ фінансів. № 2 (63). 2020. С. 49—61.
2. Желюк Т.Л., Бречко О.В. Використання криптовалюти на ринку платежів: нові можливості для національних економік. Вісник ТНЕУ. №3. 2016. С. 50—60.
3. Кавецький В.Я. Застосування блокчейн-системи у фінансовій сфері. Економіка та управління національним господарством. Випуск 2 (130). 2018. С. 14—18.
4. Мамуренко М.С., Жмай О.В. Переваги та недоліки застосування криптовалюти в умовах сучасної ринкової економіки України. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Вип. 26. Ч.1. 2019. С. 127—130.
5. Подлевський А. А., Яркевич Г. В., Перспективи використання блокчейну у FINTECH. Вісник НУВГП. Серія "Економічні науки" Випуск 4 (84) 2018. С. 132—141.
6. Ситник І.П., Фоміна В.С. Вплив фінтеху на розвиток сучасних платіжних систем України. Науково-виробничий журнал "Бізнес-навігатор". Випуск 2 (51) 2019. С. 139—143.
7. Стащук О.В., Теслюк С.А., Кузьмич І.В. Перспективи використання технології блокчейн у фінансовому секторі. Випуск # 40 / 2022. Економіка та суспільство. 8. Шаповалова С. І. Блокчейн технології в банківській сфері. Системи управління, навігації та зв'язку. Modern engineering and innovative technologies Issue 25. Part 4 Вип. 1. 2022. С. 94—97.
9. Ali, O., Ally, M., Clutterbuck and Dwivedi, Y. (2020). The state of play of blockchain technology in the financial services sector: A systematic literature review. International Journal of Information Management, 54, pp. 102—199.
10. Hassani, H., Huang, X. and Silva, E. (2018). Banking with blockchain-ed big data. Journal of Management Analytics, 5 (4), pp. 256—275.
11. Ittay Eyal. (2017). Blockchain technology: Transforming libertarian cryptocurrency dreams to finance and banking realities. Computer, 50 (9): 38—49.
12. Murad Obaid1*, Musbah Aqel1, and Mahmoud Obaid. (2021). Mobile Payment Using Blockchain Security Journal of Applied Science and Engineering, Vol. 24, No 4, pp. 687—692 .
13. Tara Salman, Maede Zolanvari, Aiman Erbad, Raj Jain, and Mohammed Samaka. (2018). Security services using blockchains: A state of the art survey. IEEE Communications Surveys & Tutorials, 21 (1), pp. 858—880.
14. Tomaso Aste, Paolo Tasca, and Tiziana Di Matteo. (2017). Blockchain technologies: The foreseeable impact on society and industry. computer, 50 (9), pp. 18—28.
15. Zhang, Li, et al. (2020). "The Challenges and Countermeasures of Blockchain in Finance and Economics." Systems Research and Behavioral Science, vol. 37, no. 4, pp. 691—698.

References:

1. Vorobets, V. E. (2020), "Advantages of using blockchain technology in the conditions of digitalization of financial instruments", Banking system and banking services. The world of finance, vol. 2, pp. 49—61.
2. Zhelyuk, T.L. and Brechko, O.V. (2016), "The use of cryptocurrency in the payment market: new opportunities for national economies", Herald of TNEU, vol. 2, pp. 50—60.
3. Kavetsky, V.Ya. (2018), "Application of the blockchain system in the financial sphere", Economy and management of the national economy, vol. 2, pp. 14—18.
4. Mamurenko, M.S. and Zhmay, O.V. (2019), "Advantages and disadvantages of using cryptocurrency in the conditions of the modern market economy of Ukraine", Scientific Bulletin of the Uzhhorod National University, vol. 26, pp. 127—130.
5. Podlevsky, A. A, and Yarkevich, G. V. (2018), "Prospects for the use of blockchain in FINTECH", Bulletin of the NUVHP. Series "Economic Sciences", vol. 4, pp. 132—141.
6. Sytnyk, I.P. and Fomina, V.S. (2019), "The influence of fintech on the development of modern payment systems of Ukraine", Scientific and industrial magazine "Businessnavigator", vol. 2, pp. 139—143.
7. Stashchuk, O.V. Teslyuk, S.A. and Kuzmych, I.V. (2022), "Prospects for using blockchain technology in the financial sector", Economy and society. vol. 40.
8. Shapovalova, S. I. (2022), "Blockchain technology in the banking sphere. Management, navigation and communication systems", Modern engineering and innovative technologies, vol. 25, pp. 94—97.
9. Ali, O. Ally, M. Clutterbuck, A. and Dwivedi, Y. (2020), "The state of play of blockchain technology in the financial services sector: A systematic literature review", International Journal of Information Management, vol. 54, pp. 102—199.
10. Aste, Tomaso. Tasca, Paolo. and Di Matteo. Tiziana (2017), "Blockchain technologies: The foreseeable impact on society and industry", Computer, vol. 50, pp. 18—28.
11. Hassani, H. Huang, X. and Silva, E. (2018), "Banking with blockchain-ed big data", Journal of Management Analytics, vol. 5, pp. 256—275.
12. Ittay, Eyal. (2017), "Blockchain technology: Transforming libertarian cryptocurrency dreams to finance and banking realities", Computer, vol. 50, pp. 38—49.
13. Obaid, Murad. Aqel1, Musbah and Obaid, Mahmoud. (2021), "Mobile Payment Using Blockchain Security", Journal of Applied Science and Engineering, vol. 24, pp. 687—692.
14. Salman, Tara. Zolanvari, Maede. Aiman Erbad, Maede. Jain, Raj. and Samaka, Mohammed. (2018), "Security services using blockchains: A state of the art survey", IEEE Communications Surveys & Tutorials, vol. 21, pp. 858—880.
15. Zhang, Li, et al. (2020), "The Challenges and Countermeasures of Blockchain in Finance and Economics", Systems Research and Behavioral Science, vol. 37, pp. 691—698.

Стаття надійшла до редакції 07.10.2023 р.

УДК 338+330.3+330.3+336.5

О. А. Трофимчук,
здобувач, ДУ "Інститут економіки та прогнозування НАН України"
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8489-6443>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.117

СТРУКТУРНО-ІНВЕСТИЦІЙНЕ СТИМУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

О. Trofymchuk,
Applicant, SO "Institute for Economics and Forecasting of NAS of Ukraine"

THE STRUCTURAL AND INVESTMENT STIMULATION OF THE UKRAINIAN ECONOMY

Аргументовано, що важливим імперативом для України є підвищення конкурентоспроможності її економіки та знаходження свого ефективного місця у межах міжнародної кооперації. Проаналізовано основні проблеми в даному контексті, а саме: (1) значна структурно-технологічна відсталість, висока зношеність виробничого капіталу та значний рівень енергомісткості ВВП; (2) залежність від зовнішніх джерел ресурсів; (3) незадовільний стан ринкової інфраструктури та інноваційної системи; (4) низький рівень життя та купівельної спроможності населення, а також висока диференціація доходів населення; (5) орієнтація на експорт ресурсів та нерозвиненість виробництва для споживчого ринку; (6) організаційна недосконалість і низький рівень капіталізації виробництва; (7) занепад інвестиційного клімату та можливостей здійснення підприємницької діяльності; (8) відкритий доступ іноземної висококонкурентної продукції тощо. В межах виділених напрямків структурно-інвестиційного стимулювання (створення сприятливого середовища; безпосередня реалізація проектів державою) визначено основні його цілі: (1) удосконалення інституційних умов здійснення господарської діяльності, розвиток фінансового ринку, обмеження монополізму; (2) побудова дієвої системи інвестиційних стимулів, посилення інвестиційної та підприємницької активності; (3) забезпечення припливу інвестицій у виробничий сектор; (4) підвищення частки виробництв із високою доданою вартістю; (5) підвищення ефективності вітчизняних виробництв, розвиток альтернативної енергетики, зменшення залежності від монопольних джерел ресурсів, налагодження виробництва конкурентоспроможної продукції; (6) утворення замкнених циклів виробництва кінцевого продукту; (7) раціоналізація розміщення виробництв та забезпечення збалансованого розвитку регіонів; (8) боротьба з контрабандою та тінізацією ринків; (9) розвиток наукової, освітньої, виробничої, технічної інфраструктури та стимулювання НДДКР; (10) забезпечення гуманізації, соціальна орієнтованості та екологізації економіки тощо. Визначено та аргументовано пріоритети реконструктивного розвитку вітчизняної економіки: (1) реалізація проектів забезпечення національної безпеки та розвитку ВПК; (2) створення та оновлення інфраструктури; (3) розвиток АПК; (4) модернізація переробної промисловості; (5) розвиток ІТ-галузі; (6) розвиток ефективного енергетичного ринку; (7) побудова мережі міжнародних транзитних хабів; (8) розвиток туристичної галузі.

The paper shows that one of the most important imperatives for Ukraine's economy is increasing its competitiveness and finding its place within international cooperation. The article analyses main problems of the economy in the context of its competitiveness, namely: (1) significant structural and technological backwardness, high depreciation of capital and a significant level of energy intensity of GDP; (2) high dependence on external resources; (3) unsatisfactory state of market infrastructure

and an innovation system; (4) low living standards and purchasing power of the population, as well as high inequality; (5) orientation towards export of resources and underdeveloped production for consumer markets; (6) organizational production imperfections and a low level of capitalization; (7) poor investment climate and low opportunities for entrepreneurial activities; (8) open access of highly competitive foreign products, etc. According to the defined directions of structural investment stimulation (creation of stimulating conditions; direct implementation of projects by the state), the paper identifies the main goals: (1) improvement of institutional conditions for economic activities, development of financial markets, limitation of monopolies; (2) building an effective system of investment incentives, strengthening investment and entrepreneurial activities; (3) ensuring significant inflows of investments into the production sector; (4) increasing the share of productions with a high added value ratio; (5) increasing efficiency of domestic production, developing alternative energy generation, reducing dependence on monopolized resources, establishing the production of competitive products; (6) formation of closed cycles of final product production; (4) rationalization of production location and ensuring balanced development of regions; (8) fighting against corruption and a shadow economy; (9) development of scientific, educational, production, technical infrastructure and stimulation of R&D; (10) humanization, social orientation and greening of the economy, etc. The article defines the priorities of the reconstructive development of Ukraine's economy, namely: (1) implementation of projects for ensuring national security and the development of the military industry; (2) creation and renewal of infrastructure; (3) development of the agricultural industry; (4) modernization of the manufacturing industry; (5) development of the IT industry; (6) development of an efficient energy market; (7) building a network of international transit hubs; and (8) development of the tourism industry.

Ключові слова: державне регулювання економіки, інвестиційна політика, інноваційна політика, національні економічні пріоритети, реконструктивний розвиток економіки, стимулювання економіки, структурно-інвестиційне стимулювання, структурна політика.

Key words: innovative policy, investment policy, national economic priorities, state economic regulation, stimulation of economy, structural and investment stimulation, structural policy, reconstructive economic development.

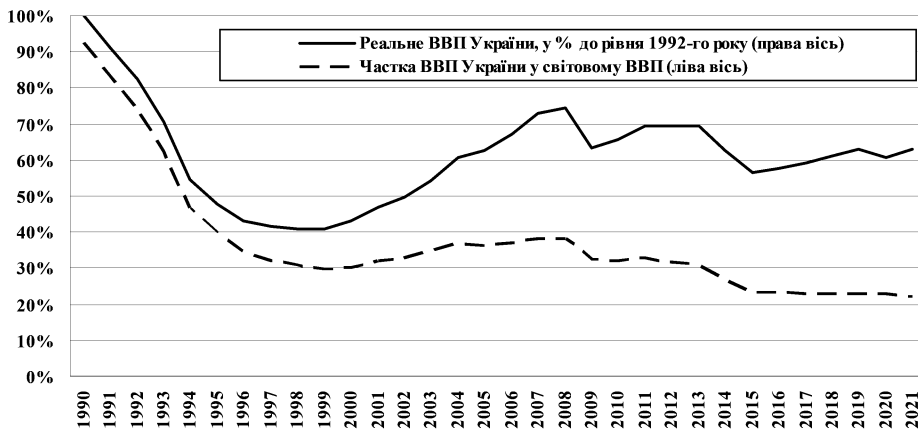
ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Незважаючи на потужні антиглобалізаційні тренди сучасності, в майбутньому ймовірно рівень взаємозв'язаності економік світу все ж буде залишатись досить високим. Закриті економіки, швидше за все, будуть приречені на соціально-економічне відставання, а у випадку України взагалі важко уявити конструктивність ізоляційної політики [19]. У таких умовах ключовим фактором успіху вітчизняної економіки повинна стати її конкурентоспроможність. На жаль, поверхневий підхід до формування нових ринкових інститутів, руйнівна модель роздержавлення, лобіювання особистих інтересів у владі, не виважена політика антикризового регулювання та багато іншого не дозволили незалежній Україні реалізувати свій потенціал та наблизитись до рівня розвитку провідних країн (в тому числі — рівня їх конкурентоспроможності). Проблеми лише поглибились, а в останні роки свій катастрофічний вплив здійснили пандемія, повномасштабна війна та перед-реcesійний стан глобальної економіки. Всі вищезазначені проблеми потребують глибокого аналізу для пошуку комплексної стратегії виходу з кризи на шлях інтенсивного соціально-економічного розвитку. Останнє, на нашу думку, є можливим лише опираючись на концепцію реконструктивного розвитку економіки, розроблену провідними вітчизняними економістами з Інституту економіки та

прогнозування НАН України [3; 4; 2; 14]. Одним із важливих напрямів реалізації реконструктивного розвитку, на нашу думку, повинно стати структурно-інвестиційне стимулювання економіки України.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Дослідженням питань конкурентоспроможності економіки та державного регулювання в контексті структурно-інвестиційного стимулювання економіки займалось багато зарубіжних та вітчизняних вчених. Серед основних дослідників варто виділити наступних: А. Арсеєнко, Т. Артьомова, О. Білорус, О. Бірюков, В. Бодров, О. Борзенко, А. Гальчинський, В. Геєць, А. Грималюк, А. Гриценко, Б. Данилишин, П. Єщенко, М. Зверяков, А. Калетський, Дж. Кейнс, Ю. Кіндзерський, Гж. Колодко, С. Кораблін, П. Кругман, В. Мандибура, А. Маслов, Т. Пікетті, Д. Родрік, Н. Рубіні, Р. Скідельський, Дж. Стігліц, Ю. Уманців, Т. Унковська, Г. Филлюк, О. Яременко. Незважаючи на значний рівень дослідженості даних питань, економічна політика в Україні рідко враховувала важливі рекомендації науковців. Сучасні ж складні умови функціонування вітчизняної економіки вимагають подальшого дослідження та коригування уже існуючих рекомендацій щодо економічної політики структурно-інвестиційного стимулювання розвитку економіки.

Рис. 1. Динаміка ВВП України та його частки у світовому (ПКС по 2011 році)

Джерело: побудовано на основі [29].

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Основними завданнями дослідження є: (1) показати динаміку та поточний стан розвитку вітчизняної економіки; (2) виділити основні проблеми щодо конкурентоспроможності вітчизняної економіки та ключові завдання економічної політики структурно-інвестиційного стимулювання її розвитку; (3) визначити основні пріоритетні галузі для політики структурно-інвестиційного стимулювання.

ОСНОВНИЙ МАТЕРІАЛ

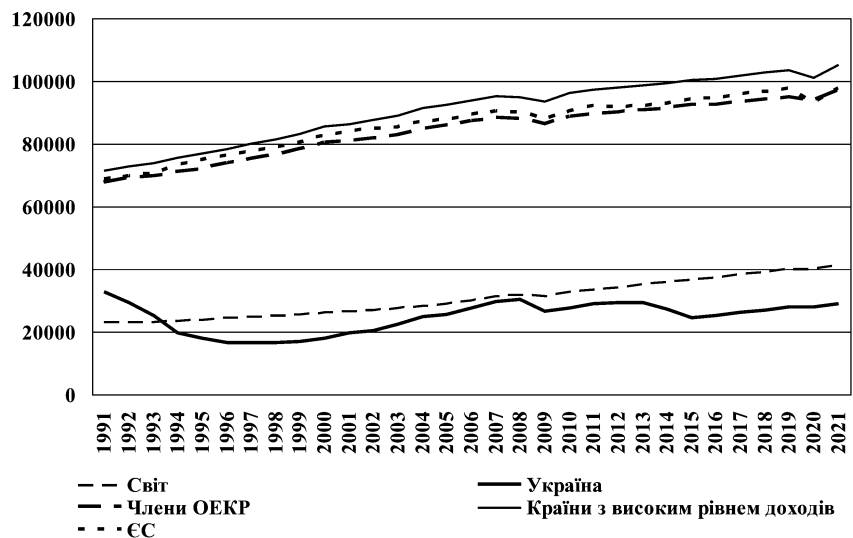
Економіка країни є системою із складною внутрішньою структурою, де від кількісних та якісних параметрів структурних елементів залежить ефективність її функціонування. В рамках концепції реконструктивного розвитку вітчизняної економіки визначено важливе завдання держави як носія загальних економічних інтересів суспільства: довгострокова оптимізація структури економіки, відповідно до особливостей національної економіки та провідних трендів розвитку економіки взагалі [3; 4; 2]. При цьому мається на увазі дуже широке коло співвідношень в економіці, наприклад: (1) відтворювальні (в залежності від фази та елементів відтворення суспільного продукту); (2) галузеві (галузі, сфери, сектори, види діяльності тощо); (3) функціональні (складові ВВП, попит та пропозиція, продуктивність тощо); (4) технологічні (уклади, покоління технологій, оновленість); (5) територіальні (між територіями); (6) соціальні (між організаційно-правовими формами, формами власності, верствами населення за доходами тощо) [1, с. 232—233]. Ринковий механізм не може виконати такого роду завдання (тим більше в умовах війни), в основі якого лежить загальносуспільний економічний інтерес, саме тому виникає необхідність структурно-інвестиційного стимулювання з боку держави [20; 18; 21].

На жаль, за роки трансформації у ринкову систему вітчизняна економі-

ка пережила ряд потрясінь, від яких вона так і не змогла оговтатись, а реалії повномасштабної війни катастрофічно руйнують можливості її подальшого розвитку. За роки незалежності спостерігався величезний спад ВВП — майже на 60%. Економіка України так і не вийшла із кризи перехідного періоду, адже не досягнуто рівня ВВП до початку реформ (Рис. 1), а в 2022 році ВВП впало орієнтовно ще на третину [29].

За даними Світового банку, Україна є світовим лідером за падінням ВВП за період 1991—2015 рр. — він скоротився на 35%. Такого падіння не було в жодній країні світу (Молдова — 29%, Грузія — 14%, Зімбабве — 2.3%, ПАР — 0.94%). Щоб наздогнати найближчих сусідів по ВВП на душу населення, необхідно довести темпи приросту ВВП до рівня Китаю — у середньому 7% [8]. Продуктивність праці в Україні також значно відстає від показника 1991 року, хоча світ та розвинені країни стабільно спостерігали її зростання (Рис. 2).

Система відтворення утворює базисний каркас економіки, який об'єднує елементи виробництва, розподілу, обміну, споживання і накопичення в межах єдиного процесу обороту матеріальних і фінансових ресурсів, забезпечуючи збалансованість виробництва, доходів і кінцевого попиту, а також структури економіки. Не усвідомивши цього, домогтися успіхів у реформуванні економіки та її соціальної спрямованості не вдасться. Елементарні розрахунки свідчать, що за означених темпів зростання економіка країни вийде на рівень 1990 року приблизно через 25—30 років [6], але світ уже буде далеко попереду. Тому реконструктивний розвиток еко-

Рис 2. Реальний ВВП на одного працюючого (ПКС по 2017 році)

Джерело: побудовано на основі [29].

Таблиця 1. Індекс споживчих цін, грудень до грудня попереднього року

Рік	ІСЦ	Рік	ІСЦ	Рік	ІСЦ
1991	390.0	2001	106.1	2011	104.6
1992	2100.0	2002	99.4	2012	99.8
1993	10256.0	2003	108.2	2013	100.5
1994	501.0	2004	112.3	2014	124.9
1995	281.7	2005	110.3	2015	143.3
1996	139.7	2006	111.6	2016	112.4
1997	110.1	2007	116.6	2017	113.7
1998	120.0	2008	122.3	2018	109.8
1999	119.2	2009	112.3	2019	104.1
2000	125.8	2010	109.1	2020	105.0

Джерело: побудовано на основі [15; 16].

номіки на основі структурно-інноваційного стимулювання, на нашу думку, є чи не єдиною альтернативою для забезпечення розвитку України.

Поряд із спадом виробництва спостерігався високий рівень інфляції (табл. 1). Як можна помітити, на початку реформ був основний сплеск, а в наступних роках знецінення коштів дещо зменшилося. Однак, поперше, зараз інфляційні процеси знову посилюються через макроекономічну нестабільність в умовах війни, пандемії та турбулентності на глобальних ринках. По-друге, навіть в роки відносно низької інфляції вона, все ж була на рівні, за якого розвинені країни б'ють на сполох. Справа в тому, що за умов високої інфляції гроші перестають повноцінно виконувати свої функції і починають спостерігатися негативні явища: дезорганізація інвестиційної та інноваційної сфери, порушення грошово-кредитної системи, бартеризація та тінізація, диспропорції виробництва, девальвація, зменшуються реальні доходи населення, банкрутують багато підприємств, зростає безробіття тощо.

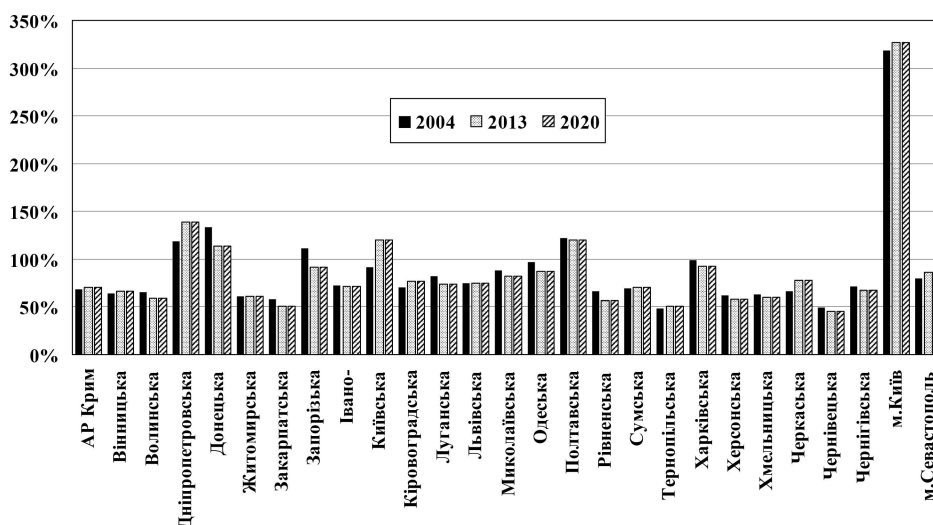
Також варто відмітити, що території України розвиваються досить нерівномірно (рис. 3). Різниця між регіонами спостерігається як по показникам валового регіонального продукту на душу населення, та і щодо середньої заробітної плати. Схожа ситуація спостерігається і щодо інвестицій [16]. У цих умовах ми стикнулися з парадоксом: економіка потребує централізованого управління, а всі гілки влади і всі правлячі партії виступають за децентралізацію, яка нібито всі області України

поставить у рівні умови і зробить вільними, а народ — багатим і щасливим [6].

Також серйозну проблему складає нераціональна галузева структура економіки. Більша частина загального обсягу промислової продукції припадає на галузі, що виробляють сировину, матеріали та енергетичні ресурси. У вітчизняній економіці домінують енергоємні і матеріаломісткі виробництва, які є залежними від імпорту ресурсів. Частка продукції соціальної орієнтації становить малу частку від обсягу промислового виробництва [21]. Такий стан речей в значній мірі зумовлений недостатністю та викривленою структурою інвестицій у вітчизняну економіку. Це все уже свідчить, що ми в певній мірі рухаємось в бік "бананової республіки" та ще й у стані війни. При цьому надлишкові доходи сировинних галузей, орієнтованих на експорт, використовуються для формування вкрай обмеженого інвестиційного попиту, що охоплює незначну кількість суміжних галузей, які не створюють значного мультиплікативного ефекту, навідміну від галузей високотехнологічної сфери (зокрема — обробної галузі) [11].

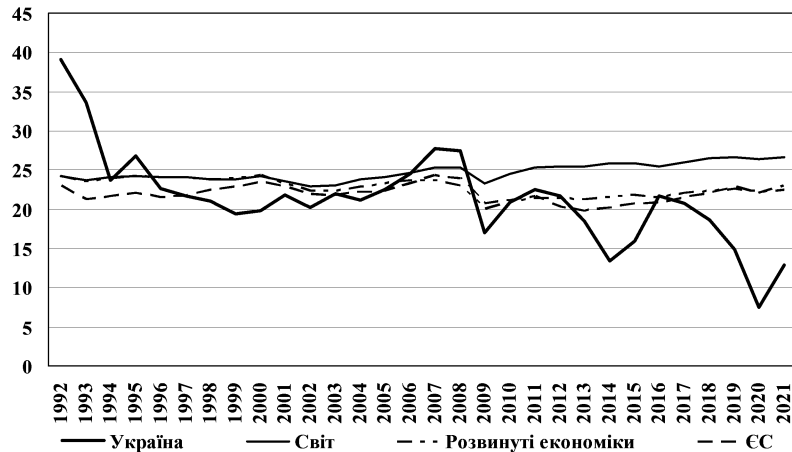
Україна чи не єдина країна у світі, промисловість якої до цього часу не спромоглася піднятися вище рівня 1990 р. І її індекс промислового виробництва у 2019 р. становив лише 72.8% від 1990 р., а індекс доданої вартості переробної промисловості був лише 39.5% у 2018 р. Водночас Китай за цей період продемонстрував гігантський індустріальний стрибок, збільшивши обсяги доданої вартості своєї переробки на 1795.7% у 2018 р. Сусіди України, з якими вона 30 років тому мала приблизно однакові стартові умови, багаторазово збільшили цей показник: Польща — на 988%, Туреччина — на 408.4% [9].

Розв'язання складного, але об'єктивно нагального, завдання структурно-технологічної модернізації економіки є можливим тільки шляхом значного збільшення норми нагромадження. Досвід країн, які динамічно розвиваються (насамперед, Індії та Китаю) і мають норму нагромадження понад 40% і темпи зростання 8—10%, свідчить про прямий функціональний зв'язок між нормою нагромадження і темпами зростання ВВП [11]. В умовах коли потрібно здійснювати структурну перебудову

Рис. 3. Валовий регіональний продукт на душу населення до загальноукраїнського рівня

Джерело: побудовано на основі [16].

Рис. 4. Частка інвестицій у ВВП, %

Джерело: побудовано на основі [30].

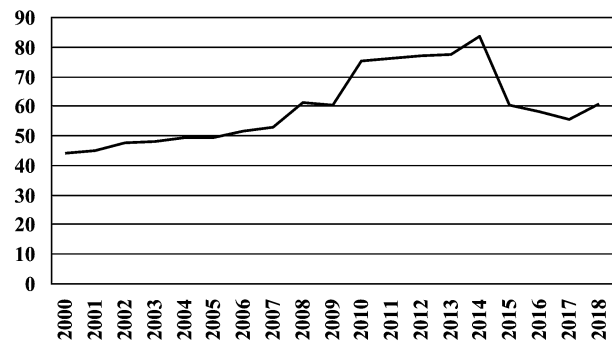
дову вітчизняної економіка, на жаль, спостерігається значний спад рівня інвестування. Частка інвестицій у ВВП є дуже низькою та значно скоротилася в останні роки та відстає від показника розвинених країн (Рис. 4.) [16]. Умовами суворої економії передбачалося майже в двічі зменшити державні інвестиції в реальний сектор [10]. З такою інтенсивністю формування капіталу перспективи розвитку є дуже невтішними.

Низький рівень інвестування призводить до деградації основних засобів в економіці (рис. 5), які і до того не були дуже конкурентоспроможними у світі. Внаслідок недостатнього інвестування в засоби виробництва, спрацювання основних фондів складає більше 80% [16], оскільки на рисунку з 2014 року не враховано дані зношеності та зруйнованості дуже капіталомістких та застарілих підприємств (шахти, ГЗК, металургійні заводи тощо) тимчасово окупованих територій. При цьому ступінь зношеності основних засобів у розвинених державах не перевищує 25%. Щоб наблизитись до такого потрібно витратити декілька розмірів нашого ВВП. Сума невідомна для короткострокового періоду, а в довгостроковому періоді вона буде ще більше зростати за рахунок подальшого застарівання. Деградація основних засобів відбувається при дуже низькій частці власних коштів підприємств, які направляються на їх відтворення — лише 1.5% від вартості. Тобто повне відновлення потужностей такими темпами стане можливим тільки через 50 років, тоді як у країнах Європи на це потрібно до 5 років [22].

В Україні спостерігається постійне зниження кількості підприємств, що займаються інноваційною діяльністю. Їх частка від загальної кількості в кілька разів нижча ніж у країнах ЄС. Як наслідок, питома вага інноваційного продукту становить лише кілька відсотків, тоді як в розвинутих країнах вона, як правило, є більшою за 50%. У розвинутих країнах показник наукомісткості ВВП досягає від 2 до 4% і більше, а в Україні — 0.75% [7]. В Україні домінує третій технологічний уклад, характерний для періоду 1880—1930 рр. [21]. Енергомісткість вітчизняного ВВП є в рази вищою від середнього показника у розвинутих країнах, що унеможлиблює конкурентну боротьбу вітчизняних виробників, стримує оновлення капіталу, інновації тощо [21]. Війна, пандемія та

перед-рецесійний стан глобальної економіки стали додатковим тягарем для підприємств, і багато з них не можуть вчасно оновлювати капітал та знаходяться на грані банкрутства.

Таблиця 2. містить середні значення за три передпандемійні роки середнього значення за три передпандемійні роки Індексу глобальної конкурентоспроможності та його показників-складових для України та

Рис. 5. Ступінь зносу основних засобів, %

Джерело: побудовано на основі [16]. За 2011—2018 роки дані наведено без урахування вартості основних засобів місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, а також за 2014—2018 роки — без урахування тимчасово окупованої території.

Таблиця 2. Середні показники конкурентоспроможності за три передпандемійні роки (2017—2019)

Показники конкурентоспроможності	Країни				
	High-income	Low-income	Lower-middle-income	Україна	Upper-middle-income
Global Competitiveness Index 4.0	72.6	43.3	52.0	56.0	59.6
Institutions	66.5	44.0	47.8	46.0	51.5
Infrastructure	80.7	41.0	55.8	69.7	65.7
ICT adoption	71.1	23.5	40.1	50.6	53.3
Macroeconomic stability	94.4	65.5	70.4	48.6	76.4
Health	91.1	47.6	63.5	69.7	79.2
Skills	74.9	39.1	51.5	69.0	62.1
Product market	63.4	48.0	51.6	55.3	54.3
Labour market	66.6	51.5	54.7	58.8	58.2
Financial system	73.1	47.4	53.6	46.4	61.1
Market size	61.1	37.4	50.6	62.6	57.2
Business dynamism	68.8	47.7	53.5	56.0	58.4
Innovation capability	59.5	26.5	31.3	39.2	38.1

Джерело: побудовано на основі [25].

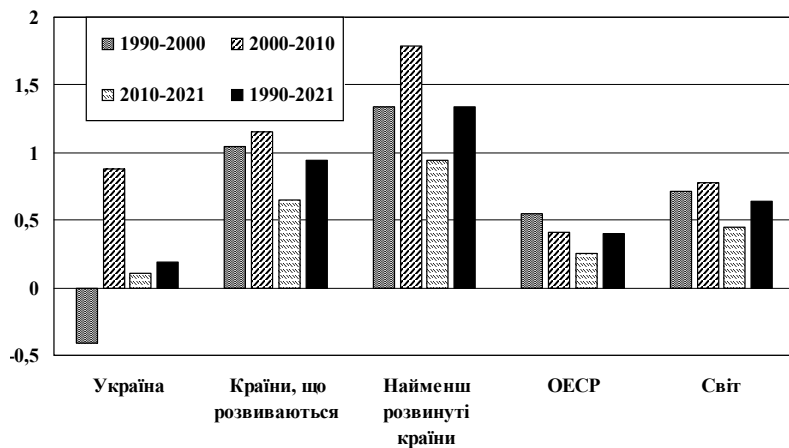

Рис. 6. Середньорічне зростання Індексу людського розвитку, %

Джерело: побудовано автором [27].

груп країни за доходами на душу населення. Розрив між конкурентоспроможністю нашої країни та провідних розвинених країн є колосальним. Найбільш проблемними аспектами вітчизняної конкурентоспроможності, відповідно до даних, є інституції, фінансова система, макроекономічна стабільність, здоров'я та динамізм бізнесу [25].

До вищевикладених проблем звичайно додалися збитки і втрати від повномасштабного вторгнення. Прямі втрати досі достеменно невідомі і при тому війна продовжується, але уже зрозуміла їх категоризація: (1) людський капітал, (2) транспортна інфраструктура, (3) енергетична інфраструктура, (4) житлова та соціальна інфраструктура; (5) оборонний сектор та (6) культурна спадщина [13]. Окрім цього є ще непрямі втрати від неможливості реалізувати свій економічний потенціал через війну, яка сформувала потужний? негативний? вплив на діловий та інвестиційний клімат в Україні [230].

Сьогодні серед найболючіших проблем, пов'язаних із структурним розвитком економіки України, варто виділити наступні [21]:

- значна структурно-технологічна відсталість, висока зношеність виробничого капіталу (в тому числі зруйнованість в силу воєнних дій) та значний рівень енергомісткості ВВП;

- залежність від зовнішніх джерел ресурсів (в тому числі — фінансових);

- незадовільний стан ринкової інфраструктури (в тому числі — інституцій) та інвестиційно-інноваційної системи;

- низький рівень життя та купівельної спроможності населення, а також висока диференціація доходів населення;

- орієнтація на експорт ресурсів, занепад галузей з високою доданою вартістю та нерозвиненість виробництва для споживчого ринку;

- організаційна недосконалість і низький рівень капіталізації виробництва;

- катастрофічний занепад інвестиційного клімату та можливостей здійснення підприємницької діяльності в умовах війни та корупції;

- відкритий доступ іноземної високо конкурентної продукції тощо.

Отже, поряд із імперативом оборонного захисту нашої держави, в сучасних умовах необхідними є також

вибудовування та реалізація стратегії структурно-інноваційного стимулювання реконструктивного розвитку економіки, без чого важко уявити довгострокове існування нашої країни. Тут важливо реалізувати два напрями державного регулювання інвестиційних та інноваційних процесів: (1) створення сприятливого середовища для їх поживлення з боку недержавних суб'єктів та (2) безпосереднє фінансування та реалізація відповідних проектів державою [21].

Зараз відбувається процес заміщення п'ятого технологічного укладу шостим, що створює для країн, які розвиваються, передумови для технологічного прориву. Випереджаюче освоєння ключового фактору і формування ядра нового технологічного укладу надає нам можливість випередити розвинені країни в структурній перебудові економіки, набути бажаної конкурентоспроможності, отримувати інтелектуальну ренту в глобальному масштабі та вивести державу в групу передових. Однак, для цього економіка України потребує проведення системних реформ "на випередження", що є можливим лише за наявності розробленої чіткої стратегії розвитку країни з пріоритетом інвестицій в інновації (інвестиції в людину, науку, техніку і технології). Проте в Україні на дослідження та розробки витрачається лише близько 0.7% ВВП, тоді як у розвинених країнах цей показник становить близько 2.5% [29; 21]. Важливою є також підготовка кадрів вищої кваліфікації, яка потребує зростання рівня фінансування науки та освіти, хоча ми спостерігаємо лиш високий рівень "відпливу мізків", що унеможлиблює побудову високотехнологічної економіки [21]. Розвиток вітчизняної ІТ-галузі чітко показав перспективність завоювання міжнародних ринків так званої нової економіки. Водночас, цей розвиток є результатом швидше приватної активності, а не чіткої політики держави, та і лише опираючись на ІТ-галузь розвинути економіку України не вийде.

В контексті важливості орієнтації на людину варто поглянути на динаміку Індексу людського розвитку по Україні (рис. 6). Лише в 2000—2010 роках був значний ріст даного показника, що пояснювався хорошою кон'юнктурою світового ринку на основні вітчизняні експортні позиції та значним економічним спадом в попередній декаді. З 1990 по 2021 показник ІЛР України виріз значно менше, ніж всіх інших представлених груп країн. При цьому, даний показник не враховує викривлення ме-

Рис. 7. Пріоритети структурно-інвестиційного стимулювання реконструктивного розвитку економіки України

Джерело: побудовано автором.

тодологічними особливостями освітнього індексу (в Україні кількість дипломів на 1000 дорослих є дуже високою, але якість — сумнівна) та нерівність розподілу росту показника серед верств.

Окремо постає важливе питання щодо джерел фінансування структурно-інвестиційного стимулювання. У випадку створення сприятливого середовища потрібна, в першу чергу, політична воля та чіткий стратегічний план реалізації, прорахований науковцями, а ресурси реалізації механізмів розвитку даного напрямку будуть недержавними. При безпосередній же участі та фінансуванні стимулюючих проектів держава мусить знаходити та виділяти ресурси заради розвитку. По-перше, ми не маємо іншої адекватної альтернативи і простого створення сприятливих умов буде недостатньо. Частково варто спиратися на потенціал державно-приватного партнерства та спеціально створеної державної неприбуткової фінансової установи, розвиток яких повинен забезпечуватися державою [14, с. 4—10]. Водночас, багато проектів все ж повинні бути реалізовані лише державою, в цілях національної безпеки або через їх неприбутковість. По-друге, як буде показано нижче, концепція реконструктивного розвитку економіки дозволяє брати в борг та довгостроково не погіршувати ситуацію із державними фінансами. В додачу до цього, у випадку перемоги, обидва механізми структурно-інвестиційного стимулювання будуть мати більший потенціал, адже багато іноземних суб'єктів будуть готові вкладатися у нашу економіку для іміджу, з одного боку, а, з іншого, через понаднормову віддачу від інвестицій, що може мати місце. В додачу, необхідність реалізації "Плану Маршала для України" чітко усвідомлюється західними партнерами.

Економічне зростання може мати місце без розвитку, однак, ситуація навпаки є неможливою у випадку України. Варто також чітко зрозуміти, що ні економічного зростання, ні розвитку, ми не зможемо досягти без фокусу на зовнішній світ. Це може звучати в тонах здачі суверенності чи відсутності впевненості у своїх можливостях, але реалії нам кажуть: маємо, що маємо. Фор-

мула ВВП (C+I+G+NE), без росту якого вітчизняна економіка не зможе розвиватися, нам наочно показує, що лише внутрішніми силами справитись не можливо. Кінцеві витрати населення (C) є слабо монетизованими і внутрішній споживчий попит знаходиться на низькому рівні без перспектив суттєвого відновлення. Більше того, в силу негативного впливу війни на економіку, ці витрати мусять тимчасово дотуватися державою, яка сама ж запозичає ззовні. Інвестиційні витрати (I), як було показано, також знаходяться на дуже низькому рівні в порівнянні із провідними країнами. І це при тому, що ступінь морального та фізичного зносу основних засобів досягає свого піку. Одна з головних причин — це відсутність у бізнесу достатніх коштів для інвестування та низький рівень залучення іноземного капіталу. В додачу до цього, культура довгострокового підприємництва та інвестування так і не сформувалася, адже легше займатись збиранням ренти чи вибудовувати бізнес на ресурсах держави. Державні витрати (G) повністю зараз залежать від зовнішнього фінансування, а із зниженням кінцевих витрат населення та інвестиційних витрат доходи держави все більше падають. Залишається чистий експорт (NE), що якраз таки може стати важливим фактором розвитку, якщо повністю не віддатися на поруки ринковому фундаменталізму та досягнути необхідного рівня конкурентоспроможності економіки.

Таким чином, лише опора на зовнішній світ може врятувати вітчизняну економіку: (1) попит на вітчизняний експорт, для чого важливо підсилювати конкурентоспроможність економіки, має нівелювати падіння внутрішнього попиту населення; (2) іноземні інвестиції повинні допомогти в умовах низького інвестиційного попиту в середині країни, що також позитивно вплине на конкурентоспроможність як важливий фактор першого пункту; (3) держава змушена брати зовнішні позики для реалізації відновлення (в тому числі стимулюючи інвестиційний та споживчий попит в країні), вкладаючи в напрямках з високим рівнем мультиплікатора. Звичайно ж, рік за роком дані пріоритети повинні розкрити маховик, що укріпить внутрішні фактори зрос-

тання та розвитку — попитузалежну стратегію. Але на разі влучними є слова Теодора Рузвельта: "роби, що можеш, з тим, що маєш, там, де ти є".

На жаль, коли в країні спостерігається економічний спад, влада часто вдається до політики суворої економії, у фокусі якої лежить дефіцит бюджету та яка була провальною у Європі. Математично нескладно дійти до того, що, коли потрібно зменшити різницю між видатками та податками, то варто зменшити перші та збільшити другі. Проте, економічна політика повинна спиратися на глибше розуміння економічних реалій. В умовах слабкої купівельної спроможності населення, послаблення попиту на експорт та низького інвестиційного попиту, скорочення державних видатків ще більше загострює проблеми розвитку — це все скорочує ВВП та збільшує рівень безробіття. Далі зменшується податкова база і тому проблема дефіциту бюджету таким чином не вирішується. Державні видатки, що вкладені у напрямках із високою віддачею у вигляді зростання ВВП та податкової бази, є головним фактором економічного розвитку у ситуації, що склалася. Доведено, що запозичення коштів є доцільним кроком для стимулювання розвитку, якщо в довгостроковому періоді: (1) стимульовані ними економічне зростання і, відповідно, зростання доходів бюджету перевищували збільшення витрат з обслуговування цих позик; (2) забезпечувалися не тільки платоспроможність, але й ліквідність по державних зобов'язаннях [19].

Концепція реконструктивного розвитку вимагає врахування національної специфіки в процесі структурно-інвестиційного стимулювання економіки. Тому важливим є розставлення пріоритетів розвитку, що максимально би розкривали потенціал вітчизняної економіки в глобальному світі та в комплексі могли стати локомотивами для інших галузей та напрямів розвитку. На нашу думку, такими пріоритетами повинні стати наступні (рис. 7):

1. Реалізація проектів направлених на забезпечення національної безпеки та післявоєнний розвиток експорту військових продукції та послуг. По-перше, без військової потужності та соціальної стабільності важко взагалі говорити про будь який розвиток вітчизняної економіки. По-друге, вітчизняні конструкторські бюро та підприємства ВПК досягли значних технологічного прогресу і масштабів випуску, і тому вони мають шанси стати сильними драйверами економіки.

2. Створення та оновлення інфраструктури, що, по-перше, збільшує сукупний попит та, по-друге, зменшує час та вартість комунікацій та транспортування в економіці. Ключовою умовою отримання країною найбільшої вигоди від своїх факторів виробництва є розвиток інфраструктури для доступу до виробничих ресурсів та їх справедливий розподіл. Інфраструктура має вирішальне значення для життєздатності національних фірм — впливає на трансакційні витрати окремої фірми і граничну норму рентабельності інвестицій [17]. Ринок не в змозі забезпечити належний рівень фінансування, особливо враховуючи сучасний кризовий стан та "ренто-збиральницький" характер вітчизняного підприємництва. Фахівці підрахували, що один долар вкладений в інфраструктуру збільшує ВВП на 20 центів у довгостроково-

му періоді, а для країн із високим рівнем зношеності (зокрема для України) даний показник є ще вищим [24].

3. Розвиток АПК, оскільки для цього є достатньо конкурентних факторів виробництва, а також у світі загострюватиметься екологічна та продовольча кризи. Виробництво сільськогосподарської продукції на експорт може стати рушієм економічного зростання. Протягом останніх років, перед повномасштабним вторгненням, сільськогосподарський експорт становив понад 40% товарного експорту країни. Україна є серед найбільших експортерів в світі по багатьом позиціям АПК. В ідеалі, необхідно максимально покривати весь спектр обробки продукції АПК і через це створювати додаткові робочі місця та забезпечувати ріст ВВП.

4. Модернізація машинобудування та переробної промисловості загалом, що базуватиметься на вітчизняній металургії та науці. Ми повинні створювати виробництва з високою доданою вартістю, адже ми експортуємо метали, а потім імпортуємо такі ж самі молекули металів у вигляді високотехнологічної продукції, даючи можливість заробляти іншим. Сьогодні в розвинутих і в країнах, що розвиваються (зокрема, Китаї), частка машинобудування у структурі обробної промисловості становить 30—50%. В останні десятиліття саме ця галузь є локомотивом економічного зростання, і від неї залежить технічний стан інших сфер економіки, а відтак, і їх конкурентоспроможність.

5. Розвиток галузі інформаційних технологій. За 8 місяців 2022 року експорт ІТ виріс на 16% у порівнянні з відповідним періодом торік [5]. Передбачається, що доля ІТ у ВВП України зросте до 15% у 2030 році та стане вираженою конкурентною перевагою української економіки [26]. Пріоритетність даної галузі є очевидною в силу високого рівня оплати праці, превалювання валютної експортної виручки, відносно низької капіталоемності та великого потенціалу росту.

6. Забезпечити побудову та розвиток ефективного енергетичного ринку, в тому числі ринку альтернативної енергетики. Це дозволить послабити ресурсну залежність України та посилити її конкурентні позиції в глобальному світі. Також необхідними є інвестиції в екологію, оскільки за оцінками Міжнародного інституту менеджменту навколишнього середовища рівень екологічних збитків в Україні сягає не менш як 15—20% ВВП і є одним з найвищих у світі [23].

7. Побудова мережі міжнародних транзитних хабів, використовуючи вигідне політико-географічне положення, сприяючи збільшенню транзиту через Україну. Хоча даний пріоритет потребує завершення війни та настання стабільного миру, однак він також має бути у фокусі. Окрім розвитку логістики та перепродажу товарів між різними територіями світу, важливим аспектом є побудова заводів збірки складних товарів поблизу європейського ринку, використовуючи відносно дешеву робочу силу.

8. Стимулювання туристичної галузі, що побудована на базі широкого рекреаційного та курортного потенціалу нашої країни. Україна і до війни мала багато чого дати міжнародному туризму (гори, море, зелений туризм, ліси, дешева і якісна гастрономія тощо). Зараз Україна додатково отримала значний кредит своєму іміджу, який потрібно використати правильно. Після

перемоги можна очікувати приплив туристів в Україну, які будуть витратити свою валюту в нашій державі і для цього потрібно стимулювати розвиток туристичної галузі. У розвинутих країнах частка внеску туристичної системи у ВВП коливається в межах 10—12%, тоді як в Україні не перевищує 7.5%, хоча з 2000 до 2019 р. ключові показники вітчизняного туризму зросли більше ніж удвічі-тричі [12].

Ще одним проявом структурно-інвестиційного стимулювання є інституційне забезпечення інвестиційної, науково-технічної та інноваційної діяльності. Насамперед це стосується захисту прав інтелектуальної власності та власності взагалі. Країни з неадекватним рівнем такого захисту не здатні залучити в свою економіку значні обсяги інвестицій і технологічних потоків. Також важливо усіяко зменшувати негативний вплив бюрократії. Необхідним є розвиток ринкових механізмів, інституцій та інфраструктури, що захищають конкурентне середовище та роблять розвиток науки і впровадження її досягнень економічно вигідними. Розвиток біржової торгівлі, інвестиційних компаній, страхування, банківського сектору та інших елементів фінансового ринку також є дуже важливим завданням [21].

На жаль, підприємництво в Україні часто набуває "ренто-збиральницького" характеру без інноваційної складової, який глибоко засів в системі мислення представників вітчизняного бізнесу. Останніх часто цікавлять короткострокові прибутки, а не довгострокова оптимізація господарської діяльності. Підприємству, з низьким рівнем капіталізації прибутку в новітні технології, з часом стає все важче конкурувати і воно починає отримувати все менші прибутки. І якщо не буде здійснено жодних рятувальних дій, воно збанкрутує [21]. Тому для стимулювання інвестиційно-інноваційної активності господарських суб'єктів варто вдаватися до таких інструментів, як [21]:

- пільгове кредитування;
- особливі податкові умови;
- дотації та субсидії;
- державні закупівлі;
- митні пільги та квотування;
- заборони та обмеження;
- амортизаційні норми тощо.

Таким чином структурно-інвестиційне стимулювання економіки направлене на глибинну трансформацію інвестиційно-інноваційних основ функціонування національної економіки та її структури, що має набувати форми виконання наступних завдань [21]:

- удосконалення інституційних умов здійснення господарської діяльності, розвиток фінансового ринку, обмеження монополізму;
- побудова дієвої системи інвестиційних стимулів, посилення інвестиційної та підприємницької активності господарських суб'єктів та населення;
- забезпечення припливу інвестицій у виробничий сектор економіки;
- підвищення частки виробництв із високою доданою вартістю (в першу чергу високотехнологічних);
- підвищення ефективності вітчизняних виробництв, розвиток альтернативної енергетики, зменшення залежності від монопольних джерел ресурсів, налагод-

ження виробництва продукції, конкурентоспроможної на світовому ринку;

- утворення замкнених циклів виробництва кінцевого продукту;
- раціоналізація розміщення виробництв та забезпечення збалансованого розвитку регіонів України;
- боротьба з контрабандою та тінізацією ринків;
- розвиток наукової, освітньої, виробничої, технічної інфраструктури та стимулювання НДДКР;
- гуманізація, соціальна орієнтованість та екологізація економіки тощо.

Без системного та масового запровадження конкурентоспроможних технологій, що спиратиметься на національну специфіку, вітчизняна економіка не зможе конкурувати в глобальному світі. Нація, що розташується на дні науково-технічного прогресу та не віднайде свого місця в глобальному розподілі праці, не матиме майбутнього як в контексті економічного добробуту, так і в контексті політичного суверенітету [21].

ВИСНОВКИ

Серед основних висновків варто виділити наступні:

1. В майбутньому важливим фактором успіху економіки України повинна стати її конкурентоспроможність. Статистика поточного стану та динаміки констатує катастрофічний стан вітчизняної економіки в контексті конкурентоспроможності. До найбільш проблем належать: (1) значна структурно-технологічна відсталість, висока зношеність виробничого капіталу (в тому числі зруйнованість в силу воєнних дій) та значний рівень енергомісткості ВВП; (2) залежність від зовнішніх джерел ресурсів (в тому числі — фінансових); (3) незадовільний стан ринкової інфраструктури (в тому числі — інституцій) та інноваційної системи; (4) низький рівень життя та купівельної спроможності населення, а також висока диференціація доходів населення; (5) орієнтація на експорт ресурсів, занепад галузей з високою доданою вартістю та нерозвиненість виробництва для споживчого ринку; (6) організаційна недосконалість і низький рівень капіталізації виробництва; (7) катастрофічний занепад інвестиційного клімату та можливостей здійснення підприємницької діяльності в умовах війни та корупції; (8) відкритий доступ іноземної високо конкурентної продукції тощо.

2. Основними пріоритетами структурно-інноваційного стимулювання реконструктивного розвитку вітчизняної економіки мають стати наступні: (1) реалізація проектів, направлених на забезпечення національної безпеки та розвиток ВПК; (2) створення та оновлення інфраструктури; (3) розвиток АПК; (4) модернізація машинобудування та переробної промисловості загалом; (5) розвиток галузі інформаційних технологій; (6) розвиток ефективного енергетичного ринку; (7) побудова мережі міжнародних транзитних хабів; (8) розвиток туристичної галузі.

3. Державна політика структурно-інноваційного стимулювання має набувати форми виконання наступних завдань: (1) удосконалення інституційних умов здійснення господарської діяльності, розвиток фінансового ринку, обмеження монополізму; (2) побудова дієвої системи інвестиційних та інноваційних стимулів,

посилення інвестиційної та підприємницької активності господарських суб'єктів та населення; (3) забезпечення припливу інвестицій у виробничий сектор економіки; (4) підвищення частки виробництв із високою доданою вартістю (в першу чергу високотехнологічних); (5) підвищення ефективності вітчизняних виробництв, розвиток альтернативної енергетики, зменшення залежності від монопольних джерел ресурсів, налагодження виробництва продукції, конкурентоспроможної на світовому ринку; (6) утворення замкнених циклів виробництва кінцевого продукту; (4) раціоналізація розміщення виробництв та забезпечення збалансованого розвитку регіонів України; (8) боротьба з контрабандою та тінізацією ринків; (9) розвиток наукової, освітньої, виробничої, технічної інфраструктури та стимулювання НДДКР; (10) забезпечення гуманізації, соціальної орієнтованості та екологізації економіки тощо.

Література:

1. Бодров В. Г., Сафронова О. М., Балдич Н. І. Державне регулювання економіки та економічна політика: навч. посіб. Київ: Академвидав. 2010. 520 с.
2. Гриценко А. А. Логико-исторические основы кардинальных экономических изменений и перехода к реконструктивному развитию // Экономика Украины. 2017. № 5—6. С. 39—57.
3. Гриценко А. А. Реконструктивний економічний розвиток: зміст, основні напрями і вектор соціальної справедливості // Економічна теорія. 2016. № 4. С. 5—18.
4. Гриценко А. А. Управління реконструктивним розвитком // Модернізація управління національною економікою: зб. матеріалів IV Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 25—26 листопада 2016 р.). Київ: КНЕУ, 2016. С. 66—71.
5. Експорт ІТ-послуг зріс на 16% за неповний рік. URL: <https://opendatobot.ua/analytics/itexport-august>
6. Єщенко П. Криза української економіки і як із неї вийти // Економічна теорія. 2016. № 4. С. 33—50.
7. Єщенко П. С. Экономический рост без развития: причины и пути инновационного преобразования экономики // Економіка України. 2013. № 10. С. 4—20.
8. Зверяков М. І., Грималюк А. В. Економічна теорія, державна політика і публічне управління // Економіка України. 2019. № 11—12.
9. Кіндзерський Ю. В. Інклюзивна індустріалізація для сталого розвитку: до засад теорії та політики формування // Економіка України. 2021. № 5. С. 3—39.
10. Ковальчук Т. Т. SOS — в Україні неоколоніальна модель валютної політики // Економіка України. 2014. № 10. С. 4—13.
11. Кузнецов А. В. Глобализация под англо-американским контролем: вызовы для Украины и России // Парадигмальні зрушення в економічній теорії XXI ст. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. Київ: Київський національний університет імені Тараса Шевченка, 2012. С. 346—349.
12. Мазаракі А. А., Бойко М. Г., Охріменко А. Г. Трансформації туристичної системи в умовах цифровізації // Економіка України. 2021. № 12. С. 3—21.
13. Методологія оцінки економічних втрат України через військову агресію Росії (від 24.02.2022). URL: <https://drive.google.com/file/d/1cBtHXdrjLVx-OOoV96AAokxpBefPuOjRw/view>
14. Механізми реконструктивного економічного розвитку та соціальні критерії їх ефективності: монографічний збірник / за ред. акад. В. М. Гейця, чл.-кор. А. А. Гриценка. НАН України, ДУ "Ін-т екон. та прогнозів. НАН України". Київ, 2017. 256 с. URL: <http://ief.org.ua/docs/scc/6.pdf>
15. Модернізація України — наш стратегічний вибір: Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. Київ, 2011. 416 с.
16. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua>
17. Піляєв І. С. Роль держави в генетиці східноазійського "економічного дива": неоструктуралістське бачення // Економіка України. 2021. № 8. С. 15—25.
18. Трофимова В. В. Трансформація економічних функцій держави в умовах становлення глобальної економіки // Економіка та держава. 2010. № 5. С. 8—12.
19. Трофимчук О. А. Державне регулювання економіки в епоху неоліберального глобалізму // Економіка. Фінанси. Право. 2023. № 6. С. 69—85.
20. Трофимчук О. А. Державне регулювання економіки: теоретичне переосмислення в XXI столітті // Економіка та держава. 2020. № 6. С. 206—212.
21. Трофимчук О. А. Модернізація — шлях формування ефективної економіки України // Ефективна економіка. 2013. № 3. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1886>
22. Филлюк Г. М. Проблеми та шляхи підвищення конкурентоспроможності вітчизняних підприємств в умовах глобалізації // Вісник Київського нац. університету ім.Тараса Шевченка. Серія: Економіка. 2013. № 151 (10). С. 5—8.
23. Хвесик М. А., Степаненко А. В. Екологічна криза в Україні: соціально-економічні наслідки та шляхи їх подолання // Економіка України. 2014. № 1. С. 74-86.
24. Bridging global infrastructure gaps // McKinsey Global Institute. 03.09.2016. URL: <https://www.mckinsey.com/~ /media/McKinsey/Business%20Functions/Operations/Our%20Insights/Bridging%20global%20infrastructure%20gaps/Bridging-Global-Infrastructure-Gaps-In-Brief.pdf>
25. Global Competitiveness Report. URL: <http://public.knoema.com/tfdacoc/global-competitiveness-report>
26. IT Ukraine Assotiation. URL: <https://itukraine.org.ua>
27. Latest Human Development composite indices tables. URL: <https://hdr.undp.org/data-center/documentation-and-downloads>
28. Rodrik D., Walt S. How to Construct A New Global Order. HKS Faculty Research Working Paper Series RWP21-013, 2021.
29. World Development Indicators (WDI). URL: <http://public.knoema.com/lftihvf/world-development-indicators-wdi>
30. World Economic Outlook (WEO) // IMF. 04.2022. URL: <http://knoema.com/IMFWEO2015Apr/imf-world-economic-outlook-weo-april-2015>

References:

1. Bodrov, V.G. and Safronov, O. M. Baldych, N. I. (2010), *Derzhavne rehuliuвання ekonomiky ta ekonomichna polityka* [State regulation of the economy and economic policy], Akademvydav, Kyiv, Ukraine.
2. Hrytsenko, A. A. (2017), "Logical and historical bases of cardinal economic changes and transition to reconstructive development", *Ekonomyka Ukrayny*, vol. 5—6, pp. 39—57.
3. Hrytsenko, A. A. (2016), "Reconstructive economic development: contents, guidelines and the vector of social justice", *Ekonomichna teoriia*, vol. 4, pp. 5—18.
4. Hrytsenko, A. A. (2016), "Management of reconstructive development", *Modernizatsiia upravlinnia natsional'noi ekonomikoiu: zb. materialiv IV Mizhnar. nauk.-prakt. konf.* [Modernization of the management of the national economy: coll. materials of IV International science and practice conf.], KNEU, Kyiv, Ukraine, pp. 66—71.
5. Opendatabot (2022), "Export of IT services grew by 16% in less than a year", available at: <https://opendatabot.ua/analytics/itexport-august> (Accessed 25 Sept 2023).
6. Yeschenko, P. (2016), "The crisis of the Ukrainian economy and how to get out of it", *Ekonomichna teoriia*, vol. 4, pp. 33—50.
7. Eshhenko, P.S. (2013), "Economic growth without development: causes and ways of innovative transformation of the economy", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 10, pp. 4—20.
8. Zvieriakov, M. I. and Hrymaliuk, A. V. (2019), "Economic theory, state policy and public administration", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 11—12.
9. Kindzers'kyj, Yu.V. (2021), "Inclusive industrialization for sustainable development: to the principles of formation theory and policy", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 5, pp. 03—39.
10. Koval'chuk, T. T. (2014), "SOS is a neo-colonial currency policy model in Ukraine", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 10, pp. 4—13.
11. Kuznecov, A.V. (2012), "Globalization under Anglo-American control: challenges for Ukraine and Russia", *Materialy Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii. Paradyhmal'ni zrushennia v ekonomichnij teorii XXI st.* [Materials of the International Scientific Conference. Paradigm shifts in the economic theory of the XXI century] National University, Kyiv, Ukraine, pp. 346—349.
12. Mazaraki, A. A., Bojko, M. H. and Okhrimenko, A. H. (2021), "Transformation of the tourism system in the context of digitalization", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 12, pp. 3—21.
13. UEO (2022), "Methodology for assessing Ukraine's economic losses due to Russia's military aggression", available at: <https://drive.google.com/file/d/1cBtHXdRjLVxOOoV96AAokxpBefPuOjRw/view> (Accessed 25 Sept 2023).
14. Hejets, V. M. (2017), *Mekhanizmy rekonstruktyvnoho ekonomichnoho rozvytku ta sotsial'ni kryterii ikh efektyvnosti* [Mechanisms of reconstructive economic development and social criteria of their effectiveness], NAN Ukrainy, DU "In-t ekon. ta prohnozuv. NAN Ukrainy", Kyiv, Ukraine.
15. President of Ukraine (2011), *Modernizatsiia Ukrainy — nash stratehichnyj vybir : Schorichne Poslannia Prezydenta Ukrainy do Verkhovnoi Rady Ukrainy* [Modernization of Ukraine is our strategic choice: Annual Message of the President of Ukraine to the Verkhovna Rada of Ukraine], Kyiv, Ukraine.
16. State Statistics Service of Ukraine (2023), available at: <https://www.ukrstat.gov.ua> (Accessed 25 Sept 2023).
17. Piliaiev, I. S. (2021), "The role of the state in the genetics of the East Asian "economic miracle": a neostructuralist vision", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 8, pp. 15—25.
18. Trofymova, V. V. (2010), "Transformation of the economic functions of the state in the conditions of the formation of the global economy", *Ekonomika ta derzhava*, vol. 5, pp. 8—12.
19. Trofymchuk, O. A. (2023), "The state economic regulation in the neoliberal globalism era", *Ekonomika. Finansy. Pravo*, vol. 6, pp. 69—85.
20. Trofymchuk, O. (2020), "State regulation of economy: theoretical rethinking in the xxi century", *Ekonomika ta derzhava*, vol. 6, pp. 206—212.
21. Trofymchuk, O. A. (2013), "Modernization — the way to form an effective economy of Ukraine", *Efektivna ekonomika*, vol. 3, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1886> (Accessed 25 Sept 2023).
22. Fyliuk, H. M. (2013), "Problems and Way of Increase of Ukrainian Companies' Competitiveness under Globalization", *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka*, vol. 10, pp. 5—8.
23. Hvesyk, M.A. and Stepanenko, A.V. (2011), "Ecological crisis in Ukraine: the socio-economic consequences and remedies", *Ekonomika Ukrainy*, vol. 1, pp. 74—87.
24. McKinsey Global Institute (2016), "Bridging global infrastructure gaps", available at: <https://www.mckinsey.com/~media/McKinsey/Business%20Functions/Operations/Our%20Insights/Bridging%20Global%20infrastructure%20gaps/Bridging-Global-Infrastructure-Gaps-In-Brief.pdf> (Accessed 25 Sept 2023).
25. Knoema (2023), "Global Competitiveness Report", available at: <http://public.knoema.com/tfdacoc/global-competitiveness-report> (Accessed 25 Sept 2023).
26. IT Ukraine Assotiation (2023), available at: (Accessed 25 Sept 2023). <https://itukraine.org.ua>
27. UNDP (2023), "Latest Human Development composite indices tables", available at: <https://hdr.undp.org/data-center/documentation-and-downloads> (Accessed 25 Sept 2023).
28. Rodrik, D. and Walt, S. (2021), "How to Construct A New Global Order", HKS Faculty Research Working Paper Series RWP21-013.
29. Knoema (2023), "World Development Indicators (WDI)", available at: <http://public.knoema.com/lftihvf/world-development-indicators-wdi> (Accessed 25 Sept 2023).
30. IMF (2022), "World Economic Outlook (WEO)", available at: <http://knoema.com/IMFWEO2015Apr/imf-world-economic-outlook-weo-april-2015> (Accessed 25 Sept 2023).

Стаття надійшла до редакції 05.10.2023 р.

Н. В. Дацій,

д. держ. упр., професор, професор кафедри економічної теорії, інтелектуальної власності та публічного управління, Поліський національний університет, м. Житомир

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0640-6426>

І. В. Драган,

д. держ. упр., старший науковий співробітник, старший науковий співробітник відділу методології сталого розвитку, Інститут демографії та проблем якості життя НАН України, м. Київ

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6906-5000>

Т. В. Малахова,

д. держ. упр., доцент, професор кафедри державного управління та адміністрування, Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3591-7236>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.128

ЕФЕКТИВНІ ЗАРУБІЖНІ МОДЕЛІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

N. Datsii,

Doctor of Sciences in Public Administration, Professor, Professor of the Department of Economic Theory, Intellectual Property and Public Administration, Polissia National University, Zhytomyr

I. Dragan,

Doctor of Sciences in Public Administration, Associate Professor, Senior research fellow of the Department of Sustainable Development Methodology, Institute for demography and life quality problems of the National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv

T. Malakhova,

Doctor of Sciences in Public Administration, Associate Professor, Professor of the Department of Public Management and Administration, State University of Information and Communication technologies

EFFECTIVE FOREIGN MODELS OF PUBLIC MANAGEMENT OF THE HEALTH CARE SYSTEM

Встановлено, що першою в історії системою громадської охорони здоров'я є німецька модель. Модель ця є соціально-страховою, тобто включає ознаки і суспільного, і ринкового сектора. Модель Бісмарка є системою регульованого страхування здоров'я. Вона виходить з принципу змішаної економіки: інтегрує у собі ринок медичних послуг з розвиненою системою державного регулювання та соціальних гарантій. Відрахування роботодавців йдуть до лікарняних кас, з яких оплачуються всі витрати на лікування, медикаменти та профілактику здоров'я. Все це характеризує систему охорони здоров'я сучасної Німеччини, а також Нідерландів, Австрії, Бельгії, Голландії, Швейцарії, Канади та Японії.

Для моделі Беверіджа характерна виняткова роль держави: фінансується галузь переважно з державного бюджету, за рахунок податків з підприємств та населення. Медичну допомогу населення отримує безкоштовно, виняток становлять лише невеликий набір медичних послуг, надаються на платній основі (приблизно 5%). Іншими словами, держава — це головний покупець та постачальник медичної допомоги, що забезпечує задоволення населення у наданні медичної допомоги. Фінансування лікарів первинної ланки у розрахунку на душу населення також використовується в низці інших країн, що мають державні моделі фінансування, наприклад, у Польщі, Словаччині, Болгарії, однак без таких широких повноважень щодо фонду отримання.

Ключовим механізмом задоволення потреб у медичній допомозі є ринок медичних послуг. Об'єктивно, існує категорія громадян, які не в змозі купити медичні послуги, наприклад, пенсіонери, малозабезпечені верстви населення, безробітні. Відповідальність за зазначений контингент перебирає держава, фінансуючи громадські програми надання медичної допомоги.

Ринкова модель властива системі охорони здоров'я Сполучених Штатів Америки, тут вона доповнена двома національними програмами: "Medicaid" — програма медичного обслуговування для бідних, та "Medicare" — для пенсіонерів.

Розглядаючи моделі управління системою охорони здоров'я, вважаємо, що необхідно розглянути моделі країн-лідерів міжкраїнних рейтингів за показниками охорони здоров'я. Одними з найавторитетніших є рейтинг країн світу з ефективності систем охорони здоров'я *The Most Efficient Health Care* (американське агентство Bloomberg), рейтинг країн за рівнем медицини *Health Care Index for Country* (Numbeo) та *Euro Health Consumer Index* (Health Consumer Powerhouse).

It has been established that the first public health care system in history is the German model. This model is social insurance, that is, it includes features of both the public and market sectors. The Bismarck model is a system of regulated health insurance. It is based on the principle of a mixed economy: it integrates the market of medical services with a developed system of state regulation and social guarantees. Employers' deductions go to hospital funds, from which all costs for treatment, medicines and preventive health are paid. All this characterizes the health care system of modern Germany, as well as the Netherlands, Austria, Belgium, Holland, Switzerland, Canada and Japan.

Beveridge's model is characterized by an exclusive role of the state: the industry is financed mainly from the state budget, at the expense of taxes from enterprises and the population. The population receives medical assistance free of charge, with the exception of a small set of medical services provided on a paid basis (approximately 5%). In other words, the state is the main buyer and provider of medical care, which ensures the satisfaction of the population in the provision of medical care. Per capita funding of primary care physicians is also used in a number of other countries with public funding models, such as Poland, Slovakia, and Bulgaria, but without such broad endowment fund powers.

The market of medical services is a key mechanism for meeting the needs of medical care. Objectively, there is a category of citizens who are unable to buy medical services, for example, pensioners, low-income sections of the population, and the unemployed. Responsibility for the specified contingent is taken over by the state, financing public programs for the provision of medical assistance.

The market model is characteristic of the health care system of the United States of America, here it is supplemented by two national programs: "Medicaid" — a program of medical care for the poor, and "Medicare" — for pensioners.

*When considering the management models of the health care system, we believe that it is necessary to consider the models of the leading countries of international rankings for health care indicators. One of the most authoritative is the ranking of countries in the world on the effectiveness of health care systems *The Most Efficient Health Care* (American agency Bloomberg), the ranking of countries by the level of medicine *Health Care Index for Country* (Numbeo) and *Euro Health Consumer Index* (Health Consumer Powerhouse).*

Ключові слова: ефект, зарубіжні моделі, показники охорони здоров'я, публічне управління, система охорони здоров'я.

Key words: effect, foreign models, health care indicators, public administration, health care system.

ВСТУП

Моделі охорони здоров'я прийнято розрізняти за низкою факторів, основними з яких є економічні: механізм фінансування, відносини власності, організаційно-управлінський вплив на процес отримання споживачами медичних послуг, а також питання матеріаль-

ної мотивації виробників та споживачів медичних послуг.

Ступінь наукової розробленості проблеми. M.G.Field, наприклад, оперуючи критерієм соціально-політичної структури суспільства під час аналізу організації системи охорони здоров'я виділяє п'ять моделей:

класична (непорядкована); плюралістична; страхова; національна; соціалістична [1].

Експерти ВООЗ (S. Hakansson, B. Majnoni, D. Intignano, J. L. Roberts та ін.) узагальнили дані моделі в "класичну" економічну класифікацію, яка включає три первинні моделі охорони здоров'я: державна, чи модель Беверіджа; модель, заснована на всеохоплюючому страхуванні здоров'я — система Бісмарка; ринкова (приватна) модель охорони здоров'я [2].

Далі буде проведено аналіз функціонування даних моделей.

МЕТА СТАТТІ

Дослідити теоретичні підходи та практичний інструментарій ефективних зарубіжних моделей публічного управління системою охорони здоров'я.

РЕЗУЛЬТАТИ

Першою в історії системою громадської охорони здоров'я є німецька модель, інституційне зародження якої відбулося 1881 року, названо її на честь канцлера Отто фон Бісмарка. Модель ця є соціально-страховою, тобто включає ознаки і суспільного, і ринкового сектора. Модель Бісмарка є системою регульованого страхування здоров'я. Вона виходить з принципу змішаної економіки: інтегрує у собі ринок медичних послуг з розвиненою системою державного регулювання та соціальних гарантій. Джерелами фінансування у цій моделі є кошти страхових організацій (як обов'язкового медичного страхування, так і добровільного), державний бюджет та відрахування із заробітної плати працівників: саме завдяки цьому вона є стабільною та такою, що пристосовується до сучасних потреб суспільства.

Відрахування роботодавців йдуть до лікарняних кас, з яких оплачуються всі витрати на лікування, медикаменти та профілактику здоров'я. Все це характеризує систему охорони здоров'я сучасної Німеччини, а також Нідерландів, Австрії, Бельгії, Голландії, Швейцарії, Канади та Японії.

Для моделі Беверіджа характерна виняткова роль держави: фінансується галузь переважно з державного бюджету, за рахунок податків з підприємств та населення. Медичну допомогу населення отримує безкоштовно, виняток становлять лише невеликий набір медичних послуг, надаються на платній основі (приблизно 5%). Іншими словами, держава — це головний покупець та постачальник медичної допомоги, що забезпечує задоволення населення у наданні медичної допомоги. Сьогодні фонд отримання вважається справжнім проливом в управлінні охороною здоров'я. Саме така структура дозволяє Англії при порівнянні якості медичного обслуговування в порівнянні з іншими розвиненими країнами витратити в 1,5—2 рази менше бюджетних коштів та зберегти рівень громадського здоров'я на найвищому рівні. Фінансування лікарів первинної ланки у розрахунку на душу населення також використовується в низці інших країн, що мають державні моделі фінансування, наприклад, у Польщі, Словаччині, Болгарії, однак без таких широких повноважень щодо фонду отримання.

Ключовим механізмом задоволення потреб у медичній допомозі є ринок медичних послуг. Об'єктивно,

існує категорія громадян, які не в змозі купити медичні послуги, наприклад, пенсіонери, малозабезпечені верстви населення, безробітні. Відповідальність за зазначений контингент перебирає держава, фінансуючи громадські програми надання медичної допомоги.

Ринкова модель властива системі охорони здоров'я Сполучених Штатів Америки, тут вона доповнена двома національними програмами: "Medicaid" — програма медичного обслуговування для бідних, та "Medicare" — для пенсіонерів.

Модель охорони здоров'я в сучасній Україні є змішаною та має структурні ознаки трьох розглянутих моделей (німецької моделі Бісмарка, модифікованої англійської моделі Беверіджа, та окремі компоненти платної системи охорони здоров'я).

Розглядаючи моделі управління системою охорони здоров'я, ми вважаємо, що необхідно розглянути моделі країн-лідерів міжкраїнних рейтингів за показниками охорони здоров'я. Одними з найавторитетніших є рейтинг країн світу з ефективності систем охорони здоров'я The Most Efficient Health Care (американське агентство Bloomberg), рейтинг країн за рівнем медицини Health Care Index for Country (Numbeo) та Euro Health Consumer Index (Health Consumer Powerhouse).

Рейтинг The Most Efficient Health Care заснований на даних ВООЗ, ООН та Світового банку та розраховується на основі трьох показників:

- 1) середня очікувана тривалість життя при народженні;
- 2) державні витрати на охорону здоров'я (відсоток від ВВП на душу населення);
- 3) вартість медичних послуг у перерахунку на душу населення, \$.

У рейтингу представлені країни, чисельність населення яких перевищує 5 мільйонів чоловік, ВВП на душу населення становить понад 5000 доларів, а тривалість життя перевищує 70 років: це вже говорить про хорошу систему охорони здоров'я у цих країнах. У 2018 році таких країн виявилось лише 56 — це 23% від усіх країн світу (всього їх 251).

За підсумками рейтингу максимальний бал отримує країна, де очікувана тривалість життя найвища, а фінансування охорони здоров'я найнижче. При розрахунку рейтингу не враховуються багато факторів — корупція, заробітна плата лікарів та багато інших, але, тим не менш, він є об'єктивним, визнаним у світі та наочно показує співвідношення ціна/якість медичних послуг.

Проаналізуємо результати рейтингу за підсумками "допандемійного" 2018 року. Більшість країн, що займають лідируючі місця в даному рейтингу, ефективно реалізували заходи щодо стримування першої хвилі пандемії — 2019, не зазнавши при цьому важких економічних втрат (Сінгапур, Республіка Корея, Тайвань). Це все дозволило Гонконгу та Сінгапуру очолити рейтинг і у 2020 році.

Лідер рейтингу — Гонконг — країна, де система охорони здоров'я включає жорстке державне регулювання, зокрема витрати на цю сферу. Тут тривалість життя — 84 роки, частка витрат на охорону здоров'я — 5,4% ВВП. Чиновники відповідають за здоров'я громадян. Наприклад, після поширення вірусу атипової пневмонії голова адміністрації Гонконгу змушений був піти

у відставку. За державні клініки сплачує уряд країни. Головна особливість державних клінік щодо витрати/якість: вони вартують уряду лише 3 % ВВП, хоча надають високоякісні послуги.

Важливий аспект полягає в тому, що державна медицина в Гонконгу не безкоштовна, але оскільки матеріально-технічна база системи громадської охорони здоров'я Гонконгу субсидується урядом, якісні медичні послуги надаються на прийнятному для мешканців рівні по дуже низькій ціні. Але кожен громадянин все ж таки повинен платити за послуги: держава зазвичай бере він приблизно 90 % вартості. Ціна, яку сплачує громадянин, називається "medical fee" — медичний збір. Ще одна дуже вагома річ: у відмінність, наприклад, від США, Гонконг не змушує мешканців мати обов'язкове медичне страхування. Це одна з найважливіших причин, чому Гонконг витрачає менше на охорону здоров'я.

У Гонконгу існує "welfare-система" — це програма соціального забезпечення, яке передбачає додаткові виплати громадянам, доход яких не задовольняє базові потреби.

В результаті розрахунку рейтингу The Most Efficient Health Care 2018 його замкнули Азербайджан, США та Болгарія, яка погіршила свої показники у рейтингу порівняно з минулими роками.

Розглянемо рейтинг країн за рівнем медичного обслуговування. Care Index for Country, що складається найбільшою у світі базою даних про міста та країни Numbeo. Експерти оцінили якість систем охорони здоров'я, оснащеність обладнанням, професіоналізм персоналу, вартість медичних послуг. Ключовим моментом тут є той факт, що інформація збирається з урахуванням опитування населення у містах відповідних країн. Дані опитування розраховуються за шкалою 100, тобто найвищий рейтинг має країна зі значенням коефіцієнта 100, а найнижчий — зі значенням коефіцієнта 0.

Агентство Bloomberg також на основі даних ВООЗ, ООН та Світового банку формує рейтинг найздоровіших країн (Global Health Index). Воно охоплює 169 країн та оцінює фактори, що впливають на загальний стан здоров'я населення у цих країнах. При цьому враховуються такі показники, як очікувана тривалість життя населення, заходи щодо боротьби з курінням та ожирінням, екологічні показники, доступ до чистої води та медицини.

Лідерами рейтингу 2019 року є Іспанія (тут найвища тривалість життя при народженні серед країн Європейського союзу, і вона поступається тільки Японії та Швейцарії), Італія, Ісландія, Японія, Швейцарія, Швеція, Австралія та Сінгапур. Із замикаючих рейтинг 30 країн 27 розташовані в Африці, три — Гаїті, Афганістан і Ємен.

Безумовно, в даний час показники України у міжнародних рейтингах характеризують її як країну з неефективно функціонуючою системою охорони здоров'я, що говорить про необхідність зміни політики у даній галузі: збільшення державного фінансування як мінімум до 5 % ВВП, підвищення доступності та якості освіти у цій сфері, збільшення частки населення, що веде здоровий спосіб життя. Головним результатом цієї політики має стати підвищення здорової тривалості життя.

Загалом проведений аналіз зарубіжних моделей, що проводиться з метою оцінити функціонування та розвиток ефективно функціонуючих систем охорони здоров'я та спроекувати його на модель України, показав, що чим вищий рівень централізації управління ресурсами, тим вищі показники розвитку охорони здоров'я та громадського здоров'я.

Необхідно дійти усвідомлення того, що ставлять перед собою влада у сфері охорони здоров'я: заробляти на соціально значущих послугах або підвищити якість життя. У сучасних реаліях одночасно це неможливо: в Україні немає ні цивілізованого ринку, ні інституційного гідного його оформлення.

Регулятор всіх процесів, пов'язаних з фінансуванням гарантованої медичної допомоги, як було написано вище, є держава: вона, через сформовані інституційні підходи, визначає джерела та обсяг фінансування з бюджету та інших джерел, порядок їх адміністрування та, головне, гарантовану медичну допомогу населенню. Проблеми, що є в охороні здоров'я України, виражаються не тільки в низьких кількісних показниках, а й у суб'єктивній оцінці населенням стану свого здоров'я та його ставлення до системи охорони здоров'я — що викликає серйозне занепокоєння у суспільстві.

Пандемія COVID-19 наочно показала, що системи охорони здоров'я багатьох країн були готові до поширення вірусу незалежно від обраної моделі її функціонування. Більшість країн зіткнулися з ідентичними труднощами, це: нестача медичного персоналу, перевантаженість медичних установ, дефіцит необхідного обладнання та засобів індивідуального захисту, засобів для діагностики та лікування, вимушеним призупиненням надання планових послуг та ін. проблем, пов'язаних з коронавірусною інфекцією, можна вважати також показник ефективності функціонування системи охорони здоров'я країн.

Підхід країн до боротьби з інфекцією можна поділити на три методи — пасивний, що запізнюється і той, що випереджає.

Пасивний (Швеція, Індія, країни Африки та Латинської Америки) — це ігнорування пандемії, неприйняття спочатку заходів щодо нерозповсюдження COVID-2019. Запізнювальний метод був реалізований у США, Великобританії, Італії, Іспанії, Туреччині, Єгипту. Випереджаючий же підхід обрали Сінгапур, Тайвань, Республіка Корея. Реалізація випереджувального підходу дозволила регулюючим органам скоротити поширення та знизити смертність.

Порівняємо кількісні дані на міжкраїновому рівні, що дозволяють оцінити ефективність у боротьбі з коронавірусною інфекцією, зіставивши їх при цьому з позицією у рейтингу The Most Efficient Health Care.

Можна констатувати, що азіатські країни впоралися з поширенням інфекції набагато ефективніше. Одними з найефективніших методів стали: оперативні карантинні заходи, відповідальність за їх порушення (у Китаї навіть передбачено смертну кару), стратегічне планування та трансформація медичної мережі (готовність перепрофілювати лікарні, виділення окремих центрів для прийому хворих на COVID-19), масштабне тестування, запас достатньої кількості засобів індивідуального за-

хисту та апаратів ШВЛ, а також створення централізованих каналів інформування громадян. Заходи, реалізовані країнами-лідерами щодо запобігання поширення коронавірусної інфекції, повинні стати основою при формуванні механізмів розвитку охорони здоров'я всіх країн світу. Дані заходи, доповнюючи аспекти здоров'язбереження, повинні скласти філософський концепт ідеальності моделі керування системою охорони здоров'я.

Це ще раз підкреслює необхідність регулятора та централізованого управління у сфері охорони здоров'я. Лише держава змогла оптимізувати та сконцентрувати всі наявні ресурси (інфраструктурні, кадрові, технологічні), знайти таке необхідне додаткове фінансування, скоординувати дії всіх суб'єктів охорони здоров'я.

Важливим аспектом також була проведена інформаційно-пропагандистська кампанія, яка багато в чому сприяла ізоляційно-обмежувальним заходам та профілактиці здоров'я.

На даному етапі необхідно говорити про подальшу профілактику здоров'я, особливо про реабілітаційні заходи для людей, які перенесли дане вірусне захворювання. Наслідки вірусу повноцінно не вивчені, але вже зараз багато фахівці з усього світу говорять про всілякі ускладнення, які можуть позначитися на показниках громадського здоров'я (психічні розлади, серцево-судинні захворювання, репродуктивні відхилення).

Загалом огляд зарубіжного досвіду дозволяє констатувати, що ті країни, у яких ступінь участі держави у системі охорони здоров'я високий, домагаються як дуже суттєвого покращення медичної допомоги, так і збільшення тривалості життя. Водночас сьогодні у всі сфери життєдіяльності суспільства входять ринкові механізми, система охорони здоров'я не є винятком. У зв'язку з цим, а також усвідомлюючи нові цілі, всі моделі охорони здоров'я сьогодні змішані, з пріоритетним державним регулюванням.

Кожному жителю має бути гарантований мінімальний перелік медичних послуг, якими має можливість скористатися будь-яка особа поза залежно від його фінансового чи правового статусу — це стосується поняття "медицина здоров'я" (той базовий набір медичних послуг, необхідний для життєзабезпечення людини, що включає медичні огляди, діагностику, лабораторні дослідження, диспансеризацію, профілактику захворювань).

Також бачиться перспективним реальний розвиток страхового сектору надання медичних послуг. Однак до того моменту, поки цей механізм не почне працювати у повному обсязі, держава має виступати гарантом медичного забезпечення населення.

Ідеальної моделі управління системою охорони здоров'я немає, проте необхідність цілеспрямованої державної політики для ефективності будь-яка з моделей не ставиться під сумнів. Для ефективного цілепокладання необхідний комплексний підхід до оцінки системи охорони здоров'я та її трансформація в систему здоров'язбереження, що вимагає усвідомлення підходу англійського соціолога А. Williams, згідно з яким показниками здоров'я є мобільність, самообслуговування, повсякденна діяльність, відсутність болю/дискомфорту, занепокоєння та депресії.

ВИСНОВОК

Лише повноцінне усвідомлення даних установок та цінностей державою, індивідом та роботодавцем дозволить їм цілеспрямовано, узгоджено та, що найголовніше, використовуючи принцип пріоритетності здоров'я населення, перейти до принципу здоров'язбереження та поліпшити показники громадського здоров'я не лише у кількісному, а й у якісному аспекті.

Кінцевим результуючим показником функціонування системи охорони здоров'я та надання медичних послуг є громадське здоров'я. Не буде перебільшенням твердження, що громадське здоров'я — це громадське багатство, фактор соціально-економічної безпеки, фактор, без якого немислимо створення всієї сукупності матеріальних та духовних цінностей. Усе це вимагає усвідомленого управління процесом надання медичних послуг, що дозволить вирішити проблеми в аспекті їх якості та доступності.

Література:

1. Field M. G. The Health System and Policy: A Contemporary American Dialectic. Social Science and Medicine, 1980. Vol. 14. P. 401.

2. Всесвітня організація охорони здоров'я (2023). URL: <https://www.who.int/ukraine/uk/publications/9789241516822>. (дата звернення 26.08.2023 р.).

References:

1. Field, M. G. (1980), "The Health System and Policy: A Contemporary American Dialectic", Social Science and Medicine, Vol. 14, pp. 401.

2. World Health Organization (2023), available at: <https://www.who.int/ukraine/uk/publications/9789241516822>. (Accessed 26 August 2023).

Стаття надійшла до редакції 12.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

viber: +38 050 3820663

УДК 351

З. В. Гбур,

*д. держ. упр., професор, професор кафедри управління охороною здоров'я та публічного адміністрування, Національний університет охорони здоров'я України імені П.А. Шупика*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4536-2438>

Т. А. Шестаковська,

*д. держ. упр., ректор,**Чернігівський інститут інформації, бізнесу і права ЗВО "МНТУ"*ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8098-8439>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.133

ЕКСПЕРТИЗА ТА АУДИТ В СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Z. Hbur,

Doctor of Sciences in Public Administration, Professor,

Professor of the Department of Healthcare Management and Public Administration, Shupyk National Healthcare University of Ukraine Kyiv, Ukraine

T. Shestakovska,

Doctor of Sciences in Public Administration, Rector, Chernihiv Institute of Information, Business and Law, Higher Secondary School "MNTU"

EXPERTISE AND AUDIT IN THE SYSTEM OF SOCIAL SERVICES

У статті розкрито експертизи та аудиту в системі соціальних послуг. Висвітлено сутність понять "соціальні послуги" та система надання соціальних послуг". Виділено суб'єктів системи надання соціальних послуг, які функціонують в Україні. Виокремлено основні функції суб'єктів системи надання соціальних послуг. Встановлено, що експертиза в системі соціальних послуг — це дослідження, яке проводять з метою діагностики стану отримувачів соціальних послуг, встановлення достовірності інформації, поданої ними, прогнозування наступних змін і наслідків. З'ясовано, що для встановлення достовірності інформації про отримувачів соціальних послуг важливу роль у такому процесі відіграє Реєстр надавачів та отримувачів соціальних послуг. Виявлено, що аудит у системі соціальних послуг дає можливість отримати об'єктивну інформацію, яка є результатом аналізу ситуації, яка є на даний час та перевіряється компетентними та незалежними аудиторами, що, зі свого боку, сприяє соціальному діалогу та допомагає відповідальним особам приймати точніші рішення, контролювати виконання, передбачати можливі труднощі та своєчасно вживати необхідні заходи у системі соціальних послуг. Встановлено, що аудит є важливим інструментом для зменшення ризику помилок, шахрайства та корупції в програмах соціального захисту. Визначено, що основними цілями аудиту у системі соціальних послуг є покращення управління системою соціальних послуг, зміцнення демократії, оцінка результатів соціальної політики та перегляд раціональності використання державних виплат. Виявлено, що одними із етапів аудиту у системі надання соціальних послуг є верифікація, оцінка якості соціальних послуг та контроль за якістю надання соціальних послуг. Виділено суб'єктів оцінки якості соціальних послуг в Україні та завдання оцінки якості соціальних послуг. Визначено завдання контролю якості надання соціальних послуг. З'ясовано, що важливим завданням для підвищення ефективності експертизи та аудиту у системі соціальних послуг є створення цілісної інформаційної системи соціальної сфери, яка дозволяє максимально інтегрувати державні реєстри та бази даних.

The article describes the examination and audit in the system of social services. The essence of the concepts of "social services" and the system of social services provision" is highlighted. The subjects of the system of social services provision that operate in Ukraine are highlighted. The main functions of the subjects of the system of social services provision are highlighted. It is established that expertise in the system of social services is a study conducted with the aim of diagnosing the condition of social service recipients, establishing the reliability of the information provided by them, and predicting subsequent changes and consequences. It is found that in order to establish the reliability of information about recipients of social services, the Register of Providers and Recipients of Social Services plays an important role in this process. It is found that an audit in the system of social services provides an opportunity to obtain objective information which is the result of an analysis of the current situation and is verified by competent and independent auditors, which, in turn, promotes social dialogue and helps responsible persons to make more accurate decisions, monitor implementation, anticipate possible difficulties and take the necessary measures in the system of social services in a timely manner. It is established that audit is an important tool for reducing the risk of errors, fraud and corruption in social protection programs. It is determined that the main objectives of the audit in the social services system are to improve the management of the social services system, strengthen democracy, evaluate the results of social policy and review the rationality of the use of public benefits. It is found that one of the stages of audit in the system of social services is verification, assessment of the quality of social services and control over the quality of social services. The subjects of social services quality assessment in Ukraine and the tasks of social services quality assessment are allocated. The tasks of quality control of social services are defined. It is found that an important task for improving the efficiency of expertise and audit in the system of social services is to create an integrated information system of the social sphere, which allows for maximum integration of state registers and databases.

*Ключові слова: соціальні послуги, експертиза, аудит, верифікація, оцінка, контроль, соціальний захист.
Key words: social services, expertise, audit, verification, evaluation, control, social protection.*

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Нині питання соціального забезпечення як чинника якості життя суспільства в українському суспільстві стає об'єктивним. Причинами такого становища є соціальна нестабільність і невпевненість у майбутньому більшості населення, а також поява різноманітних соціальних груп з різними економічними та соціальними можливостями. Так, рівень соціального забезпечення населення нашої країни багато в чому залежить від країни.

Сучасна соціальна держава активно пропагує дбайливе ставлення до різних груп отримувачів соціальних послуг. Відділи соціального забезпечення місцевих органів влади, як правило, знають про потреби людей у соціальних послугах у своїй місцевості, але іноді не мають можливостей надати необхідні послуги всім нужденним через брак фінансових ресурсів або низькі можливості. Структура системи соціального забезпечення покриває основні потреби (особливо в надзвичайних ситуаціях), але обсяг послуг дуже вузький і не відповідає потребам соціально незахищених верств. Така ситуація призводить до того, що отримувачі соціальних послуг, які одержали допомогу у складних життєвих ситуаціях, через певний час повертаються до попереднього кризового стану. Зазвичай не вистачає довгост-

рокових подальших послуг для відновлення ресурсів, спонсорства та підтримки таких отримувачів після кризи.

З метою урегулювання цих питань застосовують експертизу та аудит, які є системою заходів з аналізу, перевірки та контролю за наданням соціальних послуг, реалізацією соціальних програм, проєктів, умовами проживання, моральним, психічним і фізичним станом громадян, які потребують соціального захисту. Такі заходи ґрунтуються на засадах певної нормативно-правової бази, в якій головну роль відіграє розподіл компетенцій між суб'єктами та об'єктами експертизи та аудиту у системі надання соціальних послуг, що, зі свого боку, зумовлює актуальність тематики цього дослідження.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Вивченням інструментарію системи соціальних послуг займається не багато науковців. Зокрема, О. Жук стверджує, що на сьогодні основними організаційними інструментами контролю та забезпечення належного функціонування системи соціального захисту населення є моніторинг, контроль (нагляд), перевірка, аудит та оцінка якості та ефективності надання соціальних послуг. Це сприяє безперерйному переходу від традиційної радянської моделі соціального обслуговування до сучасної системи соціальної роботи, спрямованої на

усвідомлене та мотивоване вирішення складних життєвих ситуацій [1]. В. Николаєва та І. Суровцева, розглядаючи питання державного контролю за якістю надання соціальних послуг, наголошують, що ключовими елементами контролювання системи соціальних послуг є комплексний моніторинг, підзвітність та механізми втручання. На думку вчених, механізми контролю включають перевірку, моніторинг та оцінку (у формі аудитів, контролю якості, вибіркового перевірок, забезпечення доступу до інформації, формальних методів розгляду скарг, публічної звітності тощо). Застосування цих механізмів і методів контролю за наданням соціальних послуг дозволяє значно просунути в процесі підвищення якості соціальних послуг, що надаються надавачами. Зі свого боку, ступінь запровадження та використання механізмів контролю (як на рівні попиту, так і на рівні пропозиції) значною мірою залежить від інституційних та адміністративних можливостей суб'єктів системи соціальних послуг [3]. Ю. Горемікіна, розглядаючи питання моніторингу та оцінювання якості і ефективності соціальних послуг, стверджує, що для впровадження моніторингу та оцінки соціальних послуг доцільно розробити відповідну методологію, яка фокусується на оцінці якості та ефективності соціальних послуг. На думку вченої, оцінка соціальних послуг повинна складатися з трьох основних компонентів: оцінка якості та ефективності соціальних послуг отримувачами, оцінка ефективності функціонування системи надання соціальних послуг надавачами соціальних послуг та оцінка якості і достатності забезпеченості соціальними ресурсами [3]. І. Мищак та Г. Казарян наголошують, що сучасна соціальна система потребує ефективних фінансово-економічних механізмів, особливо придатних для забезпечення: розробки механізмів закупівлі соціальних послуг у недержавних організацій за рахунок бюджетних коштів; аналізу фактичних витрат закладів соціального захисту населення з метою визначення доцільності існування мережі таких закладів на регіональному рівні за співвідношенням попиту та пропозиції соціальних послуг; переходу від неструктурованих виплат до індивідуальної підтримки та надання соціальних послуг, адаптованих до потреб конкретних осіб та сімей; визначення та закріплення мінімального переліку соціальних послуг, які гарантуються безоплатно особам та сім'ям, які опинилися у складній життєвій ситуації [4]. Водночас І. Процик та Н. Кара зазначають, що організаційно-функціональні механізми функціонування сучасної системи соціального обслуговування вимагають: організувати систему ефективного обліку потенційних отримувачів різних видів соціальних послуг; впровадження національних стандартів соціальних послуг та їх якості, розробки та впровадження індикаторів якості соціальних послуг; розробки критеріїв визначення потреби в послугах та оцінки спроможності підприємств надавати якісні соціальні послуги шляхом регулювання ліцензування та соціального замовлення, впровадження національної стандартизації, інспектування та моніторингу надання соціальних послуг; створення моделі ліцензування державних установ та приватних структур, що надають соціальні послуги; здійснення заходів щодо забезпечення прозорості участі громадських організацій у наданні соціальних послуг громадянам за рахунок коштів дер-

жавного та місцевих бюджетів; удосконалення управління державними видатками на соціальні послуги та націлення на їх раціональне використання; децентралізація управління та посилення ролі місцевого самоврядування у визначенні потреб, плануванні, фінансуванні та організації надання соціальних послуг; удосконалення інфраструктури державних установ, які надають соціальні послуги; удосконалення існуючих соціальних послуг та створення нових видів соціальних послуг [5].

Аналіз вітчизняної літератури та вищезазначених наукових праць [1-5], дає підстави зазначити, що проблематика висвітлення особливостей експертизи та аудиту в системі соціальних послуг є не достатньо вивченою та потребує ґрунтовніших досліджень у зазначеному напрямку.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою наукової статті передбачено висвітлити особливості експертизи та аудиту в системі соціальних послуг.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Перш ніж розкрити мету дослідження, доцільно зауважити, що Законом України "Про соціальні послуги" від 17.01.2019 № 2671-VIII [6], соціальні послуги визначено, як "дії, спрямовані на профілактику складних життєвих обставин, подолання таких обставин або мінімізацію їх негативних наслідків для осіб/сімей, які в них перебувають. Особи/сім'ї можуть надаватися одна або одночасно декілька соціальних послуг. Порядок організації надання соціальних послуг затверджується Кабінетом Міністрів України".

Що стосується системи надання соціальних послуг, то "це правова основа, принципи, способи і форми надання соціальних послуг, сукупність суб'єктів, що взаємодіють на всіх етапах організації надання соціальних послуг" [6].

В Україні суб'єктами системи надання соціальних послуг є: уповноважені органи у сфері надання соціальних послуг, отримувачі соціальних послуг, надавачі соціальних послуг, об'єднання працівників системи надання соціальних послуг, об'єднання надавачів соціальних послуг та об'єднання отримувачів соціальних послуг [6].

Основними функціями суб'єктів системи надання соціальних послуг виступають: визначення потреб населення адміністративно-територіальних одиниць/територіальних громад у сфері соціальних послуг; розроблення та реалізація програм надання соціальних послуг, які розробляються за результатами визначення потреб у соціальних послугах населення адміністративно-територіальних одиниць/територіальних громад; організація, фінансування та надання соціальних послуг; здійснення моніторингу надання соціальних послуг, оцінка їх якості та контроль за дотриманням законодавчих вимог [6].

Експертиза в системі соціальних послуг — це дослідження, яке проводять з метою діагностики стану отримувачів соціальних послуг, встановлення достовірності інформації, поданої ними, прогнозування наступних змін і наслідків. Експертиза в системі соціальних

послуг включає огляд стану отримувача соціальних послуг на момент дослідження, вивчення інформації, визначення можливого стану отримувача соціальних послуг в короткостроковій, середньостроковій та довгостроковій перспективі та визначення можливих сценаріїв досягнення мети цього стану, розробка рекомендацій для соціального проектування та прийняття управлінських рішень.

З огляду на такі аспекти, доцільно відзначити, що отримувачі соціальних послуг — це "особи/сім'ї, які належать до вразливих груп населення та/або перебувають у складних життєвих обставинах, яким надаються соціальні послуги" [6]. Водночас оцінювання потреб особи/сім'ї у соціальних послугах передбачає аналізування належності такої особи чи сім'ї до вразливих груп населення, її складних життєвих обставин і встановлення індивідуальних потреб, переліку і обсягу соціальних послуг, у яких є потреба [6].

Зі свого боку, для встановлення достовірності інформації про отримувачів соціальних послуг важливу роль у такому процесі відіграє Реєстр надавачів та отримувачів соціальних послуг.

Так, Реєстратор, уповноважений на прийняття документів/відомостей: перевіряє повноваження особи, яка подає документи/інформацію; перевіряє повноту поданих документів/інформації на відповідність вимогам цієї процедури; створює реєстраційну картку; формує опис поданих документів/інформації згідно з додатком 2 та надати його заявнику; завершує процес реєстрації та надсилає його до реєстру для подальшого розгляду [7].

Водночас Реєстратор, уповноважений на внесення відомостей до Реєстру: здійснює розгляд наданих документів/інформації та забезпечення дотримання вимог законодавства про надання соціальних послуг; перевіряє правильність заповнення реєстраційної картки та складання протоколу реєстрації; вносить інформацію до реєстру та редагує її за потреби; готує рішення про включення документів/відомостей про надавачів соціальних послуг до звіту про документи, та подає їх на розгляд уповноваженій особі, щодо якої подається реєстраційна заява [7].

Натомість аудит у системі соціальних послуг дає можливість отримати об'єктивну інформацію, яка є результатом аналізу ситуації, яка є на даний час та перевіряється компетентними та незалежними аудиторами. Ця інформація сприяє соціальному діалогу та допомагає відповідальним особам приймати точніші рішення, контролювати виконання, передбачати можливі труднощі та своєчасно вживати необхідні заходи у системі соціальних послуг. Аудит також сприяє зміцненню довірчих відносин між надавачами соціальних послуг та отримувачами соціальних послуг, що є необхідною передумовою для сталого розвитку відносин у сфері соціального забезпечення.

Дотримання національних стандартів надання соціальних послуг сприяє мінімізації розриву між законодавчими положеннями та їх реалізацією. Це своєрідний вимірник якості управління наданням соціальних послуг на макро-, мезо- та мікрорівнях. Аудит є важливим інструментом для зменшення ризику помилок, шахрайства та корупції в програмах соціального захисту. Коли

йдеться про соціальну підтримку, зокрема грошові перекази, аудит зосереджено на двох основних сферах: а) інформація; б) кошти.

Виходячи із вищезазначеного, держава повинна забезпечувати систему заходів, спрямованих на експертизу та аудит за реалізацією соціальних програм, проєктів, умов життя, морального, психічного та фізичного стану дітей і молоді, їх прав, свобод і прав на захист інтересів. Основними цілями аудиту у системі соціальних послуг є покращення управління системою соціальних послуг, зміцнення демократії, оцінка результатів соціальної політики та перегляд раціональності використання державних виплат.

Одним із етапів аудиту у системі надання соціальних послуг є верифікація. Так, верифікація — це "комплекс заходів щодо збору та перевірки достовірності інформації, що визначена законодавством для призначення, нарахування та/або здійснення державних виплат і впливає на визначення права на отримання та розмір таких виплат, а також виявлення невідповідності даних у автоматизованих інформаційних системах, реєстрах, базах даних" [8].

Верифікація державних виплат (тобто пенсій, допомоги, пільг, субсидії, соціальні стипендії, інших видатків з державного та місцевих бюджетів, а також інші виплати, що здійснюються за рахунок коштів фондів загальнообов'язкового державного соціального та пенсійного страхування) здійснюється на інформаційно-аналітичній платформі шляхом застосування низки дій зі збору, аналізу та порівняння параметрів інформації, отриманої від органу, що надає дані, з подальшим прийняттям рішень для кожного отримувача таких виплат. Відповідність інформації встановленим законодавством вимогам впливає на визначення прав на отримання та розмірів державних виплат, а також на виявлення невідповідностей даних в автоматизованих інформаційних системах, реєстрах і базах даних.

Порядок здійснення верифікації державних виплат визначає Кабінет Міністрів України. Перелік державних платежів, що підлягають верифікації, затверджується органом, що здійснює верифікацію державних виплат, за погодженням з центральними органами виконавчої влади, що формують та реалізують державну політику у сфері забезпечення відповідними державними виплатами. Також доцільно зауважити, що верифікація державних виплат здійснюється відповідно до методик верифікації, затверджених органом, що здійснює політику верифікацію за погодженням з центральним органом управління, що визначає та реалізує державну політику у відповідній сфері обслуговування державних виплат.

Оцінка якості соціальних послуг виступає важливим етапом аудиту у системі соціальних послуг. Так, суб'єктами оцінки якості соціальних послуг в Україні є: Нацсоцслужба; Рада міністрів Автономної Республіки Крим, структурні підрозділи з питань соціального захисту населення обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій; структурний підрозділ з питань соціального захисту населення місцевої держадміністрації, виконавчий орган міської ради місцевого значення, районної в місті (у разі її утворення) ради, сільської, селищної, міської ради об'єднаної територіальної громади; об'єднання надавачів соціальних послуг;

надавачі соціальних послуг незалежно від форми власності (крім надавачів соціальних послуг, що надають такі послуги на непрофесійній основі) [9].

Водночас завданнями оцінки якості соціальних послуг є: визначення кількості осіб, які потребують соціальних послуг у відповідній місцевості; визначення кількості та потенціалу надавачів соціальних послуг; забезпечення жителів кожного округу якісними соціальними послугами, які відповідають їхнім потребам; підготовка звітів про надання соціальних послуг; планування роботи з розвитку системи соціального обслуговування; розвиток ринку соціальних послуг відповідно до реальних потреб отримувачів соціальних послуг; проведення аналізу дотримання національних стандартів надання соціальних послуг; розробка пропозицій щодо формування державної політики у сфері надання соціальних послуг [9].

Оцінка якості соціальних послуг здійснюється шляхом проведення низки заходів щодо визначення ступеня відповідності соціальних послуг, що надаються, визначеним державним стандартам соціальних послуг. Якщо на території України або в адміністративно-територіальних одиницях/територіальних громадах, де надаються соціальні послуги, оголошено надзвичайний чи воєнний стан і протягом трьох місяців після його припинення скасовується проведення оцінки якості соціальних послуг [9]. З огляду на зазначене, доцільно наголосити, що в умовах сьогодення, що зумовлені впровадженням воєнного стану на всій території України, оцінка надання соціальних послуг не проводиться.

Сьогодні використовують такі методи оцінки якості соціальних послуг, як опитування отримувачів соціальних послуг або законних представників; моніторинг процесу надання соціальних послуг; бесіда/співбесіда з працівниками, які належать до системи надання соціальних послуг; перевірка документів надавачів соціальних послуг та звернень отримувачів соціальних послуг.

Варто ще зауважити і те, що одним із етапів аудиту у системі соціальних послуг є контроль, зокрема за якістю надання соціальних послуг. Так, завданням контролю якості надання соціальних послуг є: контроль за дотриманням вимог до якості соціальних послуг, встановлених правовими нормами, що регулюють надання соціальних послуг, стандартами соціальних послуг або договорами про надання соціальних послуг; визначення ефективності діяльності надавачів соціальних послуг.

Об'єктами контролю за якістю надання соціальних послуг є державні та комунальні установи та організації, що надають соціальні послуги за участю бюджетних коштів. Основою проведення контролю якості при наданні соціальних послуг є виконання планового управління, розгляд ситуації при підготовці управлінських рішень; звернення отримувачів соціальних послуг, їх представників або інших фізичних чи юридичних осіб щодо порушень у наданні соціальних послуг.

Контроль якості надання соціальних послуг здійснюється шляхом: планової та позапланової (оперативної) перевірки діяльності установ та організацій, що надають соціальні послуги; аналізу задоволеності отримувачів соціальних послуг; аналізу звітів установ та організацій, що надають соціальні послуги.

Важливим завданням для підвищення ефективності експертизи та аудиту у системі соціальних послуг є ство-

рення цілісної інформаційної системи соціальної сфери, яка дозволяє максимально інтегрувати державні реєстри та бази даних. Так, у листопаді 2020 року Кабінет Міністрів України прийнято Постанову "Про запровадження експериментального проекту з реалізації функціоналів першої черги Єдиної інформаційної системи соціальної сфери" від 11.11.2020 р. № 1278 [10]. У ході дослідження виявлено, що експериментальні завдання включатимуть реєстрацію застрахованих осіб у державному реєстрі загальнообов'язкового державного соціального страхування та технологію організації Єдиного соціального реєстру на базі Пенсійного фонду України, централізовану обробку даних для надання електронних соціальних послуг на базі єдиної інформаційної системи у контексті з Єдиним державним веб-порталом електронних послуг "Портал Дія", який забезпечувати віддалений доступ потенційним отримувачам соціальних послуг до закладів соціальної сфери.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Підсумовуючи, доцільно відзначити, що такі інструменти як експертиза та аудит є дуже важливими у системі соціальних послуг, адже експертиза дає можливість провести діагностику стану та достовірності інформації, одержаної від отримувачів соціальних послуг, а аудит — отримати об'єктивну інформацію про надання соціальних послуг, надавачів соціальних послуг, отримувачів соціальних послуг, що дозволить зменшити ризик помилок, шахрайства та корупції в програмах соціального захисту, а також сприятиме зміцненню довірчих відносин між надавачами соціальних послуг та отримувачами соціальних послуг. З огляду на інформацію, яку отримано в контексті аналізу низки документів, встановлено, що доцільно суттєво удосконалити процес експертизи та аудиту у системі соціальних послуг у відповідності до умов сьогодення, які диктує війна. Адже, як визначено Постановою Кабінету Міністрів України "Про затвердження Порядку проведення моніторингу надання та оцінки якості соціальних послуг", якщо на території України або в адміністративно-територіальних одиницях/територіальних громадах, де надаються соціальні послуги, оголошено надзвичайний чи воєнний стан і протягом трьох місяців після його припинення скасовується проведення оцінки якості соціальних послуг, що, зі свого боку, може негативно вплинути на процес достовірності надання соціальних послуг.

Література:

1. Жук О. М. Організаційно-правові засади контролю в системі соціального забезпечення в Україні на сучасному етапі. Економічний форум. 2021. № 1 (2). С. 147—154.
2. Суровцева І. Ю., Николаєва В. І. Державний контроль за якістю надання соціальних послуг як чинник конкурентоздатності соціальної роботи. Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування. 2022. Том 33 (72) № 4. С. 72—76.
3. Горемікіна Ю. В. Моніторинг і оцінювання якості та ефективності соціальних послуг: прикладний аспект. Демографія та соціальна економіка. 2016. № 3. С. 120—132.

4. Мищак І. М., Казарян Г. Г. Особливості інституційного регулювання соціально-економічного забезпечення осіб з обмеженими фізичними можливостями. Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. 2018. № 4. С. 78—85.

5. Процик І., Кара Н. Особливості підвищення якості соціальних послуг у процесі поглиблення міжнародних економічних відносин. Publishing house "European Scientific Platform". 2022. С. 134—152.

6. Про соціальні послуги: Закон України від 17.01.2019 № 2671-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text>

7. Про Реєстр надавачів та отримувачів соціальних послуг: Постанова Кабінету Міністрів України; Порядок, Форма типового документа, Реєстр, Опис, Заява, Перелік, Рішення, Замовлення, Витяг від 27.01.2021 № 99. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/99-2021-%D0%BF#Text>

8. Про верифікацію та моніторинг державних виплат: Закон України від 03.12.2019 № 324-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324-20#Text>

9. Про затвердження Порядку проведення моніторингу надання та оцінки якості соціальних послуг: Постанова Кабінету Міністрів України; Порядок, Форма типового документа від 01.06.2020 № 449. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/449-2020-%D0%BF#Text>

10. Про запровадження експериментального проекту з реалізації функціоналів першої черги Єдиної інформаційної системи соціальної сфери: постанова Кабінету Міністрів України від 11.11.2020 р. № 1278. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1278-2020-%D0%BF#n30>

References:

1. Zhuk, O.M. (2021), "Organizational and legal framework of control in the social welfare system in Ukraine at the present stage", *Ekonomichnyj forum*, vol. 1 (2), pp. 147—154.

2. Surovtseva, I.Yu. and Nikolaieva, V.I. (2022), "State control of the quality of the social services provision as a factor of the social work competitiveness", *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernads'koho. Seriya: Publichne upravlinnia ta administruvannia*, vol. 33 (72), no. 4, pp. 72—76.

3. Horemkyina, Yu.V. (2016), "Monitoring and evaluation of the quality and efficiency of social services: applied aspect", *Demohrafiia ta sotsial'na ekonomika*, vol. 3, pp. 120—132.

4. Myschak, I.M. and Kazarian, H.H. (2018), "Specialization of institutional regulation of socially-economical care of persons with disabilities", *Naukovi zapysky Instytutu zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 4, pp. 78—85.

5. Protsyk, I. and Kara, N. (2022), "Features of improving the quality of social services in the process of deepening international economic relations", Publishing house "European Scientific Platform", pp. 134—152.

6. Verkhovna Rada of Ukraine (2019), The Law of Ukraine "About social services", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text> (Accessed 15 Sept 2023).

7. Cabinet of Ministers of Ukraine (2021), Resolution "About the Register of providers and recipients of social services", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/99-2021-%D0%BF#Text> (Accessed 15 Sept 2023).

8. Verkhovna Rada of Ukraine (2019), The Law of Ukraine "On verification and monitoring of state payments", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/324-20#Text> (Accessed 15 Sept 2023).

9. Cabinet of Ministers of Ukraine (2020), Resolution "On approval of the Procedure for monitoring the provision and assessment of the quality of social services", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/449-2020-%D0%BF#Text> (Accessed 15 Sept 2023).

10. Cabinet of Ministers of Ukraine (2020), Resolution "About the introduction of an experimental project on the implementation of the first stage functions of the Unified Information System of the Social Sphere", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1278-2020-%D0%BF#n30> (Accessed 15 Sept 2023).

Стаття надійшла до редакції 30.09.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292

Н. В. Бондарчук,
д. держ. упр., професор, завідувач кафедри менеджменту, публічного управління
та адміністрування, Дніпровський державний аграрно-економічний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0418-5239>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.139

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ РЕГІОНУ

N. Bondarchuk,
Doctor of Sciences in Public Administration, Professor, Head of the Department of Management,
and Public Administration, Dnipro State Agrarian and Economic University

IMPROVING THE REGIONAL INVESTMENT DEVELOPMENT MANAGEMENT MECHANISM

Система управління інвестиційним розвитком регіону є одним з найважливіших механізмів реалізації державної інвестиційної політики. Саме тому, удосконалення механізму публічного управління інвестиційним розвитком регіону стає важливим завданням для влади та громадянського суспільства. Розуміння цього механізму та його оптимізація можуть допомогти забезпечити стійкий і сталий розвиток регіону в умовах сучасного глобального ринку. Запропоновано під інвестиційним розвитком регіону розуміти безперервний процес створення, накопичення та розподілу традиційних, альтернативних і цифрових інноваційно-інвестиційних ресурсів, спрямованих на забезпечення та досягнення рівних можливостей громадян для реалізації своїх економічних, соціальних і політичних прав, за допомогою здійснення державно-правової політики інвестиційного розвитку. Зазначено, що механізм державного управління інвестиційним розвитком регіону повинен забезпечувати: реалізацію цільової функції державного регулювання інвестиційної діяльності; взаємопов'язану реалізацію інтересів різних суб'єктів інвестиційної діяльності; вплив держави на умови та фактори, що визначають стан та перспективи розвитку інвестиційної діяльності; вплив держави не тільки на економіку, а й соціальну сферу регіону; єдність процесів різних рівнів публічного управління; відповідність рівня різноманітності форм, методів та інструментів.

The investment development management system of the region is one of the most important mechanisms for implementing the state investment policy. Improvement of the mechanism of public management of investment development of the region becomes an important task for the authorities and civil society. Understanding this mechanism and its optimization can help to ensure stable and sustainable development of the region in the conditions of the modern global market. It is proposed to understand the investment development of the region as a continuous process of creation, accumulation and distribution of traditional, alternative and digital innovation and investment resources aimed at ensuring and achieving equal opportunities, citizens to realize their economic, social and political rights, with the help of implementation of the state legal policy of investment development. It is noted that the mechanism of state management of investment development of the region should ensure: implementation of the target function of state regulation of investment activity; interrelated implementation of the interests of various subjects of investment activity: the state, economic entities-recipients, investors; the influence of the state on the conditions and factors that determine the state and prospects for the development of investment activity; the influence of the

state not only on the economy, but also on the social sphere of the region; unity of processes of different levels of public administration; compliance with the level of variety of forms, methods and tools. It has been established that the role of investments in the management system is that they form an economic basis for solving socio-economic problems, therefore there is a need to very rationally manage the investment process in the region, which allows attracting such a number of investments in its territory that will give the opportunity to solve the most important socio-economic problems. The structural components of the mechanism of state management of investment development of the region are defined, among which the following are highlighted: institutional support of investment activity; economic and organizational support of investment activities; infrastructural support of investment activities; marketing support of investment activity; information support of investment activity.

Ключові слова: інвестиції, інвестиційна діяльність, державне управління, механізм, інвестиційний розвиток регіону.

Key words: investment, investment activity, state administration, mechanism, investment development of the region.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Система управління інвестиційним розвитком регіону є одним з найважливіших механізмів реалізації державної інвестиційної політики. Актуальність даної теми підтверджується кількома факторами. По-перше, інвестиції можуть значно підвищити конкурентоспроможність регіону. По-друге, інвестиції сприяють розвитку інфраструктури. Залучення коштів для покращення транспортної, енергетичної та комунікаційної інфраструктури поліпшує якість життя мешканців регіону та робить його привабливим для інвесторів. По-третє, інвестиції створюють сприятливий клімат для бізнесу. Вони спонукають до створення стабільного правового порядку та ефективного адміністративного апарату, що полегшує розвиток підприємництва та залучає нові інвестиції. По-четверте, інвестиції можуть бути спрямовані на розвиток освіти, охорони здоров'я та інших галузей, що покращує якість життя мешканців регіону та забезпечує їх соціальний розвиток.

Отже, удосконалення механізму публічного управління інвестиційним розвитком регіону стає важливим завданням для влади та громадянського суспільства. Розуміння цього механізму та його оптимізація можуть допомогти забезпечити стійкий і сталий розвиток регіону в сучасних та умовах повоєнного відновлення України.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Питанням дослідження управління інвестиційним розвитком регіону приділяли увагу багато вітчизняних вчених, серед яких: Амоша О., Варналій З., Геєць В., Герасимчук З. та інші. Проведені дослідження розкривають багато питань, серед яких: зміст основних категорій, фактори, які впливають на формування інвестиційного розвитку, складові механізму публічного управління інвестиційним розвитком регіону. Водночас багато питань залишаються невирішеними, одне з яких оп-

тимізація механізму управління інвестиційним розвитком регіону. Особливої актуальності дане питання набуває у період повоєнного відновлення України.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою статті є удосконалення механізму управління інвестиційним розвитком регіону.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ З ПОВНИМ ОБГРУНТУВАННЯМ ОТРИМАНИХ НАУКОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Інвестиційний розвиток є ключовим фактором у створенні стійкого та процвітаючого регіону, який здатний забезпечувати своїм мешканцям кращі умови життя і більше можливостей для особистого і професійного розвитку. Зупинимось на визначенні дефініції "інноваційний розвиток".

Так, Зубков Р. під інвестиційним розвитком розуміє "залучення та управління вкладеннями (гроші, майно, людські ресурси та ін.) з метою отримання позитивного зиску (прибуток, отримання не грошового зиску (час, люди, технології, інформація та ін..), який супроводжується змінами у деяких або всіх сферах функціонування відповідних господарюючих суб'єктів", а інвестиційний розвиток регіону — поступальним позитивним процесом, але вже на рівні регіональних органів влади з метою прибутку" [4].

Пронь Л. вважає, що інвестиційний розвиток регіону — це: "процес залучення інвестицій в потенціал регіону для отримання прибутку, економічно-соціального ефекту на рівні органів влади [7].

Ми пропонуємо під інвестиційним розвитком регіону розуміти безперервний процес створення, накопичення та розподілу традиційних, альтернативних і цифрових інноваційно-інвестиційних ресурсів, спрямованих на забезпечення та досягнення рівних можливостей громадян для реалізації своїх економічних, соціальних і політичних прав за допомогою здійснення державно-правової політики інвестиційного розвитку.

Основними державними завданнями, на рішення яких має бути спрямована політика інвестиційного розвитку, є:

- 1) забезпечення сприятливості інвестиційної сфери;
- 2) підвищення результативності інвестиційних процесів;
- 3) формування інфраструктури розвитку нових альтернативних та цифрових інвестиційних ресурсів;
- 4) мобілізація внутрішніх інвестиційних ресурсів і нарощування власного інвестиційного потенціалу [3].

При розгляді основних підходів до розробки ефективного механізму управління інвестиційним розвитком в регіоні слід враховувати його особливості, загальні принципи управління і характеристики учасників в інвестиційному процесі [3]. Усі регіони є різними у своєму існуванні та розвитку. За економічними характеристиками їх можна розділити на кризові, депресивні, стабільно-динамічні тощо. Це слід враховувати при виявленні існуючих резервів динамічного розвитку кожного регіону з урахуванням існуючих диспропорцій, виявлення об'єкта управління інвестиційним процесом у регіоні. Все це дає можливість диференційовано впливати на елементи економічної системи регіону для того, щоб забезпечити збалансованість їхнього інвестиційного розвитку.

З метою створення сприятливого інвестиційного клімату, перш за все необхідно оцінити умови, які характеризують регіон, а також оцінити можливість їх зміни під впливом різних факторів.

Фактори, які можуть мати як позитивний, так і негативний характер вплив на рівень інвестиційної привабливості можна об'єднати в такі групи:

- 1) політичні: наявність сталої стратегії та відповідного національного плану дій; ставлення державної та регіональної влади до іноземних інвесторів; формування інвестиційного законодавства;
- 2) організаційні: географічне розташування; наявність природних ресурсів; кваліфікована робоча сила; наявність і розвиток ресурсної бази;
- 3) соціальна: платоспроможність населення, ступінь залучення та довіра населення;
- 4) інфраструктура: ефективність прийняття рішень, доступність інформації, місткість ринку, розвиток ринкової інфраструктури, транспорту тощо;
- 5) фінансові: умови руху капіталу, рівень інфляції, ефективність банківського сектору, оцінка інвестиційних ризиків.

Отже, сприятливий інвестиційний клімат характеризується такими характеристиками як: удосконалення механізмів залучення інвестицій у регіон, якість та спрощення процедур ведення бізнесу, формування адекватної інфраструктури, активне використання кращих практик та розвиток інструментарію оцінки ефективності управління та моніторингу. Активна робота здійснюється за такими напрямками, як подальше удосконалення законодавчої бази, зниження адміністративних бар'єрів, зняття інфраструктурних обмежень, удосконалення митного адміністрування, розвиток міграційної політики, залучення висококваліфікованих іноземних спеціалістів, розробка нових інструментів податкового стимулювання.

Слід констатувати, що в Україні все ще спостерігається відсутність активної державної політики у формуванні інвестиційного іміджу. Формування позитивного інвестиційного іміджу в умовах бюрократизму, корупції та неофіційних внесків до різних фондів стає надто складним завданням. Як наслідок, необхідні серйозні структурні перетворення в державній політиці з метою поліпшення інвестиційного клімату. Також, потрібно реформувати ставлення місцевих органів влади і самоврядування до інвесторів, оскільки більшість з них не сприяють створенню сприятливих умов для інвестицій і чекають, коли інвестори придуть самі. Регіональні владні структури мають активно залучати інвестиційний капітал і сприяти його притоку. Окрім цього, слід максимально використовувати інструменти, такі як організація виставок, міжнародних інвестиційних конференцій і створення торговельно-економічних зв'язків за кордоном.

Роль інвестицій в системі управління полягає в тому, що вони формують економічну базу для вирішення соціально-економічних проблем. Тому з'являється необхідність дуже раціонально управляти інвестиційним процесом в регіоні, що дозволяє залучити на своїй території таку кількість інвестицій, що дасть можливість вирішити найважливіші соціально-економічні проблеми.

Отже, удосконалення механізму управління інвестиційним розвитком регіонів має відбуватися на основі чіткого визначення і законодавчого закріплення розподілу повноважень і обов'язків між органами виконавчої влади та місцевого самоврядування [8]. На рис. 1 представлено механізм управління інвестиційним розвитком регіону.

Механізм державного управління інвестиційним розвитком регіону забезпечує:

- реалізацію цільової функції державного регулювання інвестиційної діяльності;
- взаємопов'язану реалізацію інтересів різних суб'єктів інвестиційної діяльності: держави, суб'єктів господарювання-реципієнтів, інвесторів;
- вплив держави на умови та фактори, які визначають стан та перспективи розвитку інвестиційної діяльності;
- вплив держави не тільки на економіку, а і на соціальну сферу регіону;
- єдність процесів різних рівнів публічного управління (державний, регіональний, місцевий);
- відповідність рівня різноманітності форм, методів та інструментів.

Структурна композиція механізму державного управління інвестиційним розвитком регіону представлена п'ятьма функціональними блоками, що агрегують різноманітні форми, методи та інструменти:

- інституційне забезпечення інвестиційної діяльності;
- економіко-організаційного забезпечення інвестиційної діяльності;
- інфраструктурне забезпечення інвестиційної діяльності;
- маркетингове забезпечення інвестиційної діяльності;
- інформаційне забезпечення інвестиційної діяльності (рис. 2).

Рис. 1. Механізм державного управління інвестиційним розвитком регіону

Після подій, які сталися 24 лютого 2022 року та подальших втрат, які несе Україна, використання механізму управління інвестиційним розвитком регіону стало не тільки актуальним, але й надзвичайно важливим для відновлення та стабілізації економічного і соціального розвитку України. Така ситуація пов'язана із тим, що воєнна агресія з боку Росії призвела до серйозних економічних втрат для України, включаючи руйнування інфраструктури та зниження виробництва. І в цьому напрямі інвестиції можуть відіграти ключову роль у відновленні економіки.

Окрім того, інвестиції можуть сприяти створенню робочих місць, зміцненню фінансової стабільності та соціальному розвитку, що допоможе зміцнити стійкість та спокій в регіонах, постраждалих від конфлікту.

Безсумнівно, інвестиції мають бути спрямовані на відновлення та модернізацію інфраструктури, включаючи транспорт, енергетику та комунікації, що є ключовими для розвитку регіонів та всієї країни.

Для отримання допомоги від міжнародних організацій та держав-партнерів, Україні потрібно продемонструвати здатність ефективно використовувати інвестиції та гарантувати їхню прозору та ефективну розподільну систему.

Використання механізму управління інвестиційним розвитком регіону передбачає ефективне використання наявного природно-ресурсного потенціалу; підтримувати розвиток малого та середнього бізнесу через використання міжнародних програм; підвищити інформованість учасників інвестиційного процесу стосовно

Рис. 2. Структурні компоненти механізму державного управління інвестиційним розвитком регіону

адміністративних дій та нормативно-правової бази, яка необхідна для здійснення інвестицій; сприяти формуванню та розвитку інноваційної діяльності, яка забезпечить сталий науково-технічний прогрес та створення конкурентоспроможних виробництв.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Отже, в умовах сучасної України важливо розглянути інвестиційний розвиток регіонів як важливу складову стратегії для підтримки сталого економічного зростання та покращення якості життя громадян. Особливо актуальним дане питання стало необхідним і стратегічно важливим завданням для України після подій 24 лютого 2022 року.

Механізм державного управління як система форм, методів, засобів та інструментів впливу на соціально-економічний стан країни має сприяти послідовній практичній реалізації цілей держави і суспільства в процесі післявоєнної відбудова України. Процес відбудови має стати прозорим та підзвітним на всіх етапах, щоб зберегти довіру та повагу, які виникли в нашій державі та її державному апараті внаслідок протидії агресору.

Література:

1. Боделан В.Р. Організаційно-функціональні структури: особливості впливу чинників їх побудови на ефективність функціонування організаційного механізму державного управління. Публічне управління: теорія та практика. 2013. № 3. С. 55.
2. Денисенко М.П., Шапошнікова О.М., Будякова О.Ю. Економічні заходи державного управління щодо залучення інвестицій. Науковий вісник: Державне управління. 2020. № 1 (3). С. 53—65.
3. Дєргач А.В., Кулганік О.М., Чернишова О.О. Розвиток інвестиційного клімату в Україні в умовах війни. Інфраструктура ринку. 2022. Вип. 68. С. 218—222.
4. Зубков Р.С. Основні підходи до оцінки інноваційно-інвестиційного розвитку регіону. Інвестиції: практика та досвід. 2016. № 24. С. 53—58. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/24_2016/13.pdf (дата звернення 21.09.2023 р.).
5. Марухленко О.В. Інвестиційній механізм публічної політики суспільного розвитку. Публічне управління та митне адміністрування. 2019. № 3 (22). С. 100—106.
6. Приходченко Л.Л. Структура механізму державного управління: взаємозв'язок компонентів та фактори впливу на ефективність. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. 2009. № 2. С. 108—110.
7. Пронь Л. М. Інвестиційна політика та інвестиційний розвиток регіону: сутність та характеристика. Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. 2022. Т. 33 (72). № 6. С. 143—148. DOI <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2022.6/22> (дата звернення 20.09.2023 р.).
8. Рябека О.Г. Перспективні механізми державного управління інвестиційним розвитком регіонів. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2013. № 9. URL: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=625> (дата звернення 20.09.2023 р.).

References:

1. Bodelan, V.R. (2013), "Organizational and functional structures: features of the influence of factors of their construction on the efficiency of functioning of the organizational mechanism of public administration", *Publichne upravlinnia: teoriia ta praktyka*, Vol. 3, Pp. 55.
  2. Denysenko, M.P., Shaposhnikova, O.M. and Budyakova O.Yu. (2020), "Economic measures of state administration to attract investments", *Naukovyy visnyk: Derzhavne upravlinnya*, Vol. 1 (3), Pp. 53—65.
  3. Dergach, A.V., Kulganik O.M. and Chernyshova O.O. (2022), "The development of the investment climate in Ukraine during the war", *Infrastruktura rynku*, Vol. 68, Pp. 218—222.
  4. Zubkov, R.S. (2016), "Basic approaches to the assessment of innovation and investment development of the region", *Investytsiyi : praktyka ta dosvid*, Vol. 24, Pp. 53—58, available at: http://www.investplan.com.ua/pdf/24_2016/13.pdf (Accessed 21 Sep 2023).
  5. Marukhlenko, O.V. (2019), "Investment mechanism of public policy of social development", *Publichne upravlinnya ta mytne administruvannya*, Vol. 3 (22), Pp. 100—106.
  6. Prykhodchenko, L.L. (2009), "The structure of the mechanism of public administration: the interrelation of components and factors of influence on efficiency", *Visnyk Natsional'noi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy*, Vol. 2, Pp. 108—110.
  7. Pron, L. M. (2022), "Investment policy and investment development of the region: essence and characteristics", *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernads'koho*, VOL. 33 (72), no. 6, pp. 143—148. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2022.6/22>.
  8. Ryabeka, O.H. (2013), "Prospective mechanisms of state management of investment development of regions", *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok*, Vol. 9, available at: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=625> (Accessed 20 Sep 2023).
- Стаття надійшла до редакції 10.10.2023 р.*

<https://nauka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

 viber: +38 050 3820663

Є. В. Красников,
к. держ. упр., заступник начальника 155 військового представництва
Міністерства оборони України, м. Харків, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-6137-9401>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.144

ОЦІНКА ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ ЯК ЧИННИКА ЇХНЬОЇ ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Ye. Krasnykov,
PhD in Public Administration,
Deputy Chief of the 155th Military Representation of the Ministry of Defense of Ukraine, Kharkiv, Ukraine

ASSESSMENT OF THE ORGANIZATIONAL STRUCTURE OF LOCAL AUTHORITIES AS A FACTOR OF THEIR EFFECTIVE ACTIVITY

В статті на підставі соціологічних досліджень здійснено аналіз та узагальнення організаційної структури місцевих органів влади як чинника їхньої ефективної діяльності. Автором показано, що структура органів влади для забезпечення високої ефективності роботи повинна бути гнучкою, тобто враховувати місцеві особливості та ситуативні обставини, коригуватися для виконання невідкладних оперативних задач тощо. Також доведено, що не є необхідним з метою підвищення ефективності роботи організації здійснення таких заходів, як укрупнення чи об'єднання деяких підрозділів, створення нових підрозділів, зменшення кількості співробітників у деяких підрозділах. Автором визначено основні характеристики високоефективних публічних організацій та основні чинники, які заважають окремим структурним підрозділам цих організацій ефективній роботі.

The article on the basis of sociological research analyzes and summarizes the organizational structure of local authorities as a factor of their effective activity in the North-Eastern region of Ukraine.

The author found that due to the processes of decentralization of power, the number of functions of local authorities has significantly increased, and the number of employees of these organizations has not changed. These trends actualize the issues of balancing the structure of organizations, a clear distribution of the functional load between departments and employees in order to increase the efficiency of their activities. It is shown that the structure of the authorities to ensure high efficiency of work should be flexible, that is, take into account local peculiarities and situational circumstances, be adjusted to perform urgent operational tasks, etc. It is also proved that it is not necessary in order to increase the efficiency of the organization of implementation of such activities as the consolidation or unification of some units, the creation of new units, reducing the number of employees in some units.

The author shows that an important factor characterizing the structure of the organization is the state of information flows within the organization and substantiates the need to improve their structure. An equally important factor is indicated – the clarity of the structure of internal subordination, the procedure for obtaining instructions and instructions.

The author shows that highly effective organizations are characterized by: the selection of employees of the organization is carried out in accordance with their professional qualities; there is one decision-making center at the organization level; most employees have a wide specialization; the organization has mainly team, not individual work of employees; conscientious work of employees is carried out due to the motivation and inspiration of employees for effective work, and not for fear of losing the position. Highly effective organizations are characterized by a relationship of fruitful cooperation on all issues between the heads of departments and the head of the organization, while for the less effective, more characteristic is interaction only on certain issues determined by job descriptions.

The main factors that prevent individual structural units of a public organization from effective work are external factors (lack of: opportunities for career advancement among employees of the unit, opportunities for advanced training, proper legal framework for some areas of activity, due attention to the work of the unit from the organization's management, modern office equipment; unsatisfactory

material support of activities; intervention of heads of other departments of the organization; too high requirements from the management to the work performed; disordered functions of various departments of the organization; unsatisfactory working conditions) and internal factors (insufficiently effective planning of activities; lack of real distribution of functions among employees; lack of clearly defined functions and tasks for employees; tense psychological situation in the unit; incompetence of management; incompetence of employees).

The analysis of the obtained results indicates that employees of low-performance organizations pay relatively more attention to internal factors, namely, the bureaucratization of their own activities, the lack of a real distribution of functions among employees, the incompetence of employees of the unit, the tense psychological situation. This once again proves the fact that the low efficiency of public organizations is largely due to the unsatisfactory level of preparedness of employees of individual units, the imperfect organization of work and the unfavorable psychological situation that develops in some micro collections.

Ключові слова: ефективність публічної організації; органи публічної влади; організаційна структура; оцінка ефективності; публічні послуги; якість публічних послуг.

Key words: effectiveness of public organization; public authorities; Organizational structure performance evaluation; public services; quality of public services.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Важливою умовою розвитку українського суспільства є забезпечення ефективної роботи органів публічної влади, своєчасного удосконалення їх організаційних структур та підвищення якості надання публічних послуг. Одним з головних чинників ефективної діяльності органів публічної влади є сучасна організаційна структура, яка включає різні відомства, широко розгалужену мережу структурних підрозділів, які виконують функції держави по вертикалі і горизонталі, з різним складом повноважень і відповідальності. Їх організаційні форми мають різний характер, тип відповідальності, широкі повноваження і відносини за змістом і формою впровадження. Вони відображають надзвичайну складну організацію публічного управління, що обу-

мовлює постійну увагу до їх організаційного стану, контролю і вмотивованої ефективної діяльності, що потребує своєчасного удосконалення їх організаційного порядку і взаємодії. Без здійснення своєчасної оцінки організаційної структури місцевих органів влади не можливо досягнути їх ефективної діяльності та підвищити якість їх послуг.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ПУБЛІКАЦІЙ

Питанням оцінки ефективності діяльності органів публічної влади присвячено праці багатьох вітчизняних дослідників, зокрема В. Авер'янова, В. Бакуменка, О. Бабінова [1], О. Бобровського [2], Є. Бородіна [3], Н. Бортникова [4], В. Дзюндзюка [7,8], А. Дегтяря,

Таблиця 1. Загальні відомості про дослідження з питань ефективності діяльності публічних організацій

Тема Елементи	«Функціональний аналіз діяльності місцевих органів влади»	«Досвід ефективної діяльності місцевих органів влади»
Основна проблема, що досліджувалась	Недостатньо ефективна робота місцевих органів влади.	Недостатність інформації щодо ефективного досвіду діяльності місцевих органів влади в Україні та чітко визначених критеріїв їхньої ефективності.
Мета дослідження	Виявлення внутрішніх факторів, що стримують підвищення ефективності діяльності місцевих органів влади.	Виявлення елементів ефективного досвіду діяльності органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування.
Задачі дослідження	– визначення суб'єктивних проблем, пов'язаних із працівниками організації, що впливають на ефективність їхньої діяльності та діяльність організації в цілому; – аналіз структури організації з погляду взаємодії підрозділів усередині організації.	– виявлення і аналіз чинників ефективної роботи місцевих органів влади взагалі, і на рівні їхніх окремих підрозділів та працівників зокрема; – визначення основних проблем в діяльності місцевих органів влади, що впливають на їхню ефективність, та можливих шляхів їх подолання; – визначення шляхів кадрового забезпечення місцевих органів влади та професійної підготовки їхніх працівників; – виявлення напрямків підвищення зовнішньої ефективності діяльності місцевих органів влади; – аналіз організації взаємодії місцевих органів влади з населенням відповідних територій.
Об'єкт дослідження	Місцеві органи публічної влади.	Органи державної виконавчої влади та місцевого самоврядування.
Предмет дослідження	Внутрішні чинники, що стримують підвищення ефективності діяльності місцевих органів влади.	Ефективний досвід діяльності органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування.
Генеральна сукупність	Працівники місцевих органів публічної влади Харківської області.	Працівники органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування Полтавської, Сумської і Харківської областей.
Вибірка	Двоступінчата, проста, імовірнісна, серійна.	Двоступінчата, проста, імовірнісна, серійна.
Кількість опитаних	317	393
Період проведення опитування	Лютий-березень 2021 р.	Вересень-жовтень 2021 р.

Джерело: сформовано на основі [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

Рис. 1. Розподіл відповідей респондентів на запитання: "Чи збільшилась останнім часом кількість функцій, що виконується Вашою організацією?" (у % до всіх опитаних в кожній групі)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

О. Єгорової, Д. Карамішева, В. Кузьомко, О. Криворучко [9], І. Левицької [11], І. Ліненко, Ю. Машкарова [12], Д. Олійника [14, 15], Л. Приходченко та інших.

Проблемами дослідження показників ефективності органів публічної влади займалися такі зарубіжні науковці, як: П. Друкер, Д. Ліндсей, Е. Лоутон [20], Т. Петерс [21], А. Салліван [25], Г. Саймон, Е. Ферлі [18], Н. Флінн [19] та інші.

Сьогодні в країні остаточно не вирішена проблема наукового обґрунтування раціональної побудови і удосконалення організаційної структури місцевих органів влади для їх ефективної діяльності. Автором продовжено дослідження організаційної структури місцевих органів влади з метою їх удосконалення та покращення якості публічних послуг.

МЕТА СТАТТІ

Метою даної публікації є аналіз і узагальнення стану організаційної структури місцевих органів влади як чинника їхньої ефективної діяльності для їх удосконалення та підвищення якості публічних послуг.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

В сучасних умовах в Україні органи публічної влади забезпечують виконання державних функцій на відповідних територіях та є основними суб'єктами, які розробляють і впроваджують інноваційний шлях розвитку існування країни. Одним з головних чинників ефективної діяльності органів публічної влади є сучасна організаційна структура. Для проведення своєчасних заходів з її удосконалення необхідно проводити відповідний аналіз та узагальнення.

З метою оцінки організаційної структури місцевих органів влади в Україні нами було проведено аналіз результатів двох соціологічних досліджень, проведених ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна:

1) дослідження за темою: "Функціональний аналіз діяльності місцевих органів влади" (лютий-березень 2021 р.);

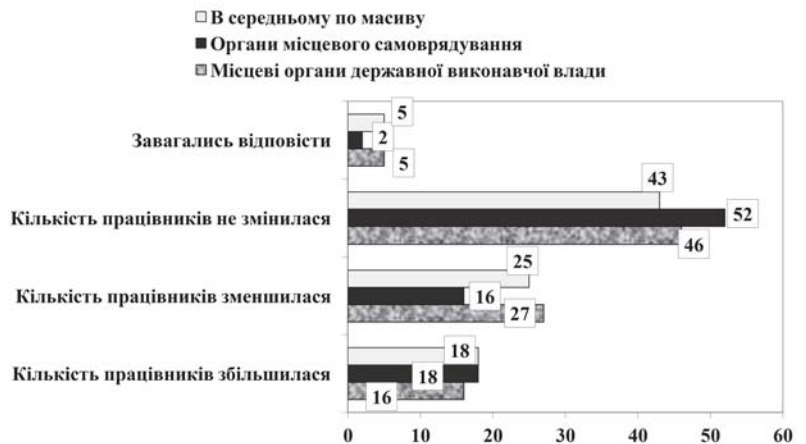
2) дослідження за темою: "Досвід ефективної діяльності місцевих органів влади" (вересень-жовтень 2021 р.).

Загальні відомості про зазначені вище соціологічні дослідження наведено у таблиці 1. Незважаючи на те, що дослідження здійснювалися у місцевих органах влади Північно-Східного регіону України, отримані результати з високим ступенем імовірності можна екстраполювати на всі місцеві органи влади в Україні.

Під час аналізу ми використовували методичний підхід до оцінювання ефективності діяльності органів публічної влади, запропоновану В. Дзюндзюком у [8], який взяли за основу.

Через процеси децентралізації влади останнім часом, згідно із результатами досліджень, суттєво збільшилась кількість функцій місцевих органів влади (рис. 1). Разом з тим, кількість працівників цих організацій, як зазначають опитані, не збільшилась (рис. 2).

Ці тенденції актуалізують питання збалансованості структури організацій, чіткого розподілу функціонального навантаження між підрозділами та працівниками задля підвищення ефективності їхньої діяльності. Тим більше, що на думку переважної більшості опитаних, структура організацій, в яких вони працюють, потребує

Рис. 2. Розподіл відповідей респондентів на запитання: "Чи збільшилась останнім часом кількість працівників Вашої організації?" (у % до всіх опитаних в кожній групі)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

певного вдосконалення, адаптації до умов, що змінюються. Ті ж, хто не вбачає актуальною необхідність структурних змін, складають меншість (рис. 3).

Для знаходження відповіді на запитання стосовно можливих напрямків вдосконалення організаційних структур з метою підвищення ефективності діяльності респондентам було запропоновано оцінити структуру їхніх організацій за декількома різними параметрами, що і розглядаються нижче.

Однак, при аналізі оцінок варто враховувати специфіку різних категорій респондентів, — найбільш кваліфіковану оцінку з цього приводу можуть дати керівники, як ті особи, хто мають більшою мірою загальне бачення організації та процесів, що відбуваються в ній. Це певною мірою підтверджується тим, що серед рядових співробітників майже вдвічі більше тих, хто завагалися дати відповідь на поставлені запитання. Тому нижче наводяться результати як у середньому за всім масивом, так і окремо для категорій керівників верхньої та середньої і нижньої ланки.

Хоча переважна більшість опитаних (76% тих, хто відповіли, у середньому по масиву, 88% серед керівників верхньої ланки і 80% — середньої і нижньої ланки) вважає, що структура органів влади для забезпечення високої ефективності роботи повинна бути гнучкою (тобто враховувати місцеві особливості та ситуативні обставини, коригуватися для виконання невідкладних оперативних задач тощо), назвати структуру своєї організації гнучкою змогли лише чверть опитаних. Причому, як показують отримані результати, гнучкість є більш притаманною високоефективним органам влади (рис. 4).

Серед важливих чинників підвищення гнучкості організацій-

Рис. 3. Оцінка існуючої структури місцевих органів влади (у % до всіх опитаних в кожній групі)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

ної структури респонденти зазначають, насамперед, реорганізацію штатного розпису, перерозподіл функціональних обов'язків співробітників організації, можливість створення та скасування певних підрозділів. В той же час, 60% тих, хто відповіли (67% серед керівників), відзначили, що в структурі їхньої організації немає підрозділів, що дублюють функції інших підрозділів; 61% (65%), — що немає підрозділів, які було створено для виконання певних тимчасових завдань і потреба в існуванні яких уже зникла (рис. 5).

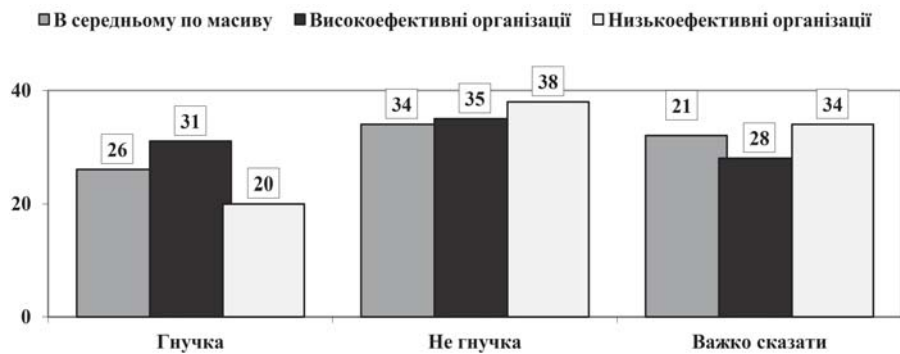

Рис. 4. Оцінка гнучкості структури місцевих органів влади (у % до всіх)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

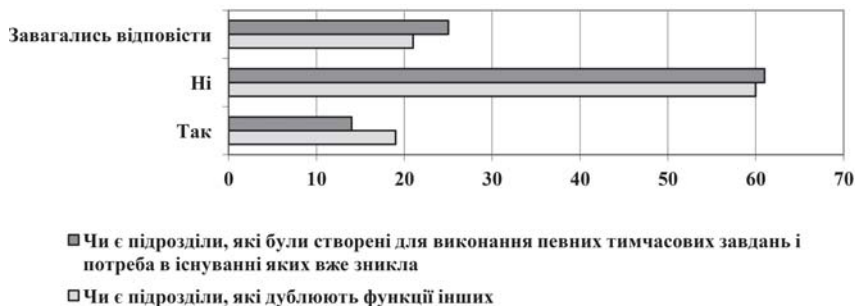
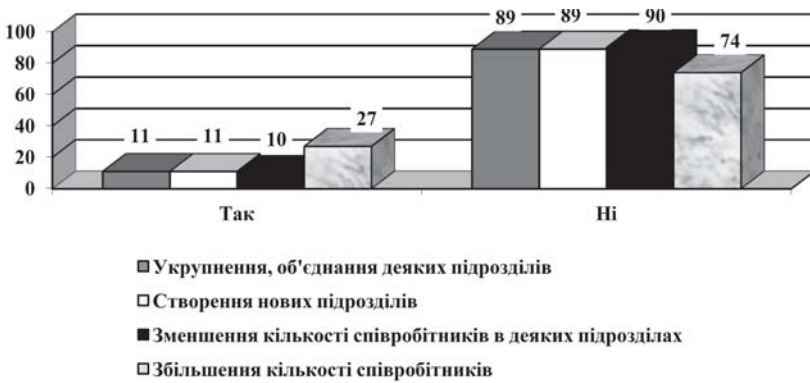

Рис. 5. Розподіл відповідей респондентів на запитання: "Чи є, на Вашу думку, у структурі Вашої організації зайві підрозділи?" (у % до тих, хто відповів)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

Рис. 6. Розподіл думок респондентів щодо необхідності здійснення зазначених заходів з метою підвищення ефективності роботи організації (у % до тих, хто відповіли)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

Респонденти також висловили майже загальну думку, що не є необхідним з метою підвищення ефективності роботи організації й здійснення таких заходів: укрупнення чи об'єднання деяких підрозділів (89% тих, хто відповіли, у середньому за масивом і 83% і 84% серед керівників верхньої та середньої і нижньої ланки відповідно); створення нових підрозділів (89%, 81% і 88%); зменшення кількості співробітників у деяких підрозділах (90%, 83% і 89%) — рисунок 6.

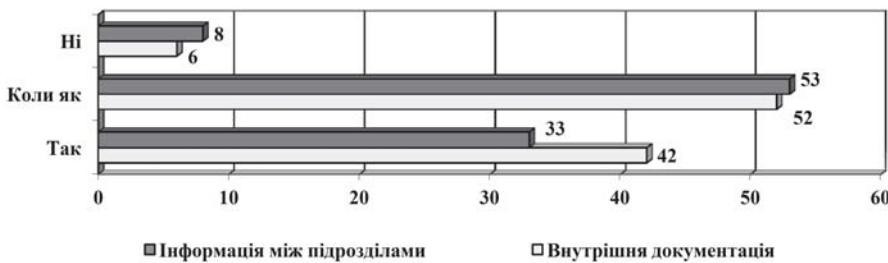
Щодо ж збільшення кількості співробітників у деяких підрозділах, то хоча досить велика частина респондентів вважає це доцільним (27% тих, хто відповіли у середньому за масивом та 33% і 32% серед керівників),

однак аналіз показує, що респонденти бажали б такого збільшення саме в тих підрозділах, у яких вони працюють (якими керують).

Важливим чинником, що характеризує структуру організації, є стан інформаційних потоків усередині організації, який респондентам було запропоновано оцінити за двома показниками: швидкістю проходження внутрішньої документації та інформації між підрозділами. З цього приводу більше половини респондентів (58% тих, хто відповіли у середньому за масивом і 69% серед керівників) відзначили, що їх не задовольняє або не завжди задовольняє швидкість проходження внутрішньої документації, і приблизно така ж кількість (61% і 71%), — що їх не задовольняє або не завжди задовольняє швидкість проходження інформації між підрозділами (рис. 7). Така оцінка свідчить про явну необхідність удосконалення структури інформаційних потоків усередині досліджуваних організацій.

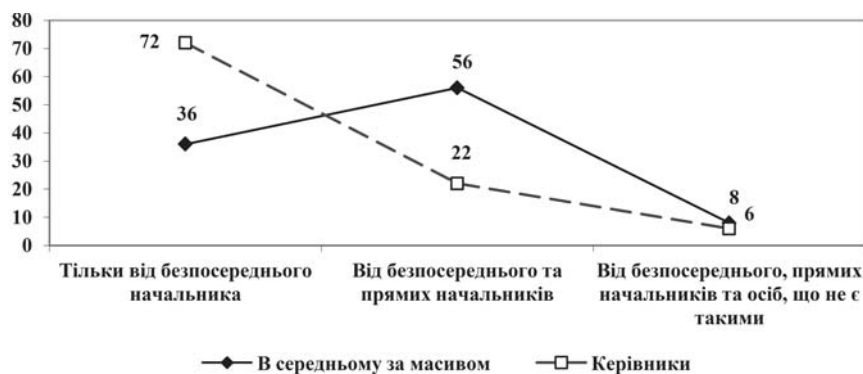
Останнім структурним фактором, що оцінювався респондентами, була чіткість структури внутрішньої підпорядкованості, критерієм чому було визначення того, від скількох осіб працівник усередині організації одержує вказівки та розпорядження.

Виявилось, що лише 36% респондентів одержують вказівки та розпорядження від своїх безпосередніх начальників. 56% респондентів одержують вказівки та розпорядження від безпосередніх і прямих начальників,

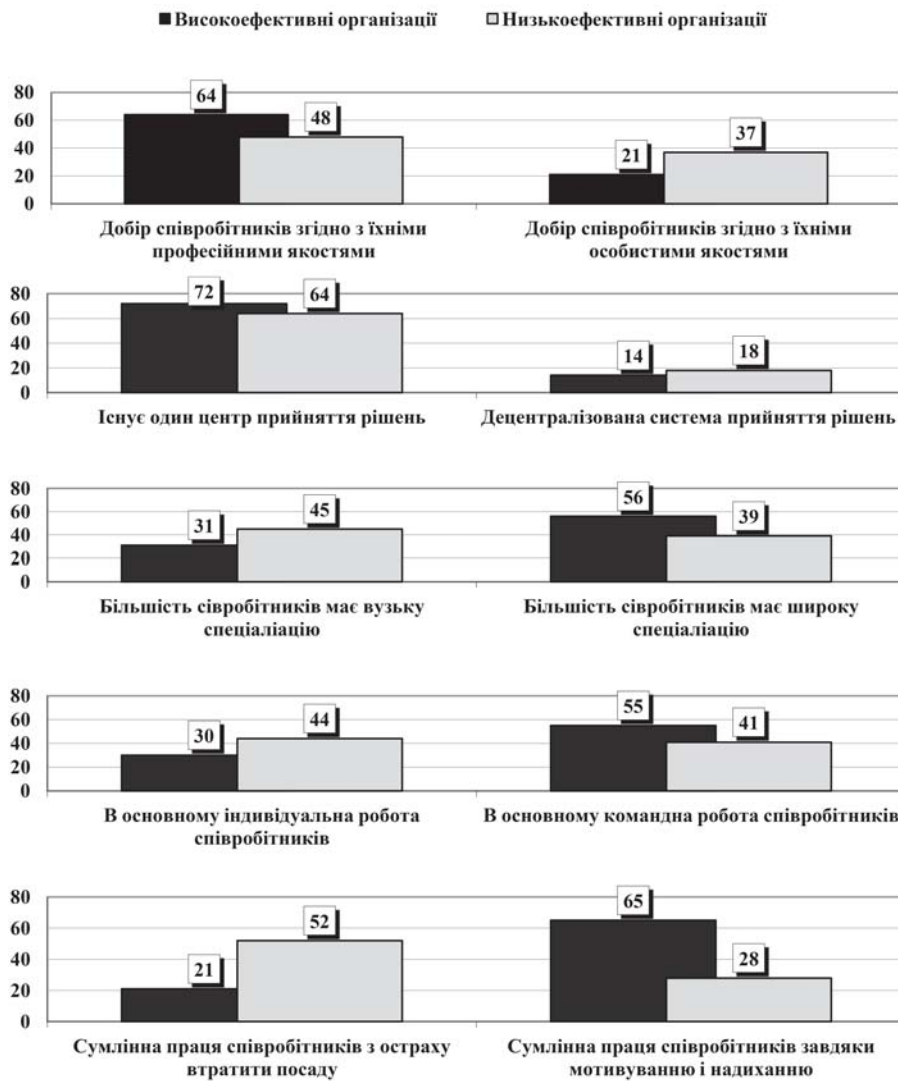
Рис. 7. Розподіл відповідей респондентів на запитання: "Чи задовольняє Вас швидкість проходження внутрішньої документації й інформації між підрозділами?" (у % до тих, хто відповіли)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

Рис. 8. Розподіл відповідей респондентів на запитання: "Від кого усередині організації Ви особисто одержуєте вказівки, розпорядження?" (у % до тих, хто відповіли)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

Рис. 9. Порівняльні діаграми характеристик високоєфективних і низькоєфективних організацій в оцінках респондентів (у % до опитаних в кожній групі)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

а 8% — окрім своїх керівників, навіть й від осіб, з якими вони взагалі не знаходяться у відносинах підпорядкованості (рис. 8). Причому, така ситуація характерна для всіх категорій респондентів, за винятком керівників верхньої ланки, що, переважно (72%), одержують вказівки та розпорядження тільки від безпосереднього начальника.

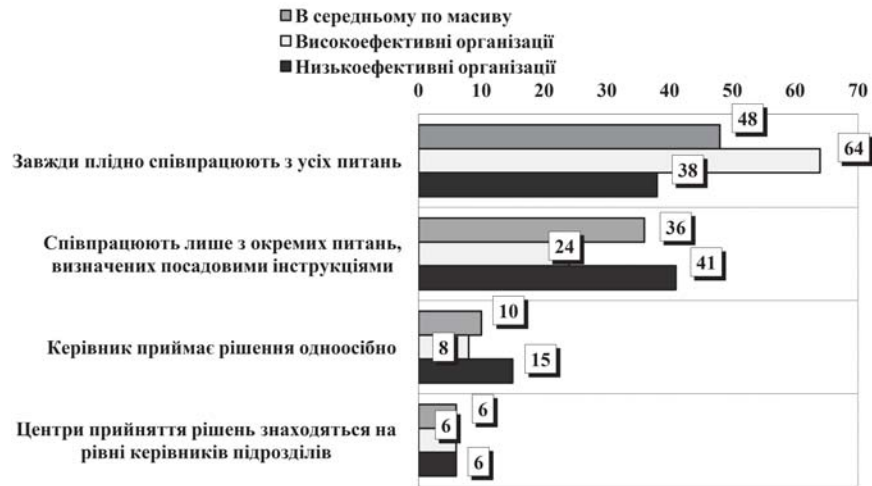
Важливим є визначення структурних та, у цілому, внутрішньо-організаційних ознак, які характеризують місцеві органи влади, що ефективно діють. Відповіді тих опитаних, які працюють у високоєфективних організаціях, дозволяють говорити про такі ознаки (рис. 9):

- добір співробітників організації проводиться згідно із їхніми професійними якостями;
- на рівні організації існує один центр прийняття рішень;
- більшість співробітників має широку спеціалізацію;
- в організації присутня в основному командна, а не індивідуальна робота співробітників;

— сумлінна праця співробітників здійснюється завдяки мотивуванню і надиханню співробітників на ефективну працю, а не через острах втратити посаду.

Ці результати підтверджують високу значущість наявності добрих робочих стосунків як між керівниками організації, так і між усіма працівниками для досягнення високих показників ефективності діяльності організації. Цікавим є й той факт, що високоєфективні організації характеризуються відносинами плідної співпраці з усіх питань між керівниками підрозділів і керівником організації (64% проти 38% у низькоєфективних), в той час як для низькоєфективних більш властивою є взаємодія лише з окремих питань, визначених посадовими інструкціями (рис. 10).

Якщо перейти з рівня організації на рівень окремих структурних підрозділів, то основними чинниками, що заважають їхній ефективній роботі є, на думку респондентів, такі: незадовільне матеріальне забезпечення підрозділу (48%) і відсутність належної правової бази щодо деяких напрямків діяльності (34%). До того ж, для високоєфективних організацій є більш характерною

Рис. 10. Розподіл відповідей на запитання: "Чим характеризуються відносини керівників підрозділів із керівником Вашої організації?" (у % до всіх опитаних в кожній групі)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

апеляція до відсутності належної правової бази (44% проти 32% у низькоєфективних). Тобто знов лідирують зовнішні відносно до організації та її підрозділів чинники. Однак, як свідчать отримані результати, за бажання можливо певним чином впливати й на них.

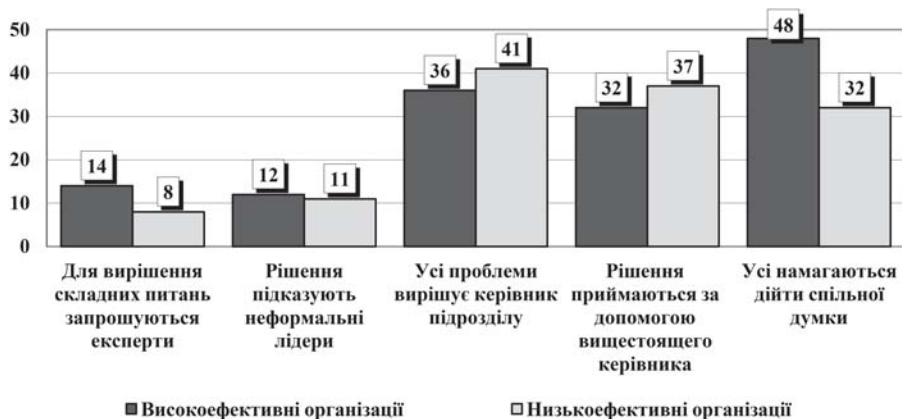
Ті, хто говорять про позитивні зміни у роботі своїх підрозділів у бік подолання окремих труднощів, називають, в першу чергу, такі засоби впливу на дані чинники:

- щодо відсутності належної правової бази відносно деяких напрямків діяльності — представлення депутатом Верховної Ради України від своєї області, виборчого округу пропозицій стосовно покращення законодавства в зазначеній сфері діяльності;

- щодо незадовільного матеріального забезпечення — знаходження в межах існуючих повноважень шляхів для залучення додаткових коштів з метою фінансування діяльності організації в цілому, та підрозділу, зокрема.

Взагалі ж, якщо умовно поділити всі чинники, що заважають ефективній роботі підрозділів на зовнішні

(відсутність можливостей для кар'єрного просування у співробітників підрозділу, можливостей для підвищення кваліфікації, належної правової бази щодо деяких напрямків діяльності, належної уваги до роботи підрозділу з боку керівництва організації, сучасної оргтехніки; незадовільне матеріальне забезпечення діяльності; втручання керівників інших підрозділів організації; занадто високі вимоги з боку керівництва до виконаної роботи; неупорядкованість функцій різних підрозділів організації; незадовільні умови праці) і внутрішні (недостатньо ефективне планування діяльності; відсутність реального розподілу функцій серед працівників; відсутність чітко визначених функцій і завдань у працівників; напружена психологічна обстановка у підрозділі; некомпетентність керівництва; некомпетентність працівників), то аналіз отриманих результатів свідчить про те, що працівники низькоєфективних організацій порівняно більше уваги приділяють внутрішнім чинникам, а саме, бюрократизації власної діяльності (24% проти 16% у "високоєфективних"), відсутності реального розподілу функцій серед працівників (15% проти 6%), не-

Рис. 11. Розподіл відповідей респондентів на запитання щодо механізмів розв'язання проблем і прийняття рішень у підрозділі (у % до опитаних в кожній групі)

Джерело: систематизовано, узагальнено та згруповано за даними [соціологічних досліджень ННІ "Інститут державного управління" Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна].

компетентності співробітників підрозділу (11% проти 4%), напруженій психологічній обстановці (13% проти 4%). Зазначене ще раз доводить той факт, що низька ефективність діяльності організацій багато в чому обумовлюється незадовільним рівнем підготовленості працівників окремих підрозділів, недосконалою організацією роботи та несприятливою психологічною обстановкою, яка складається в деяких мікроколективах.

Найкращим механізмом прийняття рішень на рівні окремого підрозділу, за думкою опитаних, можна визнати такий, коли усі співробітники намагаються знайти прийнятну для всіх точку зору. Саме такий, партисипативний, механізм розв'язання актуальних робочих проблем є домінуючим у високоефективних організаціях. Тобто працівники, завдяки участі у прийнятті рішень, відчувають відповідальність і за їх подальшу реалізацію. А у низькоефективних організаціях всі проблеми в межах окремої структурної одиниці розв'язуються лише завдяки одній особі — керівнику підрозділу (рис. 11).

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Наведені результати щодо оцінки структури організації та чинників ефективної роботи окремих підрозділів дають можливість зробити декілька важливих висновків.

По-перше, в умовах збільшення функціонального навантаження і відсутності фінансових умов для залучення нових працівників або скасування непотрібних посад, більшість організаційних структур місцевих органів влади є на сьогодні недосконалими, що перешкоджає підвищенню ефективності їхньої діяльності та якості публічних послуг.

По-друге, основними напрямками вдосконалення структурно-організаційної роботи слід вважати підвищення їхньої гнучкості, підвищення чіткості структури внутрішньої підпорядкованості та покращення структури внутрішніх інформаційних потоків, налагодження чіткої взаємодії між окремими підрозділами, створення на рівні організації єдиної команди професіоналів.

По-третє, важливими шляхами підвищення ефективності діяльності окремих підрозділів слід вважати підвищення рівня ініціативності працівників у розв'язанні як проблем свого підрозділу, так і організації в цілому, що потребує відповідного мотивування з боку керівників.

Література:

1. Бабінова О. Проблеми оцінки якості та ефективності діяльності органів місцевої влади [Електронний ресурс]. URL: <http://www.niss.gov.ua/Monitor/September/6.htm>.
2. Бобровський О.І. Удосконалення організаційної структури обласних державних адміністрацій: методичний підхід. Право та державне управління. 2020 р., № 4. С. 185—197.
3. Бородин Є.І., Ліненко І.М. Органи місцевого самоврядування як об'єкт реформування в контексті децентралізації влади в Україні. Публічне адміністрування: теорія та практика. 2016. Вип. 2 (16). URL: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-02\(16\)/25.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-02(16)/25.pdf).

4. Бортник Н.П., Дніпров О.С. Проблеми оцінки якості та ефективності діяльності органів виконавчої влади. Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції. 2017. № 6. Том 3. С. 80—84.

5. Вектори економічного розвитку 2030. Кабінет Міністрів України. URL: <https://nes2030.org.ua/docs/doc-vector.pdf>.

6. Глобальні цілі сталого розвитку 2015—2030. URL: <https://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/sustainable-development-goals.html>.

7. Дзюндзюк В.Б. Ефективність діяльності публічних організацій [Текст]: монографія / В.Б. Дзюндзюк. Х.: Видво ХарPI УАДУ "Магістр", 2003. 236 с.

8. Дзюндзюк В.Б. Методологічні засади оцінки та підвищення ефективності діяльності органів влади як публічних організацій: дис. д-ра наук з держ. управління: 25.00.02 / Донецький держ. ун-т управління. — Донецьк, 2006.

9. Криворучко О. Критерії та показники ефективності діяльності органів місцевого самоврядування. Державне управління: наукові праці. Вип. 286. Том 298. С. 95—98.

10. Критерії ефективних організаційних структур виконавчих органів місцевого самоврядування України. Аналітична записка. Агентство США з міжнародного розвитку (USAID). Київ. 2019. 32 с.

11. Левицька І., Ніколаєнко Є. Методика оцінки ефективності діяльності державних службовців. Соціум. Наука. Культура : матеріали міжнародної наук.-практ. конф. 2017. URL: <http://intkonf.org/ken-levitska-ivnikolaenko-ei-metodika-otsinki-efektivnosti-diyalnosti-derzhavnih-sluzhbovtiv/>.

12. Машкаров Ю.Г., Орлов О.В. Основні чинники, що впливають на ефективність діяльності регіональних та місцевих органів влади. Теорія та практика державного управління. 2016. Вип. 3 (54).

13. Оцінка ефективності місцевого самоврядування: український та закордонний досвід. Круглий стіл. Агентство США з міжнародного розвитку (USAID). Український кризовий медіа-центр, 28.10.2020. URL: <https://decentralization.gov.ua/news/12893>.

14. Олійник Д. Сучасні методи оцінки ефективності діяльності органів державного управління / Д. В. Олійник // Ефективність державного управління. 2013. Вип. 34. С. 275—283.

15. Олійник Д. Економічна, соціальна і політичні основи ефективної діяльності органів влади / Д. В. Олійник // Теорія та практика державного управління. 2012. Вип. 4. С. 242—250.

16. Приходченко Л.Л. Сутність механізму забезпечення ефективного державного управління. Теорія та практика державного управління. Харків: Вид-во ХарPI НАДУ "Магістр", 2009. Вип. 3 (30). С. 1—10.

17. Приходченко Л. Ефективність діяльності органів публічної влади: інструменти та фактори оцінювання. Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президенті України. 2009. № 1. С. 3—12.

18. Ferlie, E., Ashbourn, L., Fitzgerald, L. and Pettigrew, A. (1996) *The New Public Management in Action*. Oxford University Press.

19. Flynn, N. and Strehl, L. (1996) *Public Sector Management in Europe*. Prentice Hall.

20 Lawton, A. and Rose, A. (1999) Public Services, Management. FT/Prentice Hall, p.293.

21. Peters, T. and Watermann, H. (1982) In Search of Excellence. Harper & Row.

22. Sullivan A. Economics: Principles in action / Arthur Sullivan, Steven M. Sheffrin // Upper Saddle River. New Jersey: Pearson Prentice Hall, 2003. 320 c.

References:

1. Babinova, O. (2023), "Problems of evaluation of quality and efficiency of activity of local authorities", available at: <http://www.niss.gov.ua/Monitor/September/6.htm> (Accessed 15 Sept 2023).

2. Bobrovsky A.I. (2020), "Improvement of the organizational structure of regional state administrations: methodical approach", Law and public administration, vol. 4, pp. 185—197.

3. Borodin, E.I. and Linenko, I.M. (2016), "Local self-government bodies as an object of reform in the context of decentralization of power in Ukraine", Public Administration: Theory and Practice, Vol. 2 (16), available at: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-02\(16\)/25.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-02(16)/25.pdf) (Accessed 15 Sept 2023).

4. Bortnyk, N.P. and Dnirov, O.S. (2017), "Problems of assessing the quality and efficiency of executive bodies", Aktualni problemy vitchyznianoï yurysprudentsii, Vol. 6, no. 3, pp. 80—84.

5. Cabinet of Ministers of Ukraine (2019), "Vectors of economic development 2030", available at: <https://nes2030.org.ua/docs/doc-vector.pdf> (Accessed 15 Sept 2023).

6. UNDP (2023), "Global Sustainable Development Goals 2015—2030", available at: <https://www.ua-undp.org/content/ukraine/uk/home/sustainable-development-goals.html> (Accessed 15 Sept 2023).

7. Dzyundzyuk, V.B. (2003), Efektyvnist' diial'nosti publichnykh orhanizatsij [Efficiency of public organizations], Vidvo HarRI UADA "Master", Kharkiv, Ukraine.

8. Dzyundzyuk, V.B. (2006), "Methodological principles for assessing and improving the effectiveness of the activities of authorities as public organizations", Ph.D. Thesis, Public Administration, Donetsk state. Un-t management, Donetsk, Ukraine.

9. Krivoruchko, O. (2017), "Criteria and performance indicators of local self-government bodies", Public administration: scientific works, Vol. 286, no. 298, pp. 95—98.

10. USAID (2019), Kryterii efektyvnykh orhanizatsijnykh struktur vykonavchykh orhaniv mistsevoho samovriaduvannia Ukrainy. Analychna zapyska [Criteria for effective organizational structures of executive bodies of local self-government of Ukraine. Analytical note], United States Agency for International Development (USAID), Kyiv, Ukraine.

11. Levytska, I. and Nikolaienko, Ye. (2017), "Methods for assessing the effectiveness of civil servants", Materials of the International. science-practice konf. "Sotsium. Nauka. Kultura", Sotsium. Nauka. Kul'tura : materialy mizhnarodnoi nauk.-prakt. konf. [Society. Science. Culture: materials of international science and practice. conf.], available at: <http://intkonf.org/ken-levitska-iv-nikolaenko-ei-metodika-otsinki-efektivnosti-diyalnosti-derzhavnih-sluzhbovtziv/> (Accessed 15 Sept 2023).

12. Mashkarov, Yu.G. and Orlov, O.V. 2016, "The main factors affecting the efficiency of regional and local authorities", Theory and practice of public administration, Vol. 3 (54).

13. Ukrainian Crisis Media Center (2020), "Evaluation of the effectiveness of local self-government: Ukrainian and foreign experience. Round table. United States Agency for International Development (USAID)", available at: <https://decentralization.gov.ua/news/12893> (Accessed 15 Sept 2023).

14. Oleynik, D. (2013), "Modern methods of assessing the effectiveness of the activities of public administration", Efficiency of public administration, Vol. 34, pp. 275—283.

15. Oleynik, D. (2012), "Economic, social and political foundations of effective activity of authorities", Theory and practice of public administration, Vol. 4, pp. 242—250.

16. Prykhodchenko, L. (2009), "Efficiency of public authorities: tools and evaluation factors", Zbirnyk naukovykh prats Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy, Vol. 1, pp. 3—12.

17. Prikhodchenko, L. (2009), "Effectiveness of Public Authorities: Tools and Evaluation Factors", Collection of scientific works of the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine, vol. 1, pp. 3—12.

18. Ferlie, E., Ashbourn, L., Fitzgerald, L. and Pettigrew, A. (1996), The New Public Management in Action, Oxford University Press, Oxford, UK.

19. Flynn, N. and Strehl, L. (1996), Public Sector Management in Europe, Prentice Hall, Hoboken, USA.

20. Lawton, A. and Rose, A. (1999), Public Services, Management, FT/Prentice Hall, Hoboken, USA.

21. Peters, T. and Watermann, H. (1982), In Search of Excellence, Harper & Row, NY, USA.

22. Sullivan, A. Sheffrin, S. M. (2003), Economics: Principles in action, Pearson Prentice Hall, Upper Saddle River, USA.

Стаття надійшла до редакції 03.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

 viber: +38 050 3820663

УДК 351+378

О. О. Бутник,
к. держ. упр., доцент,
доцент кафедри теорії та практики управління, Національний технічний університет
України "Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського"
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1031-9766>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.153

УДОСКОНАЛЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА НАУКИ

O. Butnyk,
PhD in Public Administration, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Theory and Practice of Management,
National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute"

IMPROVING THE PUBLIC POLICY OF INTERNATIONALISATION OF HIGHER EDUCATION AND SCIENCE

Досліджено витоки процесу інтернаціоналізації, яка стала ключовою темою в 1990-х роках як у дискусіях про політику в галузі вищої освіти, так і в дослідженнях, присвячених науці у вищих навчальних закладах. Цей процес супроводжується європейською політикою, яка сприяє денационалізації вищої освіти та зростанню відповідальності окремих вищих навчальних закладів. У цій статті розглядається традиційно суперечлива роль вищої освіти в контексті інтернаціоналізації та національної держави. Більш детальний погляд на складну і динамічну багаторівневу систему інтернаціоналізації в вищій освіті і науці показує, що вона означає не лише різноманітні види діяльності, пов'язані з перетином кордонів, а й суттєві зміни в напрямку системної політики та зростаючого усвідомлення міжнародної співпраці та конкуренції на все більш глобальному ринку вищої освіти і науки.

The origins of the process of internationalization, which became a key topic in the 1990s both in higher education policy debates and in studies devoted to science in higher education institutions, are explored. This process is accompanied by European policies that promote the denationalization of higher education and the increasing responsibility of individual higher education institutions. This article examines the traditionally contested role of higher education in the context of internationalization and the nation state. A closer look at the complex and dynamic multi-level system of internationalization in higher education and science shows that it means not only various types of activities related to the crossing of borders, but also significant changes in the direction of systemic policies and a growing awareness of international cooperation and competition for everything more global market of higher education and science.

It was determined that the main changes in the system of higher education and science during the last two decades were: higher educational institutions have become more important and responsible participants; secondly, there are various changes that can be called "internationalization" of higher education; and the last: the main trends — the emphasis on the institutional level, as well as on the international level of higher education — reflect and contribute to the weakening of the traditional dependence of universities on the state.

It is noted that in countries catching up with the internationalization of higher education, such as Ukraine, political and economic instability, socio-cultural norms and historical heritage, as well as the position of the country as a periphery are considered as national obstacles to the promotion of international education. These emerging challenges have led to changes and variations in policies, institutional actions and individual practices of the internationalization of higher education and science. These problems have significant consequences for the quality, recovery, sustainability and ethical development of international education and science.

It was concluded that Ukrainian higher education institutions still have a long way to go to greater internationalization and globalization. To do this, they must get rid of the remaining post-Soviet features and complete the reforms that have been started. The main goal is to enable Ukrainian universities to become more autonomous, powerful and responsible.

*Ключові слова: публічна політика, інтернаціоналізація, вища освіта, наука.
Key words: public policy, internationalization, higher education, science.*

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Інтернаціоналізація стала ключовою темою в 1990-х роках як у дискусіях про політику в галузі освіти, так і в дослідженнях, спрямованих на розвиток наукового співробітництва між університетами. Цей процес супроводжується державною політикою, яка сприяє денационалізації вищої освіти та зростанню відповідальності вищих навчальних закладів. Більш детальний погляд на складну і динамічну багаторівневу структуру інтернаціоналізації в вищій освіті показує, що вона означає не лише різноманітні види діяльності, пов'язані з перетином кордонів, але й суттєві зміни в напрямку системної політики та зростаючого усвідомлення міжнародної співпраці та конкуренції в умовах все більш глобального ринку вищої освіти та науки.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проблемі формування державної політики інтернаціоналізації вищої освіти і науки присвячено багато праць європейських науковців, а також звіти Європейського парламенту в сфері культури та науки.

В Україні більшість досліджень були зроблені до початку повномасштабної війни такими дослідниками, як П. Ясний, Т. Вітенко, І. Крамар, О. Новак, А. Литвин, Ю. Великдень тощо. Проте, воєнні дії спричинили безпосередній вплив на публічну політику інтернаціоналізації вищої освіти і науки не тільки України, а й країн, які надають допомогу українським дослідникам та студентам, як тим, хто виїхали закордон, так і тим, хто продовжує працювати в рідних вищих навчальних закладах. Цьому питанню також приділено увагу в даній статті.

ФОРМУВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Дослідити історичні витоки формування публічної політики інтернаціоналізації вищої освіти та науки та сучасні тенденції в контексті розвитку інтернаціоналізації вищих навчальних закладів країн Європи та України.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Інтернаціоналізація була стратегічним засобом трансформації вищої освіти та стала помітною тенденцією в університетах по всьому світу в останні десятиліття. Інтернаціоналізація вищої освіти і науки привертає все більшу увагу ширшої спільноти за межами сек-

тору освіти, особливо тому, що її обґрунтування, функціонування та вплив все тісніше узгоджуються з соціальними, культурними, економічними та політичними інтересами. На інтернаціоналізацію вищої освіти і науки вплинув розвиток цифрових технологій, а також локальних і глобальних ринків онлайн-навчання, що стало особливо актуальним під час пандемії, воєнного стану, фінансових, геополітичних криз і природних катастроф.

В системі вищої освіти і науки відбулися три основні зміни протягом останніх двох десятиліть:

- вищі навчальні заклади стали більш важливими і відповідальними учасниками. Можемо спостерігати багато ініціатив та дебатів щодо інституційного менеджменту у вищій освіті, інституційного оцінювання, фінансування університетів та інших інструментів, пов'язаних з інституційною адаптацією до мінливого середовища;

- по-друге, відзначаються різноманітні зміни, які можна назвати "інтернаціоналізацією" вищої освіти. У цьому контексті часто згадують два різних типи явищ: з одного боку, зростання конкретної видимої міжнародної співпраці, транскордонного співробітництва, мобільності студентів і науково-педагогічних працівників, викладання іноземних мов або спільна дослідницька діяльність; і з іншого боку, тенденція до інтернаціоналізації, регіоналізації або глобалізації змісту і структур вищої освіти, наприклад, конвергенція систем з точки зору інституційних моделей, навчальних програм або навчальних планів;

- і останнє, але не менш важливе: обидві тенденції — акцент на інституційному рівні, а також на міжнародному рівні вищої освіти — відображають і сприяють послабленню традиційної залежності університетів від держави.

У країнах, що наздоганяють інтернаціоналізацію вищої освіти, таких як Україна, політична та економічна нестабільність, соціально-культурні норми та історична спадщина, а також положення країни як периферії розглядаються як національні перешкоди для сприяння міжнародній освіті [1]. Ці виклики, що виникають, призвели до змін і варіацій у рамках політики, інституційних дій та індивідуальних практик інтернаціоналізації вищої освіти і науки. Ці проблеми мають значні наслідки для якості, відновлення, сталості та етичного розвитку міжнародної освіти і науки.

В цьому контексті можна спостерігати спільні цілі та завдання, такі як зростаюче значення репутації (часто символізованої рейтингами), видимості та конкурентоспроможності; конкуренція за талановитих студентів і науковців; короткострокові та/або довгострокові економічні вигоди; демографічні міркування; фокус на працевлаштуванні та соціальному залученню.

У 17 звітах по країнах — десять з Європи та сім з інших континентів (розвинені країни, країни, що розвиваються, та країни з перехідною економікою) — це розмаїття проілюстровано в як у національній, так і в інституційній політиці. У дослідженні визначено ключові події, які вплинули на формування публічної політики в напрямі інтернаціоналізації вищої освіти і науки:

- зростаюче значення інтернаціоналізації на всіх рівнях (ширший спектр діяльності, більш стратегічні підходи, нові національні стратегії та амбіції);

- зростання інституційних стратегій інтернаціоналізації (але також ризики гомогенізації, зосередження на кількісних показниках);

- повсюдні проблеми з фінансуванням;

- очевидний перехід від лише співпраці до зростаючої конкуренції;

- регіоналізація, що зароджується, прикладом якої часто вважають Європу;

- відсутність достатньої кількості даних для порівняльного аналізу та прийняття рішень;

- нові сфери уваги — інтернаціоналізація навчальної програми, транснаціональна освіта та цифрове навчання [2].

Багато експертів сходяться на думці, що Європейський Союз (ЄС) став головною рушійною силою для інтернаціоналізації у вищій освіті та науці. За іронією долі, конфлікт між зусиллями з боку Європейської Комісії постійно розширювати сферу своєї діяльності та прагненням національних урядів не допускати Комісію в ядро вищої освіти, спричинив появу європейської політики інтернаціоналізації. Сприяння мобільності студентів (і до певної міри академічного персоналу) стало ключовим інструментом інтернаціоналізації для ЄС. Вибір мобільності та міжінституційної співпраці як сфери європейської політики не був очевидним. Обговорювалися й інші пріоритети. Перші зусилля в цьому напрямку, однак, не були успішними, оскільки національні погляди були надто різними, і більшість національних урядів заперечували проти руху до "гармонізації" систем вищої освіти. Таким чином, Європейська діяльність у цій сфері змогла розпочатися лише за умови суворої поваги до розмаїття національних систем вищої освіти.

Спільні навчальні програми, започатковані у 1976 році, мали на меті стимулювати тимчасове навчання на партнерському факультеті, обмін викладацьким складом та розробку спільних навчальних програм на невеликій експериментальній основі. Приблизно через десять років була започаткована програма ERASMUS. Початкова програма Еразмус була пізніше об'єднана з подібними ініціативами у 1980-х роках під назвою "Сократ" і нещодавно під назвою "Еразмус+". Ці програми не ґрунтувалися на освітніх міркуваннях і ролі Європейського співтовариства до підписання Маастрихтського договору 1992 року. Вона була зосереджена на мобільності студентів і включала в себе різні інші засоби співпраці. Ця програма створила спільне розуміння та рушійні сили для інтернаціоналізації в більшості країн, що було ще більше посилено Болонським процесом. Так, деякі дослідники, аналізуючи Болонський процес в Європі, розглядають такі аспекти інтернаціоналізації: потоки студентської мобільності, інтернаціоналізацію як ініціатор змін у вищій освіті і науці, міжкультурну компетентність, стратегічне міжнародне співробітництво, фінансування інтернаціоналізації та дослідження якості інтернаціоналізації [3].

Два опитування щодо інтернаціоналізації в Європі та світі, проведені Міжнародною асоціацією університетів та Європейською асоціацією університетів, демонструють, що лідери вищої освіти та практикуючі фахівці в міжнародній освіті:

— сприймають ключові переваги та причини інтернаціоналізації як чинник зростання якості викладання і навчання та підготовку студентів до життя і роботи в глобалізованому світі;

— розглядають публічну політику на регіональному/національному рівні як ключовий зовнішній фактор, що впливає на інституційну політику інтернаціоналізації;

— зауважують, що збільшення мобільності студентів є ключовим напрямком інституційної політики інтернаціоналізації вищої освіти і науки;

— повідомляють, що, як і міжнародна мобільність студентів, міжнародна науково-дослідницька співпраця та міжнародні стратегічні партнерства є пріоритетними серед заходів з інтернаціоналізації, що здійснюються європейськими інституціями.

За результатами міжнародних досліджень розвитку публічної політики інтернаціоналізації вищої освіти і науки, розроблено чотири типи національних підходів до інтернаціоналізації, які відображають різні контексти, викладені вище:

— потенційна інтернаціоналізація: вищі навчальні заклади хочуть бути партнерами у міжнародному спілкуванні та співпраці, але вони стикаються з проблемами, оскільки вони не вважаються партнерами на рівних умовах. Це все ще є проблемою для багатьох науковців та вищих навчальних закладів країн Центральної та Східної Європи;

— "життя чи смерть" -інтернаціоналізація: у деяких країнах міжнародне спілкування, співпраця та визнання є незамінними. За винятком дуже невеликої кількості галузей знань, не можна уявити собі академіка, якого поважають у його або її рідній країні, якщо він чи вона не були б помітними на міжнародному рівні.

Це особливо актуально для Швеції, але також і для деяких інших європейських країн, таких як Нідерланди, а також для деяких країн за межами Європи, наприклад, Ізраїлю;

— дві ариени: у деяких країнах, наприклад, у Німеччині або Японії, науковці в багатьох галузях можуть прагнути або до більшої національної, або до міжнародної видимості;

— інтернаціоналізація через імпорт: У США та певною мірою у Великій Британії протягом багатьох років інтернаціоналізація в основному означала прийом іноземних студентів та науковців, а міжнародні дослідження вважалися міжнародними лише тоді, коли вони були опубліковані англійською мовою, часто лише в міжнародних виданнях у цих двох країнах [4, с. 1057—1070].

Як зазначають деякі дослідники, інтернаціоналізація у вищій освіті, як і сама вища освіта, хоча і зазнає все більшого впливу і діє в глобалізованому контексті, все ще переважно визначається регіональними, національними та інституційними законами і правилами, культурою та структурами. Не існує єдиної універсальної моделі. Регіональні та національні відмінності є різноманітними і такими, що постійно розвиваються, те ж саме стосується і самих інституцій (державні/приватні, дослідницькі/прикладні науки, комплексні/спеціалізовані тощо) [5].

В нинішніх умовах інтернаціоналізація вищої освіти визначається як відповідь на глобалізацію, і саме в цій

відповіді вона зміщується від соціальних до більш політичних та економічних досліджень, від співпраці до конкуренції і до появи нових вимірів, таких як віртуальне навчання і транскордонне надання послуг. Ця багатогранна інтернаціоналізація охоплює безліч різних обґрунтувань, стратегій, підходів, видів діяльності і вимірів, які іноді доповнюють, а іноді конфліктують один з одним і сприймається одними як корисна, а іншими як негативна або принаймні непередбачувана за своїми наслідками [6, с. 1165—1181].

Інтернаціоналізація вищої освіти і науки поєднує економічний та освітній контексти таким чином, що має важливі політичні наслідки, не останнім з яких є перетин з імміграційною політикою — сферою, яка стала ще складнішою через потрясіння, спричинені різними кризами, зокрема пандемією COVID-19 та війною в Україні. Мацумото і Вічко дослідили, як канадська система вищої освіти переживає це з 2021 року, зосередившись на тому, як на міжнародну освіту впливають міркування раси, економіки та громадської безпеки. Вони проаналізували дві окремі урядові політичні ініціативи, одна з яких була спрямована на підтримку мобільності студентів під час пандемії, а інша — на надання можливості українським біженцям тимчасово переселитися та здобувати освіту під час війни. Дослідження показує, як на концепцію та застосування міжнародної освітньої політики впливають неоліберальні економічні моделі та нерівне сприйняття бажаності різних груп іммігрантів у канадському контексті [7, с. 1119—1132].

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Отже, основними перспективними напрямками публічної політики інтернаціоналізації вищої освіти та науки є:

— зростання конкуренції з боку країн з перехідною економікою та країн, що розвиваються, одночасно поява можливостей для більшої співпраці, оскільки вони стають сильнішими гравцями у сфері вищої освіти;

— перехід від набору іноземних студентів з метою отримання короткострокової економічної вигоди до набору талановитих іноземних студентів та науковців, зокрема в галузях STEM, щоб задовольнити потреби в академічних колах та промисловості, спричинені демографічними тенденціями, недостатньою участю місцевих студентів у цих галузях та зростаючими вимогами економіки, заснованої на знаннях;

— фінансування вищої освіти, плата за навчання та стипендіальні схеми стають різноманітними і призводять до різних стратегій, але також створюють низку перешкод для мобільності та співпраці. Більша прозорість та усунення цих та інших перешкод необхідні для розширення можливостей для мобільності та співпраці;

— спільні наукові ступені визнані важливими для майбутнього інтернаціоналізації вищої освіти і науки в Європі та за її межами, хоча багато бар'єрів все ще потрібно подолати, і слід визнати, що такі зміни повинні будуватися на взаємній довірі та співпраці;

— усвідомлення необхідності посилення співпраці між вищою освітою і наукою та промисловістю в контексті мобільності студентів і науково-педагогічних співробітників;

— все більше визнання отримує важлива роль академічного та адміністративного персоналу в подальшому розвитку інтернаціоналізації вищої освіти та науки. Викладачі, чий внесок за останні 25 років зменшився через посилення централізації управління європейськими програмами, тепер розуміють, що вони відіграють вирішальну роль в інтернаціоналізації освіти і досліджень і потребують додаткової підтримки;

— незважаючи на досягнення Болонського процесу щодо подальшої прозорості, все ще існують відмінності між системами вищої освіти та процедурами фінансування між європейськими країнами;

— подолання дисбалансів як у кредитній мобільності. Це особливо помітно в Центральній та Східній Європі, де спостерігається як дисбаланс мобільності, так і зменшення кількості студентів у вищих навчальних закладах. Це вимагає уваги з боку національних урядів, а також на європейському рівні, оскільки це може призвести до збільшення розриву у вищій освіті в регіоні.

Українська система також потребує змін і нового ставлення до вищої освіти та наукових досліджень, адже лише створивши реальні можливості для розвитку якісних нових знань, виховання майбутніх лідерів та фахівців, впровадження інновацій та умов для створення інтелектуальних екосистем, ми можемо створити реальні перспективи для розвитку українського суспільства.

Це має супроводжуватися відчутним підвищенням заробітної плати науковців, капітальними інвестиціями в науку та створенням необхідного законодавчого підґрунтя для розвитку академічної сфери, починаючи з фінансової автономії.

Українські вищі навчальні заклади ще мають пройти довгий шлях до більшої інтернаціоналізації та глобалізації. Для цього вони повинні позбутися пострадянських рис, що залишилися, і завершити розпочаті реформи. Головна мета — дати можливість українським університетам стати більш автономними, потужними та відповідальними [8].

Література:

1. Brandenburg, U., de Wit, H., Jones, E., & Leask, B. Internationalisation in Higher Education for Society. University World News. 2019. URL: <https://www.universityworldnews.com/post.php?story=20190414195843914>
2. Internationalisation of higher education. European Parliament. 2015. URL: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/540370/IPOL_STU\(2015\)540370_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/540370/IPOL_STU(2015)540370_EN.pdf)
3. Internationalisation Trends in Higher Education and the Changing Role of International Student Mobility. Journal of International Mobility. 2017. URL: <https://www.cairn.info/revue-journal-of-international-mobility-2017-1-page-177.html>
4. Montgomery, C., & Trahar, S. Learning to unlearn: Exploring the relationship between internationalisation and decolonial agendas in higher education. Higher Education Research & Development. 2023. 42 (5), P.1057—1070.
5. Sperduti, V. R. Internationalization as Westernization in higher education. Journal of Comparative

&International Higher Education. 2019, №9 (Spring), P. 9—12. URL: <https://www.ojed.org/index.php/jcihe/article/view/887>.

6. Yue, Y., De Souza, D., & Townsin, L. No human mobility: How is knowledge mobile in a context of internationalisation at a distance? A case study. Higher Education Research & Development. 2023, 42 (5), P. 1165—1181.

7. Matsumoto, R., & Viczko, M. Categorizations of crisis: Access to higher education in Canada as international students and forcibly displaced people. Higher Education Research & Development. 2023, 42 (5), P.1119—1132.

8. Why Ukraine's universities need more internationalisation. University World News. 2022. URL: <https://www.universityworldnews.com/post.php?story=20220304072500630>.

References:

1. Brandenburg, U., de Wit, H., Jones, E., & Leask, B. (2019), "Internationalisation in Higher Education for Society", University World News, available at: <https://www.universityworldnews.com/post.php?story=20190414195843914> (Accessed 25 Sept 2023).
2. European Parliament (2015), "Internationalisation of higher education", available at: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/540370/IPOL_STU\(2015\)540370_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/540370/IPOL_STU(2015)540370_EN.pdf) (Accessed 25 Sept 2023).
3. Journal of International Mobility (2017), "Internationalisation Trends in Higher Education and the Changing Role of International Student Mobility", available at: <https://www.cairn.info/revue-journal-of-international-mobility-2017-1-page-177.html> (Accessed 25 Sept 2023).
4. Montgomery, C., & Trahar, S. (2023), "Learning to unlearn: Exploring the relationship between internationalisation and decolonial agendas in higher education", Higher Education Research & Development, vol. 42 (5), pp.1057—1070.
5. Sperduti, V. R. (2019), "Internationalization as Westernization in higher education", Journal of Comparative & International Higher Education, vol. 9 (Spring), pp. 9—12, available at: <https://www.ojed.org/index.php/jcihe/article/view/887> (Accessed 25 Sept 2023).
6. Yue, Y., De Souza, D., & Townsin, L. (2023). No human mobility: How is knowledge mobile in a context of internationalisation at a distance? A case study. Higher Education Research & Development, vol. 42 (5), pp. 1165—1181.
7. Matsumoto, R., & Viczko, M. (2023), "Categorizations of crisis: Access to higher education in Canada as international students and forcibly displaced people", Higher Education Research & Development, vol. 42 (5), pp.1119—1132.
8. University World News (2022), "Why Ukraine's universities need more internationalisation", available at: <https://www.universityworldnews.com/post.php?story=20220304072500630> (Accessed 25 Sept 2023).

Стаття надійшла до редакції 09.10.2023 р.

О. О. Кравченко,
к. ю. н., доцент кафедри управління охороною здоров'я та публічного
адміністрування, Національний університет охорони здоров'я України імені П. А. Шупика
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8561-7426>

О. Г. Завада,
магістр з державного управління, завідувач навчальним кабінетом
кафедри ракетних військ факультету ракетних військ і артилерії,
Національна академія сухопутних військ імені Петра Сагайдачного
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6296-5831>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.158

РОЛЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ МІНІСТЕРСТВА ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ

O. Kravchenko,
PhD in Law, Associate Professor of the Department of Healthcare Management
and Public Administration, Shupyk National Healthcare University of Ukraine Kyiv, Ukraine
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8561-7426>

O. Zavada,
Master of Public Administration,
Head of the study room of the Department of Rocket Forces of Faculty of Rocket
Forces and Artillery, Petro Sahaidachny National Academy of Ground Forces
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6296-5831>

THE ROLE AND PECULIARITIES OF THE WORK OF THE MINISTRY OF JUSTICE OF UKRAINE IN THE CONDITIONS OF WAR

У статті висвітлено роль та особливості роботи Міністерства юстиції України в умовах воєнного стану. Визначено, що 26 лютого 2022 року з метою забезпечення користування громадянами послугами у сфері державної реєстрації актів цивільних прав в умовах воєнного стану Міністерством юстиції України прийнято наказ "Про внесення змін до Правил державної реєстрації актів цивільного стану в Україні", яким встановлено, що у разі запровадження воєнного стану в Україні або на окремих територіях відповідно до Закону України "Про правовий режим воєнного стану" державна реєстрація актів цивільного стану здійснюється за заявою заявника. З'ясовано, що Постановою Кабінету Міністрів України "Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану" було визначено порядок та особливості надання інформації з Державного реєстру прав в умовах воєнного стану. Встановлено, що державна реєстрація здійснюється виключно державними реєстраторами, посадовими особами Міністерства юстиції України та його територіальними органами, включеними до переліку уповноважених посадових осіб та державних реєстраторів, яким надається доступ до державної реєстрації в умовах воєнного стану. Виявлено, що Міністерство юстиції України продовжує роботу з розширення сфери державної реєстрації суб'єктів та видів адміністративних послуг, що надаються на вільних від бойових дій територіях України. Встановлено, що з метою впровадження цієї реформи режиму банкрутства та забезпечення правової визначеності та ефективного застосування законодавства про банкрутство Міністерство юстиції України розробило проект Закону України "Про внесення змін до Кодексу України з процедур банкрутства", реєстр. № 4409, яким передбачаєть-

ся, що позов про банкрутство можна розглядати як звичайний судовий процес без виклику сторін. Визначено, що Наказом Міністерства юстиції України, Міністерства цифрової трансформації України від 12 січня 2023 року № 195/5/4 були внесені зміни до пункту 4 Порядку надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців у автоматичному режимі.

The article highlights the role and peculiarities of the work of the Ministry of Justice of Ukraine under martial law. It was determined that on February 26, 2022, in order to ensure citizens' use of services in the field of state registration of acts of civil rights under martial law, the Ministry of Justice of Ukraine adopted an order "On Amendments to the Rules of State Registration of Acts of Civil Status in Ukraine", which established that in the event introduction of martial law in Ukraine or in certain territories in accordance with the Law of Ukraine "On the Legal Regime of Martial Law", state registration of acts of civil status is carried out at the request of the applicant. It was found out that the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine "Some issues of state registration and functioning of unified and state registers, the holder of which is the Ministry of Justice, in conditions of martial law" defined the procedure and features of providing information from the State Register of Rights in conditions of martial law. It is established that state registration is carried out exclusively by state registrars, officials of the Ministry of Justice of Ukraine and its territorial bodies, included in the list of authorized officials and state registrars, who are granted access to state registration under martial law. It was revealed that the Ministry of Justice of Ukraine continues work on expanding the scope of state registration of subjects and types of administrative services provided in the war-free territories of Ukraine. It was established that in order to implement this reform of the bankruptcy regime and ensure legal certainty and effective application of bankruptcy legislation, the Ministry of Justice of Ukraine developed a draft Law of Ukraine "On Amending the Code of Ukraine on Bankruptcy Procedures", reg. No. 4409, which provides that a bankruptcy action may be treated as an ordinary legal proceeding without the summons of the parties. It was determined that the Order of the Ministry of Justice of Ukraine and the Ministry of Digital Transformation of Ukraine dated January 12, 2023 No. 195/5/4 amended Clause 4 of the Procedure for Providing Electronic Public Services in the Field of State Registration of Legal Entities and Individual Entrepreneurs in Automatic Mode.

Ключові слова: Міністерство юстиції України, державна реєстрація, публічні послуги, цивільне право, принцип екстериторіальності.

Key words: Ministry of Justice of Ukraine, state registration, public services, civil law, principle of extraterritoriality.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

На сучасному етапі суспільного розвитку України реалізація ефективної правової політики є однією з вирішальних умов забезпечення демократичних реформ, зміцнення інститутів верховенства права, конкурентоспроможної ринкової економіки та самореалізації людини у контексті дотримання її громадянських прав і свобод.

Міністерство юстиції України є головним органом системи центральних органів виконавчої влади, що забезпечує реалізацію загальнодержавної правової політики. У своїй діяльності Міністерство юстиції України керується Конституцією і законами України, указами

Президента України та постановами Верховної Ради України, актами Кабінету Міністрів України. З огляду на події сучасності сьогодні особливо актуальний є питання висвітлення особливостей діяльності Міністерства юстиції України в умовах війни.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проблематичні аспекти діяльності Міністерства юстиції України лежать в основі досліджень багатьох науковців, зокрема ґрунтовні дослідження у цьому напрямку проводять В. Гуцул, Н. Добрянська, О. Дудченко, В. Желінський, Т. Колотілова, А. Мілевський та інші. Однак, доцільно зауважити, що питання ролі та особливостей роботи Міністерства юстиції України в умовах воєнного стану взагалі не розкриті.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Мета дослідження є висвітлення ролі та особливостей роботи Міністерства юстиції України в умовах воєнного стану.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

У 2022 році Міністерство юстиції України запровадило низку новацій щодо вдосконалення процесу державної реєстрації нормативно-правових актів.

26 лютого 2022 року з метою забезпечення користування громадянами послугами у сфері державної реєстрації актів цивільних прав в умовах воєнного стану Міністерством юстиції України прийнято наказ № 606/5 "Про внесення змін до Правил державної реєстрації актів цивільного стану в Україні" [1]. Так, цим документом визначено, що у разі запровадження воєнного стану в Україні або на окремих територіях відповідно до Закону України "Про правовий режим воєнного стану" державна реєстрація актів цивільного стану здійснюється за заявою заявника. З огляду на це був введений в дію принцип екстериторіальності.

З 24 лютого 2022 року у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України було тимчасово призупинено роботу Єдиних та Державних реєстрів (в тому числі Державного реєстру прав), створення та забезпечення функціонування яких відноситься до компетенції Міністерства юстиції України.

Водночас Постановою Кабінету Міністрів України "Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану" № 209 від 06.03.2022 р. [2] було визначено порядок та особливості надання інформації з Державного реєстру прав в умовах воєнного стану.

Згідно з підпунктом 11 пункту 1 зазначено вище Постанови відомості з Державного реєстру прав за зверненнями фізичних та юридичних осіб надаються державним реєстратором, нотаріусом та керівником центру надання адміністративних послуг, місце роботи яких знаходиться у межах адміністративно-територіальних одиниць, які не включені до переліку, затвердженого відповідно до пунктів 1—2 цієї Постанови.

Доцільно відзначити, що в умовах воєнного стану першочерговим завданням країни у сфері держреєстрів є захист інформації, що міститься в реєстрах, від незаконного чи несанкціонованого втручання. З цією метою Постановою Кабінету Міністрів України "Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану" № 209 від 06.03.2022 р. [2] встановлено, що в умовах війни державна реєстрація найбільш значущих процесів в життєдіяльності громадян України здійснюються з урахуванням відповідних особливостей.

Так, державна реєстрація здійснюється виключно державними реєстраторами, посадовими особами Міністерства юстиції України та його територіальними органами, включеними до переліку уповноважених посадових осіб та державних реєстраторів, яким надається доступ до державної реєстрації в умовах воєнного

стану. Цим переліком можуть бути встановлені окремі обмеження щодо вчинення (прийняття) реєстраційних дій (рішень про державну реєстрацію прав) державними реєстраторами та посадовими особами, включеними до переліку.

Державна реєстрація здійснюється за принципом екстериторіальності. Тобто незалежно від місцезнаходження нерухомого майна, юридичної особи, фізичної особи-підприємця чи органу державної влади, якщо відповідні обмеження (умови) не передбачено окремим переліком.

31 серпня 2022 року були внесені зміни у діяльність Міністерства юстиції України відповідно до Наказу Міністерства юстиції України від 30.08.2022 № 3642/5 [3]. Так, було встановлено чинні правила екстериторіальної юрисдикції державної реєстрації нерухомого майна, юридичних осіб, а також громадських організацій. З огляду на це, надається можливість державної реєстрації прав власності та інших речових прав на нерухоме майно в нинішніх умовах воєнного стану, державної реєстрації юридичних, а також громадських формувань з місцезнаходженням на території Автономної Республіки Крим, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Харківської, Херсонської областей, а також у м. Севастополі, незалежно від місцезнаходження надавачів державних реєстраційних послуг.

Вимоги закону про необхідність нотаріального посвідчення підписів на документах про державну реєстрацію не поширюються, якщо такий підпис зроблено в присутності державного реєстратора, посадової особи, яка посвідчує особу підписанта. За документами, що посвідчують особу, також значно спрощено процедуру реєстрації громадських формувань та благодійних фондів, які спрямовують свою діяльність на допомогу Збройним Силам України, правоохоронним (спеціальним) органам, органам цивільного захисту, громадським організаціям, територіальним громадам, іншим особам, що забезпечують національну безпеку і оборону. У разі державної реєстрації таких організацій адміністративні збори не стягуються [2].

Враховуючи необхідність забезпечення достовірності інформації в реєстрі в умовах воєнного стану, Міністерство юстиції України реалізувало можливість проведення найневідкладнішої реєстраційної дії, а саме державної реєстрації щодо [4]:

- 1) створення благодійних організацій, а також громадських формувань та внесення змін до відомостей про них;
- 2) зміни керівника юридичної особи у зв'язку зі смертю;
- 3) зміни місцезнаходження юридичної особи;
- 4) органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних підприємств, державних, спільних підприємств, спільних організацій, державних установ та акціонерних товариств, які є банками;
- 5) зміни виду економічної діяльності фізичних осіб-підприємців;
- 6) припинення підприємницької діяльності фізичної особи - підприємця.

Міністерство юстиції України продовжує роботу з розширення сфери державної реєстрації суб'єктів та видів адміністративних послуг, що надаються на вільних

від бойових дій територіях України. Для бізнесу та країни дуже важливо функціонувати за будь-яких умов. Обмежуючи доступ до реєстру, але не повністю його закриваючи, Міністерство юстиції України прагне знайти баланс між безпекою та доступністю реєстру і великою кількістю інформації, яка в ньому міститься [5].

Крім того, Міністерство юстиції України затвердило порядок реалізації та моніторингу ефективності державної санкційної політики Наказом Міністерства юстиції України від 30 вересня 2022 року № 4201/5, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 04 жовтня 2022 року за № 1166/38502 [6]. Зокрема, у розділі VI Порядку передбачено порядок здійснення Департаментом державної реєстрації заходів моніторингу/контролю за дотриманням державним реєстратором законодавства про санкції під час проведення реєстраційних дій. Перевірка реєстраційних операцій в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців, а також громадських формувань здійснюється шляхом моніторингу реєстраційних операцій відповідно до Порядку, що регулює діяльність у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та його державну реєстрацію юридичними, фізичними особами-підприємцями та громадськими формуваннями.

Перелік реєстраційних дій щодо об'єктів та/або їх активів надає технічний адміністратор Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань у строки та з періодичністю, що визначаються Міністерством юстиції України відповідно до

Підсумки перевірки реєстраційних дій в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань у разі виявлення державними реєстраторами порушень вимог розділу II Порядку державної реєстрації юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, які не мають статусу юридичної особи, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 09.02.2016 р. № 359/5, Департамент державної реєстрації повинен повідомити правоохоронні органи та Департамент санкційної політики.

Сьогодні в Україні відбувається реформа режиму банкрутства, інакше неможливо досягти більш вагомих результатів у підвищенні інвестиційної привабливості внутрішнього ринку та полегшенні ведення бізнесу в Україні. З метою впровадження цієї реформи та забезпечення правової визначеності та ефективного застосування законодавства про банкрутство Міністерство юстиції України розробило проєкт Закону України "Про внесення змін до Кодексу України з процедур банкрутства", реєстр. № 4409 [7]. Передбачається, що позов про банкрутство можна розглядати як звичайний судовий процес без виклику сторін. Законопроєкт також спрощує роботу арбітражних керуючих. Він об'єднує необхідні реєстри та бази даних та передбачає створення автоматизованої інформаційної системи "Банкрутство та неплатоспроможність", яка міститиме Електронний кабінет арбітражного керуючого.

Варто також і відзначити зміни щодо надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації прав. Так, Наказом Міністерства юстиції України,

Міністерства цифрової трансформації України від 12 січня 2023 року № 195/5/4 [8] були внесені зміни до пункту 4 Порядку надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців у автоматичному режимі, затвердженого наказом Міністерства юстиції України, Міністерства цифрової трансформації України від 14 липня 2022 року № 2933/5/66 [9].

Варто зауважити, що Порядок надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань у автоматичному режимі визначає механізм надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації без участі державного реєстратора юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань у режимі реального часу за допомогою програмного забезпечення Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань на підставі документів суб'єктів звернення, поданих в електронній формі засобами Єдиного державного веб-порталу електронних послуг.

Зокрема, абзаци 2 та 3 пункту 4 Порядку надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань буде висвітлено в оновленій редакції. Відповідно, після набрання чинності норми цього Порядку передбачатимуть наступне:

— якщо підприємець подає документи для державної реєстрації фізичної особи-підприємця — громадянин України, який досяг 18 років, якому присвоєно реєстраційний номер облікової картки платника податків, який не є фізичною особою-підприємцем відповідно до відомостей Єдиного державного реєстру та має намір провадити підприємницьку діяльність, а також особа, що набула статусу електронного резидента;

— у разі подання документів для державної реєстрації змін до відомостей про фізичну особу-підприємця, внесених до Єдиного державного реєстру, та для державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичної особи-підприємця за її рішенням — громадянин України, який є фізичною особою-підприємцем відповідно до відомостей Єдиного державного реєстру, а також особа, що набула статусу електронного резидента.

Доцільно відзначити, що коло заявників таким чином розширено шляхом включення до кола тих, хто отримав електронний статус проживання.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Таким чином, результати проведених досліджень дали підстави висвітлити роль та особливості роботи Міністерства юстиції України. Зокрема, визначено, що зміни у діяльності Міністерства юстиції України в умовах воєнного стану регламентувались внесенням змін згідно з Наказом Міністерства юстиції України "Про внесення змін до Правил державної реєстрації актів цивільного стану в Україні" від 26.02.2022 № 606/5, Постановою Кабінету Міністрів України "Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юс-

тиції, в умовах воєнного стану" від 06.03.2022 № 209, Наказом Міністерства юстиції України "Про внесення змін до наказів Міністерства юстиції України від 28 березня 2016 року № 898/5 та від 25 листопада 2016 року № 3359/5" від 30.08.2022 № 3642/5, Наказом Міністерства юстиції України "Про затвердження Порядку реалізації та моніторингу ефективності державної санкційної політики Міністерством юстиції України" від 30.09.2022 № 4201/5, Наказом Міністерства юстиції України та Мінцифри "Про внесення змін до пункту 4 Порядку надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців у автоматичному режимі" від 12.01.2023 № 195/5/4 та Наказом Міністерства юстиції України та Мінцифри "Про затвердження Порядку надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців у автоматичному режимі" від 14.07.2022 № 2933/5/66. Визначено, що у зв'язку із запровадженням воєнного стану на території України було оновлено перелік суб'єктів, якими в умовах воєнного стану проводиться державна реєстрація юридичних осіб та ФОП.

Література:

1. Про внесення змін до Правил державної реєстрації актів цивільного стану в Україні: Наказ Міністерства юстиції України від 26.02.2022 № 606/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0255-22#Text>
2. Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів, держателем яких є Міністерство юстиції, в умовах воєнного стану: Постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2022 № 209. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/209-2022-%D0%BF#Text>
3. Про внесення змін до наказів Міністерства юстиції України від 28 березня 2016 року № 898/5 та від 25 листопада 2016 року № 3359/5: Наказ Міністерства юстиції України від 30.08.2022 № 3642/5. URL: <https://minjust.gov.ua/n/22664>
4. Мін'юст реалізував можливість проведення найбільш важливих реєстраційних дій. URL: https://biz.ligazakon.net/news/210147_mnyust-realzuvav-mozhlyvist-provedennya-nayblsh-vazhlyvikh-restratsynikh-dy
5. Оновлено перелік суб'єктів, яким в умовах воєнного стану проводиться державна реєстрація юридичних осіб та ФОП. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/opovleno-perelik-subyektiv-yakim-v-umovah-voennogo-stanu-provoditsya-derzhavna-reyestraciya-yuridichnih-osib-ta-fop>
6. Про затвердження Порядку реалізації та моніторингу ефективності державної санкційної політики Міністерством юстиції України: Наказ Міністерства юстиції України; Порядок від 30.09.2022 № 4201/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1166-22>
7. Проект Закону про внесення змін до Кодексу України з процедур банкрутства № 4409 від 20.11.2020. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70493
8. Про внесення змін до пункту 4 Порядку надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців у автоматичному режимі: Наказ Міністерства юстиції України; Мінцифри від 12.01.2023 № 195/5/4. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0085-23#Text>
9. Про затвердження Порядку надання електронних публічних послуг у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців у автоматичному режимі: Наказ Міністерства юстиції України; Мінцифри; Порядок від 14.07.2022 № 2933/5/66. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0780-22#Text>

References:

1. Ministry of Justice of Ukraine (2022), Order "On making changes to the Rules of State Registration of Civil Status Acts in Ukraine", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0255-22#Text> (Accessed 15 Sept 2023).
  2. Cabinet of Ministers of Ukraine (2022), Resolution "Some issues of state registration and functioning of unified and state registers, the holder of which is the Ministry of Justice, under martial law", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/209-2022-%D0%BF#Text> (Accessed 15 Sept 2023).
  3. Ministry of Justice of Ukraine (2022), Order "On amendments to orders of the Ministry of Justice of Ukraine dated March 28, 2016 No. 898/5 and dated November 25, 2016 No. 3359/5", available at: <https://minjust.gov.ua/n/22664> (Accessed 15 Sept 2023).
  4. Baranova, O. (2022), "The Ministry of Justice realized the possibility of conducting the most important registration actions", available at: https://biz.ligazakon.net/news/210147_mnyust-realzuvav-mozhlyvist-provedennya-nayblsh-vazhlyvikh-restratsynikh-dy (Accessed 15 Sept 2023).
  5. Government portal (2022), "The list of entities subject to state registration of legal entities and sole proprietorships under martial law has been updated", available at: <https://www.kmu.gov.ua/news/onovleno-perelik-subyektiv-yakim-v-umovah-voennogo-stanu-provoditsya-derzhavna-reyestraciya-yuridichnih-osib-ta-fop> (Accessed 15 Sept 2023).
  6. Ministry of Justice of Ukraine (2022), Order "On the approval of the Procedure for the implementation and monitoring of the effectiveness of the state sanctions policy by the Ministry of Justice of Ukraine", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1166-22> (Accessed 15 Sept 2023).
  7. Verkhovna Rada of Ukraine (2020), "Draft Law on Amendments to the Code of Ukraine on Bankruptcy Procedures No. 4409 dated November 20, 2020", available at: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70493 (Accessed 15 Sept 2023).
  8. Ministry of Justice of Ukraine (2023), Order "Amendments to Clause 4 of the Procedure for Providing Electronic Public Services in the Field of State Registration of Legal Entities and Individual Entrepreneurs in Automatic Mode", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0085-23#Text> (Accessed 15 Sept 2023).
  9. Ministry of Justice of Ukraine (2022), Order "On the approval of the Procedure for providing electronic public services in the field of state registration of legal entities and individual entrepreneurs in automatic mode", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0780-22#Text> (Accessed 15 Sept 2023).
- Стаття надійшла до редакції 30.09.2023 р.*

УДК [328.185:378]:37(4)

Я. Ю. Цимбаленко,
к. держ. упр., доцент, доцент кафедри теорії та практики управління, Національний
технічний університет України "Київський політехнічний інститут імені Ігоря
Сікорського"

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0442-7549>

Д. М. Славіна,
магістрант факультету соціології і права, Національний технічний університет України
"Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського"

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3211-9412>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.163

ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЙНИМ РИЗИКАМ В СИСТЕМІ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК ЧИННИК ІНТЕГРАЦІЇ У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

Y. Tymbalenko,
PhD in Public Administration, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Sociology and Law,
National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute", Kyiv, Ukraine
D. Slavina,
Master's student of the Faculty of Sociology and Law,
National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute"

PREVENTION OF CORRUPTION RISKS IN THE SYSTEM OF HIGHER EDUCATION AS
A FACTOR OF INTEGRATION INTO THE EUROPEAN
EDUCATIONAL SPACE

У статті розглядається актуальна проблема сучасного українського суспільства — наявність корупційних ризиків в системі вищої освіти та шляхи їм запобігання. Проаналізовано наукові підходи (правовий, економічний, соціологічний, психологічний та етичний) до визначення сутності корупційних ризиків та обґрунтовано авторське їх розуміння як ймовірності виникнення корупційної (протизаконної) дії, учинку певними посадовими особами в будь-якій сфері професійної діяльності, які можуть бути потрактовані як порушення правових, етичних і соціальних норм і тягти за собою адміністративне або кримінальне покарання відповідно до законодавчих нормативів або публічний осуд. З'ясовано критерії, за якими класифікуються корупційні ризики, проаналізовано результати соціологічних досліджень корупційних ризиків при підготовці фахівців з права, виявлено основні сфери корупційних ризиків у вищих закладах освіти (освітній процес, наукова діяльність, адміністрування, робота зі стейкхолдерами). Представлено процес оцінювання корупційних ризиків у системі вищої освіти.

Обґрунтовані пропозиції щодо запобігання корупційних ризиків у закладах вищої освіти як чинника інтеграції до європейського освітнього простору.

The article examines the current problem of modern Ukrainian society — the presence of corruption risks in the higher education system and suggests ways to prevent them. Scientific approaches to determining the essence of corruption risks are analyzed, including legal, economic, sociological,

psychological and ethical. It is substantiated that, from the point of view of the legal approach, corruption risk should be considered as the probability of violation of the rules established by legislation in the process of professional activity, which under certain circumstances can become a real fact of malicious corruption activity; from the economic — as the probability of receiving illegal untaxed monetary remuneration for professional activity, which is already paid by the state; from the psychological — as the expectation of moral satisfaction from the possibility of obtaining an unlawful material reward, which under certain circumstances can be presented as lawful and legal and not carry legal and moral responsibility; from the sociological — as a violation of the social-normative mechanisms of relations between education seekers and teachers; from the ethical — as a deformation of the moral and ethical values of workers in the field of education.

The author's understanding of the essence of corruption risks is presented as the probability of the occurrence of a corrupt (illegal) act, an act by certain officials in any field of professional activity, which can be interpreted as a violation of legal, ethical and social norms and entail administrative or criminal punishment in accordance with legislative regulations or public condemnation. The criteria for classifying corruption risks have been clarified, the results of sociological research on corruption risks in the training of legal professionals have been analyzed, the main areas of corruption risks in higher education institutions (educational process, scientific activity, administration, work with stakeholders) have been identified. The process of assessing corruption risks in the higher education system is presented.

Reasoned proposals for the prevention of corruption risks in higher education institutions as a factor of integration into the European educational space.

Ключові слова: корупційні ризики, заклади вищої освіти, антикорупційна програма, оцінювання корупційних ризиків, європейські цінності.

Key words: corruption risks, higher education institutions, anti-corruption program, corruption risk assessment, European values.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Метою української системи вищої освіти є прагнення інтегруватися до європейського освітнього простору. І певні кроки для цього вже зроблено: здійснюється реформа системи вищої освіти, українські науковці і студентська молодь активно залучилися до європейських освітніх програм, освітніх фондів і проєктів. Однак основними чинниками, що гальмують рух до європейської інтеграції, які постали в сучасних умовах перед українським суспільством, є російська агресія і корупція, боротьба з якою ведеться на всіх рівнях управління та майже в усіх сферах суспільного життя, зокрема і у закладах вищої освіти. Корупція, як злочинок і деструктивне явище, руйнує суспільно проголошені цінності, знижує довіру європейської спільноти до українців і гальмує рух до європейської інтеграції. Тому дослідження корупційних ризиків, виявлення їх причин, зокрема і у системі вищої освіти, пошук ефективних шляхів їх упредження є важливим і актуальним завданням науковців,

державних посадовців, підприємців, усієї громадськості, вирішення якого може об'єднати як освітян, так і представників органів влади і стейкхолдерів.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Аспекти корупційних діянь, зокрема підстав та наслідків корупційних ризиків, ґрунтовно досліджують фахівці з публічного управління, юристи, правознавці, соціологи, психологи, економісти, акцентуючи увагу на чинниках, причинах і запобіжниках корупції. Так, наприклад, К.Бугайчук, Ю.Дмітрієв, В.Кривошеїн та інші досліджують зміст, структуру корупційних ризиків, а К.Дацко, Ю.Ломжець, В.Мельченко, О. Пищуліна, М.Цип'яшук свою увагу спрямували на чинники та класифікацію корупційних ризиків в системі вищої освіти. Між тим гострота проблеми не зменшується, а навпаки посилюється, оскільки в умовах війни дещо послаблюється увага антикорупційних органів до системи вищої освіти, а відтак в ній наявні факти корупційних діянь і корупційних ризиків, що унеможлиблює ефективність європейської інтеграції.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Основною метою статті є обґрунтування наукового положення про те, що запобігання корупційним ризикам в системі вищої освіти України є важливим чинником інтеграції у європейський освітній простір. Для вирішення цієї мети необхідно, по-перше, уточнити зміст поняття "корупційний ризик", по-друге, визначити різновиди та основні корупційні ризики, які наявні в українських вищих закладах освіти, по-третє, виявити причини, що їх породжують і, по — четверте, окреслити перспективні шляхи запобігання їм.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Як зазначає К.Л. Бугайчук, поняття "корупційні ризики" було запроваджено до наукового обігу із прийняттям закону України "Про запобігання корупції" від 14.10.2014 № 1700-VII і визначає його зміст як "відповідний факт (дія, стан) який створює умови для вчинення корупційних правопорушень особами уповноваженими на виконання функцій держави та місцевого самоврядування" [2, с. 39]. Ю.Дмитрієв вважає, що корупційні ризики — це "сукупність правових, організаційних та інших факторів і причин, які породжують, заохочують (стимулюють) осіб до скоєння корупційних правопорушень під час виконання ними функцій держави або місцевого самоврядування" [3]. Фахівці Центру політико-правових реформ вважають, що корупційні ризики — це "правові, організаційні та інші фактори та причини, які породжують, заохочують (стимулюють) корупцію у сферах надання адміністративних послуг та контрольно-наглядової діяльності держави" [9]. У Національному агентстві з питань запобігання корупції корупційний ризик розглядають як "ймовірність того, що відбудеться подія корупційного правопорушення чи правопорушення, пов'язаного з корупцією, яка негативно вплине на досягнення органом влади визначених цілей та завдань" [7]. Узагальнюючи існуючі у науковій літературі тлумачення змісту понять "корупція", "ризик" і "корупційний ризик", ми пропонуємо визначати корупційний ризик як ймовірність виникнення корупційної (протизаконної) дії, учинку певними посадовими особами в будь-якій сфері професійної діяльності, які можуть бути потрактовані як порушення правових, етичних і соціальних норм і тягати за собою адміністративне або кримінальне покарання відповідно до законодавчих нормативів або громадський осуд.

Зрозуміло, що правові стандарти та соціальні норми європейських закладів вищої освіти унеможливають існування в них корупційних дій, оскільки це суперечить не тільки правовим вимогам, але й моральним та етичним принципам європейського суспільства. В Україні, на жаль, радянська спадщина залишила чимало наслідків корупційних діянь у сфері вищої освіти, які міцно укорінилися у свідомості старшого покоління викладачів і науковців, які ще залишаються працювати у закладах вищої освіти і переносять свої звички недобросовісності на молоде покоління, вимушуючи їх до корупційних діянь, тим самим збільшуючи корупційні ризики і віддаляючи український освітній простір від європейського.

Корупційні ризики доцільно аналізувати на основі правового, економічного, психологічного, соціологічного та етичного підходів. У Законі України "Про запобігання корупції" корупція розглядається у законодавчо — правовому полі і визначається як "використання особою... наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі... або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей" [4]. До неправомірних вигод, відповідно до названого Закону, відносяться грошові кошти або інше майно, переваги, пільги, послуги, нематеріальні активи, які обіцяють, пропонують, надають або одержують без законних на те підстав. Тому з правової точки зору, корупційний ризик — це ймовірність порушення правил, встановлених законодавством у процесі професійної діяльності, що за певних обставин може стати реальним фактом зловмисної корупційної діяльності, наносячи збитків іншим людям, або організаціям, і/або суспільству в цілому, тим самим гальмуючи його розвиток і шлях до Європейського Союзу.

Корупція — це також і економічне явище, адже вона ґрунтується на економічних відносинах, а точніше обмінних операціях: "послуга-гроші", "гроші-послуга". Як стверджує І. Бірюков, корупція "породжується тіньовою економічною діяльністю, тіньові операції в економіці сприяють прояву корупції, проте саме корупція формує основу поширення та розвитку тіньової економіки, а від такого поєднання спотворюються фундаментальні засади функціонування інститутів в державі" [1, с. 154]. А відтак економічний характер корупційного ризику полягає у тому, що у закладі вищої освіти існує ймовірність тіньової торгівлі балами, тобто обмін заліку, екзамену з бажаною, але незаслуженою оцінкою на гроші, і як результат — отримання неправомірної неоподаткованої грошової винагороди за професійну діяльність, яка вже є оплаченою державою, що свідчить про порушення податкового законодавства зокрема, а відтак про наявність корупційного діяння.

Як зазначає В. Плиса, з психологічної точки зору, корупційний ризик можна розглядати у трьох взаємозалежних аспектах: а) як міру очікуваного неблагополуччя при неуспіху, зумовлена комплексною оцінкою ймовірності неуспіху і характеру можливих наслідків; б) як дію, що загрожує суб'єкту збитком (втратою); в) як вибір між варіантами дії: більш безпечний і більш привабливий, якщо результат останнього проблематичний і пов'язаний з можливістю несприятливих наслідків [6]. Послугуючись цією науковою ідеєю, корупційний ризик з точки зору психологічного підходу, на наш погляд, можна розглядати як: міру очікуваної матеріальної вигоди, а відтак і морального задоволення від можливості здійснення неправомірного діяння, яке за певних обставин може бути представлено як правомірне і законне і не нести за собою правової і моральної відповідальності. Тобто мова йде про те, що особа, яка планує у вищому закладі освіти ризикнути і здійснити ко-

рупційну дію, психологічно налаштовує себе на позитивний результат і на те, що вона не буде викрита і покарана після її здійснення. Крім цього, така особа підсвідомо уникає розуміння, що вона здійснює поганий вчинок, який потягне за собою негативні наслідки для учасників освітнього процесу. Звісно, що психологічний стан особи, яка підсвідомо упевнює себе у позитивності своїх дій, плануючи та/або здійснюючи корупційну дію, не може бути зрівноваженим, адже у неї підсвідомо виникає стан амбівалентності, який може призвести і до різноманітних нервових захворювань, конфліктних ситуацій тощо.

Соціологічний підхід до розуміння корупційних ризиків уможливує дослідження соціальних відносин між учасниками освітнього процесу, з'ясування моделей їх поведінки в процесі навчального процесу та наукової діяльності, дослідження різноманітних ресурсів, які призводять до змін функціонування соціальних інститутів, а також виявлення громадської думки щодо наявності корупційної діяльності у закладі вищої освіти. Тобто соціологічний підхід до дослідження корупційних ризиків у сфері вищої освіти особливо сприяє наближенню української освіти до європейських стандартів, оскільки дає можливість виявити причини появи корупційних ризиків, простежити характер реалізації корупційних дій, які виникають у системі соціальних відносин "викладач — здобувач вищої освіти — викладач", а також соціально-економічних відносин між керівництвом вищого закладу освіти та стейкхолдерами і представниками інших установ і організацій, які беруть безпосередню участь у забезпеченні закладу матеріальними та фінансовими засобами, здійснюють ремонтні та будівельні роботи.

У рамках етичного підходу ймовірність появи корупційних ризиків у викладацькому та студентському середовищі розглядається як деформація моральних якостей у їх потенційних суб'єктів, зневажливе ставлення до загальнолюдських цінностей, нехтування принципами гуманізму і демократії. Звісно, що це є результатом загального зниження культури суспільства, культури особистості, політичної та професійної культури фахівців у всіх ланках соціального життя.

Існують різні критерії, за якими здійснюється класифікація корупційних ризиків. Наприклад, класифікацію корупційних ризиків, яку представлено на Антикорупційному порталі НАЗК, здійснено за такими критеріями: а) сфера (місцеве самоврядування; освіта; земельні відносини; гуманітарна допомога; соціальне забезпечення; інфраструктура); б) види професійної діяльності (публічні закупівлі, управління персоналом, державний нагляд та контроль) [5].

Правознавець К.Бугайчук поділяє корупційні ризики на:

а) інституційні, що негативно впливають на поведінку державного службовця, перетворюючи її на корупційну, та усунення яких належить до компетенції адміністративного органу, в якому працює (або який очолює) такий службовець;

б) загальносистемні (або зовнішні), що пов'язані із загальними недоліками створення та функціонування публічної адміністрації, які аналізуються лише в частині рівня корупції при підготовці, прийнятті та виконанні

управлінських рішень [2, с. 39]. І хоча науковець не викремлює критерій, за яким відбувається цей розподіл, на наш погляд, ним може бути — секторність розповсюдження корупційних ризиків. Існують й інші критерії: фактори виникнення, коло суб'єктів, форма та інші.

Звісно, що перелічені види корупційних ризиків мають місце не тільки у сфері публічного управління або публічних закупівель, але й в системі вищої освіти, яка є однією з найбільш уразливих для корупції сфер життєдіяльності суспільства. Це пов'язано з тим, що вступ до вищих навчальних закладів і навчання в них завжди було бажаним для більшості випускників загальноосвітніх закладів освіти, а рівень їх знань не завжди був достатнім для того, щоб самостійно вступити до закладу вищої освіти, де обмеженою була є кількість бюджетних місць. Більш того навчання у закладах вищої освіти є доволі складним і напруженим, тому не всі студенти можуть своєчасно виконувати усі завдання та успішно складати заліки та іспити, а відтак їм краще заплатити викладачам, які заохочують практику "продажу заліків та іспитів", ніж по декілька разів перездавати їх. Така поведінка є потенційним корупційним ризиком з високим рівнем ймовірності.

Коли Україна розпочала свій шлях до європейської інтеграції, значно активізувалася діяльність правових, громадських та освітніх організацій щодо організації та проведення досліджень, які спрямовані на виявлення корупції та корупційних ризиків у вищих закладах освіти. Так, наприклад, Асоціація юридичних клінік України з червня 2021 по лютий 2022 року впроваджувала проєкт "Антикорупційний комплаєнс у вищих навчальних закладах: від визначення ризиків до їх подолання". Експерти у результаті дослідження сформуливали перелік 55 корупційних ризиків у чотирьох основних сферах організації вищої школи: навчальний процес, наукова діяльність, адміністративна діяльність та партнерство закладів вищої освіти із зовнішніми партнерами (стейкхолдерами) [10].

Разом з тим, у ході дослідження, було визначено 25 найголовніших корупційних ризиків, які мають місце у системі вищої освіти в Україні.

(1) у освітньому процесі: зловживання під час проведення вступних випробувань; зловживання співробітників університетів, пов'язані зі вступом іноземців; посередництво у наборі іноземних студентів; зловживання під час складання академічної різниці; вимагання/надання неправомірної вигоди в

обмін на оцінки; залучення посередників для отримання неправомірної вигоди під час оцінювання студентів (курсантів); нав'язування власних розробок (посібників) як умови позитивного оцінювання; використання службового становища з метою впливу на викладачів та співробітників; зловживання, пов'язані із написанням та підготовкою до захисту кваліфікаційних робіт; зловживання службовим становищем у формі сексуальних домагань з боку викладачів чи адміністрації університету за позитивні оцінки чи протекторат ("сексторція");

(2) у науковій діяльності: зловживання при вступі та навчанні в аспірантурі (докторантурі); надання неправомірної вигоди за складання іспитів в аспірантурі; маніпуляції під час формування збірників наукових статей;

(3) у адмініструванні закладу вищої освіти: фальсифікація результатів під час проведення конкурсу на вакантні посади ЗВО; зловживання при призначенні премій або інших виплат стимулюючого характеру; зловживання при поселенні студентів та співробітників у гуртожитки; неправомірна передача земельних ділянок ЗВО у користування третім особам або ж під незаконні забудови; неправомірна здача в оренду майна ЗВО; умисна закупівля непотрібних товарів; неправомірний вплив на процес закупівлі; зловживання повноваженнями з метою примусу учасників освітнього процесу купувати платні послуги в університеті; вимагання сплати благодійних внесків; тиск на активних студентів та викладачів;

(4) у партнерстві (взаємодії із зовнішніми стейкхолдерами): зловживання владним становищем для тиску на представників закладів вищої освіти; залучення учасників освітнього процесу до політичної агітації та виборчого процесу на користь певних політичних діячів (партій) [10].

Ці дослідження свідчать про наявність чинників, які гальмують процес інтеграції української вищої школи до європейського освітнього простору і роблять можливим, на нашу думку, виокремлення як мінімум чотирьох основних причин існування корупційних ризиків у закладах вищої освіти:

1) радянська спадщина, коли державне фінансування вищих закладів освіти провокувало керівників удаватися до певних корупційних махінацій за умов залучення до них усієї владної вертикалі;

2) недостатня оплата праці науково-педагогічних працівників;

3) відсутність правової відповідальності за корупційні дії, які були розповсюдженими в усіх гілках влади і особливо у судовій;

4) безпринципність та низький рівень моральності певної частини працівників закладів вищої освіти, студентів та їх батьків, які заохочують хабарництво та зловживання під час навчання у ЗВО.

Для запобігання корупційним ризикам у закладах вищої освіти здійснюються процеси їх оцінювання, що є і важливим запобіжником корупційної діяльності. Фахівці НАЗК мету оцінювання корупційних ризиків вбачають у "встановленні ймовірності вчинення корупційних та пов'язаних з корупцією правопорушень працівниками організації, встановлення причин, умов та наслідків можливого вчинення таких правопорушень, а також аналізу ефективності існуючих заходів контролю, спрямованих на запобігання реалізації корупційних ризиків". А основними етапами оцінювання корупційних ризиків називають наступні: (1) підготовка до оцінювання корупційних ризиків; (2) дослідження контексту організації та визначення обсягу оцінювання корупційних ризиків; (3) ідентифікація корупційних ризиків; (4) аналіз корупційних ризиків; (5) визначення рівнів корупційних ризиків [8].

Систематичне оцінювання корупційних ризиків в системі вищої освіти є важливим запобіжником корупційної діяльності, шляхом до формування нормативно-правового освітнього простору, орієнтації науково-педагогічних працівників та здобувачів освіти на європейські цінності. Також оцінювання корупційних ризиків є ефективним засобом щодо їх запобігання. Оскільки

будь-яка діяльність з пошуку, висвітлення, оцінки та опрацювання причин та наслідків неправомірної діяльності, зокрема корупційної, є діяльністю, що надає публічності та прозорості тим прихованим можливостям, які можуть сприяти зловживанням. Крім цього, оцінювання корупційних ризиків, що відбувається за підтримки та супроводу керівника ЗВО — є гарантією подальшого удосконалення управління ЗВО та якісного провадження освітнього процесу. Потребує на увагу той факт, що залучення до оцінки корупційних ризиків представників усіх учасників освітнього процесу є інструментом прозорості діяльності ЗВО, наявності контролю зі сторони керівника ЗВО та дієвим інструментом запобігання корупційним проявам і створенню сприятливих умов для інтеграції до європейської системи вищої освіти.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Запобігання корупційним ризикам — важливий шлях формування ефективної системи управління ЗВО і чинник інтеграції до європейського освітнього простору. Тільки через формування прозорості та ефективної системи управління реально унеможливити появу причин корупційних проявів та нівелювати їх негативні наслідки.

Корупційні ризики, які мають місце у системі вищої освіти України, повинні підлягати постійному моніторингу та виявленню причин їх виникнення. Тільки проведення прозорого аналізу корупційних ризиків та уживання адекватних запобіжних заходів, серед яких є внесення змін до системи управління ЗВО, зможе дати результат — упередити корупційні діяння. Мінімізація корупційних ризиків у системі вищої освіти потребує реалізації системної комплексної роботи, заснованої на провітницькій роботі, нормативно-правових, психологічних, етичних, моральних і ціннісних підходах, які враховують ресурсний (людський, трудовий, фінансовий), економічний і соціальний аспекти, що сприятиме успішній співпраці українських закладів вищої освіти з європейськими та світовими освітніми інституціями та науковими товариствами. Отже перспективними напрямками подальшого дослідження корупційних ризиків в системі вищої освіти, вважаємо, є аналіз морально-етичних принципів діяльності працівників закладів вищої освіти, з'ясування потреб здобувачів щодо удосконалення викладання в умовах сучасних викликів, дослідження рівня доброчесності у освітньому процесі та підготовці наукових праць.

Література:

1. Бірюков І.В. Корупційні аспекти появи та поширення прихованого підприємництва. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2019. Вип. 26, част. 1. С.154—161. URL :http://www.visnyk-ecopom.uzhnu.uz.ua/archive/26_1_2019ua/31.pdf (дата звернення 17.06.2023).

2. Бугайчук К.Л. Корупційні ризики: поняття, класифікація, методологія оцінки, заходи усунення. Кримінально-правові та кримінологічні засади протидії корупції. Харків, 2017. С. 39—40. URL :<https://univd.->

edu.ua/general/publishing/konf/31_03_2017/pdf/15.pdf (дата звернення: 25.07.2023).

3. Дмитрів Ю. Корупційні ризики у діяльності осіб, уповноважених на виконання функцій держави. Вісник. Право знати все про податки і збори. 10.04.2015. № 14 (14). URL: <http://www.visnuk.com.ua/ua/pubs/id/8207?issue=209> (дата звернення 20.07.2023).

4. Закон України "Про засади запобігання і протидії корупції". URL: https://minjust.gov.ua/m/str_36096 (дата звернення 19.06.2023).

5. Каталог ризиків. НАЗК. Антикорупційний портал. URL: <https://antycorportal.nazk.gov.ua/risks/>. (дата звернення: 22.07.2023).

6. Плиса В.Й. Страхування: навчальний підручник. К.: Каравела, 2005. 392 с.

7. Про затвердження Методології оцінювання корупційних ризиків у діяльності органів влади: рішення Нац. агентства з питань запобігання корупції від 02.12.2016 № 126. БД "Законодавство України". Київ: ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1718-16> (дата звернення: 25.07.2023).

8. Проект Методології управління корупційними ризиками. 2021. НАЗК. URL: <https://nazk.gov.ua/uk/documents/metodologiya-upravlinnya-koruptsiynmyryzuykamy/> (дата звернення: 22.07.2023).

9. Технічний документ — аналітичний звіт щодо корупційних ризиків у сферах надання адміністративних послуг та контрольно-наглядової діяльності публічної адміністрації в Україні / підгот. Центр політико-прав. реформ. 2009. Міністерство юстиції України: офіц. сайт. URL: <http://old.minjust.gov.ua/21894> (дата звернення: 05.07.2023).

10. Цип'яшук М., Дацко К., Ломжець Ю.. Корупційні ризики у вищій освіті. ТОП 25: Стратегічний аналіз корупційних ризиків. Київ: НАЗК, АЮКУ, 2022. 106 с. URL: https://legalclinics.in.ua/wp-content/uploads/2022/06/TOP_25_koruptsiy-ni_ryzyky_u_vyshhiy-osviti.pdf (дата звернення: 22.07.2023).

References:

1. Biryukov, I.V. (2019), "Corruption aspects of the emergence and spread of hidden businesses", *Naukovyj visnyk Uzhgorodskogo nacionalnogo universytetu*, vol. 26 (1), pp. 154—161.

2. Bugajchuk, K.L. (2017), "Corruption risks: concept, classification, assessment methodology, and remedial measures", *Kryminal'no-pravovi ta kryminologichni zasady protydiy korupciyi*. Xarkiv, pp. 39—40, available at: https://univd.edu.ua/general/publishing/konf/31_03_2017/pdf/15.pdf (Accessed 25 Sept 2023).

3. Dmytriyev, Yu. (2015), "Corruption risks in the activities of persons authorized to perform state functions", *Visnyk. Pravo znaty vse pro podatky i zbor*, vol. 14 (14), available at: <http://www.visnuk.com.ua/ua/pubs/id/8207?issue=209> (Accessed 25 Sept 2023).

4. Verkhovna Rada of Ukraine (2011), *Law of Ukraine "On Principles of Prevention and Counteraction to Corruption"*, available at: https://minjust.gov.ua/m/str_36096 (Accessed 25 Sept 2023).

5. NAZK (2022), "Catalog of risks", available at: <https://antycorportal.nazk.gov.ua/risks/> (Accessed 25 Sept 2023).

6. Plysa, V.J. (2005), *Strakhuvannia [Insurance]*, Karavela, Kyiv, Ukraine.

7. National Agency for the Prevention of Corruption (2016), *Decision "On Approval of the Methodology for Assessment of Corruption Risks in the Activities of Public Authorities"*, available at: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1718-16> (Accessed 25 Sept 2023).

8. NAZK (2021), "Draft Methodology for Corruption Risk Management", available at: <https://nazk.gov.ua/uk/documents/metodologiya-upravlinnya-koruptsiynmyryzuykamy> (Accessed 25 Sept 2023).

9. Center of political and legal reforms (2009), "Technical document — analytical report on corruption risks in the areas of administrative services and control and supervision of public administration in Ukraine", available at: <http://old.minjust.gov.ua/21894> (Accessed 25 Sept 2023).

10. Сур'яшук, М., Дацко, К. & Ломжець, Ю. (2022), *Koruptsiyni ryzyky u vyschij osviti. TOP 25: Stratehichnyj analiz koruptsiynykh ryzykyv [Corruption risks in higher education. TOP 25: Strategic analysis of corruption risks]*, NAZK, AYUKU, Kyiv, Ukraine, available at: https://legalclinics.in.ua/wp-content/uploads/2022/06/TOP_25_koruptsiy-ni_ryzyky_u_vyshhiy-osviti.pdf (Accessed 25 Sept 2023).

Стаття надійшла до редакції 10.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>
Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292

УДК 351:374.378 (614.2)

Ю. В. Василенко,
аспірант кафедри публічного управління та права,
Комунальний заклад вищої освіти "Дніпровська академія неперервної освіти"
Дніпропетровської обласної ради"
ORCID ID: <http://orcid.org/0000-0003-2312-6979>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.169

ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН ЩОДО РЕФОРМУВАННЯ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ: МОЖЛИВОСТІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Y. Vasylenko,
Postgraduate student, Dnipro Academy of Continuing Education

EXPERIENCE OF FOREIGN COUNTRIES REGARDING THE REFORM OF POSTGRADUATE MEDICAL EDUCATION: POSSIBILITIES OF IMPLEMENTATION IN UKRAINE

У статті зроблено огляд зарубіжного досвіду у реформуванні післядипломної медичної освіти. Узагальнено підходи, особливості, відмінності формування сучасної системи безперервної медичної освіти, що є пріоритетним напрямом розвитку галузі охорони здоров'я будь якої країни. Особливе місце в регулюванні суспільних відносин займає здоров'я, оскільки воно пов'язане із задоволенням однієї з основних потреб людини, реалізацією права людини на здоров'я, діяльністю, спрямованою на підтримання та збереження фізичного, духовного та соціального благополуччя. Відповідно, мова йде про багатогранність проблематики дослідження, його тісний зв'язок з різними сферами життя. В умовах життєдіяльності сучасної людини спостерігається тенденція постійного зростання загроз здоров'ю людей, зумовлених загостренням економічних, соціальних та екологічних проблем. Особливу увагу слід звернути на ризики та можливості покращення здоров'я, пов'язані з цифровізацією країни та суспільства. Це актуалізує необхідність пошуку ефективніших механізмів ефективної діяльності післядипломної медичної освіти. З точки зору зміни поглядів на роль держави у забезпеченні формування та реалізації політики у сфері охорони здоров'я, особливий інтерес становлять досягнення теорії та практики державного управління. Модернізація післядипломної медичної освіти в Україні може бути досягнута шляхом адаптації європейського досвіду до української системи охорони здоров'я. Процес оновлення має враховувати розвиток медицини, потреби пацієнтів, зміни в медичній практиці та виклики, з якими стикається медична спільнота. Післядипломна медична освіта в ЄС є цінним досвідом, який можна використати для інституційної реформи в Україні. Водночас важливо врахувати особливі потреби та виклики української галузі охорони здоров'я, забезпечити вищий рівень підготовки спеціалістів та покращити медичне обслуговування населення.

The article reviews foreign experience in reforming postgraduate medical education. The approaches, peculiarities, and differences of the formation of a modern system of continuous medical education, which is a priority direction of the development of the health care industry

of any country, are summarized. Health occupies a special place in the regulation of social relations, as it is related to the satisfaction of one of the basic human needs, the realization of the human right to health, activities aimed at maintaining and preserving physical, spiritual and social well-being. Accordingly, we are talking about the multifaceted nature of the research problem, its close connection with various spheres of life. In the conditions of life of a modern person, there is a trend of constant growth of threats to people's health caused by the aggravation of economic, social and environmental problems. Particular attention should be paid to the risks and opportunities to improve health associated with the digitalization of the country and society. This actualizes the need to find more effective mechanisms for the effective activity of postgraduate medical education. From the point of view of changing views on the role of the state in ensuring the formation and implementation of policy in the field of health care, the achievements of the theory and practice of public administration are of particular interest. Modernization of postgraduate medical education in Ukraine can be achieved by adapting European experience to the Ukrainian health care system. The renewal process must take into account the development of medicine, the needs of patients, changes in medical practice and challenges faced by the medical community. Postgraduate medical education in the EU is a valuable experience that can be used for institutional reform in Ukraine. At the same time, it is important to take into account the special needs and challenges of the Ukrainian healthcare industry, to ensure a higher level of training of specialists and to improve medical services for the population.

Ключові слова: післядипломна медична освіта, реформування, медична освіта, медичні заклади, професійний розвиток, інновації в навчанні.

Key words: postgraduate medical education, reforms, medical education, medical institutions, professional development, innovations in education.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Реформування післядипломної медичної освіти є невід'ємною складовою розвитку медичної системи та надання якісної медичної допомоги населенню. Впровадження моделей на основі індивідуалізованого підходу, інтерактивних методів навчання, партнерства з клінічними закладами та інших інноваційних підходів може сприяти підвищенню кваліфікації медичних працівників та покращенню якості медичної допомоги. Проте реформа стикається з низкою проблем, таких як фінансові обмеження, опір системи охорони здоров'я та потреба у підготовці викладацького складу.

Реалізація успішних реформ післядипломної медичної освіти вимагатиме спільних зусиль органів влади, медичних університетів, клінічних установ та медичних асоціацій. На фоні складних викликів, які постають перед медичною системою України, важливо зосередитися на практичних кроках, що були реалізовані в інших країнах, та безсумнівно сприятимуть зміцненню кадрового потенціалу медичної галузі.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Акредитація АССМЕ — це добровільна система саморегулювання, яка гарантує громадськості та медичній спільноті, що акредитовані провайдери є стратегічними партнерами в ініціативах з якості та безпеки охорони здоров'я та забезпечують належну та ефективну освіту, яка відповідає потребам професійної освіти та практики лікарів. Стандарти акредитації гарантують, що БПР є незалежним, вільним від комерційної упередженості та ґрунтується на сучасній найкращій практиці. Процес прийняття рішення про акредитацію та повторну акредитацію оцінює відповідність провайдерів вимогам до акредитації БПР, а АССМЕ визначає статус акредитації провайдера на основі цих висновків, використовуючи ряд опцій.

АССМЕ акредитовано приблизно 700 організацій. Окрім цього, АССМЕ є визнаною 41 державним і територіальними медичними товариствами, здійснює акредитацію близько 1200 державних організацій, що про-

понують СМЕ. Акредитовані постачальники представляють широкий спектр організацій, а саме: від національних спеціалізованих товариств до невеликих громадських лікарень. Загалом, майже 1,900 акредитованих постачальників СМЕ пропонують понад 148 000 заходів щороку. Лікарі беруть участь у акредитованих заходах СМЕ для підтримки власної освіченості та вдосконалення практичних компетенцій. Участь у акредитованих СМЕ також допомагає лікарям відповідати вимогам отримання ліцензій, сертифікації спеціальної ради, акредитації, членства в професійних товариствах та іншим професійним вимогам [1].

Останніми роками моделі державно-приватного партнерства стали популярними і в Західній Європі, але специфіка фінансування є ще однією важливою темою: персонал складається з професорів медичних університетів, а завідувач кафедри є керівником клінічного підрозділу. У цих підрозділах також працюють штатні співробітники університету (за фахом); основну силу складають лікарі зі спеціалізованою підготовкою (тривалістю 5-броків) Існує чітка ієрархія за роками навчання: саме ці клінічні ординатори керують студентами на III—VI курсах, а їхні педагогічні здібності та вміння надавати практичні та теоретичні знання оцінюються на рівні лікарської майстерності. Клінічні ординатори відповідають за навчання студентів практичним навичкам та вмінню вести медичну документацію. Ключовий принцип такого навчання — "орієнтуйся на мене". Практично-орієнтоване навчання також дозволяє студентам розуміти медичні процеси від простого до складного, використовуючи класифікаційну модель SOLO, застосовуючи систематизацію знань: S1 "простий", S2 "складний", S3 "споріднений" і S4 "розширений" [2].

Наразі такі освітні принципи в системі медичних вищих навчальних закладів не можуть бути застосовані в повсякденному житті без присутності університетських клінік. Використовуючи спочатку через теоретичну підготовку практичного підходу до ведення пацієнта, а потім самостійно виконувати процедури за системою Міллера: m1 "знає", m2 "вміє", m3 "може показати як", m4 "може робити професійно" [3].

Національна реформа післядипломної медичної освіти в Данії запровадила (1) навчання, орієнтоване на результат, (2) систему компетенцій CanMEDS, пов'язану з сімома ролями лікаря, і (3) оцінювання під час навчання. Метою цього дослідження було оцінити процес розробки нової навчальної програми для 38 програм підготовки спеціалістів. Питання дослідження полягало в наступному: які умови сприяють і перешкоджають цьому процесу? В оцінці процесу взяли участь 76 стейкхолдерів, які очолювали процес розробки навчальних програм за своїми спеціальностями. Кількісні та якісні дані, отримані за допомогою анкетування та телефонних інтерв'ю, показали, що фасилітаторами були позитивне ставлення та мотивація викладачів, а також підтримка з боку письмових інструкцій та семінарів. Бар'єрами були визначені недостатня педагогічна підтримка, незнання завдання, мінлива і непослідовна інформація від органів влади, плінність кадрів консультантів і стресові дедлайни.

Дослідження визначило фактори, які сприяють і перешкоджають процесу розробки національного курсу для післядипломної освіти. Як виявилось педагогічна підтримка, яка надається протягом усього процесу, може не бути корисною в деяких аспектах [4].

Нові освітні тенденції частково імпортувалися з англо-американських країн з давніми традиціями психометрії, а література того часу містила мало інформації проте, як ефективно справлятися з такими змінами парадигми. Лише нещодавно з'явилася дискусія про трансатлантичні відмінності.

Навчання на цих програмах зосереджене на трьох циклах: оцінювання навчання та практики під час навчання; збір портфоліо як доказ розвитку стажерів; глобальний розвиток стажерів силами стажерів та їхніх керівників; зростання відповідно до цілей CanMEDS; регулярний перегляд результатів діяльності відповідно до конкретних завдань; майбутні цілі та стратегії навчання; перегляд особистого плану навчання та стратегії навчання, а також перегляд особистого плану розвитку як основи для розробки стратегії.

Особливо важливим є розуміння розвитку стажерів: розвиток стажерів у різних ролях CanMEDS у поєднанні з детальним розумінням їхнього рівня володіння конкретними ЕРА та темами виявився дуже корисним для структурування розробки нових навчальних програм [5].

МЕТА СТАТТІ

Мета статті полягає у здійсненні наукового огляду сучасних досліджень з питань удосконалення післядипломної медичної освіти у зарубіжних країнах та виокремлення перспективних напрямів та механізмів її розвитку.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Медична освіта в Європейському союзі зазвичай базується на вищих навчальних закладах, таких як університети та медичні школи. Більшість країн мають багаторівневу систему освіти, що включає бакалаврат, магістратуру та докторські ступені. Окрім того, після завершення освітньої програми, медичні фахівці зазвичай працюють у лікарнях, клініках, лабораторіях та інших медичних установах.

Стандарти якості. Європейський союз покладає великий акцент на якість медичної освіти. Багато країн регулюють медичну освіту через національні агентства та органи акредитації, що допомагає забезпечити високий рівень освіти та компетентності випускників.

Мобільність. Багато медичних фахівців з Європейського союзу мають можливість працювати та навчатися в інших країнах ЄС завдяки спільним програмам обміну, стипендіям та іншим ініціативам.

Міжнародна співпраця. Медична освіта в Європейському союзі може включати міжнародну співпрацю, особливо в контексті досліджень, обміну досвідом та впровадженні інновацій. Це допомагає сприяти взаємному збагаченню та обміну знаннями.

Виклики та реформи. Медична освіта в Європейському союзі стикається з різними викликами, такими як

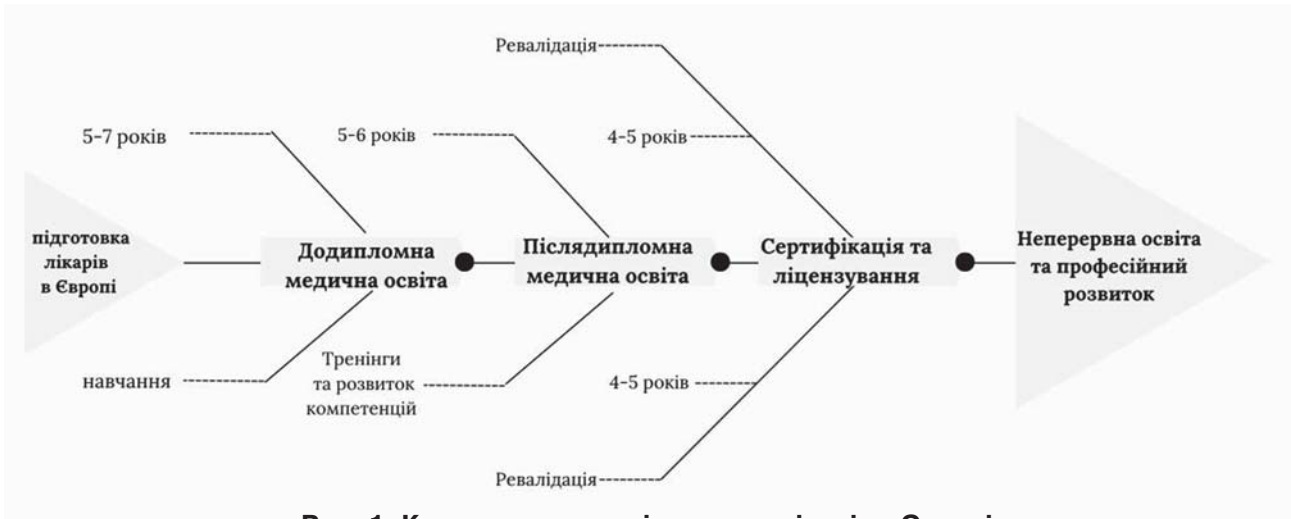

Рис. 1. Класична схема підготовки лікарів в Європі

забезпечення достатньої кількості медичних фахівців, впровадження новітніх технологій у навчання, адаптація до змін в медичній практиці та популяційним потребам.

Професійний розвиток. Медичні фахівці в Європейському союзі також залучаються до постійного професійного розвитку, який дозволяє їм поглиблювати знання та набувати нові навички відповідно до змін в медичній сфері.

Інновації в навчанні. Однією з ключових тенденцій є використання новітніх технологій, симуляційних навчальних засобів, віртуальних навчальних середовищ та інших інновацій для покращення якості медичної освіти та підготовки.

Роль Європейського Союзу. ЄС виконує роль сприяння та координації в галузі медичної освіти через різні програми, ініціативи та фінансову підтримку.

Ця тема відкриває багато можливостей для дослідження та розгляду різних аспектів медичної освіти в Європейському союзі. Важливо вивчити специфіку кожної країни-члена, їхні методи та підходи до медичної освіти, ролі національних агентств та регуляторів у забезпеченні якості, а також реакції на виклики та тенденції в медичній галузі.

Навчаючись у вищих навчальних закладах та проходячи післядипломну освіту в університетських клініках по всьому світу, можна порівняти підхід до навчального процесу та принципіальні відмінності медичної освіти.

На рис. 1. приведена структурна схема підготовки лікарів в Європі

На рис. 2 — 5 приведені структурні схеми підготовки лікарів у певних європейських країнах, на рис 6 — в Ізраїлі.

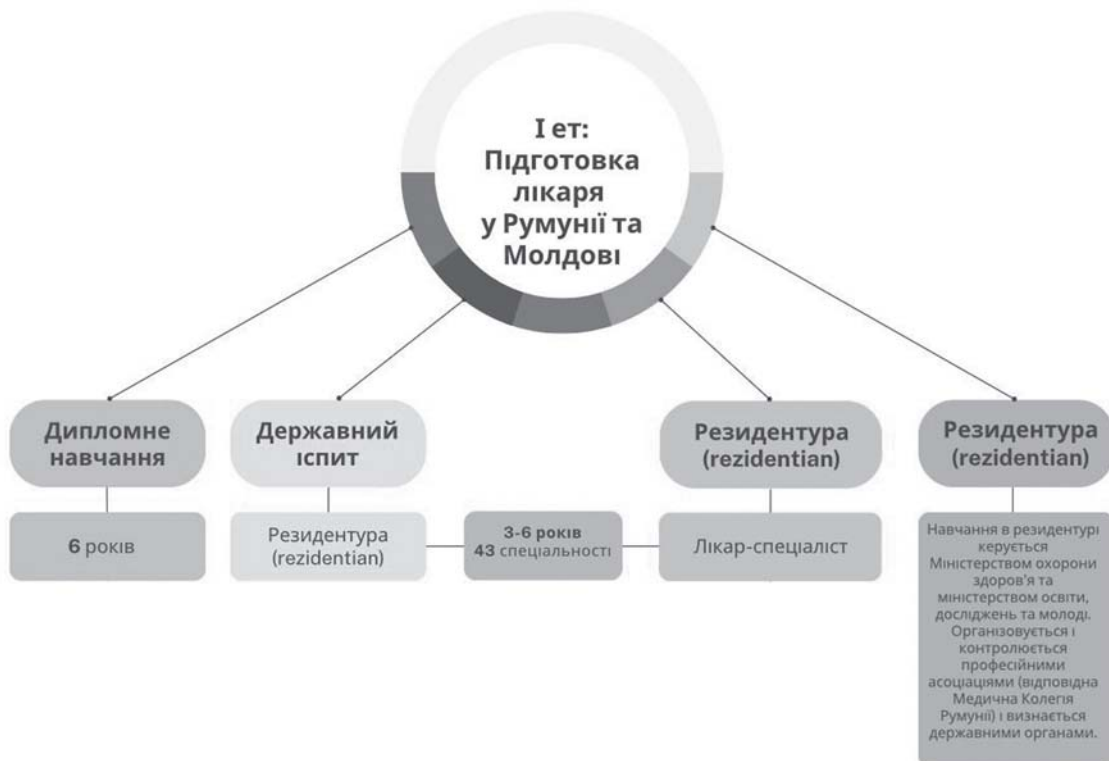

Рис. 2. Структурна схема підготовки лікарів в Румунії та Молдові

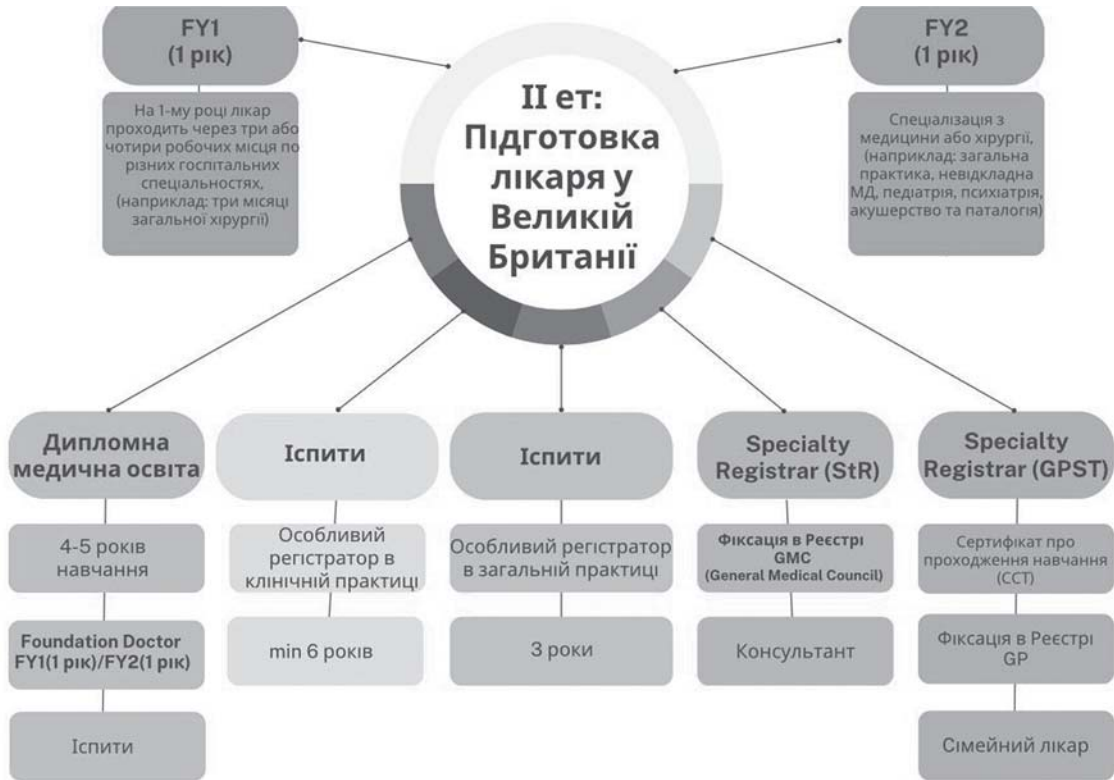

Рис. 3. Структурна схема підготовки лікарів у Великій Британії

Окремо варто зазначити про медичні науково-дослідні інститути в країні. Практично всі наукові та прикладні дослідження і впровадження здійснюються в університетах і вищих навчальних закладах, тобто вся національна дослідницька організація

представлена незалежною одиницею вищої освіти. Очевидно, що організація науково-дослідних інститутів у складі університетів дозволила б оптимізувати використання бюджетних коштів, забезпечити їх сучасним обладнанням та гідною заробітною

Рис. 4. Структурна схема підготовки лікарів у Польщі

Рис. 5. Структурна схема підготовки лікарів у Франції

платою. Хоча багато українських науково-дослідних інститутів підтримують високий медичний рівень, їхній освітній потенціал не довикористовується.

Як наслідок, українські медичні університети випускають багато молодих лікарів, але далеко не всі з них здатні виконувати базові медичні та медсестринські процедури, надавати корисні консультації па-

Рис. 6. Структурна схема підготовки лікарів в Ізраїлі

ціентам або приймати рішення про напрямок лікування. Наслідки цього вже сьогодні помітні. На ринку праці вже відчувається дефіцит компетентних і кваліфікованих лікарів, який може стати катастрофічним через п'ять-десять років. В європейських країнах також існує дефіцит медичних працівників, але це пов'язано з небажанням молоді вчитися і наполегливо працювати в молоді роки, щоб досягти щедрих, але ілюзорних перспектив через 15—20—25 років. В той же час, майже 100 відсотків випускників університетів володіють міцними практичними навичками та знаннями.

Враховуючи канадський досвід, можна зробити наступні рекомендації щодо трансформації канадської системи ПДМО:

- сприяти підвищенню соціальної відповідальності через досвід роботи в різних навчальних та робочих середовищах;
- створити позитивне середовище для навчання та роботи, засноване на співпраці;
- забезпечити правильне поєднання, розподіл і кількість лікарів для задоволення потреб суспільства;
- інтегрувати навчальні програми, засновані на компетентностях, у програми післядипломної освіти;
- розвивати, підтримувати та оцінювати клінічних викладачів;
- сприяти розвитку лідерства;
- розвивати ефективне спільне управління в PGME;
- ефективно інтегрувати та трансформувати навчальні програми;
- впроваджувати ефективні системи оцінювання [6].

Система післядипломної медичної освіти (PGME) в Південній Кореї мало змінилася з моменту запровадження системи інтернатури-резидентури понад 50 років тому, але зміни у змісті базової медичної освіти та взаємовідносинах між пацієнтом і лікарем, диференціація на субспеціальності, запровадження навчання в інтернатурі, зміни в моделях роботи лікарів у зв'язку з розвитком інформаційних технологій, а також у передових країнах, а також модифікації систем PGME зробили його особливо складним. Інтернатура не є ефективною формою проходження PGME. Випускники медичних коледжів і медичних шкіл можуть практикувати самостійно без проходження курсу PGME. Тривалість PGME зрізних підспеціальностей майже однакова: однорічна інтернатура та чотирирічна резидентура. Умови роботи лікарів-інтернів не є адекватними для належного навчання та безпеки пацієнтів. Нинішні інтерни повинні бути інтегровані з резидентурою шляхом безпосереднього навчання. PGME має бути обов'язковою для випускників медичних коледжів та медичних училищ, які починають практикувати без навчання в резидентурі. Необхідно покращити умови праці лікарів-інтернів. Цей звіт дає загальне уявлення про майбутній напрямок розвитку, але він потребує подальшого детального коригування та доопрацювання. У цьому звіті також були враховані думки різних асоціацій. Тим не менш, може знадобитися подаль-

ше обговорення між зацікавленими сторонами PGME, включаючи лікарів-стажерів, щоб уникнути непорозумінь і спроб і помилок у процесі доопрацювання [7].

Хоча на сьогодні в Європі не існує загальноприйнятого підходу до безперервної медичної освіти, існує загальна згода, що якість медичних послуг безпосередньо залежить від постійного підвищення компетентності лікарів шляхом безперервного професійного розвитку та оцінювання. Також зазначається, що підвищення якості та академічних вимог провайдерів освітніх послуг і навчальних програм має вирішальне значення для лікарів при коригуванні власних освітніх планів.

Найважливішою передумовою забезпечення обов'язковості безперервного професійного розвитку є створення єдиної системи акредитації провайдерів послуг і навчальних програм та "солідарна відповідальність" усіх учасників системи підготовки лікарів.

Загальні схеми медичної освіти в Європі виглядають наступним чином.

Післядипломна медична освіта-це етап медичної підготовки, на якому лікарі набувають досвіду після отримання базової медичної кваліфікації. Цей етап здійснюється за певними правилами та нормами.

Післядипломна медична освіта включає підготовку до офіційної реєстрації, виробниче та професійне навчання, спеціалізацію та субспеціалізацію, а також інші офіційні навчальні програми, пов'язані з виконанням конкретних професійних обов'язків.

Післядипломна освіта є частиною безперервної медичної освіти, яка також включає в себе безперервну медичну освіту (БМО) або безперервний професійний розвиток(БПР).

У світі існує багато моделей БПР:

Одноступенева: навчання в інтернатурі або резидентурі після отримання медичної ліцензії (наприклад, Німеччина, Ізраїль, Румунія, Молдова та ін.):

Двоступенева: після отримання медичної ліцензії-інтернатура, потім резидентура або спеціалізація (наприклад, Україна, Швеція, Великобританія, Польща та ін.):

Триступенева: медична ліцензія, потім інтернатура або стажування, потім резидентура, потім спеціалізація за вузькою спеціальністю (наприклад, США, Франція та ін.):

Системи підготовки лікарів у Європі та США на разі намагаються гармонізувати на основі наступних принципів:

- управління освітніми кредитами здійснюється щорічно і накопичується на постійній основі;
- безперервна медична освіта є обов'язковою через такі механізми, як ліцензування, акредитація для медичних працівників. Умовою отримання та підтвердження кваліфікації лікаря-спеціаліста є щорічне набуття певної кількості кредитів;
- регулювання діяльності посилюється через управління якістю медичної допомоги, за активної участі професійних товариств;
- забезпечено доступ громадськості до інформації про якість роботи лікарів.

Сучасна медицина розвивається дуже швидкими темпами, а разом з нею швидко застарівають навички та знання лікарів.

Уроки, які Україна може взяти з модернізації післядипломної медичної освіти на основі досвіду Європейського союзу:

1. Стандартизація та якість: ЄС активно працює над встановленням стандартів якості та акредитації для післядипломної медичної освіти. Це сприяє вдосконаленню програм, забезпеченню високої якості навчання та підвищенню довіри до медичних фахівців.

2. Інтеграція інновацій: ЄС активно впроваджує інновації та новітні технології у навчальний процес, включаючи симуляційні засоби та віртуальну реальність. Це допомагає покращити практичні навички та реалістичність навчання.

3. Міжнародна співпраця та мобільність: Міжнародна співпраця та обмін досвідом допомагають залучити різноманітні підходи та практики у медичну освіту. Мобільність медичних фахівців сприяє поглибленню знань та здобуттю нового досвіду.

4. Професійний розвиток: Професійний розвиток медичних фахівців є необхідною частиною системи післядипломної освіти. Це допомагає фахівцям підтримувати свою компетентність та відповідати сучасним вимогам медичної практики.

5. Адаптація до змін: У сучасному світі медична практика та технології швидко змінюються. ЄС демонструє важливість гнучкої системи післядипломної освіти, що дозволяє медичним фахівцям адаптуватися до нових викликів.

6. Прозорість та доступність інформації: ЄС акцентує на важливості надання чіткої та доступної інформації щодо післядипломних програм, можливостей та вимог. Це сприяє більш обґрунтованому вибору навчальних шляхів.

7. Партнерство з професійними асоціаціями: Співпраця з професійними асоціаціями допомагає адаптувати навчальні програми до потреб медичної спільноти та забезпечити відповідність стандартам практики.

8. Залучення фахівців до реформування: Важливість залучення медичних фахівців до процесу реформування післядипломної медичної освіти для врахування їхнього практичного досвіду та потреб.

9. Дотримання етичних стандартів: ЄС підкреслює важливість дотримання етичних норм у медичній освіті та практиці для забезпечення високої якості допомоги пацієнтам.

10. Підтримка досліджень та інновацій: Європейський досвід показує, що інвестування у наукові дослідження та інновації сприяє розвитку медичної освіти та практики. Це може включати створення дослідницьких центрів та фондів підтримки інновацій.

11. Врахування здоров'я населення: Орієнтація післядипломної медичної освіти на вирішення конкретних здоров'я людей і потреб населення є ключовим аспектом.

12. Залучення інтернаціональних експертів: Залучення зарубіжних експертів та практиків може сприяти обміну знань, передачі найкращих практик та впровадженню нових підходів у післядипломну медичну освіту.

13. Система неперервної підготовки: Важливість створення системи неперервної підготовки, яка включає постійне професійне навчання та підтримку медичних фахівців у їхньому кар'єрному розвитку.

14. Взаємодія з пацієнтами: Залучення пацієнтів до процесу навчання та реформування післядипломної медичної освіти може сприяти вдосконаленню якості медичної допомоги та збільшити довіру до медичних фахівців.

15. Поширення кращої практики: ЄС активно підтримує поширення кращої практики та досвіду серед навчальних закладів та медичних фахівців. Це сприяє підвищенню загальної якості медичної освіти.

16. Постійна оцінка та корекція: Європейський досвід показує, що постійна оцінка та корекція програм та підходів є важливим аспектом реформування післядипломної медичної освіти.

17. Впровадження е-навчання та онлайн-ресурсів: Використання електронного навчання та доступу до онлайн-ресурсів може значно розширити можливості медичних фахівців у навчанні та підвищенні компетентності.

18. Підтримка педагогічної експертизи: Забезпечення педагогічної підготовки та підтримки викладачів є важливим елементом успішної модернізації післядипломної медичної освіти.

19. Фінансування та ресурси: Забезпечення адекватного фінансування та ресурсів для модернізації післядипломної медичної освіти є ключовим фактором успіху. Важливо забезпечити стабільне фінансування та ефективне використання коштів.

20. Взаємодія з роботодавцями: Врахування потреб та очікувань роботодавців, медичних установ та клінік є важливим елементом при реформуванні післядипломної медичної освіти. Це допоможе випускникам бути готовими до практичної діяльності.

21. Партнерство з міжнародними організаціями: Співпраця з міжнародними організаціями, такими як ВООЗ та Європейська медична асоціація, може сприяти обміну досвідом, отриманню підтримки та доступу до експертного знання.

22. Моніторинг та оцінка результатів: Система моніторингу та оцінки результатів модернізації післядипломної медичної освіти є важливим засобом визначення ефективності реформ та внесення необхідних корекцій.

23. Сприяння інтердисциплінарному підходу: Сприяння взаємодії між різними медичними спеціальностями та інтердисциплінарному підходу у навчанні може сприяти покращенню комунікації та спільного розуміння між медичними фахівцями.

24. Залучення стейкхолдерів: Важливість залучення всіх зацікавлених сторін, включаючи пацієнтів, академічних викладачів, клінічні установи та професійні асоціації, може забезпечити широкий спектр перспектив та впровадження різноманітних підходів.

ВИСНОВКИ

Модернізація післядипломної медичної освіти в Україні може бути досягнута шляхом адаптації європейського досвіду до української системи охорони здоров'я.

Процес оновлення повинен враховувати розвиток медицини, потреби пацієнтів, зміни в медичній практиці та виклики, з якими стикається медична спільнота.

Післядипломна медична освіта ЄС є цінним досвідом, який може бути використаний для інституційної реформи в Україні. При цьому важливо врахувати особливі потреби та виклики українського медичного сектору, забезпечити вищий рівень підготовки фахівців та покращити медичне обслуговування населення.

Українська медична освіта і наука мають використовувати світові ресурси та передовий досвід у цій сфері. Водночас досягнення українських педагогів і науковців мають бути конкурентоспроможними на світовому ринку. Результатом реалізації стратегії стане підвищення якості та конкурентоспроможності медичної освіти в Україні. У довгостроковій перспективі реалізація стратегії сприятиме підвищенню якості надання медичних послуг населенню України.

Аналіз основних концепцій дослідження свідчить про те, що сучасний розвиток науки пропонує широкий спектр можливостей післядипломної освіти лікарів в Україні, зокрема, нормативно визначені рівні професійної спеціалізації та підготовки лікарів є різноманітними. При цьому слід звернути увагу на впровадження в систему безперервного професійного розвитку лікарів сучасних форм і методів інтерактивного, особистісно орієнтованого навчання з використанням дистанційних технологій та інших засобів.

Розробка інноваційного змісту програм підвищення кваліфікації в умовах модернізації освіти сприяє особистісному та професійному розвитку слухачів і актуалізує необхідність проведення наукових досліджень з проблем розвитку та управління якістю післядипломної освіти.

Література:

1. <https://www.nuozu.edu.ua/d/dovidkova-informatsiia/pisliadyplomna-osvita-u-sviti-ta-ukraini#gsc.tab=0>
2. Biggs J.B., Collis K.F. (2014) Evaluating the quality of learning: The SOLO taxonomy (Structure of the Observed Learning Outcome): Academic Press.
3. Witheridge A., Ferns G., Scott-Smith W. (2019) Revisiting Miller's pyramid in medical education: the gap between traditional assessment and diagnostic reasoning. *Int. J. Med. Educ.*, 10: 191—192. doi: 10.5116/ijme-5d9b.0c37.
4. Gunver Lillevang, Lasse Bugge, Henning Beck, Jan Joost-Rethans & Charlotte Ringsted (2009) Evaluation of a national process of reforming curricula in postgraduate medical education, *Medical Teacher*, 31:6, e260-e266, DOI: 10.1080/01421590802637966. URL: <https://doi.org/10.1080/01421590802637966>, с. e260.
5. Scheele F., Teunissen P., Van Luijk S., Heineman E., Fluit L., Mulder H., Meininger A., Wijnen-Meijer M., Glas G., Sluiter H., Hummel T. Introducing competency-based postgraduate medical education in the Netherlands. *Med Teach.* 2008;30(3):248-53. doi: 10.1080/01421590801993022. PMID: 18484450. URL: https://www.researchgate.net/publication/5367079_Introducing_competency-based_postgraduate_medical_education_in_the_Netherlands/link/02bfe50d4dcba6fb08000000/

download, с. 251.

6. Nick Busing, Ken Harris, Anne-Marie MacLellan, Genevieve Moineau, Ivy Oandasan, James Rourke, and Anurag Saxena The Future of Postgraduate Medical Education in Canada. July 2015. *Academic Medicine* 90(9). DOI:10.1097/ACM.0000000000000815. Source PubMed. https://www.researchgate.net/publication/280121740_The_Future_of_Postgraduate_Medical_Education_in_Canada/link/5b9cecbd92851ca9ed0b1662/download, с. 3.

7. Kyu-Chang Wang Reformation of post-graduate medical education system in Korea. *Korean Med Assoc* 2011 April; 54 (4): 352—354 DOI: 10.5124/jkma.2011-54.4.352 pISSN: 1975-8456. URL: <https://synapse.koreamed.org/upload/synapsedata/pdfdata/0119jkma/jkma-54-352.pdf>, с. 352.

References:

1. Shupyk National Healthcare University of Ukraine (2023), "Postgraduate education in the world and Ukraine", available at: <https://www.nuozu.edu.ua/d/dovidkova-informatsiia/pisliadyplomna-osvita-u-sviti-ta-ukraini#gsc.tab=0> (Accessed 15 Sept 2023).
  2. Biggs, J.B. and Collis, K.F. (2014), Evaluating the quality of learning: The SOLO taxonomy (Structure of the Observed Learning Outcome), Academic Press, Cambridge, USA.
  3. Witheridge, A., Ferns, G. and Scott-Smith, W. (2019), "Revisiting Miller's pyramid in medical education: the gap between traditional assessment and diagnostic reasoning", *J. Med. Educ.*, vol. 10, pp. 191—192. doi: 10.5116/ijme.5d9b.0c37.
  4. Lillevang, G. Bugge, L. Beck, H. Joost-Rethans, J. & Ringsted, C. (2009), "Evaluation of a national process of reforming curricula in postgraduate medical education", *Medical Teacher*, vol. 31:6, pp. e260-e266, DOI: 10.1080/01421590802637966.
  5. Scheele, F., Teunissen, P., Van Luijk, S., Heineman, E., Fluit, L., Mulder, H., Meininger, A., Wijnen-Meijer, M., Glas, G., Sluiter, H., and Hummel, T. (2008), "Introducing competency-based postgraduate medical education in the Netherlands", *Med Teach.*, vol. 30 (3), pp. 248-53, available at: https://www.researchgate.net/publication/5367079_Introducing_competency-based_postgraduate_medical_education_in_the_Netherlands/link/02bfe50d4dcba6fb08000000/download (Accessed 15 Sept 2023). doi: 10.1080/01421590801993022.
  6. Busing, N. Harris, K. MacLellan, A.-M. Moineau, G. Oandasan, I. Rourke, J. and Saxena, A. (2015), "The Future of Postgraduate Medical Education in Canada", *Academic Medicine*, vol. 90 (9), available at: https://www.researchgate.net/publication/280121740_The_Future_of_Postgraduate_Medical_Education_in_Canada/link/5b9cecbd92851ca9ed0b1662/download (Accessed 15 Sept 2023). DOI:10.1097/ACM.0000000000000815.
  7. Kyu-Chang, Wang (2011), "Reformation of post-graduate medical education system in Korea", *Korean Med Assoc*, vol. 54 (4), pp. 352—354, available at: <https://synapse.koreamed.org/upload/synapsedata/pdfdata/0119jkma/jkma-54-352.pdf> (Accessed 15 Sept 2023). DOI: 10.5124/jkma.2011.54.4.352
- Стаття надійшла до редакції 27.09.2023 р.*

А. С. Євтушенко,
аспірант кафедри публічної політики,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-0713-7012>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.178

КОНЦЕПТУАЛЬНО-СТРАТЕГІЧНІ АСПЕКТИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

А. Yevtushenko,
Postgraduate student of the Department of Public Policy, Kharkiv National University named after V. N. Karazin

CONCEPTUAL AND STRATEGIC ASPECTS OF COMBATING CORRUPTION IN THE FIELD OF PUBLIC ADMINISTRATION

Статтю присвячено науковому обґрунтуванню та дослідженню проблематики концептуально-стратегічних аспектів протидії корупції у сфері публічного управління.

В контексті проведеного дослідження акцентовано увагу на тому, що незважаючи на численні заходи, що вживаються державою, спрямовані на профілактику, попередження та боротьбу з корупцією, дане протиправне явище все ще продовжує залишатися однією з основних загроз національній безпеці України. Особливу небезпеку становлять корупційні діяння, що здійснюються у системі державно-управлінської діяльності та публічного управління. Посадові особи використовують свої повноваження для вчинення заборонених законом дій, за рахунок особистих зв'язків приймають рішення у сферах, управління якими не входить до їхньої компетенції, виконують свої обов'язки лише за додаткову матеріальну винагороду тощо, а отже, підривається довіра населення до влади, її органів та представників. Відтак, проблематика пов'язана із сутнісним наповненням та виокремлення окремих характеристик корупції у державно-управлінській діяльності набуває особливого значення.

Показано, що корупційні правопорушення та корупція як сутнісне явище — це процеси, які можна подолати у державі та суспільстві лише належним чином виховуючи майбутніх громадян нашої країни, виробляючи в них поважне ставлення до закону та забезпечуючи основу свідомої реалізації права. Підкреслимо, що система державного управління, по суті, є конфліктною зоною. У ній переплітаються особисті інтереси державного службовця з громадськими інтересами, які реалізуються ним під час виконання посадових обов'язків. Узв'язку з цим заходи щодо протидії корупції в системі державного управління повинні мати комплексний характер. Передбачені законодавством механізми, спрямовані на протидію корупції, у тому числі на запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, повинні тісно переплітатися з заходами, спрямованими на пропаганду етичних, моральних цінностей, правове виховання. В той же час, перспективами подальших досліджень мають стати методики та алгоритми викорінення корупційних явищ на кожному етапі державно-управлінської діяльності.

The article is devoted to the scientific substantiation and research of the problems of conceptual and strategic aspects of the essential-spatial characteristics of the security of socio-economic systems in the period of transformational changes.

The article is devoted to scientific substantiation and research of the problems of conceptual and strategic aspects of combating corruption in the field of public administration.

In the context of the conducted research, attention is focused on the fact that despite numerous measures taken by the state aimed at prevention, prevention and fight against corruption, this illegal phenomenon continues to be one of the main threats to the national security of Ukraine. Corruption acts in the system of public administration and public administration pose a particular danger. Officials use their powers to commit acts prohibited by law, at the expense of personal connections make decisions in areas that are not within their competence to manage, perform their duties only for additional material remuneration, etc., and, therefore, the public's trust in the authorities is undermined, its bodies and representatives. Therefore, the problem related to the essential filling and highlighting of individual characteristics of corruption in state management activity acquires special importance.

It is shown that corruption offenses and corruption as an essential phenomenon are processes that can be overcome in the state and society only by properly educating the future citizens of our country, creating in them a respectful attitude to the law and providing the basis for the conscious implementation of the law. Let us emphasize that the state administration system is, in fact, a conflict zone. It intertwines the personal interests of a civil servant with public interests, which are realized by him during the performance of official duties. In this regard, measures to combat corruption in the state administration system should be comprehensive. Mechanisms provided by legislation aimed at combating corruption, including prevention and settlement of conflicts of interest, should be closely intertwined with measures aimed at promoting ethical and moral values, legal education. At the same time, the prospects for further research should be methods and algorithms for eradicating corruption phenomena at every stage of state-management activity.

*Ключові слова: корупція, держава, державне правління, протидія корупції, публічне управління.
Key words: corruption, government, state government, anti-corruption, public authorities.*

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Незважаючи на численні заходи, що вживаються державою, спрямовані на профілактику, попередження та боротьбу з корупцією, дане протиправне явище все ще продовжує залишатися однією з основних загроз національній безпеці України. Особливу небезпеку становлять корупційні діяння, що здійснюються у системі державно-управлінської діяльності та публічного управління. Посадові особи використовують свої повноваження для вчинення заборонених законом дій, за рахунок особистих зв'язків приймають рішення у сферах, управління якими не входить до їхньої компетенції, виконують свої обов'язки лише за додаткову матеріальну винагороду тощо, а отже, підривається довіра населення до влади, її органів та представників. Відтак, проблематика пов'язана із сутнісним наповненням та виокремлення окремих характеристик корупції у державно-управлінській діяльності набуває особливого значення.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Теоретико-прикладні аспекти дослідження проблематики корупції та її сутності у публічному управлінні знайшли своє відображення у наукових працях багать-

ох вчених, зокрема роботи: Л.І. Аркуші, П.Д. Біленчука, А.В. Гайдука, В. Д. Гвоздецького, В.М. Гаращука, О.Ф. Долженкова, Н.С. Карпова, Ю.Г. Кальниша, Г.А. Матусовського, Є.В. Невмержицького, С.С. Рогульського, Б.В. Романюка, О.В. Терещука, В.М. Трепака. Водночас, питання пов'язані із дослідженням проблематики концептуально-стратегічних аспектів протидії корупції у сфері публічного управління ще не отримали належного теоретико-прикладного обґрунтування та дослідження, що також пов'язано й із мінливістю вітчизняного законодавства, його постійного оновлення та наповнення.

Внаслідок чого метою даної статті є наукове обґрунтування та дослідження проблематики концептуально-стратегічних аспектів протидії корупції у сфері публічного управління.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Управління є найважливішою умовою забезпечення життєдіяльності та цілеспрямованого розвитку суспільних та природних систем. Серед усіх видів управління державне управління займає особливе місце, що обумовлено наявністю потужної державної влади, яка поширюється на все суспільство, що встановлює пра-

вові норми та використовує механізми примусу для забезпечення дотримання всіма об'єктами управління встановлених правил поведінки. Державне управління має безперервний та циклічний характер, що об'єктивно обумовлено безперервністю суспільного розвитку. Завершується один цикл управлінського процесу, починається інший. У зв'язку з цим забезпечення законності в державному управлінні є одним із першочергових завдань і одним із ключових факторів [1, с. 320].

Слід констатувати, що корупція проникла сьогодні до всіх сфер державного управління. Посадові особи використовують свої повноваження для здійснення заборонених законом дій, за рахунок особистих зв'язків приймають рішення у сферах, управління якими не входить до їх обов'язків та повноважень, виконують свої зобов'язання [2, с. 19]. Подібні дії, згідно з соціологічними опитуваннями, підривають довіру населення до влади, її органів та представників.

Так, більше третини упевнені, що впоратися з проблемою корупції неможливо; 38% впевнені, що гарант держави докладе чимало зусиль, аби боротися з корупцією, але йому навряд чи вдасться досягти істотних успіхів, тому що корупція невикорінна [3, с. 107]. Падає і довіра населення до органів державної влади. У зв'язку з цим у національних стратегіях із протидії корупції, пріоритетними визнано заходи, спрямовані на вирішення завдань у більшій мірі саме у сфері державного управління [4, с. 81]. В тому числі: вдосконалення правових основ та організаційних механізмів запобігання та виявлення конфлікту інтересів щодо осіб, які заміщають посади, за якими встановлено обов'язок вживати заходів щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів; вдосконалення механізмів контролю за витратами та звернення до доходу держави майна, щодо якого не надано відомостей, що підтверджують його придбання на законні доходи; підвищення ефективності протидії корупції у органах виконавчої влади та інших органах, активізація діяльності підрозділів з профілактики корупційних та інших правопорушень, а також комісій з координації роботи з протидії корупції; посилення впливу етичних та моральних норм на дотримання особами, які заміщають державні посади, муніципальні посади, заборон, обмежень та вимог, встановлених з метою протидії корупції та ін.

Як показує практика, основою будь-якого корупційного правопорушення є конфлікт інтересів, у тому числі всупереч інтересам держави [5, с. 11]. Урегулювання конфлікту інтересів — один із головних антикорупційних механізмів та водночас спосіб забезпечення належного функціонування службових правовідносин [6, с. 39]. Не випадково в Україні, так само як і в багатьох країнах світу, розроблено відповідні правові акти, що дозволяють реалізувати механізм виявлення та вирішення конфлікту інтересів.

В той же час, норми про конфлікт інтересів досить довго охоплювали лише одну категорію осіб — державних та муніципальних службовців. При цьому, наприклад, особи, які заміщають державні та муніципальні посади, особи, які працюють у підвідомчих організаціях, фактично виводилися з акту, що міститься в базовому законі про протидію корупції. Запорукою ефективності антикорупційної політики є комплексний підхід, що передбачає одночасне опрацювання проблемних питань

протидії корупції на всіх напрямках: від удосконалення законодавства до підвищення рівня правової свідомості. Будь-які заходи, спрямовані на профілактику та протидію корупції, будуть безглузді у разі відсутності належного правового виховання співробітників державного апарату [7, с. 73]. Правовий нігілізм державного службовця полягає у свідомому відторгненні суб'єктом закону, норм права, посадової інструкції та виборі іншого способу регулювання суспільних відношень з використанням службового становища та владних повноважень [8, с. 22]. При цьому держслужбовці практично перестають керуватися державним обов'язком і виконують приписи закону через особисті спонукання. Є кілька факторів, які впливають на даний стан речей. Багато працівників державного апарату виходять із того, що влада в нашій державі — це можливість задоволення головним чином особистих потреб, а не система вирішення суспільних проблем. Відсутнє гідне інформаційне супроводження престижу та значення державної служби [9, с. 105]. Безумовно, продовжувати боротьбу з корупцією потрібно, оскільки вона породжує велику кількість значущих проблем як для всієї країни, так і для кожного її мешканця зокрема. Незважаючи на всю складність боротьби з корупцією, мінімізувати її цілком реально, головне щоб і представники влади, і прості громадяни самі мали бажання викоринити дане явище в нашій країні [10, с. 184].

Як відомо, до вирішення будь-якої проблеми потрібно підходити комплексно, а отже, необхідна розробка комплексної системи заходів з обов'язковим включенням їх у плани протидії корупції. Наприклад, до таких заходів можна віднести: своєчасне інформування про правові акти, що регулюють питання управління та розпорядження публічною власністю (на офіційних сайтах уповноважених органів); підвищення доступності, відкритості та прозорості процедур залучення до господарського обігу об'єктів публічної власності за допомогою залучення на договірній основі спеціалізованих організацій для надання послуг з підготовки та організації торгів; проведення спеціальних профілактичних заходів серед посадових осіб, спрямованих на усунення проявів недобросовісного ставлення до виконання своїх службових обов'язків, зокрема недопущення їхньої корумпованості; розробка комплексу заходів щодо звітності про антикорупційну діяльність перед громадянами, з використанням засобів масової інформації. Таким чином, продовжувати боротьбу з корупцією потрібно, оскільки вона породжує велику кількість значущих проблем як для всієї країни, так і для кожного її мешканця зокрема. Також потрібно продовжувати додатково посилювати роль заходів і завдань, внесених до національного плану протидії корупції, більше того, незважаючи на всю складність боротьби з корупцією, мінімізувати її цілком реально, головне щоб і представники влади, і пересічні громадяни мали бажання викоринити дане явище в нашій країні.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМКУ

Таким чином, можна зробити висновок, що корупційні правопорушення та корупція як сутнісне яви-

ще — це процеси, які можна подолати у державі та суспільстві лише належним чином виховуючи майбутніх громадян нашої країни, виробляючи в них поважне ставлення до закону та забезпечуючи основу свідомої реалізації права. Підкреслимо, що система державного управління, по суті, є конфліктною зоною. У ній переплітаються особисті інтереси державного службовця з громадськими інтересами, які реалізуються ним під час виконання посадових обов'язків. У зв'язку з цим заходи щодо протидії корупції в системі державного управління повинні мати комплексний характер. Передбачені законодавством механізми, спрямовані на протидію корупції, у тому числі на запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, повинні тісно переплітатися з заходами, спрямованими на пропаганду етичних, моральних цінностей, правове виховання. В той же час, перспективами подальших досліджень мають стати методики та алгоритми викорінення корупційних явищ на кожному етапі державно-управлінської діяльності.

Література:

1. Власюк О. С. Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики: вибр. наук. пр. Київ: НІСД, 2016. 527 с.
2. Вонсович О. С. Національна безпека України в умовах сучасних геополітичних змін. Науковий вісник Дипломатичної академії України. 2017. Вип. 24 (2). С. 18—24.
3. Циба В. Т. Соціологія особистості : системний підхід (соціально-психологічний аналіз) : навч. посіб. Київ : МАУП, 2000. 152 с.
4. Марчук Є. Україна: нова парадигма поступу: аналітичне дослідження. Київ : Аваллон, 2001. 215 с.
5. Акімова Л. М. Сутнісна характеристика основних загроз в економічній безпеці держави. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2016. № 10. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1247>.
6. Мартиненко В. В. Загрози економічній безпеці України в контексті викликів глобалізації. Економіка та управління національним господарством. Економічний часопис-21. 2011. Випуск 7—8. С. 39—40.
7. Рокоча В. В. Трансформація системи національної економічної безпеки в умовах глобалізації світової економіки. Економічна безпека. 2014. № 10. С. 71—78.
8. Архирейська Н. В. Дослідження системних підходів щодо оцінки категорії "Економічна безпека". Ефективна економіка. № 8. 2013. С. 18—23.
9. Качкин А.В. Коррупция и основные элементы стратегии противодействия ей. Харьков, 2010. 163 с.
10. Кожушко А.С. Коррупция: социально-культурный и исторический контекст. Terra Humana. 2011. № 4. С. 183—186.

References:

1. Vlasjuk, O.S. (2016), Nacional'na bezpeka Ukraïny: evoliucija problem vnutrishn'oi' polityky [National Security of Ukraine: Evolution of Domestic Policy Problems], NISD, Kyiv, Ukraine.
2. Vonsovych, O.S. (2017), "National security of Ukraine in the conditions of modern geopolitical changes", Naukovyj visnyk Dyplomatychnoi' akademii' Ukraïny, vol. 24 (2), pp. 18—24.

3. Tsyba, V. T. (2000), Sotsiolohiya osobystosti: systemnyy pidkhid (sotsial'no-psykholohichnyy analiz) [Sociology of personality: systematic approach (social-psychological analysis)], MAUP, Kyiv, Ukraine.

4. Marchuk, E. (2001), Ukraina: nova paradigma postupu: analitichne doslidzhennya [Ukraine: a new paradigm of progress: analytical research], Avallon, Kiev, Ukraine.

5. Akimova, L. M. (2016), "Essential characteristics of the main threats to the economic security of the state", Derzhavne upravlinnja: udoskonalennja ta rozvytok, vol. 10, available at: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1247> (Accessed 03 October 2023).

6. Martynenko, V. V. (2011), "Threats to Ukraine's economic security in the context of the challenges of globalization", Ekonomika ta upravlinnja nacionalnym goshpodarstvom. Ekonomichnyj chasopys-21, vol. 7—8, 3 pp. 9—40.

7. Rokocha, V. V. (2014), "Transformation of the system of national economic security in the conditions of globalization of the world economy", Ekonomichna bezpeka, vol. 10, pp. 71—78.

8. Arkhireiska, N.V. (2013), "Research system approaches to evaluation category "Economic security", Efektyvna ekonomika, [Online], vol. 8, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2235> (Accessed 03 October 2023).

9. Kachkin, A.V. (2010) Korrupciya i osnovnye elementy strategii protivodejstviya ej [Corruption and the main elements of the strategy to combat it], Kharkiv, Ukraine.

10. Kozhushko, A.S.(2011), "Corruption: socio-cultural and historical context", Terra Humana, vol. 4, pp. 183—186.

Стаття надійшла до редакції 03.10.2023 р.

<https://nayka.com.ua>

Електронне фахове видання

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

Виходить 12 разів на рік

включено до переліку наукових фахових видань України
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України
від 28.12.2019 №1643

Спеціальність 281

e-mail: economy_2008@ukr.net

viber: +38 050 3820663

А. С. Чубіна,
аспірант, Київський національний університет імені Тараса Шевченка
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-6812-231X>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.182

РОЗВИТОК СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ЯК СПЕЦИФІЧНИЙ ОБ'ЄКТ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

A. Chubina,
Postgraduate student, Taras Shevchenko National University of Kyiv

DEVELOPMENT OF RURAL AREAS IN CONDITIONS OF DECENTRALIZATION
AS A SPECIFIC OBJECT OF PUBLIC ADMINISTRATION

У статті на науково-теоретичних засадах досліджено змістовне навантаження словосполучення "розвиток сільської території". За аналізом чинних нормативно-правових документів, а також проектів таких документів виявлено факт неоднозначності термінологічного апарата, який використовується при підготовці схожих за об'єктом нормативно-правових актів: підміна поняття "розвиток сільської території" іншим поняттям "сільський розвиток". Це актуалізувало потребу в проведенні відповідного термінологічного дослідження на науково-теоретичних засадах. Проаналізовано різні підходи науковців і фахівців щодо визначення змісту словосполучення "розвиток сільської території", що використовуються в науковому обігу та застосовуються досить тривалий час, при цьому характеризуються різними варіантами формулювань змісту. Запропоноване за результатами проведених досліджень під змістом словосполучення "розвиток сільської території" розуміти міждисциплінарний процес системних якісних змін (якісного вдосконалення) складових сільської території, що відбувається в просторі на протязі визначеного періоду часу, має негативний зворотний зв'язок і спрямований на: підвищення якості життя сільського населення; охорону та збереження природних ресурсів у сільській місцевості; диверсифікацію та інноваційний розвиток сільської економіки; удосконалення системи і методів управління сільськими територіями; покращення освіти та інформаційно-консультаційного забезпечення. Специфічність розвитку сільської території як об'єкту публічного управління в умовах децентралізації полягає в посиленні позиції громадськості через залучення населення до прийняття управлінських рішень з питань місцевого значення та розвиток форм прямого народовладдя, що вимагає зміни принципів і механізмів забезпечення сільського розвитку. До перспективних напрямків подальших наукових досліджень віднесено визначення змісту специфічних принципів і механізмів, на яких має базуватися забезпечення розвитку сільських територій в умовах децентралізації в Україні, особливо в умовах воєнного стану.

The article examines the content load of the phrase "development of rural territory" on scientific and theoretical grounds. After the analysis of the current regulatory and legal documents, as well as the drafts of such documents, the fact of the ambiguity of the terminological apparatus, which is

used in the preparation of regulatory and legal acts similar in object, was revealed: the replacement of the concept of "development of rural territory" by another concept of "rural development". This actualized the need to conduct an appropriate terminological study on a scientific and theoretical basis. The various approaches of scientists and specialists regarding the definition of the meaning of the phrase "development of the rural area" are analyzed, which have been used in scientific circulation for quite a long time, and are characterized by different versions of the wording of the content. According to the results of the conducted research, under the meaning of the phrase "development of the rural area", we suggest to understand the interdisciplinary process of systemic qualitative changes (qualitative improvement) of the components of the rural area, which takes place in space during a certain period of time, has a negative feedback and is aimed at: improving the quality of life of rural population; protection and preservation of natural resources in rural areas; diversification and innovative development of the rural economy; improvement of the system and methods of management of rural areas; improvement of education and information and advisory support. The specificity of the development of the rural territory as an object of public administration in the conditions of decentralization lies in the strengthened position of the public through the involvement of the population in making management decisions on issues of local importance and the development of forms of direct people's power, which requires changes in the principles and mechanisms of ensuring rural development. The definition of the content of specific principles and mechanisms, which should be based on ensuring the development of rural areas in the conditions of decentralization in Ukraine, especially in the conditions of martial law, is included in the promising areas of further scientific research.

Ключові слова: сільська територія, розвиток сільської території, публічне управління; децентралізація, об'єкт публічного управління.

Key words: rural territory, development of rural territory, public administration; decentralization, object of public administration.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Ухвалення Кабінетом Міністрів України Концепції розвитку сільських територій у 2015 році [1] було обумовлено тим, що збільшення валового виробництва сільськогосподарської продукції не сприяло соціально-економічному розвитку сільських територій та підвищенню рівня життя сільського населення, що призвело з часом до виникнення низки проблемних ситуацій і проблем, розв'язання яких мало сприяти цілеспрямованому розвитку сільських територій на засадах принципів сталого розвитку.

Реалізація Концепції розпочалась в умовах реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні (з 2014 року) [2], коли вже почали відбуватися структурні зміни — створення об'єднаних територіальних громад (далі — ОТГ) шляхом укрупнення території одиниці самоврядування, що значно ускладнило цей процес внаслідок виникнення додаткових проблем, пов'язаних з децентралізацією [3].

Акцентування уваги в процесі децентралізації на створення необхідних умов для багаторівневого врядування перетворило розвиток сільських територій на повноправний об'єкт публічного управління, посилив при цьому позиції громадськості за напрямком залучення населення до вироблення та ухвалення управлінських рішень з питань місцевого значення, а також, що важливо, сприяння розвитку форм прямого народовладдя.

У цих умовах розвиток сільських територій, як об'єкт публічного управління, отримав специфіку і потребує системного дослідження в інтересах подальшого визначення принципів і механізмів, на яких має базуватися забезпечення такого розвитку.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

На важливості й актуальності дослідження розвитку сільської території в якості об'єкту публічного управління звертається увага в низці праць авторських колективів, вчених і фахівців: Ю. О. Бакуна, Л. А. Батюка, Д. С. Богданова, О. Г. Булавки, О. М. Бородіної, О. М. Гаркуші, С. М. Газуди, О. М. Дороховського, Ю. А. Коза-

ченка, Л. Ю. Мельника, В. М. Онегіної, О. І. Павлова, І. В. Прокопи, А. П. Сави, Е. Е. Савицького, М. П. Талавири, І. О. Федуняка, В. А. Чернятіної та ін.

Аналіз різних наукових думок показує, що неоднозначні трактування змісту словосполучення "розвиток сільської території" продовжують існувати і воно залишається предметом подальших наукових досліджень. У низці авторів наукових праць об'єкт публічного управління, яким є розвиток сільських територій, підміняється іншим об'єктом публічного управління — сільським розвитком, у інших — розвиток сільських територій розглядається окремо від специфічних умов децентралізації. Це обумовлює актуальність дослідження змісту словосполучення "розвиток сільської території", а також дослідження розвитку сільської території в умовах децентралізації як специфічного об'єкту публічного управління.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою статті є обґрунтування розвитку сільської території в умовах децентралізації як специфічного об'єкту публічного управління.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Актуальність дослідження змісту словосполучення "розвиток сільської території" обумовлена комплексом проблем, існування яких призвело до погіршення соціально-економічного та екологічного стану сільських територій і які було безпосередньо висвітлено в Концепції розвитку сільських територій (2015) [1]. У Концепції передбачено виконання низки різнопланових заходів, спрямованих на: підвищення якості життя сільського населення; охорону та збереження природних ресурсів у сільській місцевості; диверсифікацію та розвиток сільської економіки; удосконалення системи управління сільськими територіями; покращення освіти та інформаційно-консультаційного забезпечення. У документі акцентується увага на наданні можливості реформувати систему управління розвитком сільських територій у результаті реалізації комплексного розвитку сільських територій.

У другій половині 2020 року також було запропоновано два проекти нормативно-правових актів: Концепції стимулювання розвитку підприємництва на сільських територіях до 2030 року та Концепції сільського розвитку до 2030 року.

Проект Концепції стимулювання розвитку підприємництва на сільських територіях до 2030 року з'явився внаслідок актуалізації потреби в комплексному сільському розвитку, спрямованому "на стабільне забезпечення розвитку сільськогосподарського виробництва, сільського підприємництва, поліпшення умов праці та проживання населення, збереження довкілля, відновлення та сталого використання природних ресурсів". Реалізацію Концепції передбачалось здійснювати "шляхом удосконалення державної аграрної політики, інституційного середовища, організаційно-економічного механізму, фінансового та інформаційного забезпечення і державної підтримки малих форм господарювання на селі та сільського розвитку" [4].

Розробка проекту Концепції сільського розвитку до 2030 року була обумовлена інтенсивним погіршенням кількісних та якісних характеристик різних процесів, що, у свою чергу, було пов'язане зі скороченням сільської поселенської мережі з року в рік і призводило до обезлюднення та занепадання території [5]. У зв'язку з цим, метою було визначено "комплексне впровадження принципів, підходів і механізмів інтегрованого розвитку сільських територій, який зумовлений нагальною необхідністю позбутися негативних реалій, що накопичилися в аграрній і соціальній сферах та на сільських територіях загалом". У проекті Концепції передбачалось низка заходів, пов'язаних із забезпеченням сільського розвитку в економічній, соціальній та екологічній сферах, а також із інституційним і фінансово-матеріальним забезпеченням реалізації стратегічних напрямів сталого розвитку сільських територій.

Зміст проектів Концепцій свідчить про істотні недоліки в реалізації Концепції розвитку сільських територій (2015), а також використання замість поняття "розвиток сільської території" іншого — "сільський розвиток", що підкреслює факт неоднозначності термінологічного апарата, який використовується при підготовці схожих за об'єктом нормативно-правових актів.

Аналіз нормативно-правових актів і проектів таких актів показує, що "розвиток сільської території" треба розуміти як міждисциплінарний процес, який відбувається в часі шляхом цілеспрямованої реалізації комплексу різноманітних заходів, унаслідок чого мають системно отримуватися кращі за показниками кількісні та якісні результати в порівнянні з тими, що попередньо існували.

Треба зазначити, що останнім часом з боку низки вчених також приділялась увага різноплановим науковим дослідженням питань, що були пов'язані із забезпеченням розвитку сільських територій та публічним управлінням цим розвитком. Так, Д. Богданов, досліджуючи завдання сталого розвитку сільських територій [6], запропонував розглядати сталий розвиток сільських територій в якості процесу "якісних змін, спрямованих на стабільне соціально-економічне зростання сільських територій, підвищення ефективності сільської економіки, рівня зайнятості та якості життя сільського населення на основі реалізації комплексу економічних, соціальних і екологічних заходів державного та місцевого рівня". Таким чином, сталий розвиток сільської території є процесом якісних змін у зазначених автором напрямках. Важливим фактом у виборі чинників формування та функціонування сільських територій з боку автора слід вважати акцентування на публічний характер такого процесу, що відповідає євроінтеграційному руху України, активну участь органів самоврядування в управлінні розвитком сільських територій і реалізації розроблених управлінських рішень на принципах самоорганізації, комплексності та гармонізації.

Е. Савицький, досліджуючи стан і недоліки забезпечення продовольчої безпеки та сталого розвитку сільських територій в умовах кризового періоду, звернув увагу на потребу розроблення комплексної стратегії розвитку сільськогосподарського виробництва в Україні, але обмежився лише питаннями розвитку тваринництва та підтримки розвитку переробки продукції тва-

ринництва [7]. На нашу думку, автору не зовсім вдалось розкрити суть комплексності стратегії розвитку сільськогосподарського виробництва в Україні.

У колективній праці [8] звертається увага на те, що реалізація регіональної політики щодо розвитку сільських територій покликана забезпечувати формування сприятливого інституційного, організаційного та економічного середовища на відповідному регіональному рівні, а також сприяти створенню комфортних умов для проживання і роботи селян. Автори акцентують увагу на важливості самоадаптації сільських територій до зовнішнього середовища, що змінюється з часом, у ході їхнього розвитку. Вони надають визначення адаптаційного механізму. Разом з тим, неточне використання в праці суті дефініції "адаптація" не надає уявлення про зміни та їхні межі щодо цілей, які були обрані на початку. Справа в тому, що пристосування не передбачає збереження першобраних цілей, а адаптація це передбачає [9].

В. Марцинкевич і Н. Коломієць вважають, що розвиток сільських територій треба розглядати в якості процесу поліпшення якості життя й економічного добробуту людей, які безпосередньо проживають у селах [10].

Модель сільського розвитку, яка запропонована О. Павловим у контексті цивілізаційного підходу, базується на комплексності та взаємоузгодженості складових процесу розвитку — виробничої та соціальної сфер [11].

У колективній праці за редакцією О. Бородиної запропонована Концепція інклюзивного сільського розвитку, яка, на думку авторського колективу, принципово відрізняється від традиційного підходу, що використовує показник ВВП в якості беззаперечного індикатору рівня розвитку. Суть інклюзивного сільського розвитку, як процесу гармонічної взаємодії соціальної, економічної та політичної компоненти розвитку людини, полягає в його спрямованості на підвищення якості життя, що, у свою чергу, передбачає покращення здоров'я населення, досягнення раціональної норми його харчування, а також удосконалення системи надання освітянських послуг і зменшення існуючих диспропорцій у матеріальному забезпеченні [12].

Підсумовуючи, слід зазначити, що уявлення науковців про сутність і зміст словосполучення "розвиток сільської території" еволюціонує разом із суспільними трансформаціями та науковою думкою.

Для конкретизації трактування словосполучення "розвиток сільських територій" проаналізуємо зміст дефініції "розвиток". Згідно [13] розвиток — це процес, у результаті якого відбувається зміна якості чогонебудь, перехід від одного якісного стану до іншого, вищого. У [14] є уточнення щодо того, що цей процес відбувається протягом відповідного періоду часу. В іншому джерелі [15] також акцентується увага щодо часових рамок процесу.

Будь-який процес відбувається не лише в часі, але й у відповідному просторі. Ураховуючи це, треба звернути увагу на особливості географічного розташування відповідної сільської території, якими слід вважати: рельєф, клімат, водотоки та водойми, ландшафти й фізико-географічне районування [16].

Кожний процес має бути керованим, для чого в його структурі повинний бути створений зворотний негативний зв'язок, існування якого забезпечить своєчасні кордунуючі впливи на хід процесу з метою досягнення критеріальних значень показників в результаті реалізації процесу. У [9] акцентується увага на необхідності створення такого зворотного негативного зв'язку організаційним шляхом, що спрямовано на досягнення поставлених (обраних) цілей у ході процесу державного управління шляхом своєчасного впливу на хід процесу або його етапи за умов виникнення ситуацій "розбіжності".

Підводячи підсумок проведеному аналізу, пропонується під змістом словосполучення "розвиток сільської території" розуміти міждисциплінарний процес системних якісних змін (якісного вдосконалення) складових сільської території, що відбувається в просторі на протязі визначеного періоду часу, має негативний зворотний зв'язок і спрямований на: підвищення якості життя сільського населення; охорону та збереження природних ресурсів у сільській місцевості; диверсифікацію та інноваційний розвиток сільської економіки; удосконалення системи і методів управління сільськими територіями; покращення освіти та інформаційно-консультаційного забезпечення. Результати цього процесу мають визначитися через конкретні значення кількісних показників з відповідною реакцією на випадок недосагнення критеріальних значень цих показників (негативний зворотний зв'язок).

Слід зазначити, що розвиток, як процес якісних змін, можливий лише за умов процесу зростання, як кількісних змін [17], тобто розвиток сільських територій має відбуватися у площині економічного зростання. У [18] у межах поняття "інклюзивного зростання" розглядається не лише економічне зростання. До нього ще додається забезпечення рівного доступу до нових економічних можливостей, що з'являються в результаті економічного зростання, для всіх верств населення, особливо для бідних, соціально незахищених та уразливих категорій громадян.

Важливим попереднім кроком на шляху розвитку сільських територій в Україні мала стати реформа децентралізації (з 2014 року), яка була обумовлена тим, що існуюча на той період часу система місцевого самоврядування не задовольняла наявним потребам суспільства, а функціонування органів місцевого самоврядування у переважній кількості територіальних громад не забезпечувала створення, а також підтримку сприятливого життєвого середовища, яке би забезпечувало всебічний розвиток людини, її самореалізацію, надійний захист її прав, надання населенню органами місцевого самоврядування, а також утвореними ними установами й організаціями, високоякісних і доступних адміністративних, соціальних та інших видів послуг на відповідних територіях. Як наслідок — низка викликів, що стали підставою для проведення необхідних і цілеспрямованих реформ у частині, що стосується державного управління, місцевого самоврядування та територіальної організації влади в нашій країні [2].

Згідно Концепції через оптимальний (!), згідно документу, розподіл повноважень між органами

місцевого самоврядування та органами виконавчої влади, а також шляхом максимального "залучення населення до прийняття управлінських рішень з питань місцевого значення та сприяння розвитку форм прямого народовладдя; запровадження ефективних механізмів участі громадськості у виробленні органами місцевого самоврядування важливих управлінських рішень, зокрема з питань визначення стратегії розвитку територіальної громади, затвердження статутів територіальних громад; поширення практики утворення органів самоорганізації населення", розвиток сільських територій мав фактично перетворитися на повноправний об'єкт публічного управління з метою отримання позитивних якісних змін в умовах багаторівневого врядування. Це відповідало положенням Європейської хартії місцевого самоврядування [19], яка була ратифікована в Україні в 1997 році.

Чи відбулося це? Так. Згідно визначення, публічне управління — це "діяльність органів державного управління, органів місцевого самоврядування, представників приватного сектору та інститутів громадянського суспільства в межах визначених законом повноважень і функціональних обов'язків (планування, організації, керівництва, координації та контролю) щодо формування та реалізації управлінських рішень суспільного значення, політики розвитку держави та її адміністративно-територіальних одиниць" [20].

Виходячи з вище наведеного визначення, з урахуванням суті розвитку сільської території як об'єкту публічного управління, під публічним управлінням розвитком сільської території пропонується розуміти узгоджену за процедурами та часом спільну діяльність органів державного управління, органів місцевого самоврядування, а також представників приватного сектору та інститутів громадянського суспільства в межах визначених законодавством повноважень і функціональних обов'язків щодо формування та реалізації управлінських рішень, спрямованих на досягнення цілей розвитку сільської території. Специфічність розвитку сільської території, як об'єкту публічного управління в умовах децентралізації, полягає в посиленні позиції громадськості через активне залучення населення до вироблення та ухвалення управлінських рішень з питань місцевого значення та розвитку форм прямого народовладдя, що вимагає зміни принципів і механізмів забезпечення розвитку сільських територій, особливо в умовах воєнного стану.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ У ДАНОМУ НАПРЯМІ

За результатами проведених досліджень слід зробити такі висновки: зміст словосполучення "розвиток сільської території" має різноваріантне формування, що призводить до неоднозначного його трактування в нормативно-правових документах і наукових працях; наукова новизна проведених досліджень полягає в удосконаленні змісту словосполучення "розвиток сільської території", відмінність

якої полягає в тому, що авторкою запропоновано розвиток сільської території розглядати як міждисциплінарний процес системних якісних змін (якісного вдосконалення) складових сільської території, який відбувається в просторі протягом визначеного періоду часу, а також обов'язкове має негативний зворотний зв'язок.

До перспективних напрямків подальших наукових досліджень слід віднести визначення змісту специфічних принципів і механізмів, на яких має базуватися забезпечення розвитку сільських територій в умовах децентралізації в Україні, особливо в умовах воєнного стану.

Література:

1. Про схвалення Концепції розвитку сільських територій: Розпорядження КМ України від 23.09.2015 № 995-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995-2015-%D1%80#Text> (дата звернення: 15.11.2022).
2. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Постанова КМ України від 01.04.2014 № 333-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80#Text> (дата звернення: 15.11.2022).
3. Чубіна А. С. Ризики децентралізації об'єднаних громадських громад. Публічне урядування. 2022. № 5 (33). С. 120—126.
4. Проект. Про схвалення Концепції стимулювання розвитку підприємництва на сільських територіях до 2030 року. URL: <https://minagro.gov.ua/npa/pro-shvalennya-konceptiyi-stimulyuvannya-rozvitku-pidpriyemnictva-na-silskih-teritoriyah-do-2030-roku> (дата звернення: 15.11.2022).
5. Проект. Концепція сільського розвитку до 2030 року. URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=a707d9ff-0c4b-4b8b-8d84-3f9a994ee729&title=ProektRozporiadzheniaKabinetu-MinistrivUkraini-pro-SkhvalenniaKontseptsiilSil'skogo-RozvitkuDo2030-Roku> (дата звернення: 15.11.2022).
6. Богданов Д. С. Завдання сталого розвитку сільських територій. Агросвіт. 2017. № 7. С. 60—62.
7. Савицький Е. Е. Забезпечення продовольчої безпеки та сталого розвитку сільських територій в умовах кризового періоду. Економіка та суспільство. 2022. Вип. № 44. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/1792/1727> (дата звернення: 15.05.2023).
8. Дороховський О. М., Мельник Л. Ю. Системний підхід до самоадаптації сільських територій в контексті регіонального розвитку. Агросвіт. 2019. № 21. С. 3—7.
9. Нижник Н. Р., Мосов С. П. Теоретичні аспекти державного управління: монографія. Чернівці: Технодрук, 2011. 248 с.
10. Марцинкевич В. Коломієць Н. Сільський розвиток в об'єктиві: Коментарі до Єдиної комплексної стратегії розвитку сільського господарства та сільських територій в Україні на 2015—2020 роки. Київ: НЕЦУ, 2016. 10 с.
11. Павлов О.І. Сільський розвиток у контексті цивілізаційного підходу. URL: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/knp/156/knp156_5052.pdf.

12. Інклюзивний сільський розвиток в Україні : монографія; за ред. д-ра екон. наук, проф., чл.-кор. НАН України О.М. Бородіної. Київ: ІКП НАН України. 2020. 257 с.

13. Розвиток / Словник української мови. URL: <https://slovnuk.ua/index.php?swrd=%D1%80%D0%BE...D0%BA>.

14. Development / The Britannica Dictionary. URL: <https://www.britannica.com/dictionary>.

15. Entwicklung / Worterbuch. URL: <https://www.wortbedeutung.info/Entwicklung>.

16. Україна. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Україна#Рельєф>.

17. Schumpeter's Theory of Economic Development | Economics. URL: <https://www.economicdiscussion.net/economic-development/schumpeters-theory-economic-development/schumpeters-theory-of-economic-development-economics/30174/>.

18. Ifzal A., Ifzal H. H. Measuring inclusive growth. Asian Development Review. 2007. № 24. P. 11—31. URL: https://pdfs.semanticscholar.org/9ebf/1d6ccea606274cd70a42d53066f964231ec1.pdf?gl=1*rj8116*_ga*MjQxMzk3MTg2LjE2OTI2ODk3MzQ.*_ga_H7P4ZT52H5*MTY5NDY4Njc4NS40LjAuMTY5NDY4Njc4NS42MC4wLjA.

19. Європейська хартія місцевого самоврядування. URL: <https://rm.coe.int/-pdf-a6-59-pages/1680-71a536>.

20. Новак-Каляєва Л. М. Публічне управління / Публічне управління: термінологічний словник; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петрос. Київ : НАДУ, 2018. С. 144.

References:

1. Cabinet of Ministers of Ukraine (2015), Resolution "On the approval of the Concept of development of rural areas", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995-2015-%D1%80#Text> (Accessed 25 Sept 2023).

2. Cabinet of Ministers of Ukraine (2014), Resolution "On the approval of the Concept of reforming local self-government and territorial organization of power in Ukraine", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80#Text> (Accessed 25 Sept 2023).

3. Chubina, A.S. (2022), "Risks of decentralization of united public communities", *Publichne uriaduvannia*, vol. 5 (33). pp. 120—126.

4. Ministry of Agrarian Policy and Food of Ukraine (2021), "Project. On the approval of the Concept of stimulating the development of entrepreneurship in rural areas until 2030", available at: <https://minagro.gov.ua/npa/pro-shvalennya-koncepciyi-stimulyuvannya-rozvitkupidpriyemnictva-na-sil'skih-teritoriyah-do-2030-roku> (Accessed 25 Sept 2023).

5. Ministry of Economy of Ukraine (2020), "Project. Concept of rural development until 2030", available at: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=a707d9ff-0c4b-4b8b-8d84-3f9a994ee729&title=ProektRozporiadzhenniaKabinetuMinistrivUkrainiproSkhvalenniaKontseptsiisil'skogoRozvitkuDo2030-Roku> (Accessed 25 Sept 2023).

6. Bohdanov, D. (2017), "The objectives of sustainable development of rural territories", *Agrosvit*, vol. 7, pp. 60—62.

7. Savyts'kyj, E.E. (2022), "Ensuring food security and sustainable development of rural areas during a crisis period", *Ekonomika ta suspil'stvo*, vol. 44, available at: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/1792/1727> (Accessed 25 Sept 2023).

8. Dorokhovskii, O. and Melnik, L. (2019), "Systemic approach to self-adaptation of rural areas in the context of regional development", *Agrosvit*, vol. 21, pp. 3—7.

9. Nyzhnyk, N.R. and Mosov, S.P. (2011), *Teoretychni aspekty derzhavnoho upravlinnia* [Theoretical aspects of public administration], Tekhnodruk, Chernivtsi, Ukraine.

10. Martsynkevych, V. and Kolomiets', N. (2016), *Sil's'kyj rozvytok v ob'iektyvi: Komentari do Yedynoi kompleksnoi stratehii rozvytku sil's'koho hospodarstva ta sil's'kykh terytorij v Ukraini na 2015—2020 roky* [Rural development in the lens: Comments on the Unified comprehensive strategy for the development of agriculture and rural areas in Ukraine for 2015—2020], NETsU, Kyiv, Ukraine.

11. Pavlov, O.I. (2009), "Rural development in the context of the civilizational approach", available at: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/knp/156/knp156_5052.pdf (Accessed 25 Sept 2023).

12. Borodina, O.M. (2020), *Inklyuzyvnyj sil's'kyj rozvytok v Ukraini* [Inclusive rural development in Ukraine], IKP NAN Ukrainy, Kyiv, Ukraine.

13. Dictionary of the Ukrainian language (2023), "Development", available at: <https://slovnuk.ua/index.php?swrd=%D1%80%D0%BE...D0%BA> (Accessed 25 Sept 2023).

14. The Britannica Dictionary (2023), "Development", available at: <https://www.britannica.com/dictionary> (Accessed 25 Sept 2023).

15. Worterbuch (2023), "Entwicklung", available at: <https://www.wortbedeutung.info/Entwicklung> (Accessed 25 Sept 2023).

16. wikipedia (2023), "Ukraine", available at: <https://en.wikipedia.org/wiki/Ukraine> (Accessed 25 Sept 2023).

17. Economics (2023), "Schumpeter's Theory of Economic Development", available at: <https://www.economicdiscussion.net/economic-development/schumpeters-theory-economic-development/schumpeters-theory-of-economic-development-economics/30174/> (Accessed 25 Sept 2023).

18. Ifzal, A. and Ifzal, H.H. (2007), "Measuring inclusive growth", *Asian Development Review*, vol. 24, pp. 11—31, available at: https://pdfs.semanticscholar.org/9ebf/1d6ccea606274cd70a42d53066f964231ec1.pdf?gl=1*rj8116*_ga*MjQxMzk3MTg2LjE2OTI2ODk3MzQ.*_ga_H7P4ZT52H5*MTY5NDY4Njc4NS40LjAuMTY5NDY4Njc4NS42MC4wLjA (Accessed 25 Sept 2023).

19. Council of Europe (2017), "European Charter of Local Self-Government", available at: <https://rm.coe.int/-pdf-a6-59-pages/168071a536> (Accessed 25 Sept 2023).

20. Novak-Kaliaieva L.M. (2018), "Public administration", *Publichne upravlinnia: terminolohichnyj slovnuk* [Public administration: terminological dictionary], NADU, Kyiv, Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 09.10.2023 р.

Р. В. Шелест,
аспірант, Національний аерокосмічний університет
ім. М.Є. Жуковського "Харківський авіаційний інститут"
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-4633-5589>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.20.188

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ПОНЯТТЯ ЛОГІСТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ ЯК ОБ'ЄКТУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

R. Shelest,
Postgraduate student, National Aerospace University
named after M.E. Zhukovsky "Kharkiv Aviation Institute"

THEORETICAL APPROACHES TO THE CONCEPT OF LOGISTICS PROCESSES AS AN OBJECT OF PUBLIC MANAGEMENT

У статті проаналізовані поняття "логістика", "логістичний менеджмент", "логістична діяльність", "логістична система", "логістичний процес". Зазначено, що під логістикою розуміється мистецтво управління та наука управління, техніка та технічні види діяльності, спрямовані на планування, постачання та застосування засобів переміщення для реалізації запланованих операцій для досягнення поставленої мети. Логістичний менеджмент — це частина системи управління ланцюгами поставок, яка планує, організує та контролює раціональність та ефективність прямих та зворотних потоків товарів, а також процес зберігання товарів на складі, надання необхідних супутніх послуг та рух інформації, пов'язаної з цими товарами від точки походження до точки споживання, з метою задоволення запитів споживачів.

Аналіз сутності категорії "логістична система" показав наявність різних підходів до її визначення, але при цьому всі автори згодні, що логістична система повинна мати властивості, що притаманні кожній системі, але з урахуванням специфіки виду діяльності. Автором доведено, що логістична система поєднує у собі чотири підсистеми: організаційно-управлінська підсистема, функціональна підсистема, інфраструктурна підсистема, ресурсна підсистема.

"Логістичний процес" носить якісний характер, оскільки кожне визначення базується на задоволенні потреб споживачів, що є основою якості. Таким чином, якість логістичного процесу є сукупність властивостей процесу виконання логістичних операцій/функцій, що дозволяє досягти заданих на плановий період цілей логістичної системи та обумовлює її придатність задовольняти певні потреби відповідно до його призначення. Логістичні процеси поділяються на такі види: закупівлі — процес, який забезпечує надходження потоку матеріалів у логістичну систему; складські приміщення — споруди, будівлі і тому подібне, де на певний час розміщуються і зберігаються матеріальні запаси та змінюються матеріальні потоки; запаси — кількість наявних у підприємства матеріалів, які забезпечують швидку реакцію на зміни попиту, підтримують рівномірність функціонування транспорту, а також допомагають у вирішенні ряду інших завдань логістичних систем; транспорт — це елемент, який є складною системою, що включає в себе матеріально-технічну базу, за допомогою якої транспортуються вантажі, а також інфраструктуру, яка забезпечує її функціонування; інформація — процес, який забезпечує ефективний зв'язок між іншими елементами логістичної системи та здійснює контроль за виконанням логістичних операцій, а також допомагає у вирішенні ряду інших завдань; працівники — організаційний персонал, який займається виконанням логістичних операцій; збут — система заходів, яка проводиться для вибуття матеріального потоку з логістичної системи; виробниче обслуговування — підрозділ логістики, який займається обслуговуванням процесу виробництва.

The article analyzes the concepts of "logistics", "logistics management", "logistics activity", "logistics system", "logistics process". The author states that logistics refers to the art of management and the science of management, technique and technical activities aimed at planning, supplying and using means of movement for the implementation of planned operations to achieve the set goal. Logistics management is a part of the supply chain management system that plans, organizes and controls the rationality and efficiency of direct and reverse flows of goods, as well as the process of storing goods in a warehouse, providing the necessary related services and the movement of information related to these goods from the point of origin to the point of consumption, in order to satisfy consumer requests.

The analysis of the essence of the "logistics system" category showed the presence of different approaches to its definition, but at the same time, all authors agree that the logistics system should have the properties inherent in each system, but taking into account the specifics of the type of activity. The author proved that the logistics system combines four subsystems: the organizational and management subsystem, the functional subsystem, the infrastructure subsystem, and the resource subsystem.

"Logistics process" is qualitative in nature, as each definition is based on meeting the needs of consumers, which is the basis of quality. Thus, the quality of the logistics process is a set of properties of the process of performing logistics operations/functions, which allows achieving the goals of the logistics system set for the planned period and conditions its suitability to meet certain needs in accordance with its purpose. Logistics processes are divided into the following types: procurement – a process that ensures the flow of materials into the logistics system; warehouses – structures, buildings and the like, where material stocks are placed and stored for a certain time and material flows change; stocks – the amount of materials available at the enterprise, which ensure a quick response to changes in demand, support the smooth functioning of transport, and also help in solving a number of other tasks of logistics systems; transport is an element that is a complex system that includes the material and technical base with which goods are transported, as well as the infrastructure that ensures its functioning; information – a process that provides effective communication between other elements of the logistics system and controls the execution of logistics operations, as well as helps in solving a number of other tasks; employees – organizational personnel engaged in logistics operations; sales – a system of activities that is carried out to eliminate the material flow from the logistics system; production service – a logistics unit that is engaged in the maintenance of the production process.

Ключові слова: публічне управління, логістика, логістична діяльність, логістичні системи, логістичні процеси.

Key words: public administration, logistics, logistics activity, logistics systems, logistics processes.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Створення логістичної системи на національному рівні — тривалий процес, що потребує чітких та компетентних попередніх досліджень та теоретичних доказів.

У процесі трансформації економіки складається суспільство, де інтереси споживачів товарів відіграють значну ролу на ринку. Виробники, постачальники та дилери на ринках спрямовані на реалізацію максимального задоволення потреб. Це досягається тільки в правильно функціонуючому середовищі логістичного менеджменту, що забезпечує ефективний розподіл — часу, ресурсів та матеріалів.

Побудова відносин із національним ринком підтримує багато традиційних та амбітних потреб сучасного суспільства та дозволяє споживачам відповідати міжнародним стандартам за допомогою належної логістичної інфраструктури для споживачів.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Питання логістики в системі забезпечення діяльності підприємств, основні етапи регулювання логістичної діяльності аналізують: І. Бабій, О. Бакаєв, І. Бажин, А. Гаджинський, Є. Крикавський, В. Кузнецова, Л. Міротін, В. Ніколайчук, І. Ташбаєв, Б. Плоткін, І. Сидоров, О. Трідід, та ін.

МЕТА СТАТТІ

Мета статті — систематизація та виокремлення теоретичних підходів до поняття логістичних процесів як об'єкту публічного управління.

ВИКЛАД МАТЕРІАЛУ

Дослідження питань логістичних процесів як об'єкту публічного управління, перш за все, визначення сутності

понять "логістика", "логістична діяльність" та "логістична система", які в сучасних умовах широко використовуються в науковій літературі та в практичній діяльності підприємств всіх галузей економіки.

На думку В. Ніколайчук та В. Кузнецової, можна відзначити два напрями толкування поняття "логістика" [1, с. 15—16]:

- трактовка логістики як сфери господарської діяльності по управлінню матеріальними і інформаційними потоками в сферах виробництва та обігу (логістика у вузькому розумінні);

- розширена трактовка, яка передбачає можливості управління потоками різної природи (логістика у широкому розумінні) [1].

Наявність різних підходів та напрямів визначення логістики свідчить про перспективність досліджень у даній сфері, розвиток теорії управління, активне використання методології логістичного управління у практичній діяльності суб'єктів господарювання.

Таким чином, під логістикою розуміється мистецтво управління та наука управління, техніка та технічні види діяльності, спрямовані на планування, постачання та застосування засобів переміщення для реалізації запланованих операцій для досягнення поставленої мети.

З поняттям "логістика" тісно пов'язано поняття "логістична діяльність". Логістична діяльність найчастіше розглядається як сукупність певних дій з практичної реалізації логістичної концепції.

Широке визначення сутності логістичної діяльності суб'єкта пропонують Т. Загорна та А. Ткачова: "Логістична діяльність підприємства напрям господарської діяльності, який полягає в управлінні матеріальними і супутніми інформаційними, фінансовими та сервісними потоками підприємства, що здійснюється шляхом послідовного та взаємоузгодженого виконання логістичних операцій на основі принципів системності, комплексності, інтегрованості усіх ланок логістичного ланцюга з метою досягнення довгострокового успіху у бізнесі в умовах ризиків, мінливості та невизначеності зовнішнього оточення" [2, с. 20]. Таке визначення в цілому відповідає тенденціям розвитку сучасної економічної науки.

Сучасний етап розвитку характеризується появою нового поняття "інтегрована логістика". Це обумовлено наявністю такої тенденції сучасності як визначення нових факторів ефективності логістики та використання її у якості нової стратегічної інноваційної системи [3], що характерно як у межах міжфункціональної координації окремого підприємства, так і для макрологістичних систем.

Інтегрована логістика являє собою інтеграцію ключових бізнес-процесів підприємств (компаній), починаючи від кінцевого споживача, які охоплюють всіх постачальників продукції, послуг та інформації і створюють додану цінність для споживачів та інших зацікавлених осіб [4].

На думку Д. Панферова, інтегрований підхід дозволяє [5]:

- створити реальну можливість поєднання функціональних сфер логістики шляхом координації дій, які виконуються незалежними ланками логістичної системи, які розділяють загальну відповідальність у межах цільової функції;

- розділяти питання розподілу, управління виробництвом та постачання, при цьому усувати можливі розбіжності між функціональними сферами та відповідними підрозділами;

- мінімізувати протиріччя між виробничою сферою та маркетингом;

- систематизувати та упорядкувати інформаційні потоки.

Аналіз та систематизація результатів сучасних наукових досліджень дозволили визначити, що на сучасному етапі практично всі фахівці з логістики визначають її системний, інтегрований та комплексний характер.

Розглядаючи наукові підходи на поняття "логістичний менеджмент", не можна не згадати визначення даного терміна, що наводиться Радою фахівців у галузі управління ланцюгами постачання. Логістичний менеджмент — це частина системи управління ланцюгами поставок, яка планує, організує та контролює раціональність та ефективність прямих та зворотних потоків товарів, а також процес зберігання товарів на складі, надання необхідних супутніх послуг та рух інформації, пов'язаної з цими товарами від точки походження до точки споживання, з метою задоволення запитів споживачів [6]. Область діяльності логістичного менеджменту зазвичай включає управління вхідними і вихідними транспортними потоками, автотранспортом, складським зберіганням, обробкою товарів на складі, виконанням замовлень, проектуванням логістичних мереж, запасами, плануванням попиту й пропозиції, і навіть управління послугами, наданими 3-PL операторами.

Тією чи іншою мірою функції логістичного менеджменту також включають питання вибору постачальників, способів постачання, планування виробництва, упаковки і складання, а також обслуговування покупців. Логістичний менеджмент включає всі рівні планування і виконання планів — стратегічний, оперативний та тактичний. Логістичний менеджмент здійснює інтегруючу функцію, яка координує та оптимізує всю діяльність компанії в галузі логістики з іншими функціями, включаючи маркетинг, продаж, виробництво, фінанси та інформаційні технології.

Виходячи з результатів дослідження, окремої уваги заслуговує дослідження сутності поняття "логістична система".

Проведене дослідження дозволяє стверджувати, що серед науковців існують два основні підходи до визначення поняття "логістична система", а саме:

- логістична система як упорядкована сукупність окремих взаємопов'язаних та взаємозалежних елементів, яка виконує окремі функції задля досягнення поставлених цілей, при цьому система характеризується як адаптивна з наявністю зворотного зв'язку [7; 8];

- логістична система як універсальний механізм управління об'єктом [9].

Аналізуючи логістичні системи, О. Тридід, К. Таньков та Ю. Леонова [10] підкреслюють, що до властивостей логістичних систем слід віднести наступні:

- складність логістичної системи, що характеризується наявністю великої кількості її елементів, складним характером взаємодії між ними, складністю функцій системи, складною організацією управління, впливом на систему великої кількості стохастичних факторів зовнішнього середовища;

- ієрархічність логістичної системи, що означає підпорядкованість елементів системи нижчого рівня елементам вищого рівня у процесі логістичного управління;

- цілісність логістичної системи, що характеризує здатність системи в цілому виконувати задану цільову функцію, що не властиво окремим її елементам та підсистемам;

- структурованість логістичної системи, що має на увазі наявність організаційної структури логістичної сис-

теми, що поєднує об'єкти та суб'єкти управління та організує їх взаємодію;

— рухливість логістичної системи, що визначає мінливість параметрів її елементів логістичної системи, яка обумовлена впливом зовнішнього середовища та внутрішніх факторів;

— унікальність логістичної системи, що означає її відносну неповторність та залежність від характерних особливостей функціонування суб'єкта господарювання;

— адаптивність логістичної системи, що характеризує її здатність змінюватися відповідно до умов зовнішнього середовища, а також змін внутрішнього цільового характеру.

Ніколайчук В. Є. відзначає, що до важливих властивостей логістичної системи відносяться [1, с. 54]:

1. Оптимальність необхідна та попередньо задана властивість, яка надає можливість зберегти стійкість управління, спрощує процедуру аналізу та забезпечує вибір альтернативних варіантів прийняття управлінських рішень.

2. Адаптивність властивість логістичної системи, яка дозволяє в умовах невизначеності та ризику організувати функціонування підприємства, визначити напрями та методи адаптації підприємства до нових умов.

Аналіз сутності категорії "логістична система" показав наявність різних підходів до її визначення, але при цьому всі автори згодні, що логістична система повинна мати властивості, що притаманні кожній системі, але з урахуванням специфіки виду діяльності.

Деякі автори [11] розділяють два види функцій логістичної системи:

1. Оперативні функції, які безпосередньо пов'язані з операціями, які забезпечують рух товарно-матеріальних цінностей в сфері постачання (управління рухом сировини, матеріалів і готової продукції від постачальника до виробничого підприємства, складів чи сховищ), виробництва (управління запасами на кожній стадії виробничого процесу, а також переміщення готової продукції на оптові склади та роздрібні ринки збуту) та розподілу продукції (формування та використання каналів розподілу готової продукції по яких вона потрапляє від виробників до кінцевих споживачів).

2. Координаційні функції, що полягають у врівноваженні попиту і пропозиції (виявлення і аналіз потреб в матеріальних ресурсах на кожному етапі виробництва; аналіз ринкового середовища підприємства; обробка замовлень на готову продукцію), виконання яких потрібно для забезпечення злагодженої роботи всіх ланок підприємства.

На думку Алькема В. Г. логістичну систему можна представити як сукупність трьох підсистем: підсистеми планування та контролю, функціональної підсистеми та підсистеми забезпечення, які в свою чергу складаються з окремих ланок та елементів [12, с. 178].

Елемент логістичної системи це об'єкт, що є функціонально відокремленим та виконує локальну цільову функцію в межах загальної логістичної функції.

Виокремлюють ланки логістичної системи наступних видів [9]: ланки, що генерують логістичні потоки; ланки, що перетворюють логістичні потоки; ланки, що поглинають логістичні потоки. При цьому відзначається, що ланками логістичної системи можуть бути підприємства-постачальники матеріальних ресурсів, виробничі підприємства і їх підрозділи, збутові, торгівельні, посередницькі організації різного рівня, транспортні і експедиційні підприємства, фінансові установи, підприємства інформа-

ційно-комп'ютерного сервісу [9]. Таким чином, у якості елементів логістичної системи розглядаються суб'єкти всіх етапів логістичної діяльності.

Погоджуючись з даними підходами, визначимо, що на сьогодні не сформульовано єдиної думки щодо формування логістичної системи підприємства та виокремлення її основних елементів.

На наш погляд, логістична система це сукупність організаційно-управлінських, функціональних, забезпечуючих та ресурсних складових, що носить динамічний характер та має на меті забезпечення максимального економічного ефекту її функціонування.

З позиції автора логістична система поєднує у собі чотири підсистеми:

- організаційно-управлінська підсистема,
- функціональна підсистема,
- інфраструктурна підсистема,
- ресурсна підсистема.

Саме поєднання таких елементів з встановленням взаємозв'язків між ними надає можливість її динамічного розвитку. Кожна з наведених підсистем містить окремі елементи, які функціонують у взаємозв'язку та взаємозалежності з метою забезпечення ефективності функціонування системи взагалі. Наявність зворотного зв'язку надає можливість своєчасного реагування на зміни зовнішнього середовища та адаптації логістичної системи до виявлених змін.

У сфері постачання це управління рухом сировини, матеріалів, запасів готової продукції від постачальника до виробничого підприємства, складу або комерційного складу. Виробнича логістика є дуже важливою ланкою в логістичній системі компанії, і ефективність всього бізнесу в значній мірі залежить від його ефективності. На рівні виробництва Логістика-це управління, яке включає контроль переміщення напівфабрикатів на всіх етапах виробництва, а також переміщення товарів на склади і ринки збуту.

Управління розподілом передбачає організацію потоку кінцевої продукції від виробника до споживача. Рух матеріальних і пов'язані з ними потоки в логістичній системі, створення і ведення матеріально-виробничих запасів ініціюють логістичні процеси і операції. У загальному сенсі процес це сукупність послідовних дій для досягнення будь-якого результату. Логістичний процес являє собою послідовний набір дій по доставці матеріального потоку від Продавця до покупця, а також пов'язаних операцій з інформаційної та фінансової підтримки потоку.

Суть логістичного процесу полягає в прогресивній динаміці, яка визначається розвитком, в прагненні до поліпшення. Динамізм визначає операції постачання і продажу, засоби і об'єкти праці, цілі і завдання, виражені на черговому етапі розвитку. Властивості логістичного процесу-керованість, концентрація на результатах і просторово-часова організація. Прикладами логістичного процесу є процес доставки товарів, процес пошуку сировини компанії, процес фізичного розподілу продуктів і т. д. [13, с. 154]

В процесі розвитку науково-технічного прогресу, формування ринку покупця, зміни пріоритетів в мотиваціях споживачів і загострення всіх форм конкуренції зростає динамічність ринкового середовища. Жорстка конкуренція на ринку, поява нових, більш дешевих і досить ефективних розробок змушують переглянути існуючі принципи функціонування компанії.

Багато усталених концепцій та принципів роботи, які були цілком прийнятними та задовольняли керівництво

компанії, починають суттєво уповільнювати динаміку розвитку бізнесу і вимагають глибокого аналізу та перегляду з метою їх удосконалення. Для збереження своїх ринкових позицій компаніям необхідно робити, певні зусилля в напрямку підвищення рівня технологічності та ефективності бізнес-процесів. З'являється нагальна необхідність вишукування додаткових можливостей подальшого зниження рівня витрат і собівартості продукції, підвищення рівня якості обслуговування споживачів, реорганізація та реструктуризація компанії з метою підвищення ефективності бізнесу.

Особливо важливу роль в логістиці займають логістичні процеси. Логістичні процеси — упорядкована на осі часу послідовність логістичних операцій, спрямована на забезпечення споживача продукцією відповідного асортименту і якості в потрібній кількості в потрібний час і місце.

Тепер проаналізуємо наукові підходи до поняття "логістичні процеси". Аналіз літературних джерел дозволив дійти висновку у тому, що категорія "логістичний процес" носить якісний характер, оскільки кожне визначення базується на задоволенні потреб споживачів, що є основою якості. Таким чином, якість логістичного процесу є сукупність властивостей процесу виконання логістичних операцій/функцій, що дозволяє досягти заданих на плановий період цілей логістичної системи та обумовлює її придатність задовольняти певні потреби відповідно до його призначення.

При досягненні якості логістичного процесу необхідно створення єдності мети, напряму діяльності та взаємодії працівників, які реалізують логістичний процес, що дозволить організації забезпечити узгодженість стратегії та політики в галузі якості, процесів та ресурсів для досягнення ефективності логістичного процесу

Залучення персоналу до реалізації логістичного процесу належної якості може досягатися лише за постійної участі лідерів організації, це дозволить:

- підвищити результативність та ефективність логістичного процесу при досягненні цілей організації у сфері якості;
- досягти узгодженості логістичних процесів організації;
- покращити обмін інформацією між рівнями та функціями організації логістичного процесу.

Розглядаючи термін "логістичний процес", варто дослідити детальніше його класифікацію [14, с. 76].

За загальним підходом будь-який процес класифікують за ознакою "Зміст робіт". В цьому випадку найважливішим є прийняття ряду рішень про внутрішню структуру логістичного процесу та про види елементів, з яких він повинен складатися. Виокремлюють п'ять головних елементів класифікації логістичного процесу, незалежно від його складності та спрямованості, які повинні бути відображені в його описі: інформація, планування, управлінські рішення, контроль та аналіз:

1) логістичний процес: його фактичне здійснення (наприклад, постачання матеріальних ресурсів для забезпечення виробництва деяких продуктів). Даний елемент має "Входи" з інших елементів: дані обробки замовлень споживачів, маркетингова інформація, дані планування та бухгалтерського обліку, результати управлінських рішень, контролю та аналізу;

2) планування реалізації логістичного процесу (наприклад, планування постачання необхідних для виробництва матеріальних ресурсів). Це планування може базуватися на показниках діяльності відділу постачання в

кількісному та якісному вираженні (кількість та вартість ресурсів, види ресурсів, тривалість їх доставки), а також на показниках ефективності логістичного процесу;

3) отримання, обробка і накопичення інформації про реалізацію логістичного процесу в режимі теперішнього часу (інформація для логістичної служби про забезпечення виробничими ресурсами, перспективи зміни ринку, прогнозування ресурсної ціни тощо);

4) аналіз та управління логістичним процесом (модуль контролю зазначає процедури управління інформаційними потоками, що в сукупності характеризують ефективність самого процесу, вибору необхідних даних для керівництва, забезпечення різних форм інформації, що надходить; модуль аналізу визначає способи обробки інформації про структуру процесу та його характеристику, параметри та ресурси потужностей логістики тощо);

5) управлінські рішення у межах визначеного логістичного процесу. Доволі складно описати такий елемент, оскільки сама процедура прийняття відповідних рішень поєднує як елементи оперативного управління (відстеження графіка відхилень постачання матеріальних ресурсів та їх нівелювання), так і елементи стратегічного управління (зміна плану матеріально-технічного постачання для виробництва на перспективу, стратегій розвитку взаємовідносин між підприємством та постачальниками) [15].

Насправді "виходами" цього елементу є такі [14, с. 185]:

а) зміни в робочих планах відділу матеріально-технічного забезпечення та підприємства в цілому, зміни в документації (робочій та посадовій інструкції, технологічному регламенті тощо);

б) прийняття управлінських рішень про підготовку та перепідготовку кадрів, пов'язаних з постачанням ресурсів;

в) прийняття управлінських рішень про придбання окремих видів ресурсів або відмови співпрацювати з певним постачальником, можливо, часткова чи повна зміна політики сфери матеріально-технічного постачання.

Нехтування керівником хоча б одного з вищезазначених елементів класифікації логістичних процесів безсумнівно призведе до проблем з ефективністю та керуваністю підсистеми або всієї логістичної системи в цілому. Якщо компанія не має системи моніторингу та аналізу власних логістичних процесів, не визначає і не виконує функції управління на оперативному та стратегічному рівнях, то процес в цілому не може бути ефективним, навіть за умови ефективної системи бухгалтерського обліку.

Поряд із цим логістичні процеси підприємства можна виокремити за їх класифікацією за такими окремими класифікаційними ознаками:

1) ставлення покупця до логістичного процесу. Вирізняють зовнішнього та внутрішнього споживача процесу. Зовнішніх споживачів логістичного процесу (посередників, кінцевих споживачів тощо) можна розглядати стосовно їх ставлення до підприємства чи логістичної системи в цілому, та ставленню до відповідних логістичних процесів підприємства та логістичних підсистем. Функціональні підрозділи підприємства, їх виконавці і процеси, що користуються результатами логістичного процесу відносять до внутрішніх споживачів логістичного процесу [16];

2) взаємозв'язок логістичного процесу зі створенням споживчої вартості. Всі логістичні процеси, які впливають на об'єкт певної споживчої вартості, в залежності від їхнього внеску у кінцевий результат діяльності підприємства, поділяються на такі види [17]:

а) основні логістичні процеси — направлені на предмет праці і беруть участь у забезпеченні виробництва товарів чи наданні послуг;

б) допоміжні логістичні процеси — утворюють потрібні умови для здійснення основних процесів;

в) легітимні процеси управління — забезпечують виконання організаційних та управлінських функцій, які направлені на покращення ефективності основних і допоміжних логістичних процесів.

До основних логістичних процесів підприємства, як правило, належать процеси сфери матеріально-технічного постачання, логістичного забезпечення виробництва та збуту. Тобто це ті процеси, що додають цінності виробленому продукту: процеси придбання, зберігання, транспортування, доставки, обслуговування продукції тощо.

Допоміжні та управлінські логістичні процеси підприємства безпосередньо не додають цінності товару, а збільшують його споживчу вартість. До них належать: управління персоналом відділу логістики, управління документацією, управління бюджетом, адміністративно-господарська діяльність [18, с. 75].

Слід зазначити, що значення цінність не тотожне значенню поняття споживча вартість. Зазвичай цінність виробленого товару визначається його споживчою вартістю, що визначає базу і надає об'єктивне обґрунтування формуванню ціни на ринку. Головні процеси становлять велику значимість в діяльності підприємств, оскільки сприяють задоволенню вимог та потреб споживачів, а отже, визначають цінність виробленої продукції для споживачів. Важливість основних логістичних процесів проявляється у залежності від них вибору допоміжних логістичних процесів, логістичної організації підприємства та вибору методів управління як основними, так і допоміжними процесами. Як управлінські, так і допоміжні процеси підприємства походять з основних процесів, та всі вони взаємопов'язані та взаємовизначені і розглядаються як один бізнес-процес.

3) рівень деталізації опису на підприємстві логістичного процесу.

На підприємстві логістичний процес може мати досить складну будову і може розглядатися на різних рівнях деталізації. Для конкретної роботи менеджера важливо спершу визначити практично раціональний ступінь цієї деталізації, глибини опису.

Наприклад, закупівлю матеріалів та сировини для забезпечення виконання виробничого процесу можна розглядати як процес першого рівня. Цей процес включає: планування закупівель, укладання договорів поставки, розміщення замовлень, отримання матеріальних ресурсів, оплати замовлень, зберігання ресурсів, формування внутрішнього замовлення та випуск ресурсів у виробництво.

На цій основі вся логістична діяльність підприємства розглядається як сукупність взаємопов'язаних процесів, що складають логістичну систему. Тому використання принципу взаємопов'язаних процесів для управління логістикою підприємства розглядається як технологія впровадження або реорганізації системи управління логістикою відповідно до процесуального підходу. Відповідно до цієї схеми управління процесами локалізоване в кожному функціональному підрозділі: менеджер підрозділу та його заступники отримують внутрішнє розпорядження від керівництва складального цеху (у вигляді відповідних документів за результатами підрозділу-замовника) на постачання необхідних матеріалів. Відповідно, менеджер відділу логістики та його заступники керують процесом доставки матеріалів, забезпечуючи ефективність вироб-

ничого процесу. У цьому випадку межі процесів визначаються відповідно "Входами" і "Виходами".

Вимоги до впровадження процесів формуються у вигляді відповідних нормативних актів (види матеріалів і вимоги до їхньої кількості та якості, графіки постачання, взаємодія підрозділів, тощо). Завдяки локалізації управління процесами всередині кожного підрозділу здійснюється структуризація їх діяльності, виділяються зони відповідальності, поділ ресурсів та система взаємодії між ними [18].

Логістичні процеси поділяються на такі види:

1) закупівлі — процес, який забезпечує надходження потоку матеріалів у логістичну систему;

2) складські приміщення — споруди, будівлі і тому подібне, де на певний час розміщуються і зберігаються матеріальні запаси та змінюються матеріальні потоки;

3) запаси — кількість наявних у підприємства матеріалів, які забезпечують швидку реакцію на зміни попиту, підтримують рівномірність функціонування транспорту, а також допомагають у вирішенні ряду інших завдань логістичних систем;

4) транспорт — це елемент, який є складною системою, що включає в себе матеріально-технічну базу, за допомогою якої транспортуються вантажі, а також інфраструктуру, яка забезпечує її функціонування;

5) інформація — процес, який забезпечує ефективний зв'язок між іншими елементами логістичної системи та здійснює контроль за виконанням логістичних операцій, а також допомагає у вирішенні ряду інших завдань;

6) працівники — організаційний персонал, який займається виконанням логістичних операцій;

7) збут — система заходів, яка проводиться для виведення матеріального потоку з логістичної системи;

8) виробниче обслуговування — підрозділ логістики, який займається обслуговуванням процесу виробництва.

Підсумувавши вищесказане, можна виділити 5 унікальних класифікаційних ознак, згідно яких пропонується наступна класифікація бізнес-процесів:

1) по виконуваній навантаженню: процеси, що забезпечують, процеси розвитку, процеси управління

2) за ступенем їх складності: монопроцеси, вкладені процеси, пов'язані процеси, унікальні процеси і рядові процеси.

3) за впливом на додаткову вартість: основні і допоміжні бізнес-процеси.

4) по кордонах реакції: зовнішні і внутрішні.

5) по виконуваній ними ролі: функціональні і структурні.

Логістичний процес — це взаємозалежність сукупності видів логістичної діяльності, логістичних функцій та операцій підприємства, послідовне здійснення яких направлено на трансформація "Входів" у "Виходи" для отримання результатів, що складають цінність для споживання.

ВИСНОВКИ

На сьогодні відсутні системні дослідження поняття логістичних процесів як об'єкту публічного управління. Водночас існують системні дослідження логістичних процесів у приватному секторі.

На підставі проведеного аналізу можна зазначити, що логістичний процес являє собою послідовність операцій, організованих у часі та просторі, спрямованих на досягнення цілей логістичної системи або її мережевих підрозділів, а також на надання споживачам правильного асортименту і якісних продуктів в потрібній кількості в

потрібне час і в потрібному місці супутніми операціями з інформаційного і фінансовому забезпеченню потоку.

Література:

1. Николайчук В. Е., Кузнецов В. Г. Логистика: теория и практика управления: учебн. пособие. Донецк: НОРД-ПРЕСС, 2006. 540 с.
2. Загорна Т.О., Ткачова А.В. Управління ризиками в логістичній системі підприємства. Економіка Крима. 2009. № 27. С. 90—98.
3. Федотова І.В. Концептуальні основи інтегрованої логістики. Загальноекономічні питання розвитку транспортного комплексу. 2017. № 30. URL: <http://etk.khadi.kharkov.ua/article/view/132686>
4. Дрогомирецька М.І., Зоря А.В. Інтегрована логістична система як основа підвищення конкурентоспроможності підприємства. Економіка і суспільство. 2016. Вип. 6. URL: https://economyandsociety.in.ua/journals/6_ukr/23.pdf
5. Панферов Д.И. Интеграция логистики. Планово-экономический отдел. 2011. № 6. С. 34—42.
6. Terms and glossary supply chain management Updated: August 2013 URL: http://cscmp.org/sites/default/files/user_uploads/resources/downloads/glossary-2013.pdf.
7. Резнік Н., Руденко С., Пилипчук К. Основні характеристики поняття логістики і системи управління ланцюгами постачань. Innovation and Sustainability. 2022. № 3. С. 95—102.
8. Струнін В. В., Селівончик А. В. Комплексний аналіз логістичної системи підприємства та визначення ефективності від її впровадження. Ефективна економіка. 2017. № 1. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5386>.
9. Лемеш І.О. Сутність логістичної системи та її функціональна значущість на підприємстві в системі прийняття управлінських рішень. Управління розвитком. 2013. № 1 (141). С. 96—98.
10. Тридід О. М., Таньков К. М., Леонова Ю. О. Логістика. Навчальний посібник. К.: "Видавничий дім "Професіонал", 2008. 176 с.
11. Питуляк Н. С. Логістична система — основа підвищення ефективності функціонування підприємств сфери послуг. Інноваційна економіка. 2013. № 6. С. 218—221.
12. Алькема В.Г., Кириченко О.С. Економічна безпека суб'єктів логістичної діяльності: Навчальний посібник. К.: ВНЗ "Університет економіки та права "КРОК", 2016. 350 с.
13. Ларіна Р.Р. Логістика: Навчальний посібник. Д.: ВІК, 2005. 335 с.
14. Гаджинський А. М. Логістика. М.: ВД "Дашков і Ко", 2008. 408 с.
15. Ліпич Л.Г. Ідентифікація та класифікація логістичних процесів виробничого підприємства. Економічний форум. 2022. № 1 (1). С. 72—79.
16. Фролова Л.В. Логістичне управління підприємством: теоретико-методологічні аспекти: монографія. Донецьк : ДонДУЕТ ім. М. Туган-Барановського, 2004. 161 с.
17. Рутковскі К. Вступ до менеджменту логістики. URL: <http://www.svitppt.com.ua/.../vstup-do-menedzhmentulogistiki.html>
18. Крикавський Є., Кубіва С. Економіка логістичних систем : монографія. Львів : Видавництво Національного університету "Львівська політехніка", 2008. 595 с.

References:

1. Nykolaichuk, V. E. & Kuznetsov, V. H. (2006), Lohystyka: teoriya y praktyka upravleniya [Logistics: theory and practice of management], NORD-PRESS, Donetsk, Ukraine.
  2. Zahorna, T.O. & Tkachova, A.V. (2009), "Risk management in the logistics system of the enterprise", Ekonomyka Kryma, vol. 27, pp. 90—98.
  3. Fedotova, I.V. (2017), "Conceptual foundations of integrated logistics", Zahalnoekonomichni pytannia rozvytku transportnoho kompleksu, vol. 30, available at: <http://etk.khadi.kharkov.ua/article/view/132686> (Accessed 2 Sept. 2023).
  4. Drohomiretska, M.I. & Zoria, A.V. (2016), "Integrated logistics system as a basis for increasing the competitiveness of the enterprise", Ekonomika i suspilstvo, vol. 6, available at: https://economyandsociety.in.ua/journals/6_ukr/23.pdf (Accessed 2 Sept. 2023).
  5. Panferov, D.Y. (2011), "Integration of logistics. Planning and economic department", Planovo-ekonomycheskyi otdel, vol. 6, pp. 34—42.
  6. CSCMP (2013), "Terms and glossary supply chain management", available at: http://cscmp.org/sites/default/files/user_uploads/resources/downloads/glossary-2013.pdf (Accessed 2 Sept. 2023).
  7. Reznik, N. & Rudenko, S. & Pylypchuk, K. (2022), "Basic characteristics of the concept of logistics and supply chain management system", Innovation and Sustainability, vol. 3, pp. 95—102.
  8. Strunin, V. V. & Selivonchuk, A. V. (2017), "Complex analysis of the logistics system of the enterprise and determination of the effectiveness of its implementation", Efektyvna ekonomika, vol. 1, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5386> (Accessed 2 Sept. 2023).
  9. Lemesh, I.O. (2013), "The integrity of the logistics system and its functional significance at the enterprise in the management decision-making system", Upravlinnia rozvytkom, vol. 1 (141), pp. 96—98.
  10. Trydid, O. M. & Tankov, K. M. & Leonova, Yu. O. (2008), Lohystyka [Logistics], Vydavnychiy dim "Profesional", Kyiv, Ukraine.
  11. Pytuliak, N. S. (2013), "Logistics system — the basis for improving the efficiency of the functioning of enterprises in the service sector", Innovatsiina ekonomika, vol. 6, pp. 218—221.
  12. Alkema, V.H. & Kyrychenko, O.S. (2016), Ekonomichna bezpeka subiektiv lohistychnoi diialnosti [Economic security of subjects of logistics activity: Study guide], VNZ "Universytet ekonomiky ta prava "KROK", Kyiv, Ukraine.
  13. Larina, R.R. (2005), Lohystyka [Logistics], VIK, Donetsk, Ukraine.
  14. Hadzhynskiy, A. M. (2008), Lohystyka [Logistics], VD "Dashkov i Ko", Moscow, Russia.
  15. Lypych, L.H. (2022), "Identification and classification of logistics processes of a manufacturing enterprise", Ekonomichnyi forum, vol.1 (1), pp. 72—79.
  16. Frolova, L.V. (2004), Lohistychne upravlinnia pidpriemstvom: teoretykometodolohichni aspekty [Logistics management of the enterprise: theoretical and methodological aspects], DonDUET im. M. Tugan-Baranovskoho, Donetsk, Ukraine.
  17. Rutkovski, K. (1995), "Introduction to logistics management", available at: <https://svitppt.com.ua/ekonomika/vstup-do-menedzhmentu-logistiki.html> (Accessed 2 Sept. 2023).
  18. Krykavskiy, Ye. & Kubiva, S. (2008), Ekonomika lohistychnykh system [Economics of logistics systems], Vydavnytstvo Natsionalnoho universytetu "Lvivska politehnika", Lviv, Ukraine.
- Стаття надійшла до редакції 05.10.2023 р.*